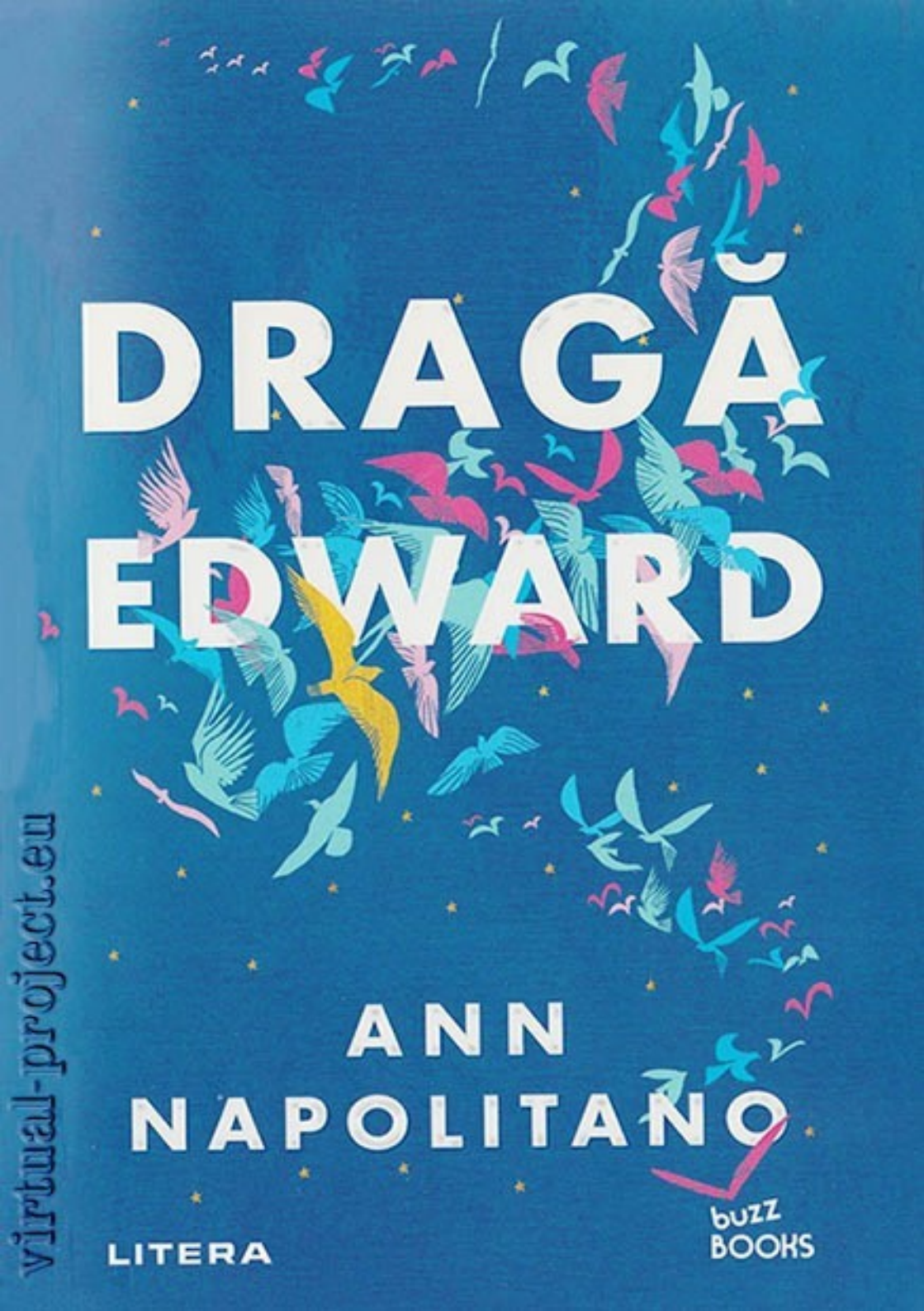

virtual-project.eu

ANN NAPOLITANO

DRAGĂ EDWARD

Original: *Dear Edward* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

— 2020 —

Lui Dan Wilde, pentru tot

1

„Dat fiind că moartea este o certitudine, însă ceasul morţii este incert, care-i cel mai important lucru?”

Perma Chödrön

12 IUNIE 2013
07.45

Aeroportul din Newark străluceşte după recenta renovare. La fiecare îmbinare a barierei de securitate sunt plante în ghiveci, aşa încât pasagerii să nu-şi dea seama cât de mult vor avea de aşteptat. Oamenii se reazemă de pereţi sau stau pe valize. Cu toţii s-au trezit înainte de răsărit; pufnesc zgomotos şi se bâlbâie de oboseală.

Când cei din familia Adler ajung în faţă, îşi pun computerele şi pantofii în tăvile speciale. Bruce Adler îşi scoate cureaua, o rulează şi o aşază frumos lângă mocasinii maro, într-o tavă cenuşie de plastic. Fiii lui sunt mai dezordonaţi, îşi aruncă tenişii direct peste laptopuri şi portofele. Şireturile spânzură afară din tava folosită în comun, şi Bruce nu se poate abţine să nu le bage înăuntru.

Pe indicatorul mare, dreptunghiular de lângă ei scrie: *Toate portofelele, cheile, telefoanele, bijuteriile, dispozitivele electronice, computerele, obiectele metalice, pantofii, curelele şi alimentele trebuie plasate în recipientele special destinate controlului de securitate. Toate băuturile şi produsele de contrabandă trebuie aruncate.*

Bruce şi Jane Adler stau de o parte şi de cealaltă a fiului lor de doisprezece ani, Eddie, în timp ce se apropie de scaner. Fiul lor de cincisprezece ani, Jordan, rămâne în urmă până când familia lui trece prin cadru.

Jordan îi spune agentului de securitate care operează dispozitivul:

— Aleg să nu o fac.

Agentul îi aruncă o privire.

— Ce-ai zis?

Băiatul îşi îndeasă mâinile în buzunare şi spune:

— Aleg să nu trec prin dispozitiv.

Agentul strigă, aparent spre întreaga sală:

— Avem unu’ care A-L-E-G-E.

— Jordan, zice tatăl lui, din partea cealaltă a tunelului. Ce faci?

Băiatul ridică din umeri.

— Ăsta-i un scaner cu retrodifuzie în tot corpul, tată. Este cel mai periculos şi mai puţin eficient dispozitiv de pe piaţă. Am citit despre el şi n-am de gând să trec prin cadru.

Bruce, care e la vreo zece metri şi ştie că nu i se va permite să treacă înapoi prin scaner ca să se alăture fiului său, închide gura. Ar vrea ca Jordan să nu mai scoată niciun cuvânt.

— Dă-te la o parte, puştiule, zice agentul. Blochezi trecerea.

După ce băiatul s-a conformat, agentul zice:

— Să-ţi spun ceva, e mult mai uşor şi mai plăcut să treci prin cadrul ăsta decât să te pipăie tipul ăla de acolo. Pipăitul e *peste tot,* dacă pricepi ce zic.

Băiatul îşi dă la o parte părul de pe frunte. În ultimul an a crescut cu vreo cincisprezece centimetri şi e slab ca un ogar. La fel ca mama şi fratele său, are părul cârlionţat şi îi creşte aşa de repede, încât nu reuşeşte niciodată să-l ţină-n frâu. Tatăl are părul alb, tuns scurt. Albul a apărut când Bruce avea douăzeci şi şapte de ani, în anul în care s-a născut Jordan. Lui Bruce îi place să arate spre capul său şi să-i spună fiului: *Uite ce mi-ai făcut.* Băiatul ştie că în acest moment tatăl îl fixează cu privirea, ca şi cum ar încerca să-i trimită prin aer un strop de judecată sănătoasă.

Jordan zice:

— Există patru motive pentru care nu trec prin aparatul ăsta. Aţi dori să le auziţi?

Agentul pare amuzat. De-acum nu mai e singurul atent la băiat; toţi pasagerii din jur ascultă.

— Of, Doamne, mormăie Bruce.

Eddie Adler îşi strecoară mâna în cea a mamei, pentru prima oară în cel puţin un an. Să-şi privească părinţii cum împachetează pentru această mutare de la New York la Los Angeles – *Marea Transformare,* cum i-a zis tata – l-a deranjat la stomac. Acum simte cum îi bolborosesc

intestinele şi se întreabă dacă e vreo toaletă prin preajmă.

— Ar fi trebuit să stăm cu el, zice.

— N-o să păţească nimic, spune Jane, atât pentru sine, cât şi pentru fiul ei.

Privirea soţului e aţintită asupra lui Jordan, dar ea nu poate să se uite. În schimb, se concentrează pe plăcerea tactilă a mâinii copilului în mâna sa. Îi fusese dor de asta. *Atât de multe ar putea fi rezolvate,* îşi zice ea, *dacă pur şi simplu ne-am ţine mai des de mână.*

Agentul îşi umflă pieptul şi zice:

— Ia zi, puştiule.

Jordan ridică degetele, gata de enumerare.

— Unu, prefer să-mi limitez expunerea la radiaţii. Doi, nu cred că această tehnologie previne terorismul. Trei, mă dezgustă faptul că guvernul vrea să-mi fotografieze ouăle. Şi patru – îşi trage răsuflarea –, cred că poziţia pe care eşti silit s-o iei atunci când treci prin aparat – cu mâinile ridicate, ca şi cum l-ar ataca un jefuitor – are rostul de a te face să se simţi neputincios şi înjosit.

Agentul de securitate nu mai zâmbeşte. Se uită în jur. Nu-i sigur că băiatul ăsta nu-l ia peste picior.

Crispin Cox este într-un scaun cu rotile parcat în apropiere, aşteptând ca agenţii de securitate să examineze scaunul ca să vadă dacă nu ascunde explozibili. Bătrânul clocoteşte din pricina asta. Să examineze scaunul său cu rotile ca să vadă dacă nu ascunde explozibili! Dacă ar avea destul aer în plămâni, ar refuza. Cine se cred, idioţii ăştia? Drept cine îl iau? Nu-i deja destul de rău că trebuie să stea ţintuit în scaunul acela şi să călătorească împreună cu o asistentă medicală?

— Pipăiţi-l naibii pe băiat, mârâie el.

Bătrânul dăduse ordine timp de zeci de ani şi aproape niciodată nu i s-a întâmplat să nu fie ascultat. Forţa vocii lui străpunge nehotărârea agentului, aşa cum trece printr-o scândură mâna unui karatist care are centura neagră. Îi face semn lui Jordan să se ducă la alt agent, care îi spune să-şi desfacă picioarele şi să întindă braţele. Familia lui se uită, consternată, cum agentul îşi mişcă brutal mâna între

picioarele băiatului.

— Câţi ani ai? întreabă agentul când se întrerupe ca să-şi potrivească la loc mănuşile de cauciuc.

— Cincisprezece.

Agentul face o mutră acră.

— Nu prea dăm de puşti care să facă asta.

— Dar de cine daţi?

— Hipioţi, de cele mai multe ori.

Se gândeşte o clipă.

— Sau foşti hipioţi.

Jordan trebuie să-şi silească trupul să stea nemişcat. Agentul îi pipăie betelia blugilor şi băiatul se gâdilă.

— Poate că o să fiu şi eu hipiot când mă fac mare.

— Am terminat, puştiulache, zice bărbatul. Pleacă de aici.

Jordan zâmbeşte când se alătură alor săi. Îşi ia tenişii din mâna fratelui său.

— Hai să mergem, zice Jordan. Să nu scăpăm avionul.

— Vorbim noi despre asta mai târziu, zice Bruce.

Cei doi băieţi o iau înainte. Pe acest coridor sunt ferestre şi în depărtare se văd zgârie-norii din New York – munţi de oţel şi sticlă făcuţi de mâna omului, care împung cerul albastru. Jane şi Bruce nu se pot abţine să nu caute din priviri locul unde se aflau cândva Turnurile Gemene, aşa cum ai tendinţa să pipăi cu limba gaura rămasă după ce ţi s-a scos un dinte. Fiii lor, care abia învăţau să meargă când au căzut turnurile, acceptă linia clădirilor aşa cum este ea.

— Eddie, zice Jordan, şi cei doi băieţi se uită unul la altul.

Fraţii îşi citesc cu uşurinţă gândurile; adesea, părinţii lor descoperă, uluiţi, că Jordan şi Eddie au purtat o întreagă discuţie şi au luat o hotărâre pe muteşte. Întotdeauna au acţionat ca un tot unitar şi au făcut totul împreună. Totuşi, în ultimul an, Jordan a început să se îndepărteze. Felul în care rosteşte acum numele fratelui său înseamnă: *Încă sunt aici. O să mă întorc întotdeauna.*

Eddie îi trage uşurel un pumn în braţ fratelui său şi o ia

la fugă înainte.

Jane păşeşte cu grijă. Simte furnicături în mâna căreia mezinul tocmai i-a dat drumul.

La poartă, sunt iarăşi nevoiţi să aştepte. Linda Stollen, o tânără îmbrăcată complet în alb, intră în grabă într-o farmacie. Are palmele transpirate şi inima îi bubuie de parcă ar da să-i iasă din piept. Zborul ei de la Chicago aterizase la miezul nopţii, iar ea şi-a petrecut orele de aşteptare pe o bancă, încercând să aţipească în capul oaselor, cu geanta strânsă la piept. Alesese cel mai ieftin zbor – de unde şi ocolul prin Newark – şi în drum spre aeroport îşi anunţase tatăl că n-avea să-i mai ceară niciodată bani. El râsese în hohote, ba chiar se plesnise peste genunchi, de parcă tocmai i-ar fi spus cea mai grozavă glumă pe care a auzit-o în viaţa lui. Şi totuşi, ea vorbea serios. În clipa asta, ea ştie două lucruri: unu, că n-o să se mai întoarcă niciodată în Indiana, şi doi, că n-o să le mai ceară niciodată nimic tatălui ei şi celei de-a treia neveste a lui.

Este a doua farmacie în care Linda intră în ultimele douăzeci şi patru de ore. Bagă mâna în geantă şi atinge ambalajul testului de sarcină cumpărat din South Bend. De această dată alege o revistă de cancanuri, o pungă cu bomboane de ciocolată şi un suc acidulat, dietetic, pe care le duce la casă.

Crispin Cox sforăie pe scaunul lui, cu trupul ca un origami sfrijit, numai piele şi os. Din când în când, degetele îi flutură, ca nişte păsăruici care trudesc să-şi ia zborul. Asistenta medicală, o femeie de vârstă mijlocie, cu sprâncene stufoase, stă undeva lângă el şi îşi pileşte unghiile.

Jane şi Bruce şed unul lângă altul pe scaunele albastre din aeroport şi se ciondănesc, deşi nimeni din jur n-ar bănui asta. Au feţele calme, vocile scăzute. Fiii lor numesc acest stil de conflict părintesc „DEFCON 4”[1], şi nu-i

[1] DEFCON (Defense Readiness Condition) este sistemul de alertă pentru forţele militare ale SUA. Gradele de alertă variază de la unu la

îngrijorează. Părinţii lor se înfruntă, dar e mai degrabă o formă de comunicare decât o luptă. Se deschid unul spre altul, nu se lovesc.

— A fost o situaţie primejdioasă, zice Bruce.

Jane scutură uşor din cap.

— Jordan e un copil. Nu i-ar fi făcut nimic rău. Era dreptul lui.

— Eşti naivă. Şi-a dat drumul la gură, şi ţara asta nu priveşte cu îngăduinţă aşa ceva, indiferent ce susţine Constituţia.

— Tu l-ai învăţat să spună ce gândeşte.

Bruce strânge din buze. Ar vrea s-o contrazică, dar nu poate. Îşi şcolarizează la domiciliu băieţii şi întotdeauna a pus accentul în programa lor pe gândirea critică. Îşi aminteşte că de curând le ţinuse o tiradă despre importanţa de a nu considera regulile ca fiind de la sine înţelese. *Puneţi totul sub semnul întrebării,* le spusese. *Totul.* Săptămâni întregi fusese obsedat de idioţenia fanfaronilor ălora de la Columbia care nu l-au titularizat din cauză că nu se ducea la petrecerile lor. Îl întrebase pe şeful de catedră: *Ce mama dracului are de-a face matematica cu trăncănelile la beţivăneală?* Vrea ca şi fiii săi să pună sub semnul întrebării autoritatea fanfaronilor, dar nu încă. Ar fi trebuit să completeze declaraţia cu: *Puneţi totul sub semnul întrebării, după ce vă faceţi mari, vă controlaţi pe deplin puterile şi nu mai locuiţi acasă, pentru ca eu să nu trebuiască să văd şi să-mi fac griji.*

— Uită-te la femeia aceea, zice Jane. Are clopoţei cusuţi pe tivul fustei. Îţi poţi imagina să porţi ceva care scoate clinchete la fiecare mişcare?

Clatină din cap cu o expresie care s-ar fi vrut batjocoritoare, însă până la urmă e admirativă. Îşi închipuie că păşeşte în clinchet de clopoţei. Să creezi muzică şi să atragi atenţia, la fiecare pas. Ea poartă blugi şi ceea ce consideră a fi „puloverul de scris”. În dimineaţa asta s-a îmbrăcat ca să se simtă confortabil. Femeia aceea

---

cinci, unde DEFCON 5 reprezintă pericolul cel mai mic, iar DEFCON 1, starea de alertă maximă.

pentru ce s-o fi îmbrăcat?

Teama şi jena care s-au răspândit în trupul lui Bruce, lângă scaner, încep să se împrăştie. Îşi masează tâmplele şi înalţă rugăciunea de mulţumire a unui evreu ateu pentru că nu s-a ales cu una dintre durerile de cap care fac să-i zvâcnească toate cele douăzeci şi două de oase ale craniului. Când doctorul l-a întrebat dacă ştie ce anume îi declanşează migrenele, Bruce a pufnit dispreţuitor. Răspunsul era atât de limpede şi de evident: fiii săi. Pentru el, paternitatea înseamnă un fior de groază după altul. Când băieţii erau doar nişte bebeluşi, Jane îi zicea că îi ţine în braţe ca pe nişte grenade vii. Din punctul său de vedere, asta şi erau, şi sunt încă. Motivul pentru care a acceptat să se mute în Los Angeles este acela că studioul cinematografic le închiria o casă cu curte. Bruce are de gând să-şi aşeze grenadele în acel ţarc şi, dacă vor să meargă undeva, să aibă nevoie de el să le ducă cu maşina. La New York puteau, pur şi simplu, să se suie în lift, şi duse erau.

Aruncă o privire spre fiii lui. Stau în cealaltă parte a sălii, ca un mic act de independenţă, şi citesc. Mezinul îl priveşte, la rândul lui. Eddie e şi el un războinic. Schimbă între ei o privire, două versiuni ale aceleiaşi feţe. Bruce se sileşte să afişeze un zâmbet larg, încercând să-i smulgă unul şi fiului său. Simte brusc că-i este dor să-şi vadă băiatul fericit.

Femeia cu fusta zgomotoasă trece printre ei, rupând legătura. Clopoţeii răsună la fiecare pas. E o filipineză înaltă şi voinică. Are mărgeluţe în părul închis la culoare. Cântă încetişor. Cuvintele se aud slab, dar ea le împrăştie prin sala de aşteptare ca pe nişte petale de floare: *Slavă, Har, Aleluia, Iubire.*

Un negru în uniformă militară stă în picioare la fereastră, cu spatele la sală. Are aproape doi metri şi e ca un dulap. Benjamin Stillman ocupă mult spaţiu chiar şi într-o încăpere foarte spaţioasă. O ascultă pe femeia care cântă; vocea ei îi aminteşte de bunica sa. Ştie că, la fel ca şi scanerul, bunica o să-l citească din clipa în care o să-l

vadă, pe Aeroportul din Los Angeles. O să-şi dea seama ce s-a întâmplat în timpul înfruntării cu Gavin; o să vadă glonţul care l-a străpuns într-o parte, după două săptămâni, şi punga pentru colostomie, care acoperă acum gaura. În faţa ei – cu toate că Benjamin este expert în subterfugii şi şi-a petrecut întreaga viaţă ascunzând adevăruri de toată lumea, inclusiv de el însuşi – jocul se va sfârşi. Însă, în acest moment, frânturile de cântec îi aduc alinare.

O angajată a companiei aeriene se îndreaptă cu paşi unduitori până la intrarea sălii de aşteptare, ţinând un microfon în mână. Stă cu şoldurile împinse într-o parte. Pe agenţii de la cealaltă poartă uniformele arată fie lălâi, fie prea strâmte, însă a ei vine perfect pe corp, de parcă ar fi fost făcută la comandă. Are părul pieptănat într-un coc îngrijit şi este dată cu un ruj roşu, lucios.

Mark Lassio, care îi trimitea asociatului său mesaje cu instrucţiuni, ridică privirea. Are treizeci şi doi de ani, iar în ultimii trei ani a avut două profiluri în revista *Forbes.* Are bărbia dură, ochi albaştri care stăpânesc arta fulgerării şi părul scurt, dat cu gel. Costumul său este de un gri mat, culoare care îl face să arate discret, şi totuşi scump. Mark o cântăreşte din priviri pe femeie şi simte cum creierul i se transformă într-o turbină, învârtind de colo colo tot whisky-ul de aseară. Se aşază mai drept pe scaun şi îi acordă femeii toată atenţia.

— Doamnelor şi domnilor, spune ea, vă invităm la bordul cursei 2977 spre Los Angeles. Suntem gata de îmbarcare.

Avionul este un Airbus A321, o balenă albă cu o dungă albastră pe lateral. Sunt 187 de locuri pentru pasageri, cu un interval de trecere, la mijloc. La clasa întâi, sunt câte două fotolii încăpătoare de o parte şi de alta a intervalului; la clasa economică, sunt câte trei locuri de fiecare parte. Toate locurile la acest zbor au fost vândute.

Şirul pasagerilor înaintează încet; genţile mici, pline cu lucruri esenţiale sau prea preţioase ca să fie lăsate la cală, li se izbesc de genunchi. Primul lucru pe care îl constată

când intră în avion este temperatura. Spaţiul e rece ca o cameră frigorifică şi duzele de aer condiţionat scot un şâşâit continuu, acuzator. Pasagerilor li s-a făcut pielea de găină pe braţele goale şi curând şi-au tras pe ei pulovere.

Asistenta lui Crispin se foieşte în jurul lui pe când el se mută de pe scaunul cu rotile într-unul dintre fotoliile de la clasa întâi. Acum e treaz, şi iritarea lui a ajuns la cote maxime. Unul dintre cele mai rele lucruri atunci când eşti bolnav e că asta le dă oamenilor – *nişte necunoscuţi, fir-ar ei ai dracu'* – dreptul să-l atingă. Asistenta se întinde şi îl prinde de coapsă, ca să-l aşeze mai bine. *Coapsa lui!* Cândva, picioarele lui umblau prin săli de consiliu, străbăteau terenul de squash de la club şi schiau pe coaste abrupte în Jackson Hole[2]. Acum, o femeie pe care o consideră în cel mai bun caz mediocră crede că le poate înconjura cu palmele ei. Îi face semn cu mâna să-l lase în pace.

— N-am nevoie de ajutor, zice, ca să mă aşez pe un nenorocit de scaun.

Benjamin urcă în avion cu capul plecat. Până la New York a zburat cu un avion militar, aşa că acesta este primul său zbor cu o cursă de pasageri după mai bine de un an. Totuşi, ştie la ce să se aştepte, şi anume la lipsa de confort. În 2002 ar fi fost trecut automat de la clasa economică la clasa întâi, şi când l-ar fi văzut, toţi cei din avion l-ar fi aplaudat. Acum un pasager începe să bată din palme, apoi i se alătură încă unul, apoi alţi câţiva. Aplauzele saltă ca o piatră pe suprafaţa lacului, atingând-o din loc în loc, înainte să se scufunde sub suprafaţa întunecată, în tăcere. Zgomotul, atât timp cât durează, este nervos, cu unde de stinghereală.

— Vă mulţumim pentru serviciile aduse, şopteşte o tânără.

Militarul ridică mâna într-un salut moale şi se lasă să cadă pe locul său de la clasa economică.

Familia Adler se răsfiră pe lângă uşă. Jane le face semn cu mâna soţului şi fiilor, care sunt în faţa sa, şi apoi se

[2] Vale din Wyoming, rezervaţie naturală şi zonă de sporturi de iarnă.

grăbeşte să intre la clasa întâi, cu umerii încovoiaţi. Bruce se uită o clipă după soţia sa, apoi dirijează siluetele deşirate ale lui Jordan şi Eddie spre partea din spate a avionului. Se uită la numerele scaunelor pe lângă care trec şi calculează că vor fi la douăzeci şi nouă de rânduri de Jane, care promisese că o să-şi schimbe biletul cu unul mai ieftin, ca să stea cu ei. Bruce ştia deja că promisiunile ei, când sunt legate de muncă, nu valorează nici cât o ceapă degerată. Şi totuşi, alege de fiecare dată s-o creadă şi, astfel, să fie dezamăgit.

— Ce rând, tată? zice Eddie.

— Treizeci şi unu.

Pasagerii despachetează gustări şi cărţi şi le îndeasă în buzunarul de pe spătarul scaunului din faţa lor. Partea din spate a avionului miroase a mâncare indiană. Pasagerii care gătesc acasă, printre care se numără şi Bruce, adulmecă şi îşi spun: *chimen.* Jordan şi Eddie se ciondănesc care să stea la geam – tatăl vrea locul de la margine, ca să aibă mai mult spaţiu pentru picioare – până când băiatul mai mare îşi dă seama că împiedică alţi pasageri să ajungă la locurile lor şi cedează brusc. De cum se aşază însă, regretă această dovadă de maturitate; acum se simte prins ca într-o capcană, între tatăl şi fratele lui. Toată exaltarea – *puterea* – pe care a simţit-o după percheziţie s-a spulberat. Timp de câteva minute, s-a simţit pe deplin matur. Acum se simte ca un copil mic şi prost, prins cu curele într-un scăunel pentru bebeluşi. Jordan se hotărăşte să nu vorbească cel puţin o oră cu Eddie, ca să-l pedepsească.

— Tată, zice Eddie, lucrurile noastre vor fi în casa nouă când ajungem acolo?

Bruce se întreabă ce anume îl preocupă pe Eddie: fotoliul gonflabil, partiturile pentru pian, elefantul de pluş cu care mai doarme din când în când? Fiii săi au locuit toată viaţa în apartamentul din New York. Apartamentul respectiv a fost acum închiriat; dacă Jane va avea succes şi vor hotărî să rămână pe Coasta de Vest, o să fie vândut.

— Cutiile noastre ajung săptămâna viitoare, zice Bruce.

Însă casa e mobilată, aşa că ne descurcăm până atunci.

Băiatul, care pare mai mic de doisprezece ani, dă din cap spre hubloul oval de lângă el. Vârfurile degetelor i se albesc în timp ce apăsă pe plasticul transparent.

Linda Stollen tremură în blugii albi şi bluza subţire. Femeia care şade în dreapta pare, incredibil, să fi adormit deja. Şi-a acoperit faţa cu o eşarfă albastră şi se reazemă de hublou. Linda scormoneşte prin buzunarul de pe spătarul scaunului, sperând să găsească o pătură, când femeia cu fusta muzicală păşeşte pe rândul ei. E atât de mare, încât atunci când se aşază pe locul de la margine se revarsă peste cotieră, în spaţiul personal al Lindei.

— Bună dimineaţa, scumpo, zice femeia. Sunt Florida.

Linda îşi trage coatele mai aproape de trup, ca să n-o atingă.

— Ca statul?

— Nu ca statul. Eu *sunt* statul. Sunt Florida.

Dumnezeule mare, îşi zice Linda. *Zborul ăsta durează şase ore. Va trebui să mă prefac că dorm tot timpul.*

— Cum te cheamă, dragă?

Linda şovăie. Iată o ocazie neprevăzută să-şi activeze sinele cel nou. Are de gând să se prezinte necunoscuţilor din California ca *Belinda.* E parte dintr-un nou început: o versiune mai bună a ei, cu un nume mai bun. Belinda, a hotărât ea, este o femeie atrăgătoare, care debordează de încredere în sine. Linda este o gospodină nesigură, cu glezne groase. Linda îşi răsuceşte limba în gură, pregătindu-se. *Be-lin-da.* Însă nu reuşeşte să pronunţe silabele. Tuşeşte şi se aude zicând:

— Mă mărit. Mă duc în California ca iubitul meu să mă poată cere în căsătorie. O să mă ceară în căsătorie.

— Păi, zice Florida cu blândeţe, asta-i grozav.

— Da, zice Linda. Da. Presupun că da.

În acel moment îşi dă seama ce obosită este şi cât de puţin a dormit în noaptea trecută. Cuvântul *presupun* sună ridicol în gura ei. Se întreabă dacă e prima dată când îl foloseşte într-un enunţ.

Florida se apleacă să aranjeze altfel lucrurile din enorma sa geantă de pânză.

— Am avut şi eu căsnicii cât degetele de la o mână, zice. Poate chiar mai multe.

Tatăl Lindei se însurase de trei ori, mama se măritase de două ori. I se pare ceva rezonabil să numeri căsătoriile pe degetele de la o mână, cu toate că ea, personal, are de gând să se mărite o singură dată. Are de gând să fie altfel decât toţi cei din neamul Stollen. Să fie mai bună.

— Dacă ţi se face foame, dragă, am o grămadă de gustări. Refuz să mă ating de mâncarea scârboasă din avion. Dacă-i poţi zice mâncare.

Lindei îi chiorăie stomacul. Când a mâncat ultima dată ca lumea? Ieri? Se uită la punga cu bomboane de ciocolată care se iţeşte oropsită din buzunarul de pe scaun. Cu o grabă care o surprinde, înşfacă punga, o desface şi îşi toarnă tot conţinutul în gură.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, zice Florida.

Se opreşte o clipă din mestecat.

— Linda.

Stewardesa – aceeaşi femeie care i-a întâmpinat la poartă – merge săltat pe culoar, verificând compartimentele pentru bagaje şi centurile de siguranţă. Pare să se mişte pe acordurile unei melodii lăuntrice; încetineşte, zâmbeşte, apoi schimbă ritmul. O urmăresc cu privirea şi bărbaţii, şi femeile; mersul ei elegant e magnetic. E clar că stewardesa e obişnuită cu această atenţie. Scoate limba la un bebeluş aşezat în poala mamei, şi pruncul gângureşte. Se opreşte lângă locul de la margine al lui Benjamin Stillman, se lasă pe vine şi-i şopteşte la ureche:

— Am fost avertizată de problema dumneavoastră medicală, pentru că sunt stewardesa-şefă pe această cursă. Dacă aveţi nevoie de ajutor, în orice moment, vă rog să nu ezitaţi să ne spuneţi.

Militarul e uimit; tocmai se uita pe hublou la amestecul de nuanţe cenuşii de la orizont. Avioane, piste de decolare, oraşul în depărtare, cu contururile sale neregulate, o

autostradă, maşini care trec vâjâind. Se uită în ochii ei – dându-şi seama, când o face, că de zile întregi, poate chiar de săptămâni, evitase orice contact vizual. Ochii ei au culoarea mierii; sunt adânci şi e plăcut să-i priveşti. Benjamin dă din cap, tulburat, şi se sileşte să se uite în altă parte.

— Mulţumesc.

La clasa întâi, Mark Lassio şi-a rânduit cu precizie lucrurile din jur. Laptopul, o carte poliţistă şi o sticlă de apă sunt în buzunarul scaunului din faţă. Telefonul e în mână; pantofii şi i-a scos şi i-a pus sub scaun. Servieta, aşezată orizontal în compartimentul de deasupra, conţine hârtii de la birou, trei dintre cele mai bune stilouri ale sale, pilule cu cafeină şi o pungă cu migdale. Se duce în California ca să perfecteze o tranzacţie importantă, la care lucrează de câteva luni. Se uită peste umăr, încercând să pară degajat, însă niciodată nu s-a priceput să arate degajat. E un bărbat care arată cel mai bine într-un costum de trei mii de dolari. Cu aceeaşi intensitate cu care abordează exerciţiile la sală, cinele romantice şi prezentările pe care le face clienţilor, trage acum cu ochiul la perdeaua care desparte clasa întâi de cea economică. Porecla lui la birou este Barosul.

Stewardesa îi atrage atenţia din motive evidente, dar e mai mult decât simpla ei frumuseţe. E la acea vârstă miraculoasă, sclipitoare – îi dă cam douăzeci şi şapte de ani – când o femeie se află la răspântia dintre tinereţe şi maturitate. E, cumva, atât o fetişcană de şaisprezece ani, cu pielea catifelată, cât şi o femeie de patruzeci de ani cu experienţă, în acelaşi moment infinit, de înflorire. Şi această femeie anume e plină de strălucire ca o casă în flăcări. Mark n-a mai văzut de multă vreme, poate niciodată, pe cineva atât de plin de celule şi gene şi *biologie.* E plină de aceleaşi lucruri ca toţi ceilalţi, însă la ea totul e *pornit.*

Când stewardesa intră, în cele din urmă, la clasa întâi, Mark simte nevoia stringentă să-şi desfacă centura, s-o prindă de mâna stângă cu dreapta lui, să-i înlănţuie talia

cu celălalt braţ şi să înceapă să danseze salsa. Nu ştie să danseze salsa, însă e convins că dacă ar atinge-o pe ea, problema ar fi ca şi rezolvată. Ea e născută să joace într-un spectacol muzical de pe Broadway, în vreme ce el, după cum îşi dă brusc seama, funcţionează doar pe bază de aburi de alcool şi covrigi. Se uită în jos spre propriile mâini, dezumflat brusc. Să o cuprindă de mijloc şi să înceapă să danseze nu este ceva cu neputinţă de realizat pentru el. A mai făcut aşa ceva; terapeutul său le numeşte „învolburări”. Însă n-a mai avut nicio învolburare de luni întregi. A jurat că renunţă la ele.

Când ridică iar privirea, stewardesa este în partea din faţă a avionului, pregătită să prezinte instrucţiunile. Ca s-o vadă bine, mulţi pasageri se apleacă spre intervalul dintre scaune, surprinşi că sunt atenţi pentru prima dată, de mulţi ani.

— Doamnelor şi domnilor, se unduieşte prin aer vocea ei, numele meu este Veronica şi sunt stewardesa-şefă. Mă găsiţi la clasa întâi, iar colegii mei Ellen şi Luis – arată spre o versiune a sa mai puţin strălucitoare (păr castaniu mai deschis, piele mai palidă) şi spre un bărbat scund, chel – vor fi la clasa economică. În numele căpitanului şi al întregului echipaj, vă urăm bun venit la bord. În acest moment, vă rog să vă asiguraţi că spătarele scaunelor sunt în poziţie verticală şi tăvile sunt securizate. De asemenea, începând din acest moment, toate dispozitivele electronice trebuie să fie închise. Vă *mulţumim* pentru cooperare.

Mark îşi închide, supus, telefonul. De obicei se mulţumeşte să-l vâre în buzunar. Simte acea umflare bombastică a pieptului care însoţeşte un gest făcut de dragul altei persoane.

Jane Adler, aşezată lângă el, priveşte amuzată pasagerii fermecaţi. Se gândeşte că şi ea a fost tare drăgălaşă într-o vreme, pe la douăzeci şi ceva de ani, când l-a cunoscut pe Bruce, dar nu s-a apropiat niciodată de tipul de sex-appeal emanat de Veronica. Acum stewardesa le arată călătorilor cum să-şi fixeze centurile, şi tipul de pe Wall Street se poartă ca şi cum nici n-ar mai fi auzit în viaţa lui de o

centură, darămite cum s-o folosească.

— În acest avion există mai multe ieşiri de urgenţă, le spune Veronica. Vă rog să o localizaţi pe cea mai apropiată de dumneavoastră. Dacă va trebui să evacuăm avionul, lămpile de pe podea se vor aprinde şi vă vor îndruma spre ieşiri. Uşile pot fi deschise prin răsucirea mânerului în direcţia indicată de săgeată. Fiecare uşă este prevăzută cu un tobogan gonflabil, care poate, de asemenea, să fie detaşat şi folosit ca barcă de salvare.

Jane ştie că soţul ei, aflat undeva, în spate, a descoperit deja ieşirile şi a ales-o pe cea spre care să-i împingă pe băieţi în caz de avarie. De asemenea, simte cum el îşi dă ochii peste cap, dispreţuitor, în timpul comentariului despre toboganele gonflabile. Bruce judecă lumea – şi hotărăşte ce anume este adevărat – pe baza cifrelor, iar statisticile spun că nimeni n-a supravieţuit prăbuşirii unui avion folosind un tobogan gonflabil. Ele nu sunt altceva decât un basm menit să le dea pasagerilor sentimentul fals că deţin controlul. Bruce nu dă doi bani pe basme, însă celor mai mulţi dintre oameni par să le placă.

Crispin se întreabă de ce nu s-a însurat niciodată cu o femeie care să aibă un trup ca al acestei stewardese. Niciuna dintre soţiile lui n-a avut un fund memorabil. *Poate că un bărbat tânăr râvneşte doar la fete slăbănoage,* îşi zice, *şi trebuie să treacă nişte ani ca să apreciezi valoarea unei perne în patul tău.* Nu e atras de această femeie; e de o seamă cu doi dintre nepoţii lui, şi oricum lui nu i-a mai rămas nicio scânteiere în vintre. Numai gândul la doi oameni care se zvârcolesc într-un pat îi pare o glumă de prost gust. E o glumă care l-a distrat mult timp, desigur, când era mai tânăr, îşi dă seama – încleştându-şi mâinile pe cotierele scaunului, în vreme ce durerea îi străfulgeră iar şi iar mijlocul – că toate capitolele principale din viaţa sa au început şi s-au sfârşit între cearşafuri mototolite. Toate soţiile, viitoarele soţii, fostele soţii, şi-au negociat condiţiile în dormitor.

Eu iau copiii.

Ne căsătorim în iunie, la club.

Păstrez casa de vacanţă.

Plăteşte-mi facturile, altfel îi spun soţiei tale.

Se uită la Veronica, ocupată acum să explice că vesta de salvare poate fi umflată suflând printr-un pai. *Poate că, dacă femeile pe care le-am ales ar fi avut ceva mai multă putere,* îşi zice, *mi-ar fi rămas alături mai mult timp.*

— Vă amintim, zice stewardesa, cu un zâmbet leneş, că fumatul nu este permis. Dacă aveţi întrebări, vă rog să le adresaţi unuia dintre membrii echipajului nostru, în numele companiei Trinity Airlines, *eu* – zăboveşte asupra cuvântului, trimiţându-l în aer ca pe un balon de săpun – vă doresc un zbor plăcut.

Apoi Veronica se face nevăzută, şi pasagerii, rămaşi fără un punct focal, iau în mână câte o carte sau o revistă. Unii închid ochii. Duzele aerului condiţionat şuieră mai tare. Pe de o parte pentru că sunetul vine de sus şi pe de alta deoarece se combină cu rafalele de aer îngheţat, şuieratul este supărător.

Jane Adler îşi strânge mai bine pe trup jerseul, ca să se apere de frig, şi se adânceşte în sentimentul de vinovăţie pentru că nu a terminat scenariul înainte de zbor. Detestă să zboare, şi acum trebuie să zboare despărţită de ai ei. *E o pedeapsă,* îşi zice. *Pentru lenea mea, pentru că m-am eschivat şi, în primul rând, pentru că am acceptat acest post nebunesc.* A scris atâta vreme pentru un serial de televiziune din New York, în parte deoarece nu implica vreo călătorie. Însă iat-o acum, acceptând o nouă şansă, un nou post şi o nouă călătorie cu avionul.

Îşi urmează gândurile pe o cărare cunoscută; când e neliniştită, retrăieşte momente din viaţă, poate pentru a se convinge pe sine că are o istorie. A creat amintiri, ceea ce înseamnă că va mai crea şi altele. Aleargă împreună cu sora sa pe o plajă netedă din Canada; împarte în tăcere, prieteneşte, ziarul cu tatăl său la masa din bucătărie; face pipi în parc după ce a băut prea multă şampanie la un eveniment oficial din facultate; îl vede pe Bruce, gânditor, cu chipul încruntat, la colţul unei străzi din West Village; îl naşte pe mezin fără medicamente, într-o cadă cu apă

fierbinte, uimită de mugetele care îi ies din plămâni. Apoi teancul cu cele şapte romane preferate pe care le are din copilărie, şi cea mai bună prietenă, Tilly, şi rochia pe care o poartă la toate întrunirile importante, pentru că o face să se simtă în acelaşi timp stăpână pe sine şi suplă. Felul în care bunica îşi ţuguia buzele, lansa în aer pupici şi cânta saluturile: *Bună, bună!*

Jane înaintează printre lucrurile banale şi cele semnificative, încercând să-şi abată atenţia de la locul în care se află şi cel spre care se îndreaptă. Degetele sale găsesc automat punctul acela de sub claviculă în care se află semnul din naştere în formă de cometă şi îl apasă. Este un obicei din copilărie. Îl apasă ca şi cum ar face legătura cu sinele ei real, autentic. Apasă până simte durere.

Crispin Cox se uită afară, pe hublou. Doctorii din New York – cei mai buni doctori din New York, şi asta nu înseamnă, oare, şi din lume? – l-au asigurat că merită să facă tratamentul la un spital specializat din Los Angeles. *Ei ştiu tot ce se poate şti despre cancerul ăsta,* i-au spus doctorii din New York. *O să te înscriem la testul clinic.* În ochii lor era o lumină pe care Crispin a recunoscut-o. Nu voiau ca el să moară, să fie învins, deoarece asta ar însemna că într-o zi şi ei vor fi învinşi. *Când eşti măreţ, lupţi. Nu te prăbuşeşti. Arzi ca un afurisit de foc.* Crispin a dat din cap că da, deoarece sigur că avea să învingă boala asta ridicolă. Sigur că asta n-o să-l doboare pe el. Însă acum o lună a luat un virus care l-a vlăguit şi l-a umplut de îngrijorare. În capul său a intrat o nouă voce, prevestind nenorocirea şi făcându-l să-şi pună sub semnul întrebării încrederea iniţială. Virusul a dispărut, dar îngrijorarea nu. De atunci, abia dacă a mai ieşit din casă. Când l-a sunat doctorul ca să programeze o ultimă consultaţie înainte de zbor, pentru nişte analize de sânge, Crispin a spus că e prea ocupat. Adevărul era că se temea că analizele vor reflecta felul în care se simţea acum. Singura concesie făcută acestei noi stări de nelinişte, deloc bine-venită, a fost să angajeze o asistentă pentru zbor. Nu-i plăcea să se

ştie singur în aer.

Bruce se uită la fiii săi; nu se poate citi nimic pe feţele lor. Îi vine gândul acela familiar că e prea bătrân şi că a pierdut prea mult legătura cu ei ca să-i mai descifreze. Acum câteva zile, pe când aşteptau la masă în restaurantul lor chinezesc preferat, Bruce l-a văzut pe Jordan uitându-se la o fată de vârsta lui, care intra împreună cu familia ei. Cei doi adolescenţi s-au privit o clipă, cu capetele înclinate, şi apoi faţa lui Jordan s-a deschis – de parcă ar fi fost despicată în două – într-un zâmbet larg. Părea că i-a acordat acestei străine totul: bucuria, iubirea, mintea, atenţia deplină. I-a oferit acelei fete un chip pe care Bruce, care şi-a studiat fiul în fiecare zi din viaţa lui, nu l-a văzut niciodată. Nici măcar nu ştia că există.

Benjamin se foieşte pe scaunul îngust. Şi-ar dori să fie în cockpit, dincolo de uşa etanşeizată. Piloţii vorbesc ca militarii, într-un cod prestabilit, cu o precizie energică. Câteva minute în care să-i asculte cum se pregătesc de decolare ar face să-i dispară gheara din piept. Nu-i place amestecul de pălăvrăgeală şi sforăieli din jur. Lipsa de rigoare cu care se comportă civilii îl deranjează. Doamna albă de alături miroase a ouă şi l-a întrebat de două ori dacă a fost în Irak sau în „celălalt loc”.

Linda se pomeneşte prinsă într-o gimnastică abdominală ciudată şi epuizantă, încercând să se îndepărteze de masa imensă a Floridei fără s-o atingă pe pasagera adormită din partea cealaltă. Se simte ca turnul înclinat din Pisa. Îşi doreşte – în timp ce-şi încordează muşchii abdominali – să fi cumpărat mai multă ciocolată. Îşi zice: *În California, cu Gary, o să mănânc mai mult,* şi gândul o îmbărbătează. Ţine regim de la doisprezece ani; până acum nu s-a gândit niciodată să se elibereze din acest jug. Supleţea i s-a părut întotdeauna esenţială, dar dacă nu este? Încearcă să se imagineze voluptuoasă, sexy.

Florida cântă iar, dar de undeva din piept, atât de adânc şi atât de încet, încât se aude ca un murmur. În jurul ei, ca şi cum murmurul ar fi fost semnalul, motoarele avionului încep să zumzăie, trezindu-se la viaţă. Uşa este închisă

etanş. Avionul se zguduie şi face un salt înainte, în vreme ce Florida murmură. E o arteziană de melodii, stropindu-i pe toţi din jur. Linda îşi încleştează mâinile în poală. Jordan şi Eddie, în ciuda înfruntării tăcute, îşi ating umerii ca să se îmbărbăteze în vreme ce avionul prinde viteză. Pasagerii care ţin în mâini cărţi sau reviste nu mai citesc, de fapt. Cei cu ochii închişi nu dorm. Toţi sunt treji, în vreme ce avionul se înalţă de la sol.

12 IUNIE 2013
Seara

Echipa de intervenţie a Autorităţii Aeronautice Civile ajunge la faţa locului la şapte ore după accident – timpul necesar ca să zboare din Washington DC la Denver şi apoi să închirieze maşini până în orăşelul situat în zonele de câmpie din nordul statului Colorado. Datorită zilei de vară lungi, încă nu este întuneric când ajung. Adevărata lor activitate se va desfăşura în zori, a doua zi. Acum sunt aici ca să-şi facă o idee despre scenă, ca să înceapă, pur şi simplu.

La faţa locului se află primarul orăşelului, ca să-l întâmpine pe investigatorul-şef al AAC. Fac împreună o fotografie pentru presă. În afară de momentul strângerii de mână, primarul – care este şi contabil, din pricină că orăşelul nu-şi poate permite angajaţi cu program întreg – ţine mâinile îndesate în buzunare, ca să nu se vadă că-i tremură.

Poliţiştii au încercuit zona cu bandă; echipa de la AAC, în costume de protecţie portocalii, cu măşti, se caţără pe epavă şi o înconjură. Terenul este neted în toate direcţiile, suprafaţa este arsă, pârjolită, o bucată de pâine înnegrită sub un grătar. Focul s-a stins, însă aerul este încins. Avionul a trecut printr-un pâlc de copaci şi s-a înfipt în pământ. Vestea bună, îşi spun între ei membrii echipei, este că nu s-a întâmplat într-o zonă cu locuinţe. Nimeni de la sol n-a fost rănit. Găsesc două vaci sfârtecate şi o pasăre moartă printre scaune, bagaje, metale şi membre.

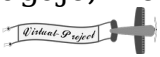

În următoarele douăzeci şi patru de ore de la accident, familiile victimelor sosesc la Denver cu avionul sau cu maşina. Hotelul Marriott din centru le-a rezervat câteva etaje. Pe data de 13 iunie, la ora şaptesprezece, purtătorul de cuvânt al ACC, un bărbat cu tenul plin de cicatrici de la acnee şi cu o purtare blândă, le oferă familiilor şi

reprezentanţilor presei informaţiile la zi, în sala de evenimente a hotelului.

Membrii familiilor stau pe scaune pliante. Se apleacă în faţă, ca şi cum ar putea să audă cu umerii; îşi înclină capetele, ca şi cum firele de păr ar putea să prindă ceva ce nicio altă parte a trupului n-ar putea. Porii sunt deschişi, degetele, răsfirate. Ascultă cu înverşunare, sperând că există un adevăr mai bun, mai puţin zdrobitor, dincolo de faptele prezentate.

În partea din spate a sălii se află nişte aranjamente florale complicate, la care nu se uită nimeni. Bujori roşii şi roz în vaze uriaşe. O cascadă de crini albi. Au rămas de la o nuntă din seara trecută. Acest miros o să-i facă pe mulţi dintre membrii familiilor îndurerate să nu mai pună piciorul în vreo florărie pentru tot restul vieţii.

Reprezentanţii presei se ţin deoparte la conferinţă. Se feresc să privească în ochi rudele în timpul interviurilor. Dezvoltă propriile ticuri: un bărbat se scarpină pe braţe ca şi cum s-ar fi atins de o iederă otrăvitoare; o reporteră de televiziune îşi tot aranjează părul. Răspândesc informaţiile prin interviurile în direct şi prin rapoartele trimise pe e-mail la Associated Press. Se concentrează pe pasagerii „cunoscuţi”. Un magnat al maselor plastice, celebru pentru că a construit un imperiu şi a aruncat în şomaj, prin automatizare, mii de angajaţi. Un copil-minune de pe Wall Street, care valora circa o sută patru milioane de dolari. Un militar din Armata SUA, trei profesori universitari, un activist pentru drepturi civile şi o fostă scenaristă a serialului *Lege & Ordine.* Toarnă fapte în gurile flămânde; această ştire a captivat întreaga lume. Fiecare colţ al internetului şi-a adus contribuţia.

Un reporter ridică în faţa camerei de luat vederi un exemplar din *The New York Times*, ca să arate titlul scris cu litere de-o şchioapă, genul de titrare rezervată de obicei pentru alegerile prezidenţiale şi aselenizări. Scrie: 191 MORŢI ÎN ACCIDENT AVIATIC; 1 SUPRAVIEŢUITOR.

Când conferinţa de presă se apropie de sfârşit, rudele nu au decât o întrebare; îşi îndreaptă toţi atenţia asupra ei, ca

şi cum ar fi o fereastră într-o încăpere întunecată: „Cum se simte băiatul?”

Bucăţile intacte din avion vor fi transportate la complexul ACC din Virginia. Acolo va fi refăcut puzzle-ul. Acum caută cutia neagră. Femeia care conduce echipa, o legendă în domeniu, în vârstă de şaizeci şi unu de ani, căreia i se spune, simplu, Donovan, e sigură că o vor găsi.

Pentru cineva cu experienţa ei, scena nu este complicată. Resturile sunt împrăştiate pe o jumătate de kilometru şi nu există ochiuri de apă sau terenuri mlăştinoase, doar pământ tare şi iarbă. Nimic nu poate să lipsească definitiv sau să fie pierdut; totul e la îndemână. Există metal pârjolit, scaune crăpate pe mijloc, cioburi de sticlă. Există rămăşiţe umane, niciun cadavru intact. E uşor să treci cu privirea peste carnea omenească şi să te concentrezi pe metal. Să te concentrezi pe faptul că acest puzzle are sens. Echipa lui Donovan este alcătuită din bărbaţi şi femei care îşi petrec viaţa profesională aşteptând să se petreacă tragedii. Muncesc din greu, cu gurile încleştate îndărătul măştilor, făcând inventarul şi punând dovezile în pungi.

După câteva zile, camerele rezervate la Marriott au fost eliberate: familiile au plecat. Au încetat şi relatările zilnice din presă. Echipa ACC a găsit cutia neagră şi s-a întors în Virginia. S-a anunţat că, într-un interval de trei săptămâni, vor fi date publicităţii descoperirile esenţiale şi că va avea loc o audiere publică legată de dovezi, la Washington DC, în circa şase luni.

Atenţia presei s-a diversificat; câteva articole se concentrează asupra mătuşii şi unchiului băiatului, care au venit cu avionul din New Jersey ca să-l adopte. Lacey Curtis, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, este sora mai mică a lui Jane Adler şi singura rudă de sânge în viaţă a băiatului. Circulă o fotografie a femeii, cu păr deschis la culoare, pistrui în obrajii dolofani şi un zâmbet timid. În

rest, singura informaţie despre ea este că nu are serviciu. Soţul ei, John Curtis, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, este specializat în informatică şi oferă consultanţă în domeniul IT firmelor locale. Nu au copii.

Publicul continuă să guste informaţiile despre orice şi oricine care are legătură cu accidentul, aşa că atotştiutorii de la televiziuni şi de pe internet continuă să facă speculaţii. Erau beţi piloţii? Avionul a avut o defecţiune? E sigur sută la sută că n-a fost un act de terorism? Unul dintre pasageri a luat-o razna şi s-a năpustit în cockpit? A fost o furtună? Analiştii de pe Google arată că, la o săptămână de la accident, 53% dintre căutările online de pe teritoriul Statelor Unite sunt legate de accident. „Cum se face”, mârâie un prezentator de ştiri cam bătrân, „că dintre toate ştirile cumplite din lumea asta groaznică, ne pasă atât de mult tocmai de acest avion prăbuşit şi de acest băieţel?”

E în spital de o săptămână. O femeie în cârje intră în cameră; este şefa departamentului de Relaţii Publice a spitalului din Denver şi are sarcina să ţină familia la curent cu tot ce nu vizează direct partea medicală.

— Susan, o întâmpină John Curtis.

E un bărbat înalt, bărbos, care are paloarea şi pântecul bombat tipice cuiva care îşi petrece cea mai mare parte din viaţă în faţa ecranului unui computer.

— A vorbit azi?

Lacey – palidă, cu o pată de cafea pe bluză – scutură din cap.

— Nu, de când i-am spus.

— Aţi hotărât dacă vreţi să i se spună Eddie sau Edward? întreabă Susan.

John se întoarce spre soţie şi se uită unul la altul. Privirea – buimacă şi nesigură – sugerează că, de la primirea telefonului, n-au dormit fără întreruperi mai mult de o oră. Avionul s-a prăbuşit la jumătatea unei săptămâni în care Lacey şi John nu-şi vorbeau, din cauză că ea voia să încerce în continuare să facă un copil, şi el nu voia. Iar

acum cearta şi tăcerea păreau fără sens. Fuseseră doborâţi de pe calul care era viaţa lor. Nepotul stă culcat acolo, zdrobit, şi este responsabilitatea lor.

— Asta e pentru străini, da? spune Lacey. Ei nu-l cunosc nici pe el, nici pe noi. Presa ar trebui să-i spună pe numele de botez, Edward.

— Nu Eddie, zice John.

— Bine, zice Susan.

Edward – pentru că acesta îi este acum numele – doarme, sau se preface că doarme. Cei trei adulţi se uită la el, ca şi cum l-ar vedea pentru prima oară. Bandajul îi înconjoară de mai multe ori fruntea; părul des, ciufulit, iese de sub el. Are pielea foarte albă şi cearcăne întunecate. A slăbit şi pare mai mic de doisprezece ani. Pe piept are o vânătaie care înfloreşte spre gulerul halatului de spital lejer. Are ambele picioare în ghips, însă dreptul este ridicat pe tracţiune. Labele picioarelor îi sunt acoperite cu şosete portocalii, cumpărate de la magazinul de cadouri al spitalului. Pe tălpi scrie cu litere albe: DENVER!!!

Sub braţul lui Edward se află un elefant de pluş, la care Lacey nu poate să se uite. Lucrătorii firmei angajate să transporte de-a lungul ţării lucrurile familiei Adler s-au oprit la un motel din Omaha în noaptea de după prăbuşire. Au descărcat camionul în parcare şi au pus toate cutiile pe asfalt. Au deschis-o pe cea pe care scria CAMERA LUI EDDIE. Au scos din cutie elefantul şi l-au trimis prin poştă la spitalul din Denver, cu un bilet: *Ne-am gândit că băiatul şi-ar dori asta.*

— Planul e în continuare să-l trimitem cu avionul peste două zile, acum că e stabil, zice Susan. Ni s-a pus la dispoziţie un avion particular pentru călătorie, aşa că puteţi merge amândoi cu el.

— Toată lumea e atât de cumsecade! zice Lacey, după care roşeşte.

Are atâţia pistrui, încât roşeaţa nu face decât să-i unească. A prins obiceiul să-şi frângă mâinile pistruiate, de parcă mişcarea aceasta repetată ar putea, cumva, să

schimbe realitatea inacceptabilă.

— Alte câteva lucruri, zice Susan, rezemându-se în cârje. Aţi intrat pe internet?

— Nu, spune John. Nu prea.

— Păi, ca să ştiţi, au apărut câteva pagini de Facebook dedicate fie zborului, fie lui Edward. A apărut şi un cont de Twitter numit @miracleboy, cu chipul lui Edward ca avatar, dar acesta a fost desfiinţat.

John şi Lacey o privesc şi clipesc nedumeriţi.

— Conţinutul este în cea mai mare parte pozitiv, zice Susan. Condoleanţe, mesaje de încurajare, chestii de-astea. Aţi apărut şi voi la ştiri, pentru că oamenii erau curioşi cine o să-l ia pe Edward. Nu vreau să fiţi surprinşi dacă daţi peste aşa ceva.

— *În cea mai mare parte* pozitiv? zice Lacey.

— Troli, zice John.

— Troli? întreabă Lacey, făcând ochii neverosimil de mari.

— Persoane care lansează în mediul online comentarii provocatoare, ca lumea să-şi iasă din fire, zice John. Scopul lor este să supere oamenii. Cu cât supără mai mulţi oameni, cu atât procedeul lor are mai mult succes.

Lacey strâmbă din nas.

— Unii consideră asta o formă de artă, zice John.

Susan scoate un oftat abia auzit.

— În cazul în care nu vom mai avea ocazia să vorbim în linişte înainte să plecaţi, vreau să vă amintesc de vătămările corporale şi de avocaţii care se ocupă de domeniul aviatic. Mă tem că se vor năpusti asupra voastră ca nişte vulturi. Însă nu le este permis să vă abordeze decât după patruzeci şi cinci de zile de la accident. Aşa că vă rog să îi ignoraţi, sau să-i daţi în judecată, pe toţi cei care o fac. Ştiţi că toate cheltuielile medicale vor fi acoperite de compania aviatică. Veţi primi mai întâi compensaţii de deces, apoi banii de pe asigurarea de viaţă, dacă vreunul dintre părinţii lui Edward a avut o poliţă. Va fi nevoie de timp ca să puneţi în rânduială restul, şi nu vreau să lăsaţi pe nimeni să vă convingă că vreun demers

juridic, de orice fel, ar fi urgent.

— Bine, zice Lacey, dar se vede că nu e atentă.

Televizorul din colţ are sonorul oprit, însă în partea de jos a ecranului se derulează un text, BĂIATUL-MINUNE VA FI TRANSFERAT ÎNTR-UN SPITAL DIN APROPIEREA RUDELOR.

— Oamenii *pot* să fie îngrozitori, zice Susan.

Edward se foieşte în pat. Îşi răsuceşte capul, lăsând la vedere un obraz neted, vânăt.

— Există rude, continuă ea, ale celorlalţi pasageri din avion care au vrut să-l vadă pe Edward, însă nu i-am lăsat.

— Dumnezeule, zice John. De ce vor să-l vadă?

Susan ridică din umeri.

— Poate pentru că Edward a fost ultimul care i-a văzut în viaţă pe cei dragi lor.

John scoate din gât un sunet slab.

— Îmi pare rău, zice Susan, îmbujorându-se. Ar fi trebuit să formulez asta altfel.

Lacey se aşază pe unul dintre scaunele de la fereastră. O rază de soare pune un halou în jurul chipului ei obosit.

— Încă ceva, zice Susan. O să sune preşedintele.

— Preşedintele?

— Însuşi. Preşedintele Statelor Unite ale Americii.

John râde, un hohot scurt în aerul straniu al acestei încăperi. Aer încărcat. Aer care aşteaptă următorul cuvânt al băiatului din pat. Aer care face să amuţească pe oricine intră, despărţindu-i pe cei care au pierdut pe cineva de cei care n-au pierdut.

Lacey îşi duce mâinile la părul nespălat, iar John zice:

— O să fie la telefon, Lace. N-o să te vadă.

Asistentele îl fac pe băiat să se trezească, luându-i sânge şi verificându-i funcţiile vitale, chiar când aşteaptă să vină apelul.

— Sunt aici, zice Lacey. E şi unchiul John.

Faţa lui Edward se schimonoseşte.

Lacey simte o fulgerare de panică. *Îl doare?* Şi apoi îşi dă seama ce încearcă să facă. Băiatul se străduieşte să

surâdă, ca să-i facă ei plăcere.

— Nu, nu, şopteşte. Apoi, adresându-se tuturor celor din cameră: Suntem gata pentru telefon?

Când se întoarce, Edward nu se mai străduieşte.

Un telefon nou-nouţ a fost instalat lângă pat, şi Susan e acolo, ca să apese pe buton.

— Edward?

Vocea e gravă; umple încăperea.

Băiatul e culcat în pat, părând mic şi vătămat în ochii adulţilor din jur.

— Da, domnule?

— Tinere… începe preşedintele, apoi se opreşte pentru o clipă. Nu-s multe lucruri pe care eu sau oricine altcineva le putem spune şi care să însemne ceva pentru tine în acest moment. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce treci.

Edward ţine ochii larg deschişi, cu o privire apatică.

— Am vrut să-ţi spun că întregii ţări îi pare rău pentru pierderea ta şi te susţine să treci cu bine peste asta. Suntem alături de tine, copile.

Lacey îi atinge uşor braţul lui Edward, dar Edward nu zice nimic.

Glasul acela grav repetă cuvintele, de data asta mai rar, ca şi cum repetiţia ar schimba ceva.

— Toată ţara este alături de tine.

Edward e tăcut în avionul spre New Jersey. E tăcut şi în ambulanţa cu geamuri fumurii, pentru ca presa să nu-l poată fotografia. În cele două săptămâni cât mai rămâne în spitalul din New Jersey, până când plămânii i se vindecă şi piciorul îi este scos din atela de tracţiune, vorbeşte doar când este nevoie din punct de vedere medical.

— Te vindeci de minune, îi spune lui Edward unul dintre doctori.

— Tot aud un păcănit.

Expresia doctorului se schimbă; un cadran invizibil dinăuntrul lui se roteşte până ajunge la explicaţia medicală.

— De cât timp îl auzi?

Băiatul se gândeşte.

— De când m-am trezit.

Este chemat neurologul. Acesta solicită noi teste şi un RMN cerebral pentru Edward. Are sprâncene albe şi niciun alt fir de păr, şi în fiecare zi cuprinde în palme faţa lui Edward în vreme ce se uită adânc în ochii lui, ca şi cum ar fi acolo informaţii pe care doar el le poate citi.

Neurologul îi cheamă pe coridor pe Lacey şi John.

— Adevărul este, zice el, că dacă zece persoane ar trece prin exact aceleaşi traume ca acest copil – trântiţi de colo colo, prăbuşiţi cu o viteză cumplită şi apoi opriţi brusc – fiecare ar prezenta simptome diferite, explică el ridicând din sprâncenele albe, ca să sublinieze ideea. Leziunile cerebrale traumatice sunt invizibile pentru cele mai multe dintre instrumentele noastre de măsurare, aşa că nu vă pot spune cu certitudine prin ce trece Edward sau prin ce o să treacă pe viitor.

Îşi concentrează atenţia asupra lui Lacey.

— Închipuiţi-vă că vă înşfac de umeri şi vă zgâlţâi cât de tare pot. Când vă dau drumul, poate că nu aţi suferit nicio vătămare fizică – nicio întindere musculară etc. –, însă organismul va simţi trauma. Corect? Aşa stau lucrurile cu Edward. E posibil să aibă simptome ciudate în următoarele luni, poate chiar ani. Mă refer la lucruri precum depresie, anxietate, panică, îi pot fi afectate simţul echilibrului, auzul şi mirosul, zice doctorul şi aruncă o privire spre ceas. Aveţi întrebări?

John şi Lacey se uită unul la altul. Totul, inclusiv limbajul, pare că s-a făcut ţăndări şi le-a căzut la picioare. *Aveţi întrebări?*

— Nu în acest moment, zice în cele din urmă John, iar Lacey clatină din cap.

Asistenta îl trezeşte pe băiat în toiul nopţii ca să-i ia tensiunea şi temperatura.

— Te simţi bine? îl întreabă.

Doctorul chel începe întotdeauna cu întrebarea: „Cum mai e durerea?” Când mătuşa vine, în fiecare dimineaţă, îi

netezeşte părul de pe frunte şi şopteşte: „Cum te simţi?”

Edward nu poate să răspundă la niciuna dintre aceste întrebări. Nu se poate gândi cum se simte; e mult prea primejdios să deschidă acea uşă. Încearcă să se ferească de gânduri şi emoţii, ca şi cum ar fi piese de mobilier pe care le poate ocoli când trece printr-o încăpere. Când asistenta lasă televizorul pe canalul cu desene animate, se uită la el. Are întotdeauna gura uscată, iar păcănitul din urechi apare şi dispare. Câteodată e treaz, şi totuşi nu chiar treaz, iar orele trec fără ca el să-şi dea seama. Are în poală tava cu micul dejun şi apoi lumina de afară scade.

Nu-i place plimbarea din fiecare zi, care nu-i, de fapt, plimbare, de vreme ce stă într-un fotoliu pe rotile. „Ai nevoie să schimbi peisajul”, îi spune în fiecare zi asistenta cu codiţe *rasta.* Asistenta din weekend, care are un păr blond atât de lung încât îi ajunge aproape până la fund, nu zice nimic. Doar îl încarcă în scaunul cu rotile şi îl împinge pe coridor.

Acolo aşteaptă oamenii. Coridorul e ticsit de lume. Bolnavi, tot în scaune cu rotile, sau abia ţinându-se pe picioare, în cadrul uşilor. Asistentele încearcă să-i alunge înapoi în saloanele lor. „Nu aglomeraţi coridorul”, strigă un asistent. „E risc de incendiu. Lăsaţi băiatul să răsufle.”

Un bătrân îşi face cruce, la fel şi o femeie cu pielea întunecată, care are perfuzie în braţ. O adolescentă roşcată, de vârsta lui Jordan, îi face semn cu capul, privindu-l curioasă. Atâţia ochi se holbează la Edward, încât scena pare un tablou de Picasso: sute de globi oculari, apoi o învălmăşeală de membre şi stiluri de tunsoare. O bătrână întinde mâna şi îl atinge când trece pe lângă ea. „Dumnezeu te-a binecuvântat.”

Cei mai răi sunt plângăcioşii. Edward încearcă să nu se uite, dar suspinele tună ca notele unei orgi şi aspiră tot aerul din jur. Pare o răutate să-l asalteze cu emoţiile lor, când tristeţea şi frica lui sunt atât de profunde, încât trebuie să le ascundă de ei. Lacrimile acestor străini îi înţeapă pielea jupuită. Păcănitul îi răsună în urechi, iar oamenii îşi duc la gură batistele. Apoi asistenta ajunge la

capătul coridorului, uşa mecanică glisează şi ajung afară. El se uită în jos, la picioarele sale frânte, ca să nu se uite la cerul ucigaş.

Îl externează pe Edward când poate să-şi lase greutatea pe piciorul cel mai puţin vătămat şi, prin urmare, să se folosească de cârje. Capul şi coastele i s-au vindecat, iar vânătăile de pe piept şi picioare nu mai sunt purpurii, ci galbene. Personalul se adună în camera lui ca să-şi ia rămas-bun, şi de-abia atunci îşi dă seama că nu ştie numele nimănui. Au pe piept ecusoane cu numele, însă îl apucă durerea de cap dacă citeşte. Se întreabă dacă acesta este alt simptom. Poate că n-o să mai poată niciodată să asocieze un nume cu un chip, şi singurele nume pe care o să le ştie vor fi cele pe care le cunoştea înainte de accident. Acest gând este ciudat de reconfortant, în vreme ce dă mâna cu doctorul chel şi cu asistenta blondă şi cu cea cu codiţe *rasta.*

La uşa spitalului, se ridică din scaunul pe rotile şi i se înmânează cârjele. Merge încet spre maşină, flancat de Lacey şi John. Conştientizează într-un nou mod prezenţa mătuşii şi a unchiului. Ultima dată când i-a văzut a fost de Crăciun, când au luat masa într-un restaurant din Manhattan. Îşi aminteşte că tatăl său şi unchiul au discutat despre un nou limbaj de programare. Era aşezat între mama şi Lacey şi se plictisea aşa de tare, încât a construit o casă din tacâmuri şi şervet. Femeile treceau de la o conversaţie aparent fără rost la alta: vecinii, îngheţata pe care o făcea Lacey o dată pe an dintr-un fruct de pădure canadian greu de găsit, un actor chipeş din serialul de televiziune al mamei.

Dacă l-ai fi întrebat, Edward ar fi spus că îşi iubeşte mătuşa şi unchiul, însă fusese limpede întotdeauna că ei nu veneau *pentru* el sau Jordan. Adulţii se adună întotdeauna pentru adulţi. Întâlnirile aveau rostul de a le permite mamei şi mătuşii să schimbe o îmbrăţişare înlăcrimată şi să-şi jure, vorbind fiecare în părul celeilalte: *Trebuie să ne vedem mai des.* Edward îşi aminteşte de

fratele lui, aşezat vizavi de el la masa aceea, cu vârfurile degetelor împreunate şi încercând să-şi expună punctul de vedere în conversaţia tehnică dintre tată şi John, ca şi cum ar fi fost şi el adult. Imaginea fratelui este atât de dureroasă, încât, pentru o clipă, lui Edward i se întunecă vederea cu totul şi se împiedică.

— Uşurel, zice John.

— La revedere, Edward, spun nişte voci.

— Noroc, Edward.

Portiera unei maşini se deschide în faţa lui. De-abia atunci vede, dincolo de maşină, pe celălalt trotuar, o ceată de oameni. Se întreabă vag de ce sunt acolo. Apoi cineva din ceată rosteşte numele lui Edward, iar ceilalţi aplaudă şi îşi flutură braţele când văd că i-au atras atenţia. El cercetează o pancartă ţinută de o fetiţă. Îl doare capul în vreme ce citeşte cuvintele: *Fii tare!* Pe pancarta de alături scrie cu majuscule: BĂIATUL-MINUNE!

— Nu ştiu cum au aflat data externării, zice John. Nu a apărut în ziare.

Lacey îl mângâie pe braţ şi, pentru că băiatul stă, într-un echilibru fragil, pe piciorul în ghips, aproape că-l doboară.

— E ca şi cum ar crede că sunt celebru.

— Eşti celebru, într-un fel, zice John.

— Hai să plecăm, zice Lacey.

Urcă în maşină şi trec de oamenii care ţin pancarte şi flutură din mâini. Edward se uită la ei pe geam. Face un mic semn cu mâna, şi un bărbat îşi aruncă pumnul în aer, ca şi cum gestul lui Edward ar fi fost tot ceea ce spera. Atunci, înăuntrul lui Edward se declanşează iarăşi păcănitul, o amintire a acelui staccato cu care măsura notele pianului. Se lasă pe spătarul banchetei şi îşi ascultă corpul. Nu-şi aminteşte să mai fi fost vreodată invadat de sunete. Dincolo de păcănitul ascuţit este bubuitul – un sunet mai neclar, mai neregulat – propriei inimi.

Se îndreaptă spre o casă în care Edward a mai fost când şi când, dar întotdeauna împreună cu părinţii şi fratele lui. Acum o să trăiască acolo. Cum se poate aşa ceva? Încearcă să-şi amintească numele oraşului în care locuiesc mătuşa

şi unchiul. Se uită cum se perindă iute pe geam maşinile şi copacii. Par să meargă prea repede, şi e pe punctul de a spune ceva, când vede un cimitir. Pentru prima oară, se întreabă ce s-a întâmplat cu cadavrele.

Trupul îi este năpădit de o sudoare rece.

— Opriţi, vă rog.

John trage pe dreapta, iar Edward deschide portiera, se apleacă afară şi vomită pe noroiul cenuşiu. Terci de ovăz şi suc de portocale. Maşinile trec cu viteză pe lângă ei. Lacey îl mângâie pe spate. El se preface, ori de câte ori nu are în faţa ochilor chipul ei, că e mama.

Nu se poate opri din vomitat. Trupul i se încordează şi se destinde.

— M-a revoltat să le aud pe asistente spunându-ţi că o să fii bine, o aude spunând.

Vocea lui Lacey este mai stridentă decât a mamei; e, din nou, mătuşa.

— Nu eşti bine. Mă auzi, Edward? Asculţi? Nu eşti bine. Nu suntem bine. *Asta nu-i bine.*

Trupul lui face o pauză, şi el nu ştie sigur dacă reacţia aceea violentă o să se reia sau nu. Când îşi dă seama că s-a terminat, că trupul îi este complet golit şi că vidul din el pulsează, se ridică în picioare. Încuviinţează din cap. Şi, cumva, acea declaraţie şi acea mişcare din cap sparg aerul dintre ei. Apare o notă de uşurare. Au de unde să înceapă, chiar dacă este cel mai rău loc imaginabil.

9.05

Pe geam se văd clădirile ascuţite din Manhattan, braţul ridicat al Statuii Libertăţii, arcuirea unui pod peste râu. Pasagerii se foiesc pe scaune, căutând o poziţie cât mai confortabilă pentru cele şase ore de zbor. Îşi desfac nasturii de la gât. Îşi descalţă pantofii. Pasagerii care au darul de a adormi oriunde, în orice moment, nu mai stau pe gânduri. La urma urmei nu-i nevoie să fii treaz. La sol, trupurile sunt folosite, însă, în avion, mărimea, forma şi forţa cuiva n-au vreo nicio trebuinţă, ba chiar sunt un inconvenient. Toată lumea trebuie să găsească o cale de a se depozita în cel mai suportabil mod cu putinţă pe durata zborului.

Florida trage cu ochiul pe lângă Linda şi femeia cu eşarfa albastră. Simte nevoia mistuitoare să vadă oraşul înainte să dispară în spatele norilor. Locurile au energii diferite şi, pentru ea, New Yorkul înseamnă un fard de pleoape cu sclipici, graffiti-urile lui Basquiat[3] şi străini cu visuri îndrăzneţe. Se vede dansând în baruri, mergând agale pe străzi zgomotoase, în vreme ce bărbaţii exclamă la vederea formelor ei îmbietoare, se vede storcând la maximum viaţa din zilele petrecute în acel oraş de tip „poc-bum-trosc”.

Florida a locuit la New York de când avea douăzeci de ani şi până la treizeci şi ceva, dar nu-şi imaginează niciodată doar un interval de timp; trebuie să se gândească la toate, în straturi suprapuse, ca un preparat mexican. A trăit multe vieţi, în multe trupuri, aşa încât amintirile sale sunt ca un ocean – o apă în care înoată cu regularitate. A încercat o dată să-şi numere vieţile şi a ajuns la treisprezece înainte să se plictisească de numărat. În unele vieţi a intrat ca într-o casă predată la cheie, adică a intrat în corpul cuiva al cărui suflet a plecat fie după o traumă fizică – cum ar fi un accident de maşină în urma căruia

[3] Jean-Michel Basquiat (1960-1988), artist plastic american, de origine haitiană.

persoana a ajuns în comă –, fie după o încercare de sinucidere. Acele intrări erau inerent entuziasmante şi, prin urmare, preferatele sale. Nimic nu se compară cu trezirea într-un nou trup de adult, scăldat în aura altcuiva. Întotdeauna era un pic dezamăgită când – la fel ca în viaţa de acum – a ajuns pe lume în modul tradiţional, ca prunc.

Avionul urcă, şi Florida se pomeneşte că îşi aminteşte de ultima ei cununie, cu doar şapte ani în urmă. Douăzeci şi ceva de prieteni, pe terenul din Vermont cumpărat de curând de ea şi Bobby. Cele două hectare alcătuiau pe atunci un peisaj virgin, o pajişte care cobora până la un pârâu, cu o pădure în capătul îndepărtat. De-abia demaraseră planul – Bobby se ocupa de asta, un lucru pe care Florida avea să-l regrete mai apoi – şi mai erau şapte luni până la construirea casei. Prietenii Floridei veniseră din East Village şi era acolo un cort cu luminiţe de Crăciun şi aduseseră şi o formaţie muzicală. Au dansat în aerul albastru, înceţoşat, pe muzică populară filipineză. Florida a băut vin şi şi-a scuturat fundul şi sânii şi a cântat şi ea, cu mâna în mâna soţului. A fost una dintre acele seri fermecate în care fericirea se revărsa din fiecare inimă şi din fiecare chip, iar Florida se simţea strâns unită în iubire[4].

Cum stă aşa, înţepenită pe scaunul din avion, amintirea aceea îi smulge acum un oftat. Simte cum avionul se ridică sub ea. Îi aruncă o privire Lindei, care are ochii închişi. E extrem de conştientă de ironia situaţiei. Fata asta fuge către un soţ, în vreme ce Florida fuge de unul.

Avionul e la peste nouă mii de metri altitudine, şi Mark Lassio îşi aminteşte ceva din seara trecută, ceva ce îşi scosese din minte până acum. Era la un club, sărbătorind ziua de naştere a unui amic – mai degrabă coleg decât amic, de fapt – când a văzut în cealaltă parte a sălii o fostă iubită. Cea mai recentă fostă iubită, care ura cluburile, ura să danseze, care, de fapt, se pricepea foarte bine să

[4] Trimitere la Epistola către Coloseni a Sfântului Apostol Pavel, 2:2.

urască. Cu siguranţă se pricepea mai bine la asta decât la tranzacţiile cu obligaţiuni, care erau jobul ei. Era ceva ce avea în comun cu Mark; amândoi adorau să-i toace mărunt pe ceilalţi. După ce făceau dragoste, stăteau în pat şi se porneau, pe rând. Îi bârfeau pe colegi, pe prieteni, pe şefi, pe rude, pe politicieni, pe oricine. Era cea mai bună parte a relaţiei lor – era acolo o bucurie copilărească, aşa cum cobori iute un deal cu săniuţa – şi Mark a simţit o împunsătură de dezamăgire când terapeutul a susţinut că nu-i un lucru sănătos.

Fosta iubită l-a zărit şi ea o secundă mai târziu. Stătea lângă peretele opus; între ei erau mulţi oameni care dansau şi se giugiuleau, iar muzica era o amestecătură de ritmuri la un volum menit să-ţi scuture toate vorbele din căpăţână. El n-ar fi trebuit să fie acolo; încerca să nu se atingă de droguri, şi simţea în aer mirosul de cocaină. Aspru şi înţepător, ca o lămâie tăiată felii. Mark s-a uitat la faţa ei şi o întrebare a început să capete contur în mintea lui. *Oare? Am putea? Ca altădată?*

Ea i-a întâlnit privirea. Avea ochii întunecaţi, aproape negri. A scuturat din cap şi a schiţat un *Nu* din buze.

El i-a răspuns cu *Du-te dracului* şi a început să danseze, lucru pe care nu îl mai făcea decât arareori. La început n-a intrat în ritm şi a trebuit să-şi adapteze pe parcurs mişcările ca să armonizeze cu zgomotul bubuitor. A început să ţopăie pe vârfuri şi şi-a aruncat braţele deasupra capului, iar când mulţimea a zbierat un refren pe care nu-l deslușea, a zbierat şi el. Un tip din apropiere i-a aruncat o privire surprinsă, apoi a zâmbit larg şi au bătut palma în aer.

Vocea Veronicăi se aude din difuzoare, şi Mark întinde gâtul s-o vadă, dar ea nu e acolo. Anunţă că avionul a ajuns la o altitudine suficient de mare ca să permită folosirea dispozitivelor electronice. Mark îşi scoate laptopul din buzunarul de pe scaunul din faţă, în aceeaşi clipă în care femeia de lângă el îl scoate pe al ei. Îşi aruncă unul altuia un zâmbet palid.

— Am un termen de predare, zice ea.

— Viaţa nu-i viaţă fără ele.

Ea se încruntă, ca şi cum chiar i-ar cântări cuvintele. Asta îl irită.

— Hmm, zice ea.

Mark ar vrea să nu mai vorbească, dar vrea şi ca doamna asta să ştie că lui nu-i scapă nimic. Zice:

— Aveţi doi băieţi. Am fost împreună la coada de la controlul de securitate.

Vecina de scaun – care are în jur de patruzeci şi cinci de ani, nu cu mult mai mult decât el, dar venind din cu totul alt loc, probabil din suburbii, fără îndoială adeptă a stilului de viaţă căsnicie-şi-copii, ceea ce reprezintă o altă planetă faţă de locul în care trăieşte el – pare surprinsă. Se uită cu ochii mijiţi la laptop, care a pornit.

— Aşa e.

— Eu am un frate, zice el.

Apoi se gândeşte: *Păi da, asta are sens. Doamna seamănă un pic cu mama, iar băieţii sunt Jax şi cu mine.* Îşi aminteşte când a mers cu avionul, împreună cu familia, să-şi viziteze bunicii. El şi Jax îşi trag unul altuia pumni în braţe şi împart un Twix. Mama pare stresată, aşa cum doamna asta pare stresată, cu toate că el n-a priceput de ce până n-a crescut şi a început să clocotească precum o oală gata să dea în foc. Când Mark avea optsprezece ani, mama sa, cu buzele ei subţiri, tăcute, care părea întotdeauna să încerce să-l evite, a luat prea multe somnifere şi nu s-a mai trezit.

— Nu stau cu ei, cu băieţii, pentru că am de lucru, zice femeia.

Mark o ia ca pe o invitaţie să-şi vadă de treaba lui. Îşi îndreaptă atenţia spre propriul ecran, înţesat de diagrame amănunţite şi tabele cu tendinţele pieţei, pierderi şi indici de variaţie. Se uită peste tranzacţiile cu profit mic. Verifică indicele S&P, tranzacţiile CME, ultimele licitaţii. Caută aceleaşi lucruri pe care le caută în fiecare minut din fiecare zi: ocazii invizibile pentru oricine în afară de el.

Linda îşi strecoară ambele mâini în geantă şi îşi

furişează pe mânecă în sus testul de sarcină. Aşteaptă cât de mult poate înainte s-o roage pe Florida să se mişte.

— Trebuie să faci pipi? o întreabă femeia.

Când Florida se ridică în picioare, hainele îi zornăie. Iese pe interval şi Linda se strecoară pe lângă ea. Se duce repede spre baie şi se pomeneşte că surprinde fără să vrea privirea unui militar care stă pe un loc la margine.

— Bună, zice Linda, iar cuvântul sună mai degrabă ca un chiţăit.

El ridică o mână enormă în chip de salut şi apoi ea trece mai departe, simţindu-se şi mai fâstâcită decât atunci când s-a ridicat în picioare. E coadă la toaletă, şi se aşază şi ea. În faţa sa, stând într-o parte, e un adolescent înalt, cu părul ciufulit, cel pe care l-a văzut mai devreme, când era percheziţionat corporal. Are căşti vârâte în urechi şi se mişcă vag pe o muzică neauzită. Când îşi unduieşte umerii, cu toate că mişcarea e uşoară, nonşalanţa ei îi provoacă Lindei un fior dureros. Băiatul aduce un pic cu un fost iubit, unul dintre primii. Îşi aminteşte cum îşi trecea degetele prin părul lui sălbatic, la fel ca al băiatului, după care îşi alungă amintirea, pentru că puştiul din faţa sa este, fără urmă de îndoială, minor. L-a observat când era cu agentul de pază şi şi-a zis: *De ce să nu treci prin aparat şi gata?* Nu-i înţelegea niciodată pe oamenii care luau atitudine. Şi ce dacă aparatul ăla era inutil? Ce rost avea să faci circ şi să-i iriţi pe cei responsabili? La urma urmei, aeroportul n-avea să-şi schimbe sistemul de securitate din pricina părerilor unui adolescent. Nu vedea ce e de câştigat de aici.

Îşi pipăie mâneca şi simte foşnetul foliei de plastic. La liceu obişnuia să ascundă în acelaşi loc fiţuicile. Se întreabă dacă peticul acela de piele, de deasupra încheieturii drepte, a obosit să fie mărturia eşecurilor ei.

— Vă simţiţi bine? întreabă băiatul din faţă. Doamnă?

— Eu? Da?

Linda se întreabă ce expresie o fi căpătat chipul ei, de a reuşit să scoată un adolescent de pe propria orbită. Încearcă să-şi mai îmblânzească mimica feţei.

— Nu-i nevoie să-mi spui „doamnă”, zice. N-am decât douăzeci şi cinci de ani.

Dar chiar în clipa în care rosteşte cuvintele, îşi dă seama că, pentru băiat, douăzeci şi cinci de ani înseamnă deja *cu un picior în groapă* şi cu siguranţă îşi merită apelativul de „doamnă”.

Băiatul zâmbeşte politicos şi intră în toaleta eliberată.

La douăzeci şi cinci de ani eşti chiar foarte tânăr, rosteşte ea în minte, privind spre uşa închisă.

În adolescenţă, Linda şi cea mai bună prietenă a ei au decretat că douăzeci şi cinci de ani era vârsta maximă admisă până la care puteai fi nemăritată. Gary are treizeci şi trei de ani, aşa că, la vârstă, se potriveau de minune. Bărbaţilor le trebuie mai mult timp decât femeilor ca să se maturizeze; până la treizeci şi trei de ani s-a culcat cu destule persoane (nouă, i-a spus, cu toate că ea presupune că, în realitate, numărul este mai mare) ca să se aşeze la casa lui. Ea s-a culcat cu destui bărbaţi (şaisprezece) ca să vrea să înceteze definitiv. Tipul numărul nouă a ars-o cu ţigara în timpul unui orgasm; numărul unsprezece a înşelat-o cu profu – nu profa! – de mate din liceu; numărul cincisprezece a cheltuit banii de chirie pe metamfetamină. Numai tipul numărul treisprezece avea o slujbă rezonabilă şi bani la bancă, însă felul în care-şi arăta afecţiunea lăsa de dorit. De ziua ei i-a oferit farduri, iar de Crăciun, pastile de slăbit. S-a despărţit de el înainte de Ziua Îndrăgostiţilor, dar a ieşit din acea relaţie cu încrederea în sine zdruncinată din temelii.

O toaletă se eliberează, şi Linda se strecoară înăuntru. Închide uşa şi o încuie, ceea ce activează tubul fluorescent din tavan. Nu poţi sta în picioare decât într-un loc: între closet şi oglinda micuţă. Scoate testul din mânecă. Prinde cu dinţii partea de sus şi trage un pic, sfâşiind ambalajul.

Îşi dă jos pantalonii albi, apoi chiloţii şi se ghemuieşte pe WC, cu braţul între picioare. Răsuflă adânc şi urinează, speră ea, pe beţişor. Îşi aminteşte cum adolescentul i-a spus agentului de pază că nu-i place poziţia pe care trebuie s-o ia oamenii în cadrul de scanare – că e înjositoare? – şi

se întreabă ce ar crede despre *această* poziţie. Coapsele îi tremură, iar avionul tremură şi el.

La clasa întâi, Crispin Cox încearcă să nu bage în seamă crampele abdominale. În schimb, se gândeşte la prima soţie, Louisa, cea care n-a renunţat niciodată. Asta e descrierea ei pe care o are în minte: *cea care nu renunţă niciodată.* Sunt divorţaţi de treizeci şi nouă de ani, mult mai mult timp decât au fost căsătoriţi şi, totuşi, o dată la câţiva ani avocatul ei ia legătura cu avocatul lui, trâmbiţând un pretext oarecare ca să mai înşface ceva de la el. Mai mulţi bani, mai multe acţiuni, mai multe proprietăţi. Şi, la naiba, în jumătate dintre cazuri câştigă.

— Doctorul a spus că sunteţi într-o stare stabilă, domnule, spune asistenta, de lângă el. Dar se pare că aveţi dureri destul de mari. Puteţi să-mi spuneţi unde se situează durerea pe o scală de la unu la zece?

— Sunt bine, zice Crispin. Doar că mai trebuie să iau o pastilă.

De ce şi-o aminteşte atât de bine pe Louisa – ar putea repeta cuvânt cu cuvânt discuţia lor de la Carlino's, din seara aceea, când ea avea părul coafat aşa cum îi plăcea lui şi purta o rochie de un albastru electric –, dar nu-şi poate aminti unde au fost în luna de miere, sau cu ce se ocupă fiul mezin, cel inteligent, veşnic neliniştit? Viaţa sa e acolo, cu toate personajele din ea, însă norii tot acoperă peisajul. Ceea ce vede, ceea ce îşi aminteşte se schimbă de la oră la oră.

Asistenta îi pune pastila în palmă.

— Nu te mai uita aşa la mine, o apostrofează el.

— Domnule, nu încerc decât să-mi fac datoria.

— Exact, zice el. Te uiţi la mine ca şi cum aş fi de datoria ta, fir-ar să fie. Nu-s de datoria nimănui – n-am fost niciodată, n-o să fiu niciodată. Poţi să-ţi vâri asta în căpăţâna ta greoaie, de catâr?

Asistenta coboară privirea, ca şi cum picioarele i-ar fi luat brusc foc şi trebuie să urmărească flăcările. *Dumnezeule, unii oameni sunt aşa de slabi. Dacă sufli spre*

ei, cad pe spate. Şi-o imaginează din nou pe Louisa şi îşi zice: *Ea nu întorcea niciodată privirea când ţipam.*

Stewardesa cu şolduri memorabile stă acum în faţa lui. De unde a apărut? Brusc, durerea se înrăutăţeşte. Un val se umflă.

— Pot fi de ajutor? întreabă ea, cu voce catifelată. Aţi dori ceva de băut, domnule, sau o gustare?

Însă durerea e înţepenită, valul, nemişcat, şi el nu poate vorbi. Alături, asistenta nu scoate o vorbă. Poate chiar plânge, pentru numele lui Dumnezeu. Crispin se sileşte să ridice mâna, sperând că gestul o va face pe stewardesă să dispară.

— Eu aş dori ceva de băut, zice un bărbat din partea cealaltă a intervalului, iar Crispin închide ochii, cu pastila aşezată în siguranţă sub limbă.

Avionul face un mic salt; Veronica pune mâna pe un scaun, clătinându-se. E linişte în avion; se aude doar huruitul sistemelor de ventilaţie de deasupra; zborul cel lung abia a început, şi trebuie să se obişnuiască toţi cu acest spaţiu nou, cu glonţul argintiu în care îşi vor petrece cea mai mare parte a zilei. Unul câte unul, se resemnează cu toţii la noua normalitate. Întrebarea predominantă este: *Cum să-mi trec timpul înainte să revin la viaţa reală?*

Jane îşi ascunde zâmbetul în vreme ce îl ascultă pe vecinul de scaun flirtând cu stewardesa, care se întoarce cu băutura.

— De unde eşti? o întreabă.

— Iată cocktailul Bloody Mary comandat, domnule.

— Mark, te rog.

— Mark, zice Veronica şi îşi aşază mai bine şoldurile. Din Kentucky. Dar acum locuiesc în LA.

— Eu sunt din Baltimore. Însă locuiesc în New York. N-aş putea trăi nicăieri altundeva. De când lucrezi în aviaţie?

— A, de vreo cinci ani.

E neliniştit. Jane îi vede genunchiul tresăltând sub tava pe care a coborât-o în poală. Încearcă să facă abstracţie de scenă. Trebuie să scrie. Trebuie să termine de pigulit

scenariul, ceea ce înseamnă să rescrie cea mai mare parte, înainte să aterizeze. Poate s-o facă; se concentrează de minune când are un pistol la tâmplă. Problema e că n-are chef. Dacă ar sta lângă Bruce, şi el n-ar fi supărat pe ea, ar întreba-o: *Ce ai chef să faci?* El merge întotdeauna la rădăcină, la întrebarea esenţială. Creierul lui nu se împotmoleşte niciodată în tangente şi obligaţii şi sentimente, cum i se întâmplă ei. Uneori lasă capul într-o parte când se uită la ea, şi ea ştie că gândeşte: *Încă o iubesc?* Şi apoi, de fiecare dată până acum, din fericire: *Da.*

Se află la clasa întâi pentru că a petrecut săptămâni în şir obsedată să împacheteze cât mai bine toate lucrurile din apartamentul lor, în loc să scrie. Ştie în ce cutie este elefantul lui Eddie şi unde se află exact fiecare dintre preţioasele cărţi ale lui Jordan. A numerotat cutiile în ordinea în care trebuie să fie despachetate în Los Angeles. Şi-ar fi dorit, în vreme ce împacheta, să fi existat o competiţie de mutare cu maximă eficienţă a familiei în capătul celălalt al ţării, în care să se înscrie, pentru că ar fi câştigat detaşat locul întâi. Săptămâna trecută, când Lacey s-a oferit să vină cu maşina la New York ca s-o ajute la treburi, Jane a râs.

— Scuză-mă că încerc să fiu de ajutor, a zis Lacey, ofensată.

— Of, ştiu. Îmi pare rău, râdeam de mine, nu de tine.

Discuţia a fost înnegurată de sentimente rănite şi de îndelungata lor istorie de înţepături reciproce şi, cu toate că amândouă au încercat, n-au izbutit să risipească negura înainte să închidă telefonul. Lacey şi Jane au sisteme de operare diferite, care le bagă adesea în belele. Lucrurile de care le pasă se suprapun, însă există divergenţe esenţiale. Lacey a dorit întotdeauna, absolut întotdeauna, să se încadreze în societate, ceea ce credea ea că înseamnă să ai un soţ, doi copii şi o casă drăguţă într-un cartier rezidenţial. Voia ca viaţa ei să arate „cum trebuie”. Conceptul acesta în sine pur şi simplu n-a interesat-o niciodată prea mult pe Jane. Când ea voia ceva – o relaţie,

un copil, o slujbă – încerca să obţină. Rareori se uita în stânga şi în dreapta ca să vadă progresul altor femei. A fost uimită odată, acasă la Lacey, să descopere că sora ei era abonată la treisprezece reviste pentru femei. Erau domenii diferite, i-a explicat sora. Gătit, gospodărie, fertilitate, decoraţiuni interioare, frumuseţe. „Ce?” a zis Lacey, ca reacţie la expresia surorii ei. „Nu eu sunt aia ciudată. Tu eşti.”

Lacey ţine socoteala în relaţia lor într-un fel care o oripilează pe Jane, dar de care se poate folosi, într-un moment ca acesta, ca să ajute la rezolvarea măruntelor probleme apărute între ele. *O s-o sun de cum ajungem acasă,* îşi zice Jane. *Lacey o să fie impresionată că e prima persoană pe care o sun. Genul ăsta de lucruri contează pentru ea.*

Observă că Veronica a plecat şi Mark are un aer oropsit, ţinând paharul de Bloody Mary în căuşul palmelor. Dispoziţia lui se aşterne pe pielea ei ca o ceaţă fină, şi se apucă de tastat.

Instrucţiunile testului spun că durează trei minute până să apară rezultatul. Beţişorul alb se uită indiferent la Linda. Ea ar vrea să se plimbe prin încăpere sau chiar să iasă în timpul ăsta, dar nu e cu putinţă. Trebuie să stea liniştită. Poate din pricină că trupul îi este înţepenit, gândurile i se împrăştie cu totul.

Îşi aminteşte când a băut prima oară alcool – Jägermeister – în seara de dinaintea examenelor SAT[5]. A ajuns la liceu după două ore de somn, şi i se părea că are creierul alcătuit din piese de motor disparate. Şase săptămâni mai târziu, meditatoarei ei, care îi spusese întotdeauna că tatăl ei se înşală, că e inteligentă şi are un viitor strălucit, nu trebuie decât să lupte pentru el, i-a pierit orice scânteie din privire când Linda i-a spus ce rezultat slab a obţinut. Linda a văzut-o cum hotărăşte, în clipa aceea, să-şi mute speranţa şi atenţia spre alt elev,

[5] *Scholastic Assessment Test* – test standardizat folosit la scară largă în Statele Unite pentru admiterea în învăţământul superior.

mai mic.

Lumina din toaletă e groaznică. Pielea îi pare galbenă în oglinda îngustă. Şi ce-o fi fost în capul ei, să se îmbrace complet în alb pentru o zi de călătorie? Scoate limba la imaginea din oglindă şi vede cicatricea de când şi-a făcut piercingul, la treisprezece ani. Altă hotărâre îngrozitoare. Linda a făcut-o, pur şi simplu, pentru că o fată pe care o admira adoptase moda *goth.* După două zile, limba i se umflase aşa de tare, încât abia mai putea să respire, şi mama ei vitregă a trebuit s-o ducă la Urgenţă. Incidentul a încântat-o pe mama ei vitregă, căreia de atunci încoace îi plăcea să introducă incidentul în conversaţii care n-aveau nimic de-a face cu asta.

— Aproape ţi-ai pierdut limba, ştii. Şi atunci ce te făceai? Ai fi avut şi mai puţine şanse să pui gheara pe un bărbat.

„Am pus gheara pe Gary”, spune ea către oglindă şi către mama ei vitregă.

Însă, în taină, împărtăşeşte scepticismul mamei vitrege, întotdeauna a făcut-o. Îşi face griji că motivul pentru care ea şi Gary au rămas împreună unsprezece luni în cap este acela că au fost departe unul de altul, iar acum distanţa e pe cale să dispară. Şi-au făcut vizite, firește, cea mai recentă fiind acum şase săptămâni, însă vizitele au fost scurte şi, prin urmare, plăcute. Într-un weekend prelungit n-a fost timp să iasă la suprafaţă irascibilitatea, proasta dispoziţie sau vechile nesiguranţe. Viaţa de zi cu zi în acelaşi spaţiu avea să dezvăluie toate defectele Lindei.

S-au cunoscut la o nuntă – Gary fusese coleg de facultate cu mireasa; ea ieşise o vreme cu mirele – şi mai târziu în acea noapte au ajuns să-şi aline reciproc singurătatea profundă. Linda a presupus că va fi o aventură de o noapte, însă a doua zi Gary i-a trimis un mesaj, pe când se întorcea în California. În următoarele săptămâni au vorbit la telefon şi şi-au trimis mesaje. Când el i-a spus că a studiat balenele, ea a simţit un val de iritare şi aproape că i-a închis telefonul. S-a gândit că îşi bate joc de lipsa ei de educaţie; el avea un doctorat şi ea nici măcar n-a făcut o facultate. Era evident că o crede aşa de proastă, încât

poate să pretindă că are o slujbă fantastică, iar ea nici n-o să-şi dea seama. Mai mult, minciuna părea să fie ghimpată, născocită anume ca s-o doboare *pe ea.* În copilărie fusese obsedată de balene. Postere cu uriaşele mamifere îi acopereau pereţii dormitorului şi cele mai multe dintre cărţile sale preferate erau despre viaţa marină. Era ca şi cum Gary şi-ar fi bătut joc atât de ea, femeia de douăzeci şi cinci de ani, cât şi de ea, copila de doisprezece ani.

— Vrei să zici că n-ai un loc de muncă, a zis ea, pe cel mai maliţios ton cu putinţă.

— Îţi trimit pe e-mail informaţiile despre programul meu.

Erau încă la telefon când ea a deschis linkul şi a văzut nişte clipuri cu bărbaţi bărboşi, îmbrăcaţi cu pelerine, pe o navă în mijlocul oceanului. A văzut că unul dintre bărbaţi era Gary, foarte bronzat. Următorul clip arăta o balenă cu cocoaşă trecând pe lângă navă. Apoi săli de clasă şi dulapuri pline cu echipament de scufundări, şi atunci a închis laptopul şi a început să tuşească.

— Linda? a zis Gary, când accesul ei de tuse s-a sfârşit.

— Aveam ceva în gât, a zis ea.

Linda presupusese că ea şi Gary sunt doar prieteni, pentru că nu o încerca niciuna dintre grijile obsesive pe care le simţea de obicei când era interesată de un bărbat. Ziua ei a fost şi mai bună după ce a vorbit cu el, şi el i-a stârnit chicotitul acela cu sughiţuri de care încercase toată viaţa să scape. *Hidos,* a bombănit odată mama ei vitregă, când Linda a râs în faţa ei. N-au vorbit niciodată despre copii; Linda nu ştie ce crede Gary despre venirea unui copil. Copilăria lui a fost jalnică; a zis că mai bine s-ar omorî decât să mai treacă o dată prin asta. Speranţa ei tainică este că îşi pot clădi împreună o viaţă care să vindece cărările accidentate din urma lor. *Când sunt cu tine, mă simt reparat,* i-a spus el odată şi, cu toate că ea n-a izbutit să-i răspundă pe moment, simţea acelaşi lucru în privinţa lui.

Se aude un zumzet puternic, iar difuzorul din tavan anunţă trecerea cărucior ului cu băuturi. Linda îşi dă

seama, brusc, că îi e sete.

— Hei? zice o voce de bărbat, iar mânerul uşii se zguduie. Eşti bine?

— Da! zice Linda şi strânge în pumn beţişorul, ca pe o suliţă.

Un semn roz tremură în mijlocul albului.

— Da! repetă ea.

Apoi trage zăvorul şi se strecoară pe interval.

IULIE 2013

Când Edward ajunge acasă, i se arată camera copiilor. John a mutat leagănul în pod şi l-a înlocuit cu un pat de o persoană, cu aşternuturi albastru-închis. Biblioteca, plină cu cărţi cartonate pe care un bebeluş le poate molfăi fără primejdie, a rămas. Pereţii şi draperiile sunt roz-deschis, pentru că, ori de câte ori rămânea însărcinată, Lacey era convinsă că va fi o fată. Un balansoar e aşezat la fereastră.

Băiatul şi unchiul rămân o clipă în prag. John pare confuz, ca şi cum ar fi uitat că sunt acolo. Edward se întreabă dacă n-ar putea să se răsucească pe călcâie şi să plece fără ca bărbatul să observe.

Asta nu-i camera mea, îşi zice. *Nu poate fi.*

— Vrei să vezi lacul? zice John.

Se duce la fereastră, aşa că Edward îl urmează, în cârje.

West Milford a fost construit pe malul unui lac de circa unsprezece kilometri. În epoca de glorie a oraşului, spre sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, trei vapoare cu aburi enorme navigau, transportând turiştii de la tren la una dintre numeroasele staţiuni. Odată cu apariţia avioanelor, turismul s-a schimbat. Oamenii continuau să vină la Greenwood Lake, însă erau doar familii din New Jersey şi New York, dintre care multe îşi cumpăraseră acolo vile de vacanţă. Părinţii lui John se cunoscuseră când aveau opt ani şi se jucau pe lângă lac, şi amândoi şi-au petrecut acolo toate verile din copilărie. Era un orăşel lipsit de primejdii, chiar dacă pe atunci cele mai multe localităţi de provincie erau lipsite de primejdii. Copiii alergau în voie, poposind acasă doar pentru mese şi somn, după ce s-au bălăcit în lac şi au stat să se pârjolească la soare.

În anii 70, lacul şi-a pierdut popularitatea. Dacă familiile îşi puteau permite o casă de vacanţă, o cumpărau în Jersey Shore sau în Long Island. Hotelurile nu aveau destui clienţi ca să rămână deschise. John şi Lacey au cumpărat o casă la puţin timp după ce s-au căsătorit, în 2002, pentru

că îşi puteau permite un loc mai frumos în West Milford decât mai aproape de oraş, pentru că erau destule firme ca John să-şi poată continua activitatea în domeniul IT şi pentru că lacul îi amintea lui Lacey de Canada. Aveau o perspectivă frumoasă de la etaj. Camera copiilor dădea spre apa întinsă, fără valuri, şi aceeaşi privelişte o avea dormitorul lui John şi Lacey.

— Când o să te simţi mai bine, poate mergem să înotăm acolo, zice John.

Noul loc dinăuntrul lui Edward, cel care s-a dezvăluit după prăbuşire, începe să păcăne. Îşi aminteşte că a auzit-o din întâmplare pe mama lui spunându-i tatei că Lacey iar a avut un avort spontan. N-a ştiut ce înseamnă şi a căutat în dicţionar.

— Putem să aranjăm mai bine camera, zice John. O vom face, fără îndoială. Tu hotărăşti culoarea pereţilor şi eu îi zugrăvesc. Ai o culoare preferată?

— Nu, mulţumesc, zice Edward.

Se răsuceşte şi iese greoi din cameră, apoi coboară la parter. În noaptea aceea doarme – sau, mai degrabă, nu doarme – pe canapeaua din sufragerie. Detestă faptul că a ieşit din spital. Nu se aşteptase la acest sentiment, dar, pe de altă parte, îşi dă seama că acum îi este cu neputinţă să-şi anticipeze vreun sentiment. Se dovedeşte că spitalul, cu aparatele bipuitoare, rutina zilnică şi perindările constante ale personalului medical, l-a ţinut pe linia de plutire. Acum, trupul îl doare într-un fel nou; a dispărut amorţeala. Simte tija metalică ce îi înlocuieşte o parte din tibie, iar pielea e aspră şi are o senzaţie ciudată la atingere. Îşi simţea firele de păr capilar – care nici măcar nu au terminaţii nervoase – dureroase, cumva. La ora două, în a doua noapte în West Milford, se ridică în capul oaselor pe canapea, cu mâinile pe coapse. Durerea pâlpâie dincolo de hotarele trupului său. Pare cu neputinţă să-i supravieţuiască.

A doua zi dimineaţă se aude un ciocănit la uşa din faţă. John a plecat deja la serviciu, iar Lacey încă n-a coborât. Edward clipeşte – ochii îi sunt două pietre fierbinţi, uscate – şi se ridică în cârje ca să deschidă. O femeie şi o fată cam

de o seamă cu el stau pe scările din faţă. Femeia are părul negru şi pielea de un cafeniu-deschis. Ţine în mână un termos roşu. Fetiţa e pe jumătate ascunsă, iţindu-se din spatele mamei. Edward nu vede decât un ochi aţintit asupra sa, din spatele unei lentile de ochelari. Creierul îi păcăne, îi zăngăne aproape, apoi se opreşte. Pentru o clipă, Edward se simte bine. Liniştit, normal, intact. Senzaţia, care piere aproape instantaneu, e tulburătoare.

— Bună, îi zice fetei.

— Eu sunt Besa, zice femeia. Şi ea e Shay. Locuim alături, aşa că o să ne vezi des. Am adus cafeaua asta pentru mătuşa ta, dar se pare că tu ai mai multă nevoie decât ea.

Îi întinde termosul, şi Edward strânge la piept cilindrul cald. Mirosul îi aminteşte de o cafenea de lângă apartamentul lor, care pompa pe trotuar aer cu aromă de cafea, ca să atragă lumea înăuntru.

— Eu sunt…

Şovăie. E prima dată că trebuie să se prezinte. Eddie a dispărut. Îi pare bine că mătuşa a luat acea hotărâre în spital.

— Sunt Edward.

Besa îi zâmbeşte cald, ceea ce atrage după sine o amintire cu mama lui zâmbind şi apoi atrage după sine un val de frică. Brusc, simte dorinţa să se culce la picioarele acestei femei. Oare fiecare mamă cu care se va întâlni o să-i amintească de a lui? Dacă aşa stau lucrurile, e pierdut.

— Ştim cine eşti, *niñito*[6] zice Besa.

Shay iese din spatele mamei, cu buzele un pic strânse.

— Sunt mai mare cu două luni decât el şi tu ai zis că trebuie să aştept până la optsprezece ani ca să beau cafea.

Besa ridică mâna.

— *Cállate, mi amor.*[7]

Atunci îşi face apariţia Lacey şi îi conduce în bucătărie. Edward se lasă pe un scaun de la masă şi îşi toarnă un

[6] „Puştiule” (în limba spaniolă în original).

[7] „Taci, iubito” (în limba spaniolă în original).

deget de cafea în capacul termosului.

— Îţi place? întreabă Shay.

Cafeaua are gustul pe care îşi închipuie că trebuie să-l aibă asfaltul proaspăt aşternut, e fierbinte şi lipicioasă, dar dă din cap şi încearcă să se aşeze mai drept pe scaun. Shay e mai înaltă decât el cu vreo trei centimetri, are păr castaniu până la umeri şi o gropiţă în obrazul stâng.

— Ai ieşit pe afară? întreabă Besa. În oraş?

— Are nevoie de odihnă, zice Lacey. Nu e pregătit.

— Bine, zice Besa. Pentru că locul ăsta a devenit *completamente loco.* West Milford e mic, Edward, şi toată lumea cunoaşte pe toată lumea, şi de zeci de ani, sau poate că niciodată, nu s-a întâmplat nimic mai interesant decât venirea ta. Ţi-a spus mătuşa ta că oraşul a zugrăvit casa asta cât erai tu în spital?

Edward încearcă să priceapă.

— Cum zugrăveşte un oraş o casă?

— Consiliul local a făcut-o, explică Lacey. Voiau să ajute.

Îşi trage scaunul în spate şi se duce la blat.

— Se simţeau prost şi voiau să ajute, dar nu ştiau ce să facă. E stupid, pentru că John a zugrăvit casa vara trecută. Nu era nicio nevoie.

— Toţi din tabără vorbesc despre faptul că eşti aici, zice Shay. Practic, sunt o celebritate pentru că locuiesc în casa de alături.

Tabără, îşi zice Edward. Cuvântul sună cunoscut, dar creierul său are nevoie de un moment ca să-şi dea seama. Vară. Copii. Arte şi meşteşuguri. El şi Jordan mergeau în fiecare vară într-o tabără ştiinţifică, la Muzeul de Istorie Naturală.

— Vrea toată lumea clătite? zice Lacey cu o voce voioasă, de genul „hai să vorbim despre altceva”.

El se uită ţintă la cafea, când o aude fată zicând:

— L-am întâlnit o dată pe fratele tău.

I se pare că n-a auzit bine. Când propoziţia este reluată în creier, se lasă un pic mai jos pe scaun.

Însă Besa pare să fi auzit acelaşi lucru.

— Ce tot spui acolo? Nu l-ai întâlnit niciodată pe fratele

lui.

— L-am întâlnit aici, zice fata. Mă rog, pe peluză. Cred că aveam şase ani. Ştiam că familia ta a venit în vizită în acea zi şi mă prefăceam că tund peluza cu maşina mea de jucărie de tuns iarba. Jordan a ieşit din casă singur.

— N-am ştiut asta.

Besa pare ofensată.

— Mamă, aveam şase ani. Probabil ţi-am spus şi ai uitat. Şi apoi, n-a fost mare lucru. Nici măcar nu mi-am amintit până – se opreşte un pic – de curând.

— Lui Jane îi plăcea să-i aducă pe băieţi aici, spune Lacey şi îşi îndreaptă uşor spatele. Avea nevoie să le ofere o ieşire din babilonia oraşului.

— Ai vorbit cu el? o întreabă Edward pe Shay.

— Un pic. Când a ieşit din casă a sărit peste trepte, de sus direct pe iarbă. Nu ştiu de ce, asta m-a şocat. Poate că am icnit, pentru că atunci a observat că sunt acolo.

Edward încearcă să-şi imagineze scena: soarele strălucitor, iarba verde, cele cinci trepte de ciment din faţa casei mătuşii şi unchiului.

— Jordan a zis ceva de genul: *N-ai mai văzut pe nimeni sărind?* şi eu am zis că n-am mai văzut pe nimeni sărind *aşa.* A râs şi a fugit spre alee. Apoi s-a cocoţat pe dubiţa părinţilor tăi.

— Ia stai un pic, zice Lacey, încruntându-se. Nu născoci baliverne, Shay. N-avem nevoie de aşa ceva.

— Jordan făcea astfel de lucruri, zice Edward. E ceva ce ar fi făcut.

Shay aprobă uşor din cap.

— Mi-a făcut cu mâna şi apoi a sărit de pe capota maşinii.

— *Dios mío,* zice Besa.

— Oh, zice Lacey, apoi tace un pic. Îmi amintesc, continuă, pe alt ton. S-a lovit la genunchi… N-a vrut să-mi spună cum, dar i-am dat o pungă cu mazăre îngheţată să şi-o pună acolo.

Edward nu-şi aminteşte nimic din toate astea. Nu-şi aminteşte că Jordan a ieşit din casă fără el, sau de fata

asta, sau că fratele lui ar fi şchiopătat. Simte ca o explozie în piept, ca şi cum nişte oase mici s-ar rupe. De ce nu-şi poate aminti?

— Nu mi s-a părut că s-a lovit, zice Shay. Unul din adulţi l-a strigat imediat după ce a sărit şi s-a întors în casă.

Îşi împinge scaunul în spate şi depune în treacăt un pupic pe obrazul mamei.

— Trebuie să plec, mami. Autobuzul o să ajungă aici imediat.

— *Que tengas un buen día.*[8]

— *Adios,* zice Shay şi pleacă.

Edward mai ia o înghiţitură de cafea, încercând să scape de nodul din gât. Tuşeşte în şerveţel. Simte că Lacey îşi doreşte ca el să mănânce, însă în jurul hranei e un câmp de forţă pe care se pare că nu-l poate străpunge – mirosul, soliditatea sa îi fac cu neputinţă acest lucru. Se întoarce pe canapea. Lacey porneşte televizorul, dar el nu se poate concentra asupra imaginilor. Ascultă murmurul vocilor lui Lacey şi Besa în bucătărie. Trece o dată prin dreptul uşii, în drum spre toaletă, şi o aude pe mătuşă spunând: „În loc de bebeluş, un băiat de doisprezece ani". Edward îşi ţine ochii aţintiţi asupra picioarelor, ca să nu cadă.

Când se lasă seara şi John vine acasă, Edward se întoarce la masa din bucătărie. Unchiul îşi trece mâna prin părul lui; Lacey îi pune în farfurie un morman de piure de cartofi şi zice:

— Te rog, Edward.

John spune ceva despre un avocat, iar Lacey spune că pare să fie un sezon prost pentru roşii. Unchiul şi mătuşa îşi trec de la unul la altul castroane cu mâncare, mai des decât ar fi nevoie, se gândeşte Edward.

— Mi-aş dori să-mi placă salata, zice Lacey.

John strâmbă din nas.

— Nimănui nu-i *place* salata.

Edward îşi dă seama, nu ştie nici el cum, că acest schimb de replici despre salată este ceva standard în repertoriul lor matrimonial. E un un-doi pe care îl repetă

[8] „Să ai o zi bună" (în limba spaniolă în original).

ca să se recunoască unul pe celălalt, în căsnicia şi în vieţile lor. Aşa cum John zice *Lace, eşti bine?* Când intră într-o cameră, fără să pară că aşteaptă un răspuns sau că are nevoie de el. Aşa cum Lacey îşi trece mâinile prin păr, ca să şi-l aranjeze, de câteva ori pe oră. Aşa cum mătuşa lui pune condimentele pe rafturile de pe uşa frigiderului, iar John le mută pe raftul de sus.

— A trebuit să mă luaţi la voi?

Mătuşa şi unchiul întorc brusc capul spre el. Pistruii lui Lacey devin mai întunecaţi. O încruntătură străbate fruntea lui John.

— Vreau să zic, asta e legea, deoarece sunteţi singurele mele rude?

— Nu ştiu dacă asta e legea, zice Lacey şi se uită la soţul său.

— N-a fost nicio întrebare, zice John. Nu exista altă variantă posibilă. Suntem familia ta.

— Da, zice Lacey, dar, în vreme ce pistruii i se deschid din nou la culoare, Edward îşi dă seama că ea e gata să izbucnească în plâns.

Vede că şi John a observat şi îşi pune mâna peste a ei.

— Mă doare piciorul, zice. Pot să plec de la masă?

— Desigur, zice John.

În cele din urmă, pătratul ferestrei de deasupra canapelei se întunecă tot mai mult şi mai mult. John stă în uşa sufrageriei.

— E vremea de culcare, copile, zice. Vrei să te ajut să urci?

Edward repetă acelaşi lucru pe care l-a spus şi în ultimele două seri:

— Piciorul… Scările mă sperie. Se poate să rămân iar aici?

— Sigur.

Peste câteva clipe apare Lacey, cu pături şi o pernă, şi îi şopteşte la ureche *noapte bună.* Edward le ascultă paşii pe scări, apoi aude uşa dormitorului lor închizându-se. Se ridică, se duce la uşa din faţă, o deschide şi şontâcăie până afară.

Traversează peluza şi aleea din faţa casei. Se mişcă încet. E ora zece. Aerul nopţii îi dezmiardă obrazul şi îi ridică părul de pe braţe. Edward observă că sunetele nopţii în provincie sunt foarte diferite de cele din oraş. Aici, se înalţă un zid de tăcere ca fundal pentru tot soiul de făpturi ciripitoare, frunze foşnitoare şi motoare de maşini huruind în depărtare. Străbate cu paşi greoi o altă peluză şi urcă treptele din faţa unei case care arată, în beznă, aproape la fel ca cea din care a ieşit.

Bate la uşă.

După o vreme, o femeie deschide. Besa mijeşte ochii în întuneric.

— Edward? S-a întâmplat ceva?

— Pot să intru s-o văd pe Shay? spune el.

Altă pauză, şi în mintea lui Edward izbucneşte o amintire. Aşa apar acum amintirile, ca un hoţ care sparge pe neaşteptate o uşă încuiată. E cu câteva săptămâni înainte de zbor, iar el şi Jordan sunt în liftul blocului. S-au furişat afară din apartament, fără ca tatăl lor să observe, şi îşi zâmbesc unul altuia. Ştiu că atunci când vor ajunge în hol, portarul o să clatine din cap şi o să le zică: *Băieţi, a sunat tatăl vostru. Urcaţi înapoi.* Însă în timp ce liftul cobora, el şi fratele său cântau la chitare imaginare.

Jordan ar fi trebuit să fie cel rămas în viaţă, nu eu, îşi zice Edward.

Besa întoarce capul şi strigă:

— Shay, *mi amor,* eşti îmbrăcată?

— De ce? se aude vocea lui Shay, de la etaj.

Besa nu răspunde. Îl conduce pe lângă sufragerie şi în sus pe scări. Printr-o uşă deschisă, o vede pe Shay stând pe pat, rezemată de perne. Are o pijama cu norişori roz şi ţine în mâini o carte.

— Bună, zice el.

Ea se ridică iute în capul oaselor. Îi aruncă aceeaşi privire ca mama ei, cu ochii mijiţi, de data asta din spatele unor ochelari.

— Ăăă, bună.

— Shay, zice Besa, ce-ar fi să-i povesteşti lui Edward

cum a fost ziua ta în tabără.

Besa ţine o mână pe umărul lui Edward, şi senzaţia este în acelaşi timp minunată şi groaznică.

— Da’ de ce? zice Shay.

Edward e conştient că Besa se uită fix la fiica ei, încercând să-i transmită un mesaj fără cuvinte. Şi ştie – poate, un pic – de ce a venit aici. Ca să fie cu un alt copil, ca să scape un pic de privirea intensă, vigilentă şi îngrijorată a adulţilor.

— Ai fost vreodată în tabără, Edward? zice Besa pe un ton vioi, cum ai folosi când ai spune ceva de genul: „O scoatem noi la capăt”.

— Asta-i aiurea, zice Shay.

Besa scoate un oftat sonor spre fiica sa.

— Nu trebuie să vorbeşti cu mine, zice Edward. Dacă nu vrei.

— Trebuie să mă culc în curând.

El întoarce capul şi vede un fotoliu la fereastră.

— Aş putea să şed acolo un pic.

Simte cum trupul îi încetineşte. Înghite în sec. Apoi respiră adânc.

— Doar câteva minute, adaugă.

Shay şi mama ei schimbă iar o privire lungă, complexă, cu diferite întorsături şi ritmuri. Edward se îndreaptă spre fotoliu. Se simte ca şi cum şi-ar croi drum prin apă. Îşi târăşte cârjele pe covor. *De ce fac covoarele aşa de miţoase?* se întreabă.

— O s-o sun pe Lacey ca să ştie că eşti aici, zice Besa.

— O s-o spun din nou, ca să se ştie, asta-i *aiurea,* zice Shay.

Până să iasă Besa din cameră, Edward a adormit.

Când se trezeşte, e o lumină atât de orbitoare, încât nu poate decât să clipească. Nu ştie, cât timp clipeşte, cine sau ce sau unde este. De-abia după ce ochii i se adaptează la lumină, şi creierul a încetat să se panicheze şi să jongleze cu diverse scenarii, Edward îşi dă seama că e singur în camera lui Shay. E învelit cu o pătură verde; simte că e singur în casă; pereţii, uşa deschisă, totul

sugerează pustiul. Stă acolo, aşa, mult timp.

Când bate la uşa mătuşii, şi ea deschide, îi zice:

— Eşti supărată pe mine?

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Nu cred că m-aş putea supăra pe tine, zice. Hai înăuntru şi odihneşte-te. Ai programare la doctor după-amiază.

Când Edward se aşază pe canapea, Lacey îl ajută să-şi ridice piciorul rupt pe un maldăr de perne puse pe măsuţa de cafea. Băiatul îşi dă seama de ceva şi o întreabă:

— Te împiedic să mergi undeva? Vreau să zic, ai un serviciu la care nu mergi din cauza mea?

Ea aşază mai bine colţurile pernelor, în jurul piciorului lui.

— Nu. Am avut un serviciu, zice, dar nu m-am mai dus când am rămas gravidă. Mi s-a prescris repaus la pat. Anul trecut.

— Aha.

Lacey se uită prin cameră, iar Edward se gândeşte: *Ăsta a fost spaţiul ei.* Pe raftul măsuţei e un teanc de reviste. Cele pe care le vede sunt fie despre sarcină, fie despre bebeluşi. Mătuşa şi-a petrecut zilele singură în această casă, plănuind să rămână gravidă sau încercând să păstreze sarcina. Păcănitul din cap se reia, şi Edward nu îşi doreşte decât să se poată ridica şi să plece din această încăpere, aşa cum a plecat din camera copiilor de la etaj, însă Shay e în tabără, durerea îi străfulgeră piciorul şi n-are alt loc în care să se ducă.

— M-am gândit să-mi caut alt serviciu. Să am de lucru, zice Lacey. Doar că încă n-am reuşit.

Se opreşte, ca şi cum şi-ar trage sufletul.

— Vrei să-ţi aduc ceva din bucătărie?

— Nu, mulţumesc.

Se uită la un serial în care o femeie se vaită pentru că nu ştie dacă să facă sau nu avort, în vreme ce mama ei se întreabă dacă să-şi părăsească sau nu soţul. Conştientizează într-un fel cu totul nou trecerea orelor. Înţelege vag că ele se îngrămădesc una peste alta ca să

alcătuiască zile şi că şapte zile se adună într-o săptămână. Iar săptămânile se adună până se fac cincizeci şi două, iar asta înseamnă un an. Zborul a fost pe 12 iunie. Asta înseamnă că acum trebuie să fie spre sfârşitul lui iulie. Timpul trece.

Doctorul e din cei care îşi dreg glasul. Intră în încăpere scoţând un fel de orăcăit neîntrerupt şi o ţine aşa vreo zece secunde, în faţa lui Edward şi Lacey. Când încetează, în sfârşit, pare mulţumit de spectacolul oferit.

— Ai slăbit patru kilograme de la eveniment, spune el.

Eveniment? îşi zice Edward, nedumerit pentru o clipă. Apoi pricepe.

— Asta nu e bine, remarcă Lacey.

— Asta *nu* e bine, repetă doctorul.

Pe un perete e pictat un fluture. Edward se întreabă dacă doctorul a regretat ideea acelei picturi murale, după ce a fost făcută. La acea mărime exagerată, fluturele nu arată frumos. Proporţiile şi bizareria lui fac ca toată lumea să se ţină cât mai departe posibil de peretele cu pricina.

— Cumpăraţi-i îngheţată, batoane de ciocolată, orice vrea, zice doctorul, şi scoate un gâgâit de empatie. Nu-i momentul să ne gândim la regulile de nutriţie. E un băiat în creştere şi n-avea greutatea necesară ca să mai aibă şi din ce pierde. Are nevoie de aport caloric. Dacă mai slăbeşti un kilogram, Edward, să ştii că te pun pe perfuzii. Asta înseamnă din nou la spital.

În maşină, spre casă, mătuşa zice:

— Te rog să te gândeşti la ceva ce ai putea să mănânci.

Edward se simte pustiu pe dinăuntru. Nu e nimic viu în el. Mâncarea pare nu doar inutilă, ci şi o idee de-a dreptul absurdă.

Lacey intră în parcarea unui uriaş magazin alimentar. Opreşte motorul, dar îşi ţine mâinile pe volan, îi aruncă lui Edward o privire pe care n-a mai văzut-o până acum.

— Te rog, nu face asta, zice ea cu glas încordat. Dacă ar şti Jane că nu mă pricep deloc să am grijă de tine…

— Nu, mătuşă Lacey, zice Edward.

Caută alte cuvinte şi nu vede decât *magazin, alimentar, chipsuri, bere, promoţii, parcare.*

Ea a ieşit din maşină, se îndepărtează, şi el se străduieşte s-o urmeze.

În magazin, ea îi zice:

— O să luăm la rând toate rafturile. Dacă e vreun lucru care nu te dezgustă, pune-l aici.

El se uită la vrafurile de batoane de ciocolată. Crocante, cu umplutură de caramel, cu unt de arahide, amărui, albe, cu lapte. Alege preferatul lui Jordan: un baton Twix. Lacey se încovoaie uşor când îl pune în coş. Chipsuri: cu aromă de barbecue, brânză *nacho,* mărar, *jalapeño,* sărate, coapte, cu striaţii, netede, cu smântână şi ceapă. Alege o pungă din sortimentul preferat al mamei sale: cu sare şi oţet. Pe intervalul următor se află rulouri cu fructe, pastramă uscată şi o cafetieră. Nu intră nimic în coş. Apoi vine un şir lung de cutii cu cereale. Edward îşi zice: *Poate fără lapte o să meargă.* Nu poate suferi ideea hranei care îşi schimbă în vreun fel forma. Lichidele îi sunt insuportabile şi nu vrea nimic cu bule. Supa, tocana, smoothie-urile şi băuturile gazoase ies din discuţie. Îngheţata se topeşte, şi asta îi displace, de asemenea.

Alege cea mai puţin colorată cutie cu cereale.

— E destul? o întreabă pe mătuşă.

— E un început.

Când ajung acasă, ea întinde toate alimentele pe măsuţa de cafea. Apoi iese şi se întoarce cu o farfurie şi o lingură. Edward şade pe canapea şi priveşte. Piciorul îi zvâcneşte, cu toate că este ridicat pe o pernă. Muşchii şi tendoanele de deasupra genunchiului îi pulsează, precum o inimă.

Lacey scoate mai întâi din ambalaj batonul Twix. Rupe o bucată şi o pune pe farfurie. Apoi desface cutia cu cereale şi pune în partea cealaltă o lingură de cerculeţe. Apoi două chipsuri.

Mătuşa şi nepotul se uită în tăcere la farfurie.

— Vreau să mănânci toate astea în următoarea oră, zice ea. Apoi o să pun altele în loc. S-a înţeles?

Edward încuviinţează din cap. Porneşte televizorul; e un

talk-show cu mai multe femei la o masă, întrerupându-se una pe alta. Începe să ronţăie marginea unuia dintre chipsuri. Când are impresia că mestecă rumeguş, răzuie cu dinţii un pic de ciocolată de pe baton. Îşi aminteşte cum îşi îndesa în gură chipsuri, împreună cu fratele său, ca să vadă cât de multe încap. Îşi aminteşte cum şedea la masa din sufragerie împreună cu ai săi, cu soarele care apunea în spatele lor, iar din difuzoarele stereo se auzea Bach. Apoi muşcă jumătate dintr-un cerculeţ şi se sileşte să nu-şi amintească nimic, să nu se gândească la nimic, până nu mai rămâne decât ceva plat – ceva plat care, îşi dă seama acum, este el însuşi.

10.02

Avionul cântăreşte 73,5 tone. Anvergura aripilor este de 38 de metri. E alcătuit din foi de metal, extrudări, piese turnate, bare, bolţuri şi lonjeroane. Are 367.000 de piese şi a fost construit în două luni; e nevoie de 1.246.000 de newtoni de propulsie ca să mişte vehiculul pe cer.

Bruce se uită pe hublou, pe lângă Eddie.

— Eram cam de vârsta voastră când am zburat prima oară, zice. Ne duceam la înmormântarea unui unchi pe care nu-l întâlnisem niciodată. Şi, când am văzut cum arată norii priviţi din cer, mi-a venit să ies din avion şi să dansez pe ei.

Eddie se uită în paharul cu suc de portocale. Pare iritat, dar nu e, de fapt. Bruce a observat că, pe măsură ce Jordan devine un adolescent mai bătăios, fratele mai mic încearcă, uneori, să proiecteze o mânie, o iritare sau o indignare asemănătoare. Însă nu prea se pricepe la asta: nici inima, nici hormonii nu-l susţin.

— Ea treia oară când zbor, tată, zice Eddie.

De data asta, îşi zice Bruce, *vreau să cunosc compoziţia norilor. Vreau să-i cuprind şi să-i înţeleg. Când s-a petrecut schimbarea asta? Când am trecut de la a vrea să dansez la a vrea să notez pe un carnet dimensiunile?* Îşi trece în revistă adolescenţa: el la treisprezece ani, mai timid decât la doisprezece. Cu fiecare an se cufunda tot mai adânc în stângăcie şi în muţenie. Însă s-a simţit cuprins de un fior de încântare când a descoperit, mult mai târziu decât ar fi trebuit, că în el zăcea un creier care trecea cu brio testele, un creier pe care l-ar putea folosi, l-ar putea *folosi* cu adevărat, ca să înţeleagă zgomotele puternice şi obiceiurile ciudate şi oamenii imprevizibili din jur. Matematica era cel mai adânc bazin pe care îl vedea, aşa că a plonjat în el. Cifrele şi ecuaţiile au dus la teoreme, binoame, dimensiuni-n şi teoria grupurilor, şi apoi, după douăzeci de ani, a început să folosească matematica pentru a lega laolaltă bucăţi de univers pe care nimeni nu

se mai gândise să le lege.

Se uită peste umăr. Jordan se întoarce, păşind încet pe intervalul dintre scaune şi dând din cap pe ritmul unei muzici.

„Ar trebui să te străduieşti mai mult în carieră”, îi spunea Jane lui Bruce când se certau. „De ce trebuie să ne întreţin eu pe toţi? De ce taxele pentru facultate – undeva la trei sute cincizeci de mii de dolari afurisiţi, ca să ştii – sunt răspunderea *mea,* în vreme ce tu alcătuieşti constelaţii matematice şi atârni de ele mărgeluţe drăgălaşe?”

Jane nu-i înţelege munca, dar n-o învinuieşte pentru asta. Chiar şi din domeniul lui, doar vreo şapte oameni înţeleg ce face el. Aşa e cu matematica pură; trebuie să ai un doctorat în domeniu ca să poţi măcar să speri că te târăşti în bârlogul în care locuieşte un matematician. Şi un proiect individual – munca de o viaţă – poate să le pară inutil celor care nu sunt matematicieni, o lucrare matematică minunată, dar imposibil de aplicat. S-ar putea dovedi extrem de valoroasă, însă abia după câţiva ani de la moartea ta, şi într-un domeniu la care nici nu te-ai fi gândit că o să existe. Matematica pură ţine de visuri, funigei care să le fie aruncaţi în viitor unor oameni mai deştepţi.

Un exemplu pe care îl citează uneori Bruce, când non-matematicienii îl întreabă despre munca sa, este cel al lui sir William Hamilton. În 1840, când a ieşit la o plimbare, matematicianul irlandez a avut o revelaţie şi a scrijelit cu un briceag ecuaţia rezultată pe podul Broome din Dublin. Acea ecuaţie a marcat descoperirea grupului cuaternionilor, care s-a dovedit inutil în timpul vieţii lui, dar la mai bine de o sută cincizeci de ani a ajutat la crearea jocurilor video. „Mica teoremă”, cum i s-a spus, a matematicianului francez Pierre de Fermat n-a fost de mare folos când a fost creată, în 1640, însă în secolul XXI a devenit baza algoritmului criptografic RSA.

„De ce nu matematică normală?” zicea Jane. „Din cea care are aplicaţii reale. Din cea care îi ajută pe oamenii de ştiinţă să construiască lucruri.” *Din cea,* ar fi putut la fel

de bine s-o spună pe şleau, *care aduce bani.*

Un post de titular la Columbia ar fi rezolvat o mulţime de probleme. Acum, de pildă, ar fi fost la New York, în loc să fie în avionul acesta. Bruce oftează şi se uită iar peste umăr. Ştie că Jordan nu se grăbeşte dinadins. Băiatul crede că e bine ca tatăl lui să fiarbă un pic în suc propriu.

Jordan păşeşte pe interval în ritm de *şzum-şzum*-uri şi *zump-zump*-uri. Muzica din urechi îi spune să *tump-tump*-ăie, aşa că face şi asta. O fată cu semnul păcii desenat pe dosul palmei, cam de vârsta fratelui său, se uită la el de pe un loc de la geam. El îi face semn cu mâna. Vrea să savureze acest scurt moment în care nu e ţinut în frâu. Să fie prins în centura de siguranţă, alături de tatăl său, înseamnă că se vor ciondăni, şi el o să înceapă să se gândească la Los Angeles şi să se întrebe cum o să fie. Şi o să i se facă dor de Mahira.

Începuse din nimic. Într-o zi s-a dus la magazin să cumpere un suc, şi ea i-a oferit un zâmbet fără reţineri, care îi spunea că îi place de el, şi asta de ceva timp, iar el i-a întors zâmbetul şi, până să se dezmeticească, săruta de-adevăratelea o fată în carne şi oase. De câte ori mergea la magazin, şi unchiul ei era plecat, se ducea în depozitul din spate. Stăteau printre cutii de fasole şi baxuri de hârtie igienică şi se sărutau întruna. Nu vorbeau aproape deloc. Limbajul lor era compus din zâmbete şi priviri îmbietoare şi gestul acela prin care îi dădea la o parte câte o şuviţă de păr ce-i alunecase pe obraz şi vreo douăzeci de feluri de sărutări, de la *Bună* până la *Te doresc (deşi nu prea ştiu ce înseamnă asta)* şi *Aş vrea să-mi dau seama cu ce seamănă gustul buzelor tale.* N-ar fi bănuit niciodată că sărutările pot fi atât de variate: ca viteză, profunzime, ferocitate. Ar fi putut s-o sărute ore în şir fără să se plictisească. A văzut-o pe Mahira doar o dată în afara magazinului, la un restaurant chinezesc; el era cu tatăl lui, şi ea cu unchiul. Au trebuit să-şi limiteze comunicarea la zâmbete.

Când i-a spus că se mută, Mahira a privit o clipă în altă parte, apoi s-a uitat din nou la el şi i-a întâmpinat altfel

buzele. Şi, în ultimele trei vizite în depozitul din spate, au împărtăşit un nou sărut, care spunea: *O să-mi fie dor de tine* şi *Mă tem că o să creştem* şi *Aş vrea să nu se termine niciodată, dar ştiu că, şi dacă n-ai fi plecat, n-ar fi fost cu putinţă.*

Jordan oftează, *tump-tump*-ăie şi zice:

— Pardon.

Tatăl se ridică pentru a-i face loc, şi aşa şi-a reluat locul în ecuaţia conform căreia Eddie + Jordan = Bruce. Jordan îşi lasă capul pe spate şi închide ochii, ascultând în continuare muzica. E bucuros că n-a spus nimănui de Mahira. E doar a lui. Povestea lui tainică. Îşi închipuie că, cu cât mai des alege să nu treacă prin scanerele de la controlul de securitate şi cu cât mai multe fete sărută, cu atât va stăpâni mai mult din sine însuşi şi va deveni o entitate necunoscută, iar ecuaţia, aceea în jurul căreia tatăl său i-a construit viaţa, nu va mai fi adevărată.

De cealaltă parte a intervalului faţă de familia Adler, Benjamin pune la loc în buzunarul scaunului revista gratuită. Încearcă să-şi schimbe poziţia, dar nu prea este loc. Stă incomod; îl doare în locul în care punga este lipită de piele. După operaţie, medicamentele au fost singurul aspect pozitiv al săptămânilor petrecute în spital. Benjamin nu luase niciodată nimic mai puternic decât ibuprofenul, dar, pe când era îndopat cu analgezice ziua şi cu somnifere noaptea, a putut să trăiască într-o ceaţă încântătoare. Se gândea la încăierarea cu Gavin, însă gândurile nu erau ancorate în realitate. Parcă privea o piesă de teatru: un tip negru, masiv, dând târcoale unuia blond, slăbănog.

Din nefericire, zborul acesta, ultimul spre casă, l-a adus cu picioarele pe pământ. Nu mai ia medicamente şi, treaz fiind, se simte dureros de conştient de fiecare jenă din trup şi de fiecare gând care-i trece prin cap. Are scurte atacuri de panică, ba chiar duce mâna la brâu ca să vadă dacă e înarmat. Cum ar trebui să se suporte pe sine fără încetare?

E trimis la Los Angeles pentru încă o operaţie, după care

va primi o slujbă de birou. Nu i se va mai permite să lucreze pe teren. Se surprinde sperând acum, după eliminarea medicamentelor din organism, că o să moară pe următoarea masă de operaţie. Ar fi mai bine, mult mai bine, decât să-şi petreacă fiecare zi ţintuit într-un scaun, la birou. Şi apoi, acum îşi este străin lui însuşi, şi nu e deloc sigur că acest străin merită să trăiască.

Prin hublourile avionului se văd norii, cu o nuanţă mai întunecaţi decât înainte. Şi înăuntru pare că atmosfera e mai întunecată, încărcată de amintiri despre fete cu buze moi, de mame care dorm tot timpul, de adolescenţi sfioşi şi pumni încleştaţi. Florida aproape că vede scenele, persoanele dispărute, minutele, orele şi anii care stau înghesuite în spatele fiecărui pasager din avion. Trage aer în piept şi lasă aerul sufocant să-i umple plămânii. Pentru ea, trecutul este la fel ca prezentul, la fel de preţios şi de apropiat. La urma urmei, dacă îţi petreci cea mai mare parte din zi gândindu-te la o amintire anume, nu devine prezentul tău? Unii oameni trăiesc în clipa de faţă; alţii preferă să rămână ancoraţi în trecut – fiecare opţiune este justificată. Florida îşi umflă şi dezumflă plămânii, încântată de plenitudinea lor.

Când Linda se aşază la loc, Florida o bate uşurel pe mână.

— Îmi aminteşti de cineva, zice. Am încercat să-mi amintesc de cine.

— Da?

— Ar putea fi vreuna dintre revoluţionarele pe care le-am îngrijit în magazinul meu din Cebu. Filipine. În general veneau băieţi, dar uneori mă pomeneam şi cu câte o fată îndrăzneaţă care se deghizase ca să intre în bătălie.

Florida îşi imaginează încăperea ticsită din spatele acelui magazin. În faţă, vindea sau dădea la schimb orez şi fasole, iar în spate, ascundea răniţii sub pături. Găzduia în dormitorul său întâlniri secrete ale organizaţiei secrete Katipunero, noaptea târziu. Soldaţii răniţi sau bolnavi veneau direct din luptele cu spaniolii, dar nu erau decât

nişte copii. O numeau Tandang Sora, şi ea murmura acelaşi adevăr la urechea fiecărui copil-soldat: *Eşti deosebit. Ţi-e scris să supravieţuieşti, să mergi să faci lucruri măreţe.*

Florida e mândră de această amintire; a trăit bine acea viaţă. Sunt alte vieţi în care părerea ei despre sine nu este la fel de bună. Cea în care este acum, de exemplu, pare să-i fi scăpat din mâini.

Linda se uită lung.

— Când a fost asta? Parcă spuneai că ai locuit în Vermont.

— O, acum vreo două sute de ani. Florida se uită cu atenţie la vecina de scaun. Era o fată pe care am tratat-o de pleurezie; cred că de ea îmi aminteşti.

Linda o priveşte ca pe o nebună. Florida oftează. Uneori explică, alteori nu, dar fata asta pare să aibă nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi.

— Asta nu-i prima mea viaţă, zice, şi nici primul meu corp. Am mai multe amintiri decât majoritatea oamenilor. Îmi amintesc de cea mai mare parte a timpului.

— O, am auzit de oameni ca tine.

Florida nu e tulburată de tonul neîncrezător al Lindei. Nici măcar părinţii ei din această viaţă, doi medici filipinezi care au emigrat în Atlanta, Georgia, unde el a ajuns lucrător la curăţătoria chimică, iar ea, gospodină, nu cred poveştile fiicei lor despre vieţile trecute. Pe la mijlocul liceului, a fost fericită să-i părăsească, pe ei şi Sudul, legându-şi viaţa de un iubit care avea un set de tobe şi visa la oraşul cel mare.

Linda îşi muşcă buza de jos. E o tânără drăguţă, care se pare că a devenit pricepută în arta de a se urâţi. Este machiată prea strident şi are o figură exagerat de expresivă. Gura îi este rareori nemişcată, sprâncenele se ridică, obrajii se scobesc şi apoi se umflă. Faţa i se schimonoseşte de parcă s-ar strădui să ajungă la ceva.

Florida o bate iar pe mână.

— O să fie bine. Vrei să te măriţi cu bărbatul ăsta din California, nu? Păi, coboară din avion şi mărită-te cu el şi,

voilà, ai o nouă viaţă. O nouă viaţă cauţi, nu-i aşa?

— Nu sunt sigură sută la sută că o să mă ceară, zice Linda, cu un firicel de voce.

Florida zâmbeşte.

— Scumpete, nimeni nu-i sigur sută la sută de nimic, fir-ar să fie. Dacă zice că este, atunci e un mincinos.

Se foieşte pe scaun, destul de tare încât clopoţeii de pe fustă încep să zornăie. Bobby spunea că e ca şi cum ar purta nişte mici ceasuri deşteptătoare. Ea îi răspundea: *Pe cine încerc să trezesc aici, păsările?*

Benjamin nu suportă să fie priponit în scaunul acesta, înnămolit în propriile gânduri. Nu poate să facă mişcările fizice necesare pentru a-şi linişti mintea. Nu se gândeşte la împuşcăturile din timpul ultimei misiuni de patrulare; noaptea în care a fost rănit o înţelege. În săptămânile de după încăierarea cu Gavin devenise neglijent. Neatent. Practic, nu mai dormise, ceea ce a înrăutăţit totul. A fost împuşcat în misiune deoarece îi dispăruseră reflexele, ceea ce l-a făcut o ţintă uşoară. Benjamin chiar l-a văzut pe puşcaş, aflat între două crengi. S-a uitat în ochii lui şi a primit glonţul. Această informaţie are sens. N-ai de ce să despici firul în patru.

În schimb, se gândeşte la Gavin. Gavin era un alb din Boston, care apăruse în plutonul lui cu şase luni înainte. Benjamin a ştiut de când l-a văzut că făcuse facultate şi probabil s-a înrolat ca să-şi oftice părinţii. Erau o mulţime de tipi dintr-ăştia printre vieţaşii ca el. Dacă ar supravieţui destul de mult, Gavin şi-ar face turul şi ar pleca. Probabil că ar deveni contabil – un tip care îşi duce puştii cu maşina la meciurile de fotbal. Avea ochelari cu rame de sârmă şi părul de un blond aproape alb.

În general, Benjamin se ţinea departe de albi. Armata, la fel ca oricare alt loc, se autosegrega, iar Benjamin prefera să-şi petreacă timpul cu tipi care arătau ca el. Adevărul e că nimeni – negru, latino, asiatic sau alb – nu pretindea că ar fi prieten cu el. Ştia că e considerat cam crispat şi un pic înspăimântător. Bunica sa, Lolly, i-a spus cândva că

„expresia lui obişnuită” nu e prea prietenoasă.

Într-o seară, el şi Gavin erau de serviciu la latrine. Toaleta era dezgustătoare; pe pereţi şi pe podeaua lipicioasă erau pete negre, imposibil de identificat. Se vorbea că plutonul lor urmează să se mute în alt loc, şi nesiguranţa s-a tradus prin lipsa de motivaţie pentru o astfel de muncă. Benjamin şi Gavin au intrat în încăpere cu găleţi şi mopuri şi un litru de soluţie de curăţat cu miros toxic; amândoi s-au oprit lângă uşă, şi Benjamin şi-a încleştat maxilarele. Când s-a uitat la Gavin, a văzut aceeaşi hotărâre pe faţa lui. S-au apucat de treabă şi, după trei ore, curăţaseră lună întreaga încăpere.

— Fir-ar a dracului, a zis Gavin la sfârşit, scăldat în sudoare şi murdărie. Băga-mi-aş, am *făcut-o* şi p-asta.

A ridicat pumnul spre Benjamin, iar Benjamin, cu un zâmbet larg, i l-a atins cu al său.

— Ba bine că nu, a zis.

În seara aceea s-au împrietenit, şi n-a fost mare lucru – doar o relaţie amicală plăcută, însă pentru Benjamin asta era ceva. Purtau conversaţii în toată regula, mai mult pentru că Gavin îi punea lui Benjamin întrebări şi părea interesat de răspunsuri. Benjamin i-a spus lui Gavin că abia îşi mai aminteşte de părinţii lui şi că Lolly nu este bunica sa *adevărată* – l-a găsit pe nişte scări când avea patru ani şi l-a luat la ea. Gavin i-a spus lui Benjamin că tatăl său voia ca el să preia cabinetul de stomatologie, doar că pe el îl îngreţoşau dinţii, aşa că s-a înrolat ca să scape de viitorul care fusese planificat pentru el încă dinainte de a fi venit pe lume.

Gavin era prieten cu toată lumea, aşa că prietenia cu Benjamin era doar o mică parte din viaţa lui în armată, însă era o parte semnificativă din viaţa lui Benjamin. Lui Gavin îi plăcea să fumeze marijuana – la baza militară erau săptămâni întregi de inactivitate şi, în momentele de plictiseală, căpitanul mai întorcea privirea când era vorba de lucruri ca marijuana şi jocuri video – şi, când fuma, spunea glume stupide, după care se dau în vânt de obicei puştii de nouă ani. Benjamin nu fuma niciodată, însă avea

grijă să fie prin preajmă când o făcea Gavin şi râdea de se prăpădea, în vreme ce camarazii lor mormăiau în barbă.

Stewardesa de la clasa întâi trece pe lângă el şi îi zâmbeşte. *Boom chicka boom*[9]. Benjamin aude atât de limpede cântecul, de parcă tipa ar avea un difuzor pe fiecare şold. În cartierul lui, s-ar ţine după ea un şir de bărbaţi dansând pe ritmul acestei melodii.

Se uită în jur la rândurile de civili, cu cămăşile scoase din pantaloni, cu burţile lor de bere şi cu flecăreala fără miez. Stewardesa e îngrijită, stăpână pe sine şi poartă uniformă, ceea ce el apreciază. Aspectul dezordonat al tuturor celorlalţi şi haosul vieţilor lor civile îl ameţesc. *Adună-te,* ar vrea să-i spună bătrânei de lângă el şi tatălui şifonat din partea cealaltă a intervalului. Cât de greu e să-ţi bagi cămaşa în pantaloni, să-ţi îndrepţi spatele, să slăbeşti cinci kile?

Benjamin îşi încleştează fălcile. Nu-i făcut să stea nemişcat. Dacă ar putea măcar să ia o mică pauză ca să facă sprinturi ori flotări sau doar să meargă undeva, cu paşi repezi, simţind că are un scop. Îşi pipăie corpul, verificând dacă punga e la locul ei, dacă este cuprins încă în propriul trup.

[9] *Chicka Boom,* cântec foarte antrenant, compus de Bob Merril în 1953.

IULIE 2013

În seara aceea, când John şi Lacey merg la etaj, Edward poate, în sfârşit, să-şi dea frâu liber – tristeţii, golului sufletesc – în sufrageria pustie. Nu e obosit; se simte îngrozitor şi la fel de treaz cum era şi cu zece ore înainte. *Probabil că îmi lipsesc hormoni,* îşi zice. *Ceva legat de cuvântul „endocrin”.* E un ciclu în care funcţionează oamenii normali: se trezesc când se luminează. Îşi freacă ochii, li se face foame, mănâncă cereale, îşi văd de treburi, apoi, la asfinţit, încep să se domolească. Mănâncă din nou, se uită la televizor, cască şi se bagă în pat.

Edward şade la mijlocul canapelei, extrem de încordat şi împresurat de umbre. Aude chiuveta curgând la etaj şi apa trasă la toaletă; John se pregăteşte de culcare. Edward şi-a spus că n-o să mai facă asta, şi totuşi se ridică, pleacă din casă şi străbate şontâcăind peluza.

Când Besa deschide uşa, el zice:

— Îmi pare rău.

— Prostii, zice Besa. Va trebui doar să-ţi găsim ceva mai confortabil decât fotoliul, îl conduce în sus pe scări.

De data asta, Shay poartă un tricou şi pantaloni de trening. Are părul prins într-o coadă de cal. Dă din cap când îl vede.

— M-am gândit la tine azi în tabără, zice. Mă bucur că ai venit.

— Zău?

Vocea i se frânge de uşurare. Asta înseamnă că n-o să-l alunge.

Besa a dispărut: sunt singuri în camera luminată de veioză. Edward se adânceşte în fotoliu. Îşi reazemă cu grijă cârjele de biblioteca de lângă el.

— Nu ştiu de ce n-am făcut-o mai devreme.

Shay e în genunchi pe pat. Pare entuziasmată. Edward identifică această emoţie ca şi cum ar da răspunsul la un test. *Ăsta e un nor nimbus. Ăsta e pancreasul. Ăsta e entuziasmul.* Se pipăie pe dinăuntru şi atinge cele patru

colţuri ale apatiei sale.

— Ai citit *Harry Potter,* nu?

El încuviinţează. Jordan a primit de ziua lui seria de volume şi apoi i-a venit ideea să o împrumute şi de la bibliotecă, aşa încât fratele lui să poată citi cărţile în acelaşi timp cu el. Au petrecut ore în şir, săptămâni în şir, tolăniţi pe paturile lor suprapuse, parcurgând carte după carte. Jordan striga de pe patul de sus: *Sfinte Sisoie, Eddie, ai ajuns deja la pagina 202?* Au dezbătut pe larg dacă Severus Plesneală era sau nu un om rău. Odată, după ce au împărţit aproape un litru de suc de mere la masa din bucătărie, s-au înfierbântat aşa de tare – Jordan susţinea că Plesneală este cheia, chiar sursa, tuturor lucrurilor malefice din seria de cărţi, Eddie spunea că este, în esenţă, bun – încât tatăl lor i-a trimis în părţi opuse ale apartamentului până se potolesc. „Gata cu zahărul!” a strigat Bruce. „Şi ce naiba e o plesneală?”

Shay saltă un pic pe saltea şi îl cercetează cu luare-aminte pe Edward. Privirea ei îl stinghereşte.

— O să te las cu gura căscată, zice. Eşti gata?

Prăpastia se cască tot mai adânc înăuntrul lui şi simte în gură gustul sleirii.

— Aşa cred…

— Eşti întocmai ca Harry Potter.

El o priveşte, neştiind ce să spună.

— Bine, ascultă aici. În copilărie, Harry a supravieţuit unui atac cumplit, căruia nimeni altcineva nu i-ar fi făcut faţă, aşa-i?

Edward îşi dă seama că se aşteptă un răspuns de la el.

— Aşa-i.

— Voldemort i-a omorât pe părinţii lui Harry, dar n-a putut să-l omoare pe el, cu toate că nu era decât un bebeluş. Nimeni n-a priceput cum a fost cu putinţă. Şi faptul că a supravieţuit i-a speriat pe mulţi – i-a făcut să se piardă cu firea, explică Shay şi clipeşte îndărătul ochelarilor. Am auzit la televizor un doctor spunând că au fost zero la sută şanse de supravieţuire în urma prăbuşirii avionului în care ai fost tu.

Edward înghite în sec. Ca un elev silitor, îi urmăreşte firul gândirii. Voldemort egal prăbuşirea avionului. Părinţi morţi egal părinţi morţi. Harry egal el însuşi.

— Unchiul zice că, din câte se crede, am supravieţuit datorită locului în care se afla scaunul meu în relaţie cu fuzelajul şi pentru că a fost proiectat afară din epavă…

Shay clatină din cap.

Edward se uită ţintă la ea: ochelarii, gropiţa, expresia hotărâtă.

— Ai vreo cicatrice de la răni?

Are. Una groaznică, pe mijlocul tibiei drepte. Îşi suflecă cracul pantalonilor. Urma e zimţată, trandafirie şi umflată.

— E dezgustătoare, zice Shay, părând încântată. Aşadar, ai şi o cicatrice ca Harry Potter. *Şi* ai fost luat în grijă de unchii tăi. De asemenea, îţi aminteşti că mătuşa Petunia era geloasă pentru că sora ei era vrăjitoare? Lacey era super geloasă pe mama ta. Mama mă trimitea să stau cu Lacey când a fost la pat, anul trecut, şi se lăuda cu succesele mamei tale, dar cu o voce tristă.

În spatele lui Edward e o fereastră întunecată, şi el simte tăcerea de pe peluză şi de pe străzi. Maşinile care trec se furişează, de parcă s-ar teme că ar putea să lovească un copil sau un cerb. Îi e un pic greaţă când se gândeşte la vorbele ei. Sau poate că entuziasmul ei îi provoacă un rău de mare, ca şi cum ar fi păşit pe o corabie care se leagănă. Oricum ar fi, ştie că n-o să poată mânca mâine-dimineaţă.

— Probabil că ai puteri speciale. Trebuie să ai magie ca să supravieţuieşti acelei prăbuşiri.

— Nu, zice Edward fără şovăială.

— Nici Harry n-a ştiut că are puteri speciale, zice Shay. Până să descopere, a locuit timp de unsprezece ani într-o debara sub scara din casa familiei Dursley.

Se uită la ceasul de pe noptieră.

— Peste trei minute trebuie să mă culc ca să dorm opt ore. Şi am nevoie de opt ore. Tu dormi aici sau te duci acasă?

— Aici, zice Edward. Dacă e în ordine.

Lumina se stinge înainte să apuce să termine propoziţia.

Psihoterapeutul lui Edward, doctorul Mike, e un tip slăbănog. Poartă o şapcă de baseball şi are pe birou un ceas împodobit cu floricele de aur şi argint. Când conversaţia nu se leagă, Edward se uită la limbile ceasului. Ceasul pare să funcţioneze după propriul sistem de măsură. E a cincea vizită la cabinet, şi ceasul încremeneşte momente întregi, după care face un salt înainte, ca să prindă din urmă realitatea înconjurătoare.

— Ceva noutăţi? zice doctorul Mike.

— Nu, răspunde Edward. Mă rog, mătuşa şi unchiul sunt necăjiţi din pricină că slăbesc.

— Pe tine te supără asta?

Edward ridică din umeri.

— Nu?

Nu-i plac şedinţele astea. Doctorul pare un tip destul de cumsecade, însă treaba lui e să sape în creierul lui Edward, iar treaba lui Edward e să se împotrivească, deoarece creierul lui e prea dureros şi fragil ca să suporte chiar şi cea mai uşoară atingere. Efortul e epuizant.

Când tăcerea se prelungeşte prea mult, zice:

— Ştiu că trebuie să mănânc.

Doctorul Mike mută un pix dintr-o parte a biroului în cealaltă.

— Nevasta mea e însărcinată, şi medicul i-a spus că, din punct de vedere fiziologic şi medical, sunt trei feluri de oameni: bărbaţi, femei şi femei gravide. Cred că aceeaşi idee ţi se aplică şi ţie, Edward. Există adulţi, copii şi tu. Nu te mai simţi copil, nu-i aşa?

Edward încuviinţează din cap.

— Însă nu vei fi nici adult încă mulţi ani de aici încolo. Eşti altceva, şi trebuie să ne dăm seama ce eşti, ca să ne dăm seama cum să te ajutăm. Nevasta mea are nevoie de un supliment de acid folic, de mai mult somn, plus că are în corp un volum mai mare de sânge decât avea înainte să rămână însărcinată. Tu simţi un păcănit în cap, nu-ţi place mâncarea şi ai găsit o cale să-ţi amorţeşti creierul ca să te

protejezi.

— Vecina crede că sunt înzestrat cu puteri magice. Crede că sunt ca Harry Potter.

Doctorul Mike îşi atinge cozorocul şepcii, un gest despre care Edward îşi aminteşte că e un semnal în baseball, să aluneci, să fugi la altă bază sau să plachezi un jucător. Nu-şi aminteşte ce înseamnă semnalul şi se panichează pentru o clipă, de parcă ar fi pe cale să-şi dezamăgească întreaga echipă.

— Asta e interesant.

Edward regretă pe dată că a împărtăşit vorbele lui Shay. Noua lui prietenă – presupune că Shay e o prietenă; doarme în camera ei în fiecare noapte, cum altfel ar putea să-i zică? – n-ar fi de acord. Ideea suna ridicol, iar Shay nu e câtuşi de puţin ridicolă.

Îşi foloseşte toată energia rămasă încercând să schimbe subiectul.

— De ce are nevasta dumneavoastră mai mult sânge în corp?

Doctorul Mike îl priveşte pe sub cozoroc.

— Tu de ce nu poţi suferi textura bananelor, cu toate că înainte îţi plăceau?

— Nu ştiu.

— Exact.

Edward se întreabă dacă doctorul Mike n-are cumva o chelie neobişnuită în creştet – sub şapcă, pe la tâmple, se iţeşte părul – sau poate o cicatrice cumplită pe care e nevoit s-o acopere. Se gândeşte dacă ar fi nepoliticos să-l întrebe.

— Ar trebui să vă spun eu ce sunt? întreabă Edward.

— Nu, zice doctorul Mike. O să ne dăm seama împreună.

La lăsarea nopţii, Edward se întunecă odată cu cerul. Apatia devine o mantie, aşa că nu are nicio reacţie şi niciun simţ al responsabilităţii, atunci când şontâcăie afară pe uşă, coboară treptele, străbate peluza şi o ia în sus pe scările vecinilor.

Besa deschide uşa, dar de această dată nu se dă la o

parte ca să-l lase să intre.

Edward se uită în sus la ea. Besa e scundă, cu şolduri late şi sprâncene negre, groase. Lucrează de acasă, traducând romane din spaniolă în engleză. Porecla pe care i-a dat-o John lui Besa este *Spitfire*[10]. I-a spus lui Edward că soţul ei a plecat când Shay abia învăţa să meargă. *A plecat?* a întrebat Edward.

S-a mutat de acolo, a zis John. *Nu mai face parte din familia lor.*

Asta l-a făcut pe Edward să se gândească la toate felurile de a pleca: pe uşi, pe ferestre, cu maşina, cu bicicleta, cu trenul, cu vaporul, cu avionul. Să pleci e cu totul altceva decât ceea ce a făcut familia lui. Să pleci este o alegere.

— Edward, *mi amor.*

El se uită la Besa, mijind ochii.

— Da?

— Vreau să ştii că mă bucur că o placi pe Shay. N-a avut niciodată cu adevărat prieteni. Politeţea o plictiseşte, ca şi pe mine. Încerc s-o fac să spună lucrurile pe care se presupune că trebuie să le spună o fată, dar… zice ea şi oftează. Nu o fac cu convingere. Niciodată nu i-au plăcut păpuşile. Întotdeauna ajunge să insulte pe cineva. Înainte, se încăiera tot timpul cu alte fete. Probabil că am lăsat-o cu nasul în cărţi mai mult decât trebuia. A fost singuratică.

— Mie îmi place, spune Edward.

Cu toate că plăcerea n-are nimic de-a face cu asta. Shay e pentru el precum oxigenul. Lui nu-i *place* oxigenul; are nevoie de el.

Besa se trage într-o parte.

— Voiam să mă asigur că nu ne eşti recunoscător *nouă.* Eşti deja o binecuvântare. Am ştiut din prima zi că o s-o ajuţi pe mătuşa ta. Biata Lacey se îmbolnăvea singură tot încercând să aibă un copil. Acum are pe cineva de care să se îngrijească.

Edward aproape că scutură din cap, neagă, dar apoi nu

[10] Avion de luptă britanic din al Doilea Război Mondial, în traducere liberă „aruncătorul de foc”.

se mai osteneşte. Simte că venirea lui nu a ajutat-o cu nimic pe mătuşă, ba din contră; sosirea lui a întrerupt-o pe Lacey, care acum se luptă alături de el. Uneori, mătuşa e pământie la faţă, iar el o înţelege pentru că aşa se simte şi el, şi uneori vede, la fel de clar ca un fulger care ar străbate încăperea, că e furioasă pe John. Alteori se agaţă de soţul ei când vine acasă de la muncă, aşa cum ar face un copilaş cu părintele său. În sufletul lui Edward e haos, aşa că o recunoaşte pe Lacey. Şi recunoaşte că el e o parte din haosul ei.

Îşi imaginează camera copiilor, cu cărţile de copii şi balansoarul. În prima zi când a intrat în acea încăpere, a tresărit şi s-a dat instinctiv înapoi. A vrut să plece imediat, ştiind cumva că acei patru pereţi n-ar putea cuprinde şi mâhnirea lui Lacey, şi pe a lui. Copiii nenăscuţi şi părinţii care nu mai trăiesc. O urmează pe Besa sus pe scări, cu impresia că e urmărit de mai multe fantome decât poate socoti el.

Dimineaţa sa începe pe canapea, cu o farfurie care include acum şi biscuiţi săraţi. John i-a adăugat într-o după-amiază, şi de atunci au devenit cel mai acceptabil aliment. Sare, cu un strat friabil de biscuit. Necesită o minimă masticaţie. După prima farfurie de dimineaţă, el şi Lacey pleacă la programare la fizioterapie. Între programări, mătuşa urcă şi coboară scările cu coşuri de rufe. Îi dă a doua farfurie la prânz şi apoi şade lângă el să se uite la unul dintre serialele de după-amiază. Povestea se desfăşoară la un spital, şi Lacey îi spune că, în adolescenţă, ea şi mama lui se uitau zilnic la serialul ăsta.

— Deci, v-aţi uitat toată viaţa la actorii ăştia? zice Edward, uluit.

— Cu întreruperi. Mama ta era îndrăgostită până peste urechi de Luke.

Lacey arată spre un bărbat chel, cu un aer obosit, care are un singur cercel în ureche. Iubirea vieţii lui, Laura, care în flashbackuri e frumoasă şi plină de viaţă, acum e tristă şi dolofană.

— Nu-i cea mai bună reclamă la trecerea timpului, zice mătuşa.

Acţiunea serialului avansează lent şi multe scene din urmă se repetă, dar lui Edward îi pare a fi ritmul potrivit. Personajele îşi rezumă problemele şi apoi bâjbâie după soluţii. Cele mai multe dintre scene se petrec fie în saloane, fie, din nu se ştie ce motiv, la debarcaderul oraşului. Edward şi Lacey privesc în tăcere, cu o seriozitate care l-ar fi amuzat pe Edward înainte, când era un băiat normal.

Când John se întoarce de la lucru, Edward pândeşte fulgerele trimise de mătuşa lui. John pare să aibă întotdeauna o expresie temătoare când intră în cameră, şi Edward îşi dă seama că asta o irită pe Lacey chiar şi în zilele ei cele mai bune. După cină, Lacey se duce la etaj şi e rândul lui John să şadă lângă Edward. Tastează pe tabletă sau pe calculator. Rareori se întâmplă să nu aibă în faţă un ecran.

Edward are în poală altă farfurie şi numără în minte, ca să măsoare timpii dintre înghiţituri, cum făcea când cânta la pian. E în stare să mănânce doar schimbând motivele. Pe vremuri, mânca pentru că îi era foame sau pentru că îi plăcea ceva anume. Acum mănâncă pentru a nu fi internat în spital şi pentru a nu-şi îngrijora mătuşa şi unchiul. Apucă de colţ un biscuit sărat, şi metronomul bate: *unu şi doi şi trei şi patru.*

E pe la jumătatea farfuriei când apatia se aşterne la loc, ca un cearşaf pe pat, şi deodată ştie că activitatea pe tabletă a unchiului are legătură cu zborul. Edward se uită pieziş, dar, ca de obicei, John ţine ecranul întors în partea cealaltă.

— Ce faci acolo? îl întreabă Edward.

Mişcările lui John sunt de obicei lente; în cea mai mare parte a timpului pare să nu fie decât pe jumătate atent. Însă aceasta este o întrebare directă de la nepotul său, care abia dacă deschide gura şi care, de când s-a trezit pe patul de spital din Colorado, aproape că nu i-a pus nicio întrebare care să nu fie legată de supravieţuire. John îşi

îndreaptă spatele şi asta îl dezechilibrează. Ca urmare, tableta îi scapă din mâini şi ajunge pe podea.

John scoate un icnet puternic şi plonjează după ea.

Ceva din zgomotul acela exagerat i se pare amuzant lui Edward. Îl stârneşte şi izbucneşte în râs.

John rămâne în patru labe pe podea, nemişcat.

Edward îngheaţă şi el. Râsul piere sub duşul rece al vinovăţiei, ruşinii şi confuziei. Împinge farfuria deoparte. Caută în minte cearşaful şi îl trage la loc, strângându-l bine.

John e tot pe podea; acum se aşază.

— De cele mai multe ori, folosesc iPad-ul pentru munca mea, zice el.

— Ah.

— Edward, zice John. E în ordine să râzi. E chiar bine. Trebuie să faci din nou toate lucrurile omeneşti normale.

Pe Edward îl doare tot corpul. Aproape că îi spune lui John ce i-a zis psihoterapeutul, că e un alt soi de om. Nu e un băiat. E un pachet de celule, doi globi oculari şi un picior paradit.

— Am pus pe mine un kil, zice, şi e surprins de nota de triumf din vocea sa.

Există şi o rutină de seară. Edward se înfiinţează în camera lui Shay pe la nouă şi îşi petrece prima oră aşezat în fotoliul de la fereastră. La zece se duc pe rând la baie să se spele pe dinţi, apoi el desface pe podeaua din camera ei un sac de dormit bleumarin. Pe la zece şi un sfert, Shay stinge veioza.

— Cum a fost în tabără?

El e în fotoliu, cu piciorul vătămat întins în faţă, ţeapăn ca o scândură.

— E o tâmpenie. Eşti aşa de norocos că nu trebuie să mergi.

— Nu *pot* să merg. Nu sunt tocmai bun de alergat pe teren.

Ea ridică privirea din carneţelul pe care-l ţine în poală.

— Şi dacă ai fi sănătos mie la sută, tot te-ar lăsa să faci

tot ce pofteşti. Dacă i-ai cere în clipa asta mamei mele cheile de la maşină, probabil că ţi le-ar da.

— Ba nu mi le-ar da.

— Vrei să vezi?

El încearcă să-şi închipuie cum ar fi să-i ceara asta lui Besa. Dă din cap că nu.

Shay pare dezamăgită.

— Ei bine, ce vreau să zic e că regulile pentru copiii obişnuiţi nu ţi se aplică şi ţie. Lucru pentru care ar trebui să fii *recunoscător,* căci cele mai multe dintre regulile pentru copii sunt complet idioate şi n-au alt rol decât să-i facă pe adulţi să simtă că ne pot controla. Consiliera mea din tabără nici măcar nu mă lasă să citesc în timpul prânzului. Zice că-i din cauză că cititul e antisocial, dar eu cred că-i din cauză că ea e, de fapt, Joseph Goebbels.

— Cine-i ăla?

— Nazist. A ars cărţi.

Shay îşi îndreaptă iarăşi atenţia asupra carneţelului şi scrie câteva rânduri.

Edward o vede în fiecare seară scriind în carneţel. Bănuieşte că face însemnări despre el şi posibilele lui puteri magice, dar se teme să întrebe dacă are dreptate. Îşi cercetează piciorul vătămat şi aşteaptă să se termine scrijelitul pe hârtie. A întrebat-o despre tabără pentru că ştie că e genul de întrebare pe care oamenii şi-o adresează unul altuia. *Cum ţi-ai petrecut ziua? Cum te simţi?* Însă întrebarea a sunat stupid, iar ea a părut iritată când i-a răspuns, şi simte cum, dincolo de asta, se desfăşoară o altă conversaţie ciudată, într-o limbă pe care n-o prea pricepe. E ceva despre magie, vârsta lor, faptul că ea nu are prieteni, curba emoţiilor lor, prăbuşirea avionului şi orice o fi scriind ea acolo.

Când scrijelitul încetează, ea zice:

— Văd toate privirile tale sceptice.

— Poftim? răspunde el, încercând să pară nevinovat.

— Nu-şi au rostul. Realitatea e că sunt în stare să văd lucruri pe care adulţii nu le văd. Ceea ce înseamnă că o să fiu în stare să văd ce e în sufletul tău înaintea oricui

altcuiva.

Aerul din cameră se comprimă, ca şi cum electricitatea conversaţiei secrete şi a celei reale s-ar fi aliniat pentru o clipă.

Adevăratul Edward – nu cel care încearcă întotdeauna să ofere replica „potrivită” – zice:

— O să fii dezamăgită când se va dovedi că sunt doar un copil normal.

— E prea târziu pentru asta, zice ea. N-o să fii niciodată un copil normal.

Pare adevărat, şi el simte un freamăt de uşurare.

— Nici eu nu-s normală, zice ea, răspunzând, parcă, la o întrebare pe care el n-a pus-o.

— Grozav, zice el, şi entuziasmul din propria voce îl face să roşească.

Ea îşi îndreaptă din nou atenţia asupra carneţelului, iar Edward îşi dă seama că respiră mai uşor. Pieptul parcă i s-a desferecat. Când ceasul bate ora zece, îşi ia cârjele şi se duce la baie.

Sunt deja în pat şi, respectiv, în sacul de dormit, când Shay îi zice:

— Mă întreb cât te vor mai lăsa să dormi aici. Am auzit-o la băcănie pe o cucoană întrebând-o pe mama. Îi face pe adulţi să se simtă stingheriţi, pentru că nu suntem nici cu totul copii, nici cu totul adolescenţi. S-ar putea să încerce curând să-i pună capăt. Vor vrea ca toată lumea să revină la un comportament – schiţează nişte ghilimele în aer – „acceptabil”.

Edward se holbează la ea.

— De unde ştie lumea din oraş unde dorm eu?

— Bârfă. Osmoză. Naiba ştie.

Probabil că observă expresia lui, pentru că spune:

— A, nu-ţi face griji. Poţi să dormi aici cât de mult timp pofteşti. O să-i alung eu. Mă pricep la asta. Pot să fiu foarte enervantă.

Un plic uriaş soseşte prin poştă. Are cel puţin cinci centimetri grosime. Lacey se duce cu el la canapeaua din

sufragerie şi se aşază lângă Edward. Rupe învelişul, şi hârtia cade greoi pe podea. Scoate un dosar albastru, stufos.

— Ce-i asta? întreabă Edward, în timp ce citeşte titlul de pe copertă: *Efectele personale ale pasagerilor zborului #2977.*

— Vai de mine, zice Lacey.

E o scrisoare explicativă. În ea se spune că, dacă vor identifica obiecte aparţinând familiei Adler, acestea le vor fi trimise.

Lacey deschide dosarul la mijloc, unde se află fotografia unei brăţări de aur cu pandantive, iar dedesubt se poate citi o descriere. Se vede un pandantiv cu Turnul Eiffel şi altul de forma unui ursuleţ de pluş.

— Nu înţeleg, zice Edward. Aceste *obiecte* au supravieţuit prăbuşirii? Atât de multe?

Lacey încuviinţează din cap.

— Nu s-au topit? N-au explodat?

Ea bate cu degetul în dosar.

— Vrei să-l răsfoieşti?

Edward începe să audă păcănitul în urechi, ca un răpăit de tobă.

— Nu, mulţumesc. Nu acum.

Mai târziu, îi aude pe mătuşa şi pe unchiul certându-se în bucătărie. John e furios că ea a deschis dosarul în faţa lui.

— Sfinte, zice John. Treaba noastră e să-l protejăm. Nu vezi ce deprimat e? Doctorul Mike zice că trebuie să fim foarte, foarte atenţi.

Vocea lui Lacey se ascute.

— Nu vreau să-l mint. Cred că ar trebui să vadă informaţiile, ca să poată să înţeleagă singur.

Părinţii lui Edward se certau tot timpul, dar cearta dintre unchiul şi mătuşa lui sună diferit, mai trist şi mai disperat, ca şi cum John şi Lacey ar fi pe panta unui munte, nepregătiţi fizic şi neechipaţi corespunzător. Par foarte conştienţi că unul dintre ei sau amândoi ar putea în orice clipă să se dezechilibreze şi să cadă.

— Edward nu e pregătit să înţeleagă nimic, zice unchiul. E prea devreme.

— Sigur că nu e *pregătit.* Nimeni nu e pregătit vreodată pentru ceva atât de dificil.

Tonul vocii lui John scade, ca şi cum ar face un efort să schimbe natura discuţiei.

— Lace, linişteşte-te. O pauză, apoi: Nu-mi mai zici niciodată Ursule.

Însă Lacey pare că nu poate, sau nu vrea, să schimbe macazul. Ba pare chiar mai furioasă.

— N-am nevoie să mi se arunce în obraz că nu fac ce trebuie. Nu ştiu nimic despre copii, şi cred că el simte asta. Nici măcar nu vrea să doarmă aici.

— Trebuie doar să fii mai atentă când eşti cu el. Pentru numele lui Dumnezeu, de aceea am decuplat telefonul.

Asta îl şochează pe Edward, care îşi dă abia acum seama că, de la venire, n-a auzit niciodată telefonul sunând. Se întreabă ce apeluri evită unchiul şi mătuşa.

— Bărbatul ăla îngrozitor a trimis încă un e-mail ca să ne spună că au nevoie de probe ADN pentru identificarea cadavrelor, zice Lacey. Se presupune că ar trebui să-l sun pe dentistul lui Jane ca să cer probe.

Jane, îşi zice Edward. Şi de-abia atunci îşi dă seama că mătuşa şi-a pierdut sora, tot aşa cum şi-a pierdut şi el fratele. *Jane, Jordan. Jane, Jordan.*

— Trimite-mi mesajul. Îi răspund eu.

— E responsabilitatea *mea.* A fost sora mea.

Vocile nu se mai aud. Fie au părăsit încăperea, fie urechile lui Edward iau o decizie executivă să le blocheze.

Vara pulsează mai departe, confuză şi prea luminoasă pentru gustul lui Edward. Pentru picior şi problemele de greutate, merge la doctorul care îşi drege glasul, pentru emoţii, la doctorul Mike, iar ca să se asigure că îşi recapătă mobilitatea, se duce la un fizioterapeut.

Lui Edward îi trece prin cap că nimeni în viaţă nu ştie sau nu-şi aminteşte cum era mersul lui de dinainte de accident. Nici măcar el. Şi-l aminteşte însă pe al lui Jordan.

Pasul fratelui său a fost întotdeauna deosebit: lung şi săltat. Gravitaţia părea să aibă mai puţină stăpânire asupra lui decât asupra altor oameni; Edward îşi aminteşte cum mergea pe stradă cu Jordan şi vorbea cu el, iar, la jumătatea propoziţiei, se trezea că Jordan era în aer. *El nu merge, saltă,* a remarcat odată mama.

Edward îşi îndoaie genunchii şi saltă.

— Hei, tigrule, zice fizioterapeutul. Ce-a fost asta? Aş vrea să te concentrezi pe mişcarea în faţă, te rog. Fără sărituri.

După-amiezile, tema pentru acasă la fizioterapie este să meargă până în capătul străzii şi înapoi. În primele zile, Lacey a mers cu el, dar acum aşteaptă pe treptele de la intrare, pentru că terapeutul a zis că Edward trebuie să-şi regăsească singur echilibrul. Un grup mic de oameni s-a strâns pe trotuarul de vizavi. Câţiva adolescenţi, o călugăriţă, mai mulţi bătrâni şi bătrâne. Par să aştepte o paradă.

Edward ştie că el constituie parada. Nu îşi dă seama dacă oamenii vorbesc între ei, pentru că nu-i aude. Nu îşi dă seama dacă fac semne cu mâinile, pentru că nu-i vede. Nu se uită deloc spre ei; se concentrează pe împingerea în faţă a unei cârje, un pas, apoi încă unul. Păcănitul îi răsună în ureche, un metronom numără, şi aude ceasurile ticăind înainte, în fiecare casă pe lângă care trece.

Cea mai nereuşită paradă din lume, îşi zice.

Într-o seară, Edward se aşază din greşeală pe tableta lui John. E pe canapea, acoperită cu o pătură. Edward o scoate şi îşi vede chipul oglindit în ecranul negru. Unchiul e la o şedinţă, iar mătuşa e în pat. Chipul său arată mai bătrân şi mai autentic, ca şi cum această oglindă întunecată ar reflecta cenuşiul din el. Faţa care se uită la Edward ar putea fi cea a personajului negativ dintr-un film: serioasă, aproape maliţioasă.

Părinţii nu le-au dat voie lui sau lui Jordan să aibă telefoane mobile – băieţii aveau pagere, aşa încât Bruce şi Jane să poată da de ei în caz de urgenţă. Însă amândoi

părinţii aveau tablete, şi îi lăsau pe băieţi să le folosească pentru jocuri educative.

Edward apasă pe butonul de pornire.

Pe ecran apare o fereastră unde trebuie introdus un cod din patru cifre.

Chiar o să fac asta? îşi zice, sincer curios. *Da.*

Încearcă să abordeze sarcina aşa cum ar fi făcut-o tatăl său. El vorbea cu atâta afecţiune despre numere – ca şi cum ar fi fost o adunătură de personaje pitoreşti adunate la barul din colţ – încât, atunci când Edward îşi umple creierul cu cifre, îl simte ca pe un spaţiu cald. În vreme ce se întreabă care ar putea fi cifrele posibile, simte că foloseşte ADN-ul comun cu cel al tatălui său.

Tastează anul naşterii lui Lacey: 1974. Ecranul îşi manifestă refuzul. Încearcă apoi anul naşterii lui John: 1972. Nu. Mai rămâne o încercare înainte ca tableta să se blocheze şi să-i trimită lui John un e-mail, verificând dacă el era într-adevăr cel care întâmpina dificultăţi cu propriul dispozitiv.

Edward pune tableta jos. O priveşte timp de un minut. *Cifrele nu sunt niciodată întâmplătoare,* zicea tatăl său. *Le plac tiparele şi sensul.*

Edward ia din nou tableta şi tastează numărul zborului: 2977.

Ecranul se luminează.

Edward simte cum creşte în el un val de frică, ceea ce-l face să se ridice de pe canapea. Pleacă din casă, îşi croieşte drum prin noaptea înăbuşitoare, urcă treptele casei lui Shay şi ajunge în dreptul dormitorului ei. Când intră zgomotos în cameră, o găseşte la birou, îi dă tableta ca şi cum ar fi o grenadă cu cuiul scos.

Ea o primeşte cu un aer grav, aşa cum se cuvine. Edward se apleacă peste umărul ei şi tastează codul.

Amândoi văd cum apare pagina de start. În colţul din dreapta jos e un cerc roşu sub care scrie *Arborele avionului.*

Ea îl priveşte, iar el încuviinţează din cap. Ea dă clic pe simbol şi apare o listă de linkuri:

rudele victimelor
edward twitter
edward facebook
edward google alerts
note

— De unde ai asta? îl întreabă ea încet.

— E a lui John.

— Uite ce-i, zice, iar gropiţa din obraz i se adânceşte când se încruntă. Pot să deschid una dintre paginile astea, să citesc şi să-ţi spun ce e acolo. Nu trebuie să te uiţi tu. Eu n-aş vrea s-o fac, în locul tău.

Edward traversează încăperea şi se aşază pe patul ei. În toate vizitele sale aici, nu s-a mai aşezat pe saltea. E moale şi scârţâie un pic sub greutatea lui. Ar vrea să se culce, să închidă ochii şi să doarmă. Însă somnul, chiar şi în această încăpere, e greu de obţinut. Edward îşi petrece fiecare noapte tinzând spre inconştienţă, ca şi cum ar înota spre stâncă din mijlocul unui râu, în vreme ce un curent aprig îl trage departe. Vârfurile degetelor sale ating uneori stânca, şi izbuteşte să aţipească. Niciodată însă nu are parte de o noapte întreagă de odihnă.

— Sunt informaţii despre Jordan? întreabă el, cu glasul abia şoptit.

O vede pe Shay doar din profil. Ea tastează pe ecran.

— John a creat PDF-uri cu linkuri, zice. E o pagină de Facebook despre Jordan, creată după accident. De două fete, se pare. Nu cred că îl cunoşteau. E o fotografie.

— Vreau s-o văd.

Ea ridică tableta. Fotografia îl înfăţişează pe Jordan, zâmbind larg, în geaca lui de un portocaliu aprins. E în faţa magazinului alimentar de lângă casă. Aproape fiecare fir de păr îi este zburlit.

— Eu am făcut poza, zice Edward.

Shay lasă jos tableta.

— E menţionat în lista celor care au murit în avion şi se precizează că e fratele tău, zice ea. Online şi în articolele

din presă despre accident. Asta-i tot.

Shay trage brusc aer în piept.

— Ce e? zice Edward, şi un fior neverosimil de speranţă îi traversează pieptul.

— Tocmai am dat clic pe numele tău din căutarea de pe Google, şi sunt peste o sută douăzeci de mii de rezultate, Edward. O sută douăzeci de mii.

— Bine.

Nu ştie ce altceva să spună.

— Jordan nu are decât patruzeci şi trei de mii de rezultate.

— Închide-o, zice Edward. Te rog.

Ea opreşte tableta, iar el îi este recunoscător pentru reacţia imediată. Ştie că erau oameni în faţa casei care-l urmăreau; nu-i dăduse prin cap că poate fi la fel şi în mediul online, pe fiecare telefon, tabletă şi calculator.

El şi Shay se pregătesc de culcare, ducându-se pe rând la baie. Periuţa de dinţi verde a lui Edward stă într-un pahar, lângă periuţa ei albastră, lăsată pe marginea chiuvetei.

Când iese din baie, ea a întins deja pe podea sacul de dormit bleumarin. Edward se ghemuieşte pe el, având grijă de piciorul vătămat.

— Va trebui să mă trezesc devreme, îi zice. Să pun iPad-ul la loc înainte să observe John.

— S-ar supăra dacă ar şti?

Edward se gândeşte.

— Nu cred.

— Crezi că pe el şi pe Lacey îi deranjează că dormi aici?

— Pe Lacey, da, răspunde el, fără să se gândească.

Shay dă din cap şi îşi scoate ochelarii, ceea ce îi schimbă complet expresia feţei – acum, e confuză şi vulnerabilă. E singurul moment al zilei în care nu pare încrezătoare în sine, şi e un moment pe care Edward îl aşteaptă în fiecare seară. Înainte ca ea să stingă lumina, el o întreabă:

— Unde e tatăl tău?

Shay întinde mâna după ochelari, apoi o lasă să-i cadă şi îi aruncă o privire lui Edward. E clar că nu vede nimic mai

mult decât o siluetă înceţoşată şi o amestecătură de culori.

— Tatăl meu, începe ea, şi cele două vorbe sună stângaci în gura ei. Şi-a luat zborul când aveam doi ani. N-am mai primit nicio veste de la el. Mama crede că are o nouă familie, pe undeva prin Vest.

Colorado, îşi zice Edward, pentru că acum acesta este pentru el Vestul. Pereţii albi ai spitalului, doamna cu cârjele, senzaţia că înoată, care a prins contur în mintea lui. Poate că tatăl lui Shay a văzut avionul căzând din cer. *Şi-a luat zborul,* a zis Shay, în vreme ce familia lui Edward se prăbuşea pe pământ.

— Dacă nu ne-a vrut, nici eu nu-l vreau pe el, zice Shay.

— Trebuie să fie nebun, zice Edward. Să vă lase pe voi.

— Mama zice că n-a luat-o de nevastă decât ca să-i facă în ciudă mamei lui, care nu a fost de acord ca el să se însoare cu o mexicancă.

Edward priveşte faţa înnegurată a lui Shay, sperând să audă mai multe vorbe, explicaţii, răspunsuri – ceva care să umple craterele tot mai numeroase din care este alcătuit. Însă Shay stinge veioza, iar el rămâne singur în întuneric şi tăcere.

10.17

Timpul petrecut în aer are o anumită monotonie. Calitatea şi temperatura aerului constante, o colecţie limitată de sunete, o gamă restrânsă de mişcări ale călătorilor. Unora le priesc de minune aceste restricţii şi se relaxează în timpul zborului aşa cum rareori o fac acasă. Şi-au închis telefoanele şi au băgat laptopurile în valize; se bucură că nimeni nu poate da de ei şi citesc romane sau chicotesc la serialele de comedie de pe ecranul montat pe spătarul scaunului din faţa lor. Însă unii indivizi mânaţi de ambiţie, care nu pot concepe să ia o pauză, urăsc să fie deconectaţi de viaţa lor de la sol, şi se simt şi mai anxioşi.

Jane se strecoară pe lângă Mark. La clasa întâi este mai mult spaţiu pentru picioare, aşa că nu-i nevoie ca el să se ridice, dar ea simte că bărbatul ar trebui s-o facă, din politeţe. În situaţia de acum, ea trebuie să-şi plimbe fundul chiar prin faţa lui. Când ajunge pe interval, aruncă o privire înapoi şi vede că bărbatul priveşte concentrat la ecranul calculatorului. Bărbatul ăsta, care a intrat efectiv în călduri după stewardesă încă de când au urcat în avion, nici măcar n-a ridicat privirea.

Dumnezeule, îşi zice. *Am atracţia sexuală a unui grepfrut.*

Merge pe intervalul dintre scaune şi trece de perdeaua roşie care desparte clasa întâi de cea economică. Toate locurile sunt ocupate şi pasagerii de aici par să nu se simtă chiar în largul lor. Jane apasă rapid pe semnul ei din naştere. Se întreabă dacă e posibil să zbori la clasa întâi şi să nu te simţi vinovat. Oare vecinul ei de scaun se simte vinovat? Hotărăşte în sinea ei că probabil nu.

— Mamă! strigă Eddie, şi ochii ei urmăresc sunetul până la cei trei băieţi ai ei.

Unul cu părul alb şi doi cu cârlionţi bogaţi iţindu-se în toate părţile.

Îi face cu mâna lui Eddie şi, ca de fiecare dată când îl vede după o despărţire, şi-l aminteşte ca pe un bebeluş cu

colici, plângând în braţele ei, suspinând în leagăn, săltat pe umerii lui Bruce. Copilul n-a dormit aproape deloc în primele două luni, şi asta a fost cea mai neagră perioadă din viaţa lui Jane. Hormonii îşi făceau de cap, pieptul îi curgea, iar ea dădea greş în fiecare minut din fiecare zi. Nu izbutea să-i ofere pruncului ei alinarea de care avea nevoie şi nu izbutea să fie mama pe care o ştiuse dintotdeauna Jordan. Băieţelul de trei ani se uita cu un amestec de spaimă şi tristeţe la cămaşa ei de noapte de lăuză şi la părul ei nepieptănat. Şi ea era extrem de conştientă că se dezamăgeşte pe sine – crezuse întotdeauna că poate să-i vină de hac cât ai zice peşte oricărei probleme, iar acum se dovedea că nu poate. Nu era femeia care se crezuse a fi, nici cea care plănuise să fie.

Până în acel punct, viaţa sa de adult avusese o traiectorie lină. *Ea* hotărâse ce voia şi obţinuse ce-şi propusese, de la povestirile publicate într-o revistă literară până la Bruce, de la postul bine plătit de scenarist al unei emisiuni de televiziune până la primul ei fiu, pe care îl punea în marsupiu şi îl ducea cu ea de colo colo toată ziua. Acum stătea paralizată pe canapea, cu pete de lapte pe ea, incapabilă să doarmă, să se odihnească sau să gândească, din cauza planşetelor cu sughiţuri, imposibil de oprit, ale unui bebeluş. Dar când Eddie s-a oprit în cele din urmă din plâns, a devenit un prunc dulce, zâmbitor, care se târa de-a buşilea prin casă după fratele lui. Era mai dornic de îmbrăţişări decât fusese Jordan. Depresia i-a trecut definitiv când într-o dimineaţă s-a trezit din somn râzând, pentru că cel mic era cocoţat pe ea şi se năpustea spre obrajii ei, cu guriţa deschisă pentru pupici. *Muah, muah, muah.*

Jordan atrăgea mereu toate privirile. Ca frate mai mare, era mai rapid, mai puternic, primul în cele mai multe aspecte, însă Eddie şi Jordan funcţionau ca o echipă. Eddie era cel care îşi potolea fratele când se înfuria că ceva nu iese aşa cum vrea el. Eddie adora să cânte la pian, aşa că Jordan compunea pentru el. Eddie construia din piese Lego

oraşe întregi, care se întindeau din bucătărie până la uşa apartamentului, garantând că părinţii aveau să tragă câte o înjurătură şi să-şi frece picioarele învineţite când se duceau la baie în toiul nopţii. Când a început obsesia pentru Lego, Jordan a împrumutat de la bibliotecă lucrări de arhitectură ca să-şi ajute fratele să plănuiască metropole şi mai complexe. Când Jordan a început să-l sfideze pe Bruce cu tot soiul de mărunţişuri, cum ar fi să se furişeze afară din apartament când ar fi trebuit să înveţe, sau să vină acasă de la muzeu cu cinci sau zece minute mai târziu decât fusese stabilit, Eddie i-a fost de fiecare dată complice. Când erau „prinşi” de portar sau chiar de Bruce, Eddie zicea întotdeauna, pe loc: „Îmi pare rău, tati”, cu cea mai dulce voce de băieţel, curmând pe loc mânia lui Bruce. Lui Jane îi plăcea să creadă că furia şi lacrimile de la începutul vieţii lui Eddie îl părăsiseră cu totul şi că de-acum avea să navigheze zâmbitor spre maturitate, în urma bărcii mai turbulente a lui Jordan.

— Ce fac băieţii? întreabă când ajunge în dreptul lor.

Trei capete se lasă pe spate ca să se uite la ea, toate cu aceeaşi expresie serioasă.

— Tu o să capeţi mâncare mult mai bună la clasa întâi, zice Jordan. Poţi să ne păstrezi nouă desertul?

— Evident.

Le zâmbeşte băieţilor. Îi este un pic teamă să se uite la Bruce. E greu de prezis cât o să-l ţină supărarea pentru că ea nu şi-a făcut lucrarea la timp, ca să poată sta împreună cu ei.

— Vreun extraterestru în scenariul tău până acum? întreabă Eddie.

— Nu.

— Submarine?

— Nu.

— Maimuţe mutante?

— Da. Din astea avem destule.

— Poate că mama voastră o să scrie o poveste de dragoste, zice Bruce.

Ăsta e felul lui de a apăsa pe semnul ei din naştere. De

zece ani tot vrea să scrie scenariul unui film – o poveste liniştită, bazată pe dialog, care are loc într-o singură oră – însă tot amână proiectul în favoarea acestor adaptări bine plătite. Acum simte o împunsătură gândindu-se la acel film. Îşi imaginează eroii pe punctul de a se săruta pentru prima oară – un moment care nu va exista până nu îl scrie ea – şi scutură din cap. Bărbatul, cu braţele în jurul iubitei sale, întoarce capul şi se uită la Jane. *Te rog, grăbeşte-te,* spun ochii lui. *Nu mai avem mult timp.*

Difuzoarele de sus încep să bâzâie, şi o voce spune: „Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. În următoarele douăzeci de minute vom trece printr-o mică furtună, aşa că s-ar putea să trecem prin nişte uşoare turbulenţe. Îi rugăm pe pasageri să se întoarcă la locurile lor până la oprirea semnalului luminos de menţinere a centurilor de siguranţă”.

Eddie îşi încrucişează braţele şi se răsuceşte spre hublou. Jane ştie, fără să vadă, că are, brusc, ochii în lacrimi. Mutarea a fost stresantă pentru toţi, iar el ar fi preferat să stea alături de mama sa în timpul zborului.

— Îmi pare rău, puiule, zice ea, către umerii lui înguşti. Mă întorc să vă văd peste câteva minute.

— Desertul, zice Jordan. Când vine prânzul, nu uita să păstrezi desertul.

Ea şi Jordan execută o strângere de mână elaborată, pe care au tot exersat-o; durează cinci secunde, şi o parte din ritual presupune păstrarea unui aer serios. Nu e permis zâmbetul. La final, el îi face semn cu capul, mulţumit. Ea răsuflă uşurată, ca de fiecare dată când se termină; strângerea de mână pare un test care îi permite să rămână în cercul lui intim. Problema este că e pusă la încercare iar şi iar, la intervale regulate, şi la primul pas greşit s-ar putea pomeni părăsită pe marginea şoselei.

În timp ce revine la locul ei, îi iese în cale femeia trupeşă, cu clopoţei cusuţi de tivul fustei. Amândouă trebuie să se întoarcă într-o parte, ca să treacă una pe lângă alta pe intervalul strâmt, şi n-au cum să nu se atingă. O clipă sunt nas în nas, apoi li se ating uşor umerii.

Clopoţeii răsună mai jos de talie.

— Îmi place fusta ta, zice Jane.

Ştie că nu e cuvântul potrivit, dar nici nu-i sigură care ar putea fi. E stingherită de faptul că se pomeneşte roşind.

Femeia o măsoară cu privirea de sus până jos, îi cercetează jerseul încheiat până-n gât şi blugii, părul lung până la bărbie.

— Mulţumesc, zice. Te-am văzut cu băieţii tăi, acolo. Sunt adorabili.

Jane zâmbeşte.

— Cândva au fost adorabili. Acum nici nu ştiu cum mai sunt.

— Păi, mie îmi par adorabili.

— Mulţumesc din suflet.

E limpede că discuţia s-a încheiat, însă Jane ezită înainte să plece. În acea clipă de şovăire, ar vrea să spună mai mult, însă nu-i vine nimic potrivit în minte. Chiar şi când e legată cu centura de scaunul său, se simte de parcă ar sta încă pe fâşia aceea de covor portocaliu, căutându-şi cuvintele. *Oamenii mă plătesc să scriu dialoguri,* îşi zice ea. *Sunt o mare impostoare.*

Benjamin se uită la cele două femei de pe interval. Sunt la vreo doi metri de el. Nu le aude cuvintele, dar vede cum se îmbujorează obrajii femeii cu copii. A auzit fără să vrea conversaţia ei cu tatăl cu părul alb şi cu cei doi băieţi din partea cealaltă a intervalului. Familiile tradiţionale, ca a lor – albi, cu mamă, tată şi doi copii –, îi par întotdeauna nişte exponate de muzeu. Când vorbesc, totul pare pus în scenă, ca şi cum ar da replicile din scenariul pe care-l primesc, la întemeiere, toate familiile fericite. A văzut că mezinului i s-au umplut ochii de lacrimi când mama a plecat, şi Benjamin nu s-a putut împiedica să nu gândească: *Eşti pe bune? Nu face decât să se întoarcă la locul ei.*

Cunoaşte statisticile, ştie că aceste familii există, însă rareori le-a văzut acolo de unde vine el. Şi în armată, cei mai mulţi dintre soldaţi proveneau din medii nu tocmai

ideale. Nimeni nu spunea ce trai fericit avusese acasă; povestea lui Benjamin nu era grozavă, dar auzise şi mai rele. A avut o dată un sergent căruia îi plăcea să-şi întrebe oamenii: *Cine a pus arma aia în mâna ta? Tu sau tăticul tău?*

Cele două femei se despart, iar fusta doamnei filipineze zornăie când trece pe lângă el. Tatăl din partea cealaltă a intervalului pune mâna pe braţul fiului mai mare, şi băiatul râde. Benjamin încearcă să identifice ceea ce observă şi cuvântul care îi vine pe limbă este *relaxare.* Se simt relaxaţi unul cu altul. Niciunul nu este în stare de alertă; nici vorbă de prudenţă sau reţineri. Îşi dă seama că tatăl nu i-a bătut niciodată pe aceşti băieţi. Dacă violenţa este o piatră aruncată într-un iaz liniştit, Benjamin a ajuns să se priceapă să observe unduirile, şi aici nu este niciuna.

Gavin a crescut într-o familie la fel ca aceasta. De aceea se împrietenea aşa de uşor şi trântea glume puerile. Tatăl lui era dentist, probabil avea mâinile moi şi un zâmbet timid. Benjamin îşi imaginează o mamă drăguţă, din cele care coc fursecuri şi cumpără cele mai scumpe cauciucuri pentru autoturismul lor break. Nu se poate împiedica să nu se gândească: *Mi-ar fi plăcut să-i cunosc.*

Florida se uită după mama care se îndepărtează, cu o expresie obosită. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze sau cel puţin s-o bată uşor pe umăr. Doamna aceea strigă cu toată fiinţa după atingeri. E unul dintre oamenii aceia care trăiesc mult prea mult în mintea lor şi sunt prea implicaţi în planurile lor minuţioase. Florida l-a văzut pe soţul ei, un evreu inteligent, şi îşi închipuie că au parte constant de sex satisfăcător, dar nu pierd prea mult timp cu giugiulelile sau sărutările. Ea crede că oamenilor atât de etanşeizaţi le-ar fi adesea de folos un tratament de relaxare. Habar n-au cum să-şi depăşească inhibiţiile; trebuie să îi ajute altcineva. Dacă ar fi avut nişte ciuperci la ea, le-ar fi strecurat în geanta femeii.

Avionul se scutură o dată în vreme ce ea se aşază la loc.

— Ce mai faci, pisoiaş[11]? zice, gândind în acelaşi timp că *acestei* fete nu i-ar da niciun drog.

Linda e şi ea crispată, dar într-un mod haotic. Circuitele ei sunt încâlcite şi despicate, iar fluxul ei energetic e complet bulversat. Psihedelicele n-ar face decât să-i slăbească încleştarea în jurul normalităţii, şi după câteva secunde ar zbiera despuiată în mijlocul străzii.

Linda se întoarce dinspre hublou şi se uită cu ochi mari la Florida.

— Nu ştiu de ce îţi spun asta, zice. Dar n-am pe nimeni altcineva căruia să-i spun, şi trebuie s-o zic cu glas tare.

— Bine.

— Sunt însărcinată.

Florida se uită la tânără. Bobby îşi dorise un copil. Ea a trebuit să ia pe furiş anticoncepţionale ca să nu i-l ofere. Ştiuse, în momentul în care subiectul a fost adus în discuţie la modul serios, că el vrea un copil nu ca să-l iubească, ci ca să-l modeleze după chipul şi asemănarea lui, ca să-l facă să-i asculte poruncile. Ea ascunsese de el şi de privirea lui scrutătoare cât de mult putuse din firea ei adevărată, însă el considera micile părţi pe care ea le ţinea deoparte – gândurile, cântecele, plimbările zilnice prin pădure – ca pe o lipsă criminală de implicare.

Ca să supravieţuiască prăbuşirii societăţii, eşecului dolarului sau unui soi de apocalipsă meteorologică, Bobby credea că are nevoie de discipoli. Florida credea că, după ce i-ar face unul sau doi copii, ar ajunge s-o îndepărteze. S-o scoată afară din propria ei familie, din planurile lui şi, prin urmare, din viaţa lui.

Bobby lucra la o companie de asigurări din centrul Manhattanului, când Turnurile Gemene au fost lovite, ceea ce a schimbat totul pentru el. Şi-a dat demisia, şi-a vândut costumele şi s-a angajat chelner în Brooklyn, unde l-a cunoscut Florida. Ea era secretară la o clinică de acupunctură şi cânta într-o trupă feminină de blues. A fost atrasă de Bobby pentru că vorbea despre importanţa

[11] Trimitere la filmul *What's New Pussycat?* (1965) şi la melodia omonimă de pe coloana sonoră, interpretată de Tom Jones.

adevărului; era sclipitor şi citise mult, avea un fund sexy şi putea explica exact de ce capitalismul e rău. I-a spus că o doamnă de nouăzeci şi doi de ani din cartierul lor era evacuată din apartamentul în care locuise cincizeci de ani, doar ca să se poată înălţa un nou bloc turn şi cineva să facă mai mulţi bani. Era motivul pentru care nici Florida, nici vreunul dintre prietenii ei nu-şi puteau permite o asigurare de sănătate – industria nu avea nimic de a face cu oferirea îngrijirilor medicale, rostul ei fiind să stoarcă de la fiecare cetăţean suma maximă de bani. Precizia verbală a lui Bobby – cunoscuse atâţia consumatori de marijuana care arătau bine şi care îşi încheiau argumentele cu *hei, frate, ştii ce vreau să zic, nu?* – şi fundul lui frumos au înclinat definitiv balanţa.

S-au dus împreună în Zuccotti Park, în prima săptămână a mişcării Occupy[12] şi au rămas acolo până când Bloomberg – fascistul ăla de mucava – a trimis camioanele de gunoi, patru săptămâni mai târziu. Bobby a făcut parte din mai multe comitete de planificare şi a fost adesea implicat în mitinguri. Florida a gătit pentru protestatari şi a împărţit pături, periuţe de dinţi, prezervative şi tampoane. De asemenea, s-a alăturat unei trupe. A fost partea ei preferată din acea toamnă: atâţia oameni buni, plini de speranţă, truditori, care îşi înălţau vocile pure, în cântare. Întotdeauna crezuse în puterea muzicii, însă acum avea dovada în faţa ochilor. Oamenii se schimbau, chiar îşi lepădau vieţile nefericite, înrobite, ca să vină în acest parc şi să cânte despre o lume mai bună. Cântecul lor le modela prezentul, ceea ce alcătuia un cerc complet, cum Florida rareori văzuse.

Avionul se smuceşte puternic, şi degetele Lindei se albesc când îşi încleştează mâinile de cotiere.

— Nu sunt pregătită pentru aşa ceva, zice ea.

— Aşa ceva, repetă Florida.

Şi în gând: *Acesta este subiectul care defineşte femeile. Să aibă copii. O să-i ai? Poţi să-i ai? Vrei să-i ai?*

[12] Protest al stângiştilor, organizat la New York, în septembrie 2011, împotriva inechităţilor economice şi sociale.

— O să fie bine, zice Florida, apelând la experienţa ei actoricească pentru a-i insufla încredere tinerei, însă scepticismul ei trebuie să fi răzbătut la suprafaţă, căci iată-l acum oglindit în expresia de pe chipul Lindei.

5 SEPTEMBRIE 2013

Şcoala e la numai două străzi distanţă, însă Besa îi duce cu maşina.

— Ţăcăniţii şi proştii se vor ţine scai de tine şi îţi vor spune tot soiul de lucruri, zice, privind în oglinda retrovizoare. Însă până la Crăciun o să uite şi o să te lase în pace, aşa că trebuie să reţii că e doar ceva temporar. Reporterii au capacitatea de concentrare a unei musculiţe de oţet. Cei mai răi vor fi *los religiosos*; zâmbeşte doar, politicos, când îţi înşiră basmele lor şi apoi pleacă.

Lacey e pe scaunul pasagerului. Lui Edward îi pare ciudată, ca şi cum ar fi fost prefăcută în stană de piatră. În acea dimineaţă, când John era la baie, ea s-a aplecat peste masa din bucătărie şi i-a şoptit:

— Să înregistrez episodul din *General Hospital,* ca să ne uităm împreună după ce vii de la şcoală?

El a dat din cap că da, iar ea i-a reprodus gestul, cu o expresie serioasă. Se întreabă ce o să facă toată ziua, singură în casă, fără el. I se pare, judecând după postura umerilor ei, că şi ea se întreabă acelaşi lucru.

Observă că şi Besa îi aruncă o privire lui Lacey. *Ziua de azi e importantă pentru ei,* îşi zice Edward. Prin „ei” referindu-se la Lacey, Besa, Shay şi John, pe care l-au lăsat pe alee, făcând cu mâna după maşină, de parcă ar fi pornit într-o călătorie plină de primejdii din care s-ar fi putut să nu se mai întoarcă.

Edward se gândeşte la asta ca să-şi amintească de comportamentul persoanelor normale şi să-şi explice atmosfera stranie şi încărcată. O primă zi de şcoală, chiar dacă el n-a mai fost niciodată până atunci la o şcoală adevărată, nu pare mai dereglată sau mai nesigură decât oricare altă zi. Inima îi bate regulat în piept; aude păcănitul în cap; respiră.

— Înainte mergeai la biserică, mami, zice Shay.

— Înainte să-mi vin în fire. Am fost spălată pe creier în Mexic.

Shay se foieşte sub centura de siguranţă. Ea şi mama ei au petrecut trei zile ciondănindu-se pe tema hainelor pentru prima zi de şcoală şi, în cele din urmă, au ajuns la un compromis discutabil: Besa a ales o fustă roz creponată, iar Shay, un tricou de baseball albastru. Totuşi, Shay a lăsat-o pe mama ei să-i împletească părul de dimineaţă, şi Edward a urmărit procesul, pe treptele din faţa casei. Besa îşi vârâse adânc mâinile în părul lui Shay; capul fetei era dat pe spate, şi ţinea ochii închişi, răsfăţându-se ca o pisică. Mama şi fiica erau tăcute, lucru rar, şi întreaga scenă emana serenitate.

— Îl faci pe Edward să fie neliniştit, şi n-ar trebui să fie, pentru că, în şcoala asta, copiii sunt idioţi, zice Shay. Nu merită efortul. Eu ştiu cel mai bine – sunt cu ei de când aveam cinci ani.

— Nu sunt neliniştit, zice el, ştiind că niciuna dintre ele n-o să-l creadă.

— Erai mult mai câştigat cu învăţământul la domiciliu, îi zice ea. Să poţi sta acasă toată ziua, citind.

Edward ridică din umeri. Tatăl le-a explicat lui şi lui Jordan, foarte devreme, obiecţiile sale privind sistemul şcolar. „Nu e groaznic”, a zis Bruce. „E o traistă cu de toate. Dar sunt douăzeci şi cinci de copii într-o clasă, ceea ce înseamnă că procesul de învăţare este ineficient. Dacă eşti strălucit, te trage în jos faptul că ceilalţi copii nu ar putea ţine pasul cu tine. Şi, în parte, din cauză că sunt atâţia copii, şcolile sunt tratate ca nişte fabrici, sau, îndrăznesc s-o spun, ca nişte puşcării. Eşti aşezat în rând, mutat de colo colo când sună clopoţelul, o dată pe zi ţi se permite să alergi printr-o curte înconjurată de un gard înalt. Nimic din toate astea nu duce la o gândire profundă sau la creativitate. Începi să te afunzi într-un subiect şi atunci sună clopoţelul şi te scoate din el.” Bruce şi-a frecat fruntea, aşa cum o făcea când era agitat. „Înţelegeţi ce vreau să zic?” Jordan, de opt ani, şi Eddie, de cinci, au ridicat din umeri. Însă uneori, noaptea târziu, după o zi nesfârşită, cu exerciţii de matematică şi repetiţii la pian şi propriile gânduri, unul dintre ei spunea în întuneric: „Fac

pariu că la şcoală ar fi mai bine”.

— Vreau să fiu în clasă cu Shay, zice Edward.

Poartă perechea de pantaloni gri şi cămaşa albă cu nasturi pe care i le-a pregătit Lacey. N-a recunoscut hainele, dar nu le recunoaşte niciodată. Lacey i-a cumpărat o garderobă completă după accident şi îl îmbracă altfel decât o făcea Jane. Înainte, purta culori vii, pantaloni largi şi tricouri rămase de la Jordan: acum poartă blugi atent călcaţi, tricouri albe şi, se pare, pantaloni din stofă.

Când opresc în faţa şcolii, Besa are o privire aspră.

— *Pobrecito*[13]*,* zice. Nu-ţi face griji, tu şi Shay o să fiţi împreună. Am avut noi grijă de asta.

Clădirea din cărămidă – care găzduieşte gimnaziul şi liceul oraşului – este enormă. Au oprit la intrarea în şcoala gimnazială; adolescenţii mai mari intră pe cealaltă parte şi fac ore doar la ultimele două etaje. Şcoala gimnazială ocupă jumătatea inferioară a clădirii. În timp ce intră, Edward îşi concentrează atenţia asupra spatelui lui Shay, în tricou albastru, şi se străduieşte să-şi menţină echilibrul – nu mai are nevoie de cârje, însă picioarele nu-i sunt încă la fel de puternice ca înainte. Aşteptările sale legate de felul în care arată o şcoală vin din filme, iar această şcoală e în conformitate cu imaginea pe care şi-a făcut-o. Două birouri lângă intrarea principală, pereţi cu faianţă, dulapuri dreptunghiulare şi rânduri întregi de uşi de clasă. E foarte diferit de locul în care şi-a petrecut Edward viaţa învăţând; tolănit pe canapeaua din sufragerie, citind în patul său, lucrând la matematică la masa din bucătărie, în vreme ce tatăl său pregătea cina.

Păşeşte cu grijă, în vreme ce copiii se ciocnesc unii de alţii, râzând şi trăncănind, pe coridorul lung. Se aud strigăte de avertizare din partea adulţilor, s-o ia mai încet, să fie atenţi, să-şi aştepte rândul.

— Copii! zbiară un adult. Potoliţi-vă!

Nu mi se adresează mie, îşi zice Edward.

Simte cum urechile îi pocnesc întruna. Apoi e într-o clasă, aşezat lângă Shay, privind cum un profesor scrie pe

[13] „Sărăcuţul de tine” (în limba spaniolă în original).

tablă formula ariei triunghiului. O ştie deja; tatăl lui l-a învăţat asta acum câţiva ani. După câteva minute, îşi dă seama că ar putea preda el însuşi această oră; pentru el, matematica e la fel de simplă ca respiratul. Apoi alte şiruri de bănci, în altă clasă, cu o profesoară îmbrăcată în mov, care pare să privească oriunde în încăpere, mai puţin spre el. Apoi o cantină zgomotoasă, în care Shay îl ajută să ducă tava, iar el ciuguleşte dintr-o ruladă de carne de aceeaşi culoare cu pantalonii săi.

Are senzaţia că e urmărit de un nor de albine zumzăitoare. Îl deranjează zgomotul; i se pare că ar coborî din tavan şi s-ar înălţa din podea în acelaşi timp.

Shay împunge cu furculiţa o chifteluţă de cartofi şi zice:

— Să ne prefacem că suntem în Sala Mare – şi despre Harry şuşotea toată lumea în prima lui zi.

— Eu n-am făcut nimic despre care să se şuşotească, zice Edward.

— Ai făcut la fel de mult ca Harry până în acel moment.

Când vede că el o priveşte în continuare, completează:

— Ai supravieţuit.

Ah, îşi zice el. *Corect.*

Tocmai iese din cantină, când cineva îl bate pe umăr. Întoarce capul şi vede un bărbat mustăcios, cu tenul închis la culoare.

— Domnule director Arundhi, zice Shay.

— Bună ziua, Shay, zice el. Edward, pot vorbi cu tine în biroul meu? îl întreabă, apoi se uită la Shay şi zice: Promit să-l aduc teafăr şi nevătămat la ora următoare. Nu-ţi face griji, domnişoară.

Edward merge în urma bărbatului pe coridorul aglomerat, apoi urcă două rânduri de scări, apoi străbate alt coridor. Aici copiii par mai mari şi distorsionaţi, şi Edward îşi dă seama că sunt la unul din etajele liceului. Vocile băieţilor sunt mai puternice şi mai profunde, şi când doi elevi se prefac că se plachează unul pe altul lângă el, Edward tresare. Totuşi, elevii coboară glasul şi îşi îndreaptă ţinuta când îl văd pe director. Câţiva îl salută, apoi se uită la Edward. Directorul Arundhi intră într-o

cameră cu uşa din sticlă jivrată. Când uşa se închide în urma lor, zgomotul de pe coridor e înăbuşit.

Camera şi pervazul ferestrei sunt pline de plante de diferite mărimi, şi altele atârnă din tavan. Unele au frunze grase, altele sunt fusiforme şi înalte; două au floricele roz. Aerul miroase a pământ reavăn. În centrul acestei sere, biroul pare o greşeală.

Directorul Arundhi zâmbeşte.

— Îmi place să aduc natura înăuntru. Mă pricep un pic la grădinărit, explică şi îşi împreunează mâinile în faţă. Uite ce-i, Edward, de obicei, când ni se alătură un elev nou, anunţăm la difuzor la începutul primei zile şi le cerem tuturor să-i ureze bun venit. N-am făcut asta cu tine pentru că m-am gândit că n-ai avea nevoie şi nici nu ţi-ai dori şi mai multă atenţie. Dar am vrut să văd dacă e ceva ce aş putea face ca să te simţi mai bine aici.

— Nu cred, zice Edward, gândindu-se: *Nu mă simt bine nicăieri.*

Urmează o pauză, în vreme ce directorul priveşte peste capul lui Edward, probabil la tufa cu flori portocalii de pe fişet.

— În primăvară ai dat un test standardizat, zice. Tatăl tău a aranjat asta, cred. Punctajul a fost foarte mare – suficient de mare ca să sari peste o clasă.

Edward se îndreaptă în scaun.

— Nu vreau să sar peste o clasă. Aş vrea să rămân cu Shay, vă rog.

— Asta credeau mătuşa şi unchiul tău că o să spui. Şi aşa o să fie.

Bărbatul se uită la el, aşteptând, şi Edward îi mulţumeşte.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare, tinere.

Edward îşi ia inima-n dinţi, ştiind că urmează ceva legat de accident.

— Ce părere ai despre floră?

Are nevoie de o secundă ca să priceapă ce l-a întrebat directorul.

— Adică despre plante?

Directorul încuviinţează din cap.

— Fundaţia ecosistemului nostru.

În realitate, Edward nu se gândise niciodată la plante. Mama avea în bucătărie o plantă agăţătoare, dar lui i se păruse întotdeauna că face parte din mobilier.

— În fiecare an îi rog pe câţiva elevi să mă ajute să mă ocup de frumuseţile astea, îi spune bărbatul, schiţând un gest larg spre încăpere. Poate că ai vrea să fii primul meu voluntar?

— Bine, zice Edward, pentru că pare să fie singurul răspuns posibil.

— O să te anunţ când o să am nevoie de sprijinul tău. Acum poţi să pleci. Dar, dacă întâmpini vreo problemă la şcoală, Edward, te rog să nu uiţi că sunt aici.

La terminarea orelor, Lacey şi Besa aşteaptă împreună în maşină. Sunt primele din şir, chiar în faţa uşii, ceea ce e un noroc, pentru că parcarea e ticsită de oameni şi de maşini. Besa îl priveşte lung.

— Azi te-au lăsat în pace, da?

El dă din cap că da şi urcă pe bancheta din spate.

Besa face semn cu mâna spre parcarea aglomerată.

— Vezi ce plictisiţi sunt toţi ţicniţii din oraşul ăsta, de se comportă ca şi cum ar fi văzut un OZN?

Nu greşeşte. Tot oraşul pare să fie prezent, şi toţi ochii din parcare sunt aţintiţi asupra maşinii lor. Trebuie să fie cel mai aşteptat sfârşit al orelor din toată istoria şcolii. Mame, taţi, bunici, mătuşi şi unchi şi-au făcut cu toţii apariţia. Au venit şi din afara oraşului ca să-şi ia acasă strănepoţii în prima zi de şcoală. Sunt adolescenţi care au înconjurat clădirea sau au dat năvală pe uşile şcolii gimnaziale ca să-şi ia acasă fraţii sau surorile mai mici pentru care, în general, n-au timp. Mulţimea se preface că nu se holbează, dar se vede de la două poşte că nu-i aşa. Vreo două persoane se zgâiesc cu neruşinare. Nenumărate telefoane sunt îndreptate spre Edward. Un tânăr e cocoţat pe o creangă, cu un aparat de fotografiat de tip vechi. Peste tot în jur răsună şoapte. *Uite-l. Ăla-i băiatul. El e.*

Edward observă telefoanele mobile şi aparatele de fotografiat şi îşi aminteşte numărul referinţelor pe Google. O *sută douăzeci de mii şi unu. O sută douăzeci de mii şi doi. Trei, patru, şapte. Douăzeci şi doi,* se gândeşte. Îşi imaginează o fotografie cu el în hainele scrobite, slăbănog şi tras la faţă. Apar noi şi noi versiuni ale acestei imagini. Şi le imaginează încărcate pe Instagram, Facebook, Tumblr, Twitter.

— N-au altceva mai bun de făcut? zice Lacey.

— Tâmpiţi, zice Besa.

Din cauza traficului, maşina lor înaintează în ritm de melc. O femeie care arată ca o bunicuţă blajină ridică telefonul mobilul şi dă un clic chiar lângă geamul lui Edward. Îi oferă un zâmbet în chip de scuză.

Besa apasă pe claxon, şi doamna tresare.

— Uite-l şi pe dentistul meu acolo, zice Lacey. Ştiu sigur că n-are copii.

Edward ar vrea să spună ceva, să le asigure că el e bine, pentru că ştie că sunt necăjite din pricina lui. Însă această zi pare să-i fi descărcat cu totul bateriile, şi pur şi simplu nu reuşeşte să deschidă gura.

— Hei, zice Shay, când maşina se îndepărtează, în sfârşit, de şcoală. Cu mine cum rămâne? Nu mă întreabă nimeni cum a fost prima mea zi în clasa a şaptea?

Tensiunea se risipeşte, şi cele trei femei din maşină izbucnesc în râs. Lacey trebuie să-şi şteargă ochii, atât e de dezlănţuită. Râd şi mai tare când trec pe lângă un şir de călugăriţe, la distanţă de o stradă de şcoală. Capetele din şirul de haine negre se întorc la unison spre maşină.

La cină, Lacey zice:

— Miercurea viitoare vine un camion de la o firmă de mutări.

John şi Edward se uită la ea. La cină au lasagna şi salată. Edward a pus la loc trei din cele patru kilograme pierdute şi, treptat, a început să ia mese normale. Uneori chiar i se face foame, şi întotdeauna e surprins de senzaţia că-l roade stomacul. Ştie că mătuşa găteşte în aşa fel încât

să pună cât mai multe calorii cu putinţă în fiecare dintre îmbucăturile lui. Într-o dimineaţă, la micul dejun, John s-a plâns că laptele are un gust ciudat, şi ea a mărturisit că a pus în el nişte caju măcinat, ca să-l facă mai consistent. John s-a uitat la ea ca la o nebună, dar Edward a chicotit, al doilea râset de când avea trupul cel nou.

— Vă… ne mutăm?

Edward nu izbuteşte să-şi alunge din voce nota de spaimă.

— O, nu, îmi pare rău, se grăbeşte Lacey să-l liniştească. Ar fi trebuit să formulez altfel.

— Nu ne mutăm, zice John şi pune mâna pe umărul lui Edward.

— Cutiile din depozitul pe care l-am închiriat în Omaha – unde au lăsat transportatorii lucrurile familiei tale până ne-am gândit ce să facem cu ele – vor fi aduse aici. Lucrurile mari, cum sunt mobilele, vor fi vândute, însă lucrurile personale ajung aici miercuri.

— Unde vrei să le pui? zice John. Ar merge în pivniţă, cred. Nu trebuie decât să fac un pic de loc pe acolo.

— Mă gândeam să le punem sus, în camera lui Edward.

Lacey se uită la nepotul ei.

— Eşti de acord? E aşa de întuneric în pivniţă, şi cred că va dura până le vezi şi le organizezi.

Edward e nedumerit o clipă, înainte să înţeleagă ce i se cere. N-a dormit niciodată în camera copiilor şi nici n-o să doarmă, însă mătuşa pare să creadă că e a lui.

— Sigur, zice el. E bine aşa.

— Poate că vrei să ne uităm împreună prin cutii? îl întreabă Lacey. Lucrurile tale vor fi printre ele, desigur.

— Poate, zice Edward.

Se gândeşte la cutiile încărcate acum într-un camion, străbătând Vestul mijlociu, în după-amiaza târzie. Călătorind în direcţia greşită. Cutiile ar fi trebuit să meargă în linie dreaptă, din New York City la Los Angeles. În schimb, au făcut jumătate de drum, au rămas încremenite timp de trei luni şi acum au pornit înapoi. Edward îşi imaginează exteriorul cutiilor de carton, nu

conţinutul lor. Şi le aminteşte în stive ordonate, în sufrageria apartamentului din New York, gata să fie luate. Mama petrecuse săptămâni în şir împachetând meticulos şi striga la băieţi de fiecare dată când îl prindea pe vreunul dintre ei că scormoneşte prin cutii, căutând o anumită cămaşă sau o carte.

Edward încearcă să nu se mai gândească şi să blocheze imaginea cutiilor şi a mamei lui, apoi cere voie să se ridice de la masă. În sufragerie, observă tableta lui John rămasă pe canapea. Instinctul îi spune s-o înhaţe, s-o vâre sub braţ şi s-o ducă acasă la Shay. În schimb, rămâne nemişcat un minut, uitându-se la ea. Unchiul e acum singur în bucătărie, umplând cafetiera pentru a doua zi. Fredonează încetişor o melodie. John a început să facă jogging dimineaţa, ca să elimine toate caloriile suplimentare din mâncărurile lui Lacey, şi a descărcat câteva spectacole de pe Broadway care să-l însoţească la alergare. Acum i se întâmplă adesea să cânte un fragment din *Fantoma de la Operă* sau *Hello, Dolly!* În vreme ce urcă scările sau îşi umple castronul cu cereale.

— Nu plânge pentru mine, Argentina, îi spune lui Edward când băiatul se întoarce în bucătărie.

— Nu cred că e o idee bună să intru chiar acum pe internet.

Edward se opreşte, neştiind cum să continue.

— Sunt perfect de acord, încuviinţează John.

— Dar mă întreb dacă ar fi în ordine să-mi spui, din când în când, ce crezi că ar trebui să ştiu? Mă gândeam că ai putea să decizi tu…

Edward habar n-are cum să spună: *Ştiu că urmăreşti online tot ce apare despre accident şi despre mine,* fără să admită că a subtilizat o dată tableta unchiului.

John se reazemă de blat, cu braţele încrucişate la piept.

— Vrei să te ţin la curent, în mare, cu ce apare pe internet în legătură cu tine, dar fără să trebuiască să ştii sau să vezi nimic concret.

— Cam aşa ceva, da.

Unchiul îl cercetează cu luare-aminte pentru o clipă, ca

şi cum ar încerca să-şi dea seama ce ar putea suporta să afle şi ce nu.

— Sunt sigur că ţi-ai dat seama că, deoarece ai început şcoala şi, prin urmare, ai revenit în atenţia publicului, vor fi o mulţime de fotografii noi şi, probabil, unul-două clipuri cu tine. Însă nu mă aştept să apară informaţii noi, Edward. Nu ceva concret. Oamenii vor susţine în continuare că te-au văzut în diferite locuri şi că te cunosc, aşa cum au făcut de la prăbuşire încoace, dar astea nu-s decât născociri.

— Unde cred oamenii că m-au văzut?

John oftează.

— Unde vrei şi unde nu vrei. Un bărbat era convins că a mers în urma ta şi a unui labrador galben pe Appalachian Trail, timp de câteva săptămâni. Înotai în Lake Placid, erai la unul dintre muzeele de artă din New York. Admirai priveliştea în Edinburgh.

— Shay şi cu mine am dat o căutare pe internet cu numele lui Jordan, se aude Edward spunând.

John rămâne tăcut pentru un minut.

— Nu-s prea multe despre el, nu?

— Nu.

— O să fac asta, zice John. O să-ţi spun ce e acolo, în anumite limite. Dar vreau să înţelegi că nu pot exista informaţii despre tine – informaţii adevărate – pe care să nu le cunoşti deja. Viaţa ta o trăieşti tu, în pielea ta. Nimeni altcineva nu are habar de nimic, iar internetul e plin de mari viteji şi de personaje jalnice care născocesc baliverne.

Se opreşte un pic, înainte de a adăuga:

— Mie îmi place la nebunie internetul, sau cel puţin îmi plăcea, dar nu-i locul în care să te duci în căutarea adevărului.

Edward aproape că întreabă: *Dar unde te duci în căutarea adevărului?* Însă întrebarea pare uriaşă şi îi este cu neputinţă să-i dea glas, aşa că spune noapte bună şi se duce la vecini.

În faţa ferestrei din cabinetul doctorului Mike e un

copac bogat, cu frunze verzi, pline de viaţă. Trunchiul este de un cafeniu uniform şi vânjos. Pare mai „copăcesc” decât copacii din jurul lui, ca şi cum ar fi fost făcut pentru un film de către nişte recuziteri iscusiţi. Ideea că acest copac ar putea să fie fals îl încântă cumva pe Edward în adâncul sufletului. El însuşi se simte pe jumătate din plastic, înjghebat, programat oră de oră ca să intre în rolul „puiului de om care îşi revine după tragedie”. Când se aşază pe scaunul său obişnuit, priveşte peste umărul psihoterapeutului, către copac.

— Când îţi vin amintiri, sunt din avion sau dinainte? zice doctorul Mike.

— Dinainte.

— Înşiră-mi câteva lucruri pe care ţi le aminteşti. Poate fi orice. Frânturi, nu contează.

Edward închide ochii pentru o clipă şi vede caietul cu partituri deschis pe pian.

— Mă pregăteam să încep să învăţ o nouă partitură la pian. Se numea *Scarbo,* de Ravel, zice el.

— Nu ştiam că ai cântat la pian. Spune-mi despre partitură.

Edward se încruntă.

— Încă nu începusem. Profesorul a zis că nu e sigur că sunt pregătit s-o cânt. Avea tremolouri foarte repezi, o mulţime de salturi între octave şi game cu note duble în secundele mari la mâna dreaptă.

Edward se uită în jos, la palmele sale. Încheieturile degetelor se văd exagerat de albe pe sub piele. Nu par să fie aceleaşi mâini care au exersat la pian ore în şir în fiecare după-amiază. E convins că, dacă s-ar aşeza acum la pian, n-ar izbuti să cânte *niciuna* dintre compoziţiile pe care le-a învăţat. Îşi simte degetele altfel, şi de la prăbuşire n-a mai auzit în minte muzică. Nu e ceva la care să se fi gândit conştient, însă acum îşi dă seama că a aşteptat ca muzica să revină, ca pe un câine care a scăpat din lesă. Dar n-a revenit, şi n-o s-o facă. A dispărut. Eddie era cel înzestrat cu talent muzical. Edward nu este.

— Aşadar, cântai serios, zice doctorul Mike.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Edward ridică tonul spre sfârşitul frazei. Dat fiind că de obicei vorbeşte cu glas monoton în acest cabinet, sunetul îi surprinde pe amândoi.

— Să nu le spuneţi mătuşii şi unchiului, adaugă.

— Nu ştiu că tu cânţi?

— Cântam. Dacă au ştiut, au uitat.

Doctorul Mike pare că vrea să spună ceva, dar apoi se opreşte.

— Nu-mi place toată chestia asta, zice Edward.

— Care chestie?

— Înainte era bine. S-a terminat. De ce trebuie să vorbim despre asta?

— Nu trebuie s-o facem chiar acum, zice psihoterapeutul. Doar că nu vreau să-ţi blochezi toate amintirile. Faptul că sunt bune înseamnă că sunt puternice. Noi aici construim o nouă fundaţie, şi dacă poţi să laşi acele amintiri să intre, şi chiar, într-un anumit punct, să te bucuri de ele, pot să fie cărămizi la fundaţie. Cărămizi bune, solide.

Edward se lasă în jos pe scaun şi închide ochii.

Cum stă aşa, prăbuşit, poate doar să-l audă pe doctorul Mike, nu să-l vadă.

— Am terminat pe azi?

— Da, zice Edward, am terminat.

Când ajung de la şcoală, miercuri după-masă, un camion alb e parcat în faţa casei. Doi bărbaţi voinici străbat cu paşi greoi peluza, ţinând în echilibru între ei o cutie enormă. Din reflex, Edward întoarce spatele acelei privelişti.

Shay bate din palme şi zice:

— Vreau să ajut la despachetat.

— Şi eu o să ajut, zice Besa, cu vocea la fel de entuziasmată. Dacă ne punem cu toţii pe treabă, probabil că o să facem azi cea mai mare parte.

— Oh, păi, eu… începe Lacey, pe un ton neliniştit, cred că nu m-am gândit să începem în după-amiaza asta…

Edward dă din cap. E ora la care, de obicei, el şi mătuşa se uită la înregistrarea episodului din *General Hospital.* Fiul lui Luke şi al Laurei, Lucky, a dispărut.

— Ar trebui să facem un inventar complet, îi spune Shay mamei sale. Să scriem conţinutul fiecărei cutii.

— *Perfecto.* Apoi puteţi hotărî ce să faceţi cu lucrurile.

Lacey şi Edward se uită unul la altul.

— E-n ordine? zice Lacey.

Lui Lacey şi Edward nu le rămâne decât să le urmeze pe mamă şi fiică în casă. Sunt mai multe cutii decât se aştepta Lacey, şi se revarsă din camera copiilor pe holul de la etaj. Besa dă o fugă până acasă şi se întoarce cu un pumn de obiecte care par a fi nişte scalpele.

— Nu trebuie să te uiţi, îi spune Shay lui Edward. Decât dacă vrei.

El încuviinţează din cap, dar nu se clinteşte din loc. O priveşte cum deschide o cutie pe care scria, cu markerul: 1. O urmărise pe mama lui când numerotase cutia.

— Articole de bucătărie, zice Shay şi scoate din cutie o hârtie. Oooh, un tabel, se miră şi clatină din cap cu ceea ce pare să fie admiraţie. E foarte bine organizat. Să vedem. Ceşti de cafea, pahare, tacâmuri, farfurii de desert.

Acolo trebuie să fie şi cana preferată a mamei, cea care are pe o parte desenat un balon roşu, dintr-un film franţuzesc pe care îl îndrăgea. Paharul înalt, un pic ciobit, preferatul lui Edward. Căni mai mici pe care le puneau toţi la capul patului, cu apă pentru noapte.

Edward face un pas înapoi. Trece pe lângă mătuşă, care zăboveşte în spatele siluetelor în mişcare ale lui Besa şi Shay. Lacey este palidă; pistruii îi ies în evidenţă ca nişte mici strigăte de ajutor. Îl atinge pe Edward pe braţ şi se uită la el, părând că-i cere iertare. *Poate că n-am chibzuit prea bine chestia asta,* o simte gândind.

Cearşaful neted începe să-l acopere din nou. Începe de jos şi se ridică peste pântec, apoi peste piept. Edward aruncă o privire în jos, la pantalonii săi gri, călcaţi cu grijă. La nasturii cămăşii sale marca Brooks Brothers.

— Lacey, zice, şi ea tresare la auzul numelui său pe

buzele lui.

Edward îşi dă seama în acel moment cât de rar i se adresează. Stau alături pe canapea în fiecare după-amiază, însă rareori îşi vorbesc. Edward o place pe mătuşă, dar pare mai imprevizibilă decât John şi îi aminteşte de mama sa îndeajuns de mult încât să-l facă să vrea să se uite în altă parte. Există un anumit unghi, rareori nimerit, din care seamănă în proporţie de optzeci la sută cu mama lui. Însă de cele mai multe ori e un douăzeci la sută frustrant, doar o amintire a ceea ce a pierdut. Când Edward are nevoie de ceva, se îndreaptă spre unchiul său.

— Da? zice ea.

— Aş vrea hainele din cutii, ale mele şi ale lui Jordan, te rog. Aş vrea să le port, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Oh.

Lacey îl priveşte din cap până-n picioare, şi expresia i se schimbă.

— Nu îţi… Înţeleg. Desigur.

— Mă ocup eu, strigă Shay, din mijlocul unui turn de cutii. O să găsesc hainele cât ai bate din palme.

În noaptea aceea, Edward stă culcat pe sacul de dormit, în pantalonii săi de pijama în carouri şi cu tricoul roşu al fratelui său. A pus deja într-o sacoşă hainele pe care i le-a cumpărat Lacey; le va purta doar dacă trebuie, din când în când, ca să-i facă plăcere mătuşii. Altfel, va purta hainele care i se potrivesc şi îi stau bine. Haine deja purtate şi care păstrează un pic din mirosul lui Jordan.

O ascultă pe Shay citind, atât de sleit, încât nu se poate detaşa de această trăire. Parcurg împreună seria *Harry Potter;* în fiecare seară Shay citeşte cu glas tare un capitol.

— Hei, zice Shay, la sfârşitul unui paragraf.

— Hei, zice Edward, somnoros.

— Te-a durut cicatricea când ai văzut cutiile?

— Nu.

— Hmm, face Shay, dar nu pare descurajată. Când o să dai de ceva important, o s-o simţi, zice. Ştiu că aşa va fi.

Edward închide ochii. Ascultă vocea lui Shay; citeşte bine, cu voce dramatică acolo unde trebuie, scăzută când e

mai de efect aşa. Şi Jordan îi citea. Nu în mod regulat, dar când ajungea la un pasaj deosebit de amuzant sau de înspăimântător dintr-un roman, îl relua cu voce tare. Edward simte pantalonii de pijama aşa de moi pe piele, încât atunci când stă complet nemişcat se poate preface că e acelaşi băiat care dormea într-unul dintre paturile suprapuse, sub cel al fratelui său.

Într-o dimineaţă, mătuşa zice:

— Era şi vreo haină groasă prin cutiile acelea?

Aşa îşi dă şi Edward seama că e aproape iarnă. Se duce în debara şi scoate geaca portocalie a lui Jordan. E mult prea mare pentru el, dar mânecile lungi ţin loc de mănuşi, iar gluga îi acoperă mai toată faţa, ceea ce îi place. Încearcă să nu conştientizeze trecerea anotimpurilor. A trecut peste prima toamnă singur. Acum urma prima iarnă. Ziua sa de naştere, Crăciunul şi Hanukkah – familia lui le sărbătorea, într-o oarecare măsură, pe amândouă – se apropie cu iuţeală. Doctorul Mike îi spune că a trăi fără să observi că trece timpul se numeşte *stare de evitare.*

— E un lucru obişnuit în rândul victimelor traumelor, zice el. Pierd şirul orelor, uneori al zilelor. Îşi trăiesc viaţa, însă creierul lor pare să nu înregistreze experienţele. E ca şi cum creierul nu bagă de seamă; nu este atent.

— Mi-ar plăcea să fiu în fiecare zi într-o stare de evitare.

Doctorul Mike ridică din umeri şi zice:

— Dacă ţi-aş putea-o induce pe perioada sărbătorilor, aş face-o.

Acest gen de bunătate îl face pe Edward să vrea să plângă, însă plânsul nu-i vine uşor. Rareori a plâns din spital încoace; lacrimile par să fi rămas înţepenite în capul său, neştiind prea bine pe ce ţeavă să iasă. În locul lor, simte o durere sinusală. Acum, îşi freacă rădăcina nasului.

— Ne putem opri?

— Nu.

— Nu?

— Săptămâna trecută mi-ai spus că ar fi trebuit să supravieţuiască Jordan în locul tău. De ce crezi asta?

Tot trupul lui Edward geme, deşi din gură nu-i iese niciun sunet. Frunzele copacului din dreptul ferestrei, care la ultima programare erau de un roşu aprins, sunt acum ofilite şi contorsionate. Unele au ajuns deja pe jos.

Edward simte că doctorul Mike se uită la el.

— Pentru că.

— Pentru că ce?

De ce mă forţezi? îşi zice Edward.

Doctorul Mike îşi duce mâna la cozorocul şepcii. Edward ştie acum că nu e un semnal; doar un obicei. O face fără să gândească.

— Îmi pare rău, Edward. Dar nu te pot lăsa să te închizi în tine. Afară, în lume, da. Dar nu aici.

Aş putea să plec, îşi zice Edward. În schimb, spune, pe un ton care pare iritat:

— Jordan era o persoană reală… Ştia cine este. Oamenii îl plăceau. Întotdeauna făcea câte ceva. Ceva important. Ca de pildă la aeroport, când a ales să nu treacă prin scaner la controlul de securitate. Renunţase să mai mănânce carne…

Vocea lui Edward se stinge.

— Aveai doisprezece ani când s-a prăbuşit avionul, zice doctorul Mike. Jordan avea cincisprezece. E o diferenţă de vârstă crucială. Fratele tău a ales să nu treacă prin scaner, la controlul de securitate, când avea doisprezece ani?

Edward se gândeşte câteva clipe.

— Nu.

— Când ai cincisprezece ani, Edward, poţi să alegi multe dintre lucrurile pe care le faci. Tu ai încă numai doisprezece. Datorită faptului că ai supravieţuit în acea situaţie, eşti deja mai interesant decât fratele tău. Oamenii vor să vorbească cu tine, nu-i aşa?

Asta e adevărat. Edward merge în fiecare miercuri după-masă în biroul directorului şi, în vreme ce plimbă o stropitoare veche, albastră, de la un ghiveci la altul, domnul Arundhi îi spune denumirea şi povestea fiecărei plante. Băiatul scund din laborator i-a mărturisit, pe când disecau broaşte, că atunci când o să fie mare, vrea să

ajungă cântăreţ de operă. Când a adus nişte documente la secretariat, secretara şcolii i-a spus că s-a născut în Georgia şi că, împreună cu sora ei, hrănise doi aligatori sălbatici în fiecare după-amiază, când plecau de la şcoală. „Cel mai mult le plăcea pâinea feliată”, i-a zis ea. Fata care avea dulapul lângă al lui i-a spus că are o soră de şase ani care n-a vorbit niciodată cu glas tare.

— Vor să-ţi împărtăşească ceva extraordinar despre ei, pentru că şi tu ai trăit ceva extraordinar, îi explică doctorul Mike.

Edward tace, pentru că nu are un răspuns. Doctorul i-a spus un lucru adevărat. N-o să-şi piardă timpul contrazicându-l.

Într-o după-amiază, Shay intră înapoi în şcoală să ia o carte pe care o uitase, iar Edward rămâne singur pe trotuar. Autobuzele tocmai au plecat şi parcarea e presărată cu maşini. E aproape de vacanţa de Crăciun. Edward tremură în geaca portocalie – e aşa de mare, încât lasă vântul să pătrundă prin fiecare deschizătură. Se apleacă să-şi scarpine fluierul piciorului. Cicatricea a ajuns într-o nouă fază de vindecare şi îl supără. Azi-dimineaţă, când s-a trezit, arăta ca o gură pungită. O scarpină uşurel, ca să nu rănească pielea delicată.

Chiar atunci, aude o voce de bărbat spunând:

— Bună, Edward – nu mă cunoşti, dar mă cheamă Gary.

Edward se dezechilibrează şi trebuie să facă eforturi ca să-şi revină. Când se ţine iar bine pe picioare, vede la câţiva paşi de el un bărbat între două vârste, cu blugi şi un pulover gros.

— Iubita mea era în avion.

Bărbatul clipeşte îndărătul ochelarilor. Are părul blond-închis şi poartă barbă.

— Îţi cer iertare că te deranjez, zice. Am venit aici din California. Am foarte mult respect pentru situaţia prin care ai trecut.

Edward se uită în jur. Nu e nimeni altcineva în apropiere.

— Mă întreb dacă n-ai văzut-o cumva pe iubita mea în avion. Cred că ai stat aproape de ea; am studiat diagrama. Toţi spun că ai supravieţuit datorită locului în care ai stat, iar Linda era în apropiere. Poate cu două rânduri mai în faţă. De cealaltă parte a intervalului.

Edward înghite în sec.

— Cum arăta? se aude spunând.

— Douăzeci şi cinci de ani, albă… dar poate că nu trebuie să spun asta. Am avut un profesor care spunea că e rasism să nu precizezi că cineva e alb, de vreme ce întotdeauna spunem când cineva e negru. Era blondă, zice, clipind de zor. Stai un pic, tâmpit mai sunt.

Bagă mâna în buzunar şi scoate telefonul. Derulează cu degetul pe ecranul tactil şi împinge apoi telefonul spre Edward, cu o viteză care îl face pe băiat să tresară, înainte ca privirea să i se concentreze pe fotografia unei tinere blonde. Fata zâmbeşte spre aparat. Şade pe o bancă în parc şi poartă un pulover care pare făcut din dantelă.

Edward simte cum ceva zvâcneşte înăuntrul lui. Îşi aminteşte de întrebarea doctorului Mike: *Când îţi vin amintiri, sunt din avion sau dinainte?* S-a străduit mult să-şi amintească doar ce fusese înainte, însă fotografia femeii îi face să fie cu neputinţă acest lucru. Era la coadă la toaletă cu Jordan. I-a zâmbit lui Edward când a trecut de rândul lor, acelaşi zâmbet pe care îl arăta şi aparatului de fotografiat.

Gary pare mai liniştit acum, cu fotografia în mână.

— Aveam de gând s-o cer de nevastă în acea zi, spune. Voiam să aduc inelul de logodnă la aeroport.

— Am văzut-o, zice Edward, apoi încearcă să-şi dea seama ce ar vrea să audă un adult. Părea drăguţă. Părea încântată. Şi fericită.

Vede pe faţa bărbatului că a intuit corect.

— Mulţumesc, zice Gary.

Edward tremură, cu mâinile afundate în buzunarele gecii.

— Aţi bătut atâta drum până aici ca să mă întrebaţi asta?

Gary încuviinţează din cap.

— Mi-au dat concediu de la muncă, aşa că nu făceam decât să stau acasă, bând Sprite şi făcând liste cu toate întrebările la care voiam răspuns. Simţeam că-mi pierd minţile, şi mi-a dat prin cap că tu ai putea să răspunzi la una dintre întrebările mele. Aşa că m-am suit în maşină.

Asta are sens, îşi zice Edward.

— Nu ştiu dacă e nepoliticos să întreb, zice Gary şi începe iarăşi să clipească rapid. Dar mă gândeam dacă tu eşti bine.

De când s-a trezit, în spital, oamenii îl tot întreabă pe Edward dacă e bine, şi întrebarea îl deranjează de fiecare dată. Lacey, asistentele medicale, doctorii şi profesorii lui – toţi îl întreabă, cu speranţă în voce. Desluşeşte, impregnată în cuvintele lor, dorinţa ca el să zică „da". Edward e surprins să constate că acum nu-l mai deranjează întrebarea, venind de la acest străin, în parcare. Îşi dă seama că Gary nu vrea un răspuns anume; nu aşteaptă decât adevărul, ceea ce îl face pe Edward să se simtă liber să i-l ofere.

— Nu prea, zice.

Tace un pic, apoi întreabă:

— Tu eşti bine?

Gary îl priveşte cu luare-aminte şi zice:

— Nu.

Tac amândoi pentru un moment, în aerul îngheţat.

Apoi bărbatul zice:

— Chestia e că, până s-o întâlnesc pe Linda, niciodată nu m-am gândit că o să am o viaţă normală pe uscat, şi o să mă însor. Nu voiam nimic din toate astea, înainte s-o cunosc pe ea.

Închide ochii preţ de o clipă, iar Edward observă ridurile de durere care-i brăzdează chipul lui Gary; sunt aceleaşi riduri – sculptate de pierdere – săpate în întregul sine al lui Edward, şi băiatul se cutremură recunoscându-le.

— Dar mă bucur că am vorbit cu tine. Acum, chiar în clipa asta, mă simt cel mai bine din ultimele luni.

Gary dă din cap, ca şi cum şi-ar aproba singur spusele.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Edward.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează.

— Staţi, zice Edward.

Bărbatul se opreşte şi se întoarce spre el.

— Plecaţi înapoi în California chiar acum?

— Da, zice Gary. Studiez balenele – mă aşteaptă.

Îl aşteaptă balenele, îşi zice Edward. Şi de-abia după câteva săptămâni îl va izbi ciudăţenia acelui enunţ. Acum însă se uită după bărbat, care intră în maşină şi demarează. Când Shay iese din clădirea şcolii, merg împreună pe jos până acasă.

O să-i povestesc mai târziu despre asta, îşi zice Edward. Şi chiar o s-o facă. Însă, în drum spre casă, cicatricea pulsează, şi aerul îngheţat i se lipeşte de gâtlej. Se gândeşte la doamne blonde şi la balene şi se teme că, dacă ar încerca să-şi găsească vorbele, s-ar putea destrăma el însuşi în silabe, în particule de aer, în frigul care-l împresoară.

11.16

Cerul complet cenuşiu devine mai greu şi începe să împroaşte cu stropi de ploaie. Apa e uşoară, incoloră, ciocănind în fuzelajul avionului. În cockpit sunt activate ştergătoarele de parbriz, iar pe micile hublouri ovale care se înşiruiesc de-a lungul avionului curge apa. Ploaia nu pune probleme unui avion de pasageri, însă faptul că stropii izbesc în geamuri la altitudinea maximă de zbor înseamnă că norii de ploaie de astăzi sunt neobişnuit de înalţi şi de denşi. De obicei, norii plutesc între şase sute şi patru mii cinci sute de metri înălţime. Avioanele zboară între nouă mii şi douăsprezece mii de metri altitudine. Spaţiul cosmic începe de la o sută de mii de metri.

Pasagerii îşi îndreaptă atenţia asupra vremii. Stropii de ploaie şi cerul mohorât îi fac pe unii somnoroşi, şi închid cărţile din care se străduiau să citească. Se uită urât la scaunele lor, ca şi cum ar spera să descopere un buton magic care ar putea să transforme locul îngust, chinuitor, în ceva care să semene cu patul lor de acasă.

Benjamin închide ochii şi nu se mai împotriveşte amintirii. Pare că se dă bătut, şi urăşte să se dea bătut, dar e în acelaşi timp epuizat şi treaz ca după şase căni de cafea, şi n-are unde altundeva să-şi poarte gândul. Familia din partea cealaltă a intervalului a amuţit; tatăl doarme.

A fost linişte o lună întreagă înainte de încăierare, ceea ce însemna că toată lumea din tabără se urca pe pereţi de plictiseală. Armele fuseseră curăţate şi răscurăţate; se jucau jocuri video la orice oră din zi şi din noapte: băieţii chiar aşteptau cu nerăbdare să fie în patrula de la miezul nopţii, doar ca să aibă ceva de făcut. Erau zvonuri despre un atac al afganilor, dar nu s-a produs, şi Benjamin s-a pomenit că stătea la marginea taberei, scrutând pădurea şi luând copacii drept oameni. Când bătea vântul, ramurile fluturau ca nişte braţe, iar el îşi înşfăca puşca.

El, Gavin şi încă un alb, căruia toată lumea îi zicea Jersey, erau în patrula de la sfârşitul după-amiezii.

Fuseseră mai multe zvonuri în acea zi, de data asta despre trei grupuri care îşi uneau forţele pentru o ambuscadă. La popotă se terminaseră fructele şi legumele şi cei de la aprovizionare n-aveau să vină decât a doua zi dimineaţă, iar Benjamin avea senzaţia că e făcut din fulgi de porumb vâscoşi, terci de ovăz şi hamburgeri. Îşi simţea ciudat limba în gură.

— Nu mai ofta, a zis Gavin. Mă faci să mă îngrijorez.

— Nu oftez.

Benjamin a fost surprins de comentariu, de parcă Gavin i-ar fi spus că se scobeşte în nas.

— Tacă-ţi dracu' fleanca, a zis Jersey.

Era tipul care nu ştia niciodată ce să spună şi ajunsese la concluzia că *tacă-ţi dracu' fleanca* e o alegere lipsită de riscuri. O repeta pe diferite tonuri, în funcţie de ocazie: sincer, ironic, furios. De data asta suna plictisit.

— Ba *oftai,* a zis Gavin. Toată ziua ai oftat. Când te spălai pe dinţi, de dimineaţă, oftai în oglindă.

Benjamin s-a oprit din mers. I-a aruncat lui Gavin privirea despre care ştia, din experienţă, că bagă în toţi sperieţii aproape pe orice. O învăţase de la Lolly; a văzut-o aruncându-i-o lui Luther Nebunu' din vecini. Nu văzuse niciodată acea privire pe faţa sa, dar ştia că e rea şi ameninţătoare. Era o privire care punea capăt conversaţiilor.

— N-am oftat.

Jersey a fluierat, a doua dintre cele trei reacţii ale sale de bază. Repertoriul lui complet pe tema „nu vreau decât să ajung viu la sfârşitul acestei misiuni" era: *tacă-ţi dracu' fleanca,* un fluierat nu prea puternic şi *jigodie.*

Gavin n-a părut intimidat.

— Ai oftat.

Benjamin şi Gavin s-au înfruntat din priviri, iar cuvântul *oftat* plutea în aer ca o bulă dintr-o bandă desenată. Benjamin ar fi băgat mâna-n foc că n-a oftat. Dacă ar fi oftat vreodată, şi nu era sigur că o făcuse, ar fi fost în singurătate.

— Ce-ai spus?

— Hei, jigodiilor, a zis Jersey, pe un ton împăciuitor.

— Am spus că ai oftat. Poate că erai trist.

Gavin a lovit cu bocancul în pământ. Nu mai plouase de săptămâni întregi. Erau asediaţi de o pace secetoasă.

— La urma urmei, e al dracului de jalnic pe aici.

Benjamin a simţit că e inundat pe dinăuntru de aburi roşii, ca un motor defect. A întins brusc mâinile spre Gavin, l-a înşfăcat de cămaşă şi l-a azvârlit pe jos. Soldatul a zburat destul de departe, apoi s-a rostogolit şi s-a oprit. Nu mai avea ochelarii. Gavin s-a ridicat greoi, după care a luat poziţia unui sprinter şi s-a repezit la Benjamin. Se mişca precum o mică locomotivă. L-a izbit pe Benjamin în stomac, tăindu-i răsuflarea.

Benjamin a tras aer în piept, nevenindu-i să creadă. Undeva, într-un ungher îndepărtat al minţii lui, şi-a zis că s-ar putea să viseze. În vis, se făcea că se împleticea spre Gavin, îl sălta şi dădea cu el de pământ. S-a auzit o bufnitură când capul lui Gavin s-a izbit de sol.

Aflat de acum departe, Jersey răcnea:

— Jigodiilor! Veniţi naibii încoace – Stillman îl omoară pe Gavin!

Benjamin a plonjat ca un jucător de baseball spre a patra bază. L-a ţintuit pe Gavin de pământul uscat. S-a uitat fix la el şi a încercat să găsească nişte cuvinte potrivite. Cuvinte care să-l intimideze, să-l facă să-şi ceară iertare. Să-l facă să admită că el, Benjamin, nu oftase, n-ar fi oftat niciodată, dar niciodată.

S-a uitat fix în ochii albaştri ai lui Gavin şi la bărbia lui proaspăt rasă, iar fierbinţeala roşie dinlăuntrul său s-a transformat în ceva nou. Ceva puternic, ceva ce nu putea să controleze. Era ca şi cum un zid interior ar fi explodat în pietre şi pietricele de toate mărimile. Fiecare piatră era o dorinţă; el însuşi era o plajă de nevoi arzătoare, aprige. Voia salate proaspete şi tenişi frumoşi şi să se termine odată cu frica asta permanentă de moarte, şi voia să atingă obrazul lui Gavin ca să vadă cât de catifelat este. Putea face asta. A auzit tropotul bocancilor zguduind pământul, la apropierea soldaţilor. Benjamin s-a aplecat în faţă; era la

doar câţiva centimetri de chipul lui Gavin.

Dacă ceilalţi nu l-ar fi tras pe Benjamin de pe Gavin în clipa aceea, ar fi făcut ceva ciudat. O ştia şi, judecând după faţa lui Gavin, o ştia şi el. Benjamin s-a ridicat iute, s-a silit să arboreze o expresie ameninţătoare şi s-a îndepărtat. A stat ascuns în pădure ore întregi, tremurând. Când s-a furişat în patul său, după miezul nopţii, a auzit pe cineva şoptind în cortul întunecat: *poponar.* După două săptămâni, pe când mergea la câţiva paşi în spatele celorlalţi camarazi din patrulă, nedormit, a fost împuşcat dintr-o parte.

Bărbatul din partea cealaltă a intervalului vorbeşte cu Crispin, ceea ce constituie o scenă neplăcută.

— V-am citit cartea, zice tipul. Chiar v-am văzut vorbind la turneul de lansare. Aţi venit la noi la facultate. Eraţi un adevărat star rock, domnule.

Crispin încuviinţează din cap. Pentru el, prizonier acum în acest trup, e uluitor că obişnuia să facă turnee prin ţară şi să strige cu patos de pe scenă discursuri despre angajarea oamenilor potriviţi, eliminarea balastului, păstrarea mobilităţii unei afaceri în creştere. A fost o vreme când, ca să ajungă să ţină acele cuvântări, trebuia să-şi croiască drum prin mulţimi de oameni care pichetau. Bărbaţi şi femei agitau în aer pancarte pe care stăteau scrise sloganuri ca: *Oamenii sunt mai importanţi decât profitul* şi *E posibilă o altă lume* şi *Nevoile oamenilor, nu lăcomia corporaţiilor.* Numai minciuni sforăitoare, evident. Erau imbecili incapabili să vadă perspectiva de ansamblu. Louisa se distra trimiţându-i prin poştă articole scandaloase, decupate din ziare. Fiecare bilet începea cu *Dragă Ticălosule.*

Puştiul ăsta se uită la el cu o privire pe care Crispin o recunoaşte – la naiba, cu o privire pe care el însuşi a inventat-o. Înseamnă *Sunt flămând, disperat şi mai deştept decât tine, aşa că piei din calea mea.* Acea privire îl epuizează acum; mai face o gaură în cauciucul lui deja spart.

— Câte foste neveste ai? îl întreabă Crispin.

Ochii puştiului se întunecă.

— Una. Ştiu că aveţi patru.

— Încearcă să rămâi la una, zice. Una şi bună. Cu patru devine costisitor. Încearcă să-ţi faci rânduială mai devreme, nu mai târziu.

Bătrânul tuşeşte, apoi coboară vocea.

— Eu sunt singur în avionul ăsta cu o asistentă medicală, fir-ar să fie.

Puştiul pare mai întâi confuz, apoi uşor compătimitor. I-a trecut prin cap că s-ar putea ca Crispin să fie senil.

— Pare să vă meargă bine, zice puştiul, trântind o minciună afurisită, atât de evidentă.

Crispin îi întoarce minciuna, cu toate că ar vrea să închidă ochii şi să se odihnească. Nu i-a dispărut spiritul de competiţie şi nu vrea ca puştiul ăsta cu caş la gură să creadă că el e complet depăşit de situaţie.

— Şi tu pari să te descurci bine cu stewardesa.

Ochii puştiului se luminează ca un pom de Crăciun; Crispin a apăsat pe butonul potrivit.

— Credeţi?

Crispin dă din cap că da.

— Joacă-ţi bine cărţile şi s-ar putea să fie fosta soţie numărul doi.

Puştiul râde, şi sunetul e surprinzător de familiar. E sunetul pe care Crispin obişnuia să-l audă când deschidea uşa casei, după douăsprezece ore petrecute la muncă. Hohote de încântare sau de triumf venind din bucătărie, din dormitoare, din camera de joacă. Unul sau altul dintre copii îşi dădea seama că a venit tati şi se repezea la el. Curând, toţi erau ţintuiţi pe podea, o harababură de braţe şi picioare goale şi burtici, şi râsul suna ca o orchestră, cu toate notele de bucurie cântate deodată. Biletele de la Louisa cu *Dragă Ticălosule* au început să vină mai târziu, când casa era tăcută în fiecare seară, iar el locuia singur cu o nouă nevastă.

Jordan se uită la fratele său. Eddie îşi apasă mâna pe

hubloul împroşcat de ploaie, o ţine acolo o vreme, apoi şi-o retrage. Repetă mişcarea de mai multe ori. Jordan se uită la ceas. Tatăl i l-a dat când a împlinit treisprezece ani şi are mai multe cadrane mici, cu diferite măsurători, printre care şi sutimile de secundă. Jordan îşi cronometrează fratele timp de trei minute.

— Ce mama dracului? zice.

Tatăl lor doarme. Dacă ar fi fost treaz, s-ar fi plâns de limbajul lui Jordan. Bruce le-a spus băieţilor că nu-l deranjează înjuratul, dacă e folosit într-un scop bun. Jane a nimerit odată la o conferinţă pe acest subiect, în care Bruce spunea: „Dacă eşti furios şi ţi-ai epuizat argumentele raţionale, dar vrei în continuare să transmiţi o emoţie puternică, poţi să zici *îmi bag p...* Însă nu sunt de acord cu folosirea acestor vorbe de impact ca umplutură, ca atunci când oamenii zic: *Ce p... mea faci?* Asta e lene. Cu ce e de folos *p...* în acea propoziţie?” Jane, aflată în cadrul uşii, şi-a dres glasul şi a zis: „Scuze, e ok să zici *îmi bag p...?”*

Eddie pare surprins. Îşi lasă mâinile să-i cadă în poală.

— Ce-i? zice.

— Cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— Ai ţinut mâna pe geam exact douăzeci de secunde, apoi ai luat-o de acolo timp de zece secunde. Şi apoi ai repetat operaţiunea de câteva ori exact la fel, n-ai greşit nici măcar cu o secundă. N-au fost niciodată douăzeci şi una sau unsprezece.

— Hmm, zice Eddie. Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta, am făcut-o, pur şi simplu.

Jordan îşi priveşte fratele, care pare obosit. Niciunul dintre ei n-a dormit ca lumea de săptămâni întregi. Nu mai fuseseră în California şi, în afară de câteva vacanţe educative la câmpurile de luptă din Războiul Civil şi alte locuri istorice, n-au mai dormit altundeva decât în paturile suprapuse din dormitorul lor din New York.

— Trebuie să aibă de-a face cu cântatul la pian.

Eddie zâmbeşte un pic. Pianul este scuza, sau exemplul,

la care recurge adesea Jordan, probabil pentru că îl deranjează faptul că n-are ureche muzicală. Frăţiorul său, o ştie, aude muzică în fiecare oră în care nu e adormit. Toată muzica pe care a compus-o Jordan e bombastică şi iritantă – bătându-şi joc de propria lipsă de aptitudini. A fost şi mai enervat când şi-a dat seama că tatăl ştia ce face el. Bruce a spus într-o după-amiază, uitându-se peste umărul lui Jordan, în vreme ce scria o compoziţie: „Toate motivaţiile sunt valabile dacă produc un lucru bun, fiule. Şi frustrarea poate să fie un factor motivaţional puternic”.

Ceea ce înţelege acum, pentru prima dată, este că niciuna dintre compoziţiile sale n-are vreo valoare. *Eddie e cel cu talentul. Eu sunt cel cu mânia,* îşi spune în sinea lui.

— Ochii tăi arată ciudaţi şi strălucitori, zice Eddie.

— Du-te naibii.

— Hei, zice Bruce, ridicându-se de pe spătar, din somn, ca o morsă surprinsă. Hei, ce se întâmplă aici?

Fraţii continuă să se uite unul la altul. Înăuntrul lui Jordan se aşterne pacea. Schimbarea e bruscă, dar binevenită. Vrea, dintr-odată, să se aplece în faţă şi să-i şoptească lui Eddie la ureche toate amănuntele despre relaţia sa cu Mahira. De câteva săptămâni vrea să facă asta; nu i-a mai ascuns până acum nimic fratelui său, şi acesta este un secret care i-a conturat viaţa de zi cu zi şi i-a orientat gândurile. Dar, cumva, de la primul sărut, secretul a acţionat ca un opritor. A creat un spaţiu între el şi Eddie, acolo unde n-a existat niciodată vreunul.

Jordan vrea să-şi facă palmele căuş în jurul urechii lui Eddie şi să înceapă să vorbească, dar nu deschide gura. El şi fratele său se îndepărtează, şi ştie că separarea, oricât de mică ar fi, îi doare pe amândoi. Sunt doi ţânci tăvălindu-se pe covor, apoi doi băieţi care se transformă în bărbaţi. O masă amorfă, apoi doi bolovani, în colţuri opuse ale încăperii.

— Ei, tată, zice Eddie, şi vocea îi sună compătimitor, ca şi cum ar alina un copil care n-ar putea nicicum să înţeleagă. Suntem bine.

IANUARIE 2014

Pe 1 ianuarie, Edward pune pe el cât de multe haine de-ale lui Jordan poate: flanelă, indispensabili, şosete, tricou cu mânecă lungă, tricou cu mânecă scurtă, bluză de trening cu fermoar, căciulă de lână, tenişi Converse roşii, prea mari. Când intră în bucătărie, Lacey şi John sunt cu spatele la el. Stau la fereastră, vorbind cu voci scăzute. Scăzute, dar nu calme. *Voci agresive,* hotărăşte Edward, în mintea lui. Tonul lui Lacey se năpusteşte la John, care ripostează apoi, mai slab.

— Nici măcar n-ai întrebat dacă vreau să vin la audiere.

— Nu mi-a dat prin cap, zice John. Vrei?

O clătinare puternică din cap.

— Nici măcar nu ştiu dacă el vrea să fie acolo, de fapt. E vorba despre tine, şi nu-i sănătos. De ce te duci *tu?*

John se sprijină de blatul din bucătărie, ca şi cum ar avea nevoie de un sprijin solid.

— E responsabilitatea mea să adun toate informaţiile, ca să-l pot proteja. Trebuie să ştiu ce i se pregăteşte. Dacă nu ştiu totul…

— Şi pe mine ai spus că mă protejezi. Anul trecut, zice Lacey, cu răsuflarea întretăiată. Ceea ce, în esenţă, a însemnat n-ai mai vorbit cu mine până n-am fost de acord să încetez.

— Asta e altceva. Atunci n-au fost informaţii, nu exista un motiv pe care să-l putem cunoaşte. Ei nu ştiau de ce corpul tău nu acceptă bebeluşul. Însă aici există informaţii care pot fi cunoscute. De aceea, cei de la NTSB[14] organizează o audiere. Tace un pic, apoi zice: Am vrut să încetezi pentru că doctorul a zis că ai putea să mori.

— Am încetat.

— Doar din cauza celor întâmplate.

— Dar *protecţia* ta nu m-a ajutat.

[14] Acronim pentru National Transportation Safety Board (Consiliul Naţional pentru Siguranţa Transporturilor), agenţie guvernamentală care se ocupă de investigarea accidentelor de transport civil.

Lacey rosteşte tăios ultimul cuvânt, apoi se întoarce iute şi îl vede pe Edward în uşă.

— Dumnezeule! zice. Ai dormit bine?

Falsa strălucire de pe faţa mătuşii îl face pe Edward să se simtă groaznic. Încuviinţează, cu toate că n-a dormit bine. Niciodată nu doarme bine, şi ea probabil că ştie asta, dar vrea ca totul să fie diferit în acest moment, şi el vrea s-o ajute.

— John, zice Lacey, vezi câte haine poartă?

John se cutremură, ca un robot de jucărie care iese din starea de dezactivare. Intră în joc, dar vocea lui nu este încă perfect calibrată.

— Poate că pleacă într-o expediţie.

E prima zi a unui an pe care părinţii şi fratele meu nu l-au mai apucat. Nu ştiţi asta? îşi spune Edward. Se uită atent de la mătuşă la unchi şi vede că nu şi-au amintit. Nu le-a venit acest gând. Ceea ce înseamnă că e singur, patinând pe o gheaţă neagră, formată doar sub picioarele sale.

— De fapt, voiam să vorbim cu tine, zice John. Să-ţi transmitem nişte veşti de la avocaţi.

Lacey stă la fereastră, ţinând în mână un ou fiert tare; John e lângă calendarul de pe peretele opus. *Din punct de vedere geometric, în această încăpere sunt în mijlocul disputei lor,* îşi zice Edward. Simte cum se încovoaie, ca un braţ sau un picior firav, sub o povară.

— Vrei o felie de pâine prăjită? întreabă Lacey.

— Nu, mulţumesc.

— Aşadar, avocaţii, zice John. Cea mai mare parte a procedurilor logistice cu companiile de asigurări, la plural, au fost finalizate, zice unchiul, cu o grimasă. Majoritatea familiilor victimelor vor primi în jur de un milion de dolari, ca recunoaştere a pierderii şi suferinţei lor. Tu vei primi cinci milioane, pentru că… Se opreşte o secundă. Tu primeşti mai mult. Banii vor fi depuşi pe numele tău într-un fond până la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani.

Lacey pune oul pe masă şi-l loveşte de două ori. Edward

vede crăpăturile fine răspândindu-se în coajă.

— Discuţia asta îmi aminteşte de spital, zice ea. Şi atunci totul suna absurd.

— Sunt o grămadă de bani, zice John.

Edward se apleacă uşor pe spate, de parcă banii ar fi fost îngrămădiţi pe masă, în faţa sa. Îşi aminteşte şi de spital – de şoseta viu colorată ridicată, de o voce joasă ce umplea aerul şi de nedumerirea cu privire la motivul pentru care preşedintele Statelor Unite a crezut că ar fi o idee bună să poarte o conversaţie cu un băiat abia picat din cer.

— Ceea ce îţi recomand, zice John, e să nu te mai gândeşti la ei. De-abia ai împlinit treisprezece ani.

Au marcat momentul cu câteva săptămâni înainte, mâncând tort. A fost o sărbătorire liniştită; nimeni n-a cântat „La mulţi ani”, deoarece Edward i-a implorat din priviri să n-o facă. Dacă momentul *trebuia* cumva marcat, atunci să fie rapid şi în surdină.

— Mai sunt opt ani până împlineşti douăzeci şi unu, şi banii nici nu s-au concretizat încă. Mai e o perioadă de birocraţie prin care trebuie să trecem. Voiam doar să ştii, în cazul în care pomeneşte cineva de audierea organizată de NTSB.

John unge cu margarină o felie de pâine prăjită.

— Nu că m-aş aştepta s-o facă cineva, dar nu voiam să fii luat pe nepregătite.

— Nu-i vreau, zice Edward.

— Te înţeleg, zice Lacey. Ai nevoie de ajutor la împachetat pentru drumul la Washington?

Shay îi ţine companie cât împachetează, deşi, pe o parte, regretă prezenţa ei. Ea vrea să discute despre audiere, şi el nu vrea. A hotărât de câteva luni că vrea să meargă, dar nu vrea să se gândească la asta. *Du-te, nu gândi,* repetă o voce neanderthaliană din creierul său, ori de câte ori începe să asimileze vorbele ei.

— O să fie ca scena procesului din film, zice ea. În care este dezvăluită identitatea ucigaşului.

— Nu tocmai.

Edward a înşirat pe canapea toate tricourile fratelui său. Alege două şi le îndeasă în geantă.

— Vor explica de ce s-a prăbuşit avionul, nu? Au cutia neagră, aşa că ştiu tot ce s-a întâmplat.

Eu *am fost în avion,* îşi zice el, în sinea lui. Şi acesta este primul moment în care îşi dă voie să se plaseze acolo, pe scaun, lângă fratele său. E doar un gând fulgerător, pentru o fracţiune de secundă, dar prezintă scena avionului: cerul, aripa, ceilalţi pasageri.

— Doamne, cât mi-aş dori să pot veni, zice ea. Ştii că toate rudele vor fi acolo. Ar putea fi şi Gary. Cicatricea ta o s-o ia razna, se entuziasmează ea şi îşi încleştează mâinile. N-aş fi surprinsă să vezi cine ştie ce semn al puterilor tale. O să fii aproape de rămăşiţele avionului şi o să afli adevărul. E ca şi cum ai vizita nava-mamă.

În şedinţa din acea săptămână, doctorul Mike îi spusese:

— Pari cu gândurile în altă parte, Edward. Ştii că nu trebuie neapărat să mergi la Washington, da?

Edward i-a răspuns într-un limbaj pe care ştia că doctorul Mike l-ar înţelege:

— Vreau să merg.

Chiar dacă *vreau* nu era cuvântul potrivit. Edward nu ştia sigur decât că a zis că o să meargă, aşa că se duce.

— Fii foarte atent, zice Shay. Ia notiţe, dacă poţi. Trebuie să ştiu totul, ca să te pot ajuta.

Edward aprobă din cap.

— Nimeni de acolo nu-ţi poate face rău, zice Shay. Nimeni nu-ţi mai poate face rău vreodată. Ai pierdut deja totul, nu-i aşa?

Asta îl face pe Edward să tresară în adâncul sufletului.

— Nimeni nu-mi mai poate face rău vreodată? rosteşte el, cu glas şovăielnic.

— Corect, zice Shay.

Îl bate pe spate chiar înainte ca el şi John să plece, ca un colonel trimiţând un soldat în bătălie. Lacey îi urmează până la maşină şi, când John intră în casă pentru un minut, îl îmbrăţişează strâns pe Edward.

— Ţine-mi pumnii. Azi am un interviu pentru o slujbă, zice Lacey şi zâmbeşte, dar, în rest, expresia ei e neliniştită. La un moment dat trebuie să fac ceva cu zilele mele, nu? Toţi trebuie să facem.

— Îţi ţin pumnii.

— Trebuie să mă simt curajoasă, aşa că port una din bluzele mamei tale. Vreau să fiu mai puternică, Edward. Pentru mine şi pentru tine.

Edward nu băgase de seamă, dar acum vede că Lacey poartă o bluză cu trandafiraşi, pe care mama lui o purta cel puţin o dată pe săptămână la serviciu. Aerul familiar al acelui articol vestimentar îi taie răsuflarea pentru o clipă, şi simte o străfulgerare de mânie – *nu-i a ta, ea mamei mele!* Însă mânia se topeşte aproape instantaneu. Şi el poartă hainele fratelui său, deci, cum ar putea spune că e greşit ca Lacey să le poarte pe cele ale surorii sale? De asemenea, ideea că purtarea bluzei îi insuflă lui Lacey o parte din curajul mamei lui i se pare interesantă. Îl face pe Edward să se întrebe lui ce anume îi insuflă purtarea hainelor lui Jordan. Nu s-a gândit la asta până atunci; tenişii roşii, hanoracul, pijamaua au fost doar o modalitate de a-şi ţine fratele aproape. Chiar în clipa asta, poartă jerseul cu dungi albastre al lui Jordan, iar Lacey poartă bluza mamei lui. Când Lacey îl trage spre ea pentru o ultimă îmbrăţişare, îşi zice: *Cine suntem noi?* Se desprinde din îmbrăţişare şi din încurcătura aceea *Jane, Jordan, Jane, Jordan* şi aproape că se aruncă în maşină.

Drumul durează patru ore îndelungate şi presupune o înşiruire de şosele cenuşii.

Când trec de Princeton, John aruncă o privire la ceas şi zice:

— Mătuşa ta e chiar acum la interviu. Ar trebui să gândim de bine.

Edward se foieşte sub centura de siguranţă, căutând o poziţie mai confortabilă.

— Vrei să se angajeze?

— Vreau să fie fericită. Şi tu o duci mai bine, nu? Aşa că n-are motiv să stea acasă tot timpul.

O *duc mai bine?* repetă în gând Edward. Întrebarea pare că nu poate să capete un răspuns, şi şi-l aminteşte pe tatăl său corectându-i o lucrare scrisă şi spunând: *Trebuie să-ţi precizezi termenii. Ce înseamnă* mai bine? *Mai bine decât ce?*

Copacii sunt despuiaţi de frunze; cerul e lipsit de culoare. Există o serie de indicatori care avertizează că ies din New Jersey şi apoi unul care îi informează că se află în Delaware. John îl lasă pe Edward să aleagă musicalul de pe Broadway pe care să-l asculte. Edward se uită lung la listă, încercând să-şi dea seama care ar putea fi mai puţin siropos şi neplăcut.

— *Rent?*

— Excelentă decizie, zice John, şi restul drumului ascultă amândoi cum tinerii artişti săraci îşi zbiară sentimentele.

În noaptea aceea împart o cameră la hotel, unde Edward stă culcat în întuneric şi îl ascultă pe unchiul lui sforăind. Trupul l-a durut tot timpul drumului cu maşina, ca şi cum gravitaţia l-ar fi apăsat mai mult decât de obicei. A sperat că senzaţia va înceta când maşina se va opri, şi pentru o vreme aşa a fost, dar în întuneric a revenit. Edward se zvârcoleşte sub cearşafurile ca hârtia. Senzaţia îi aminteşte de momentul în care a ieşit din spital, iar trupul îl durea într-un fel nou, pentru că s-a dovedit că spitalul fusese un exoschelet şi fără el era vulnerabil. Îşi apasă mâinile pe frunte, încercând să folosească presiunea împotriva presiunii. E într-un pat de hotel, într-o beznă stranie, ascultând huruitul unei aeroterme, amestecat cu şuierăturile unchiului. Edward se simte dezrădăcinat, ca şi cum ar putea fi oriunde în spaţiu, oriunde în timp, şi acest oriunde e înspăimântător. Când izbuteşte să adoarmă, trupul îl ejectează înapoi în starea de veghe, în plin atac de panică: *Unde mă aflu?*

Dimineaţa, în vreme ce-şi mănâncă fulgii de ovăz, John spune:

— Cred că ar trebui să avem un semnal, în cazul în care ai vrea să pleci în mijlocul audierii. Putem pleca oricând

doreşti.

— Un semnal?

Se gândeşte la doctorul Mike, cu şapca lui de baseball.

— Ai putea să zici: *E cald aici.* Dacă spui asta, plecăm.

— Şi dacă *este* chiar cald acolo?

John se uită la el.

— Atunci nu comenta nimic pe tema asta.

— A, bine. Bună idee.

Audierea are loc în sala de conferinţe din sediul NTSB, situat în centrul Washingtonului. Ei parchează la câteva străzi distanţă, din cauza drumurilor închise.

— Trebuie să fie o zonă de construcţii, zice John în vreme ce merg pe jos.

Când ajung pe acea stradă, traficul pietonal e mai intens şi trebuie să-şi croiască drum printr-un grup de oameni.

— Ce crezi? zice John, părând să se întrebe pe sine.

Lui Edward i se ridică părul pe braţ. Dar, înainte să apuce să-şi dea seama de ce, un bărbat – mirosind a aftershave înţepător – se răsuceşte spre el şi spune, politicos:

— Pot să-ţi ating braţul o secundă? Soţia mea a fost în avion.

Primul gând al lui Edward e că bărbatul minte. E doar un om de pe un trotuar, care îi toarnă baliverne. Dar o altă persoană, simţindu-se, parcă, descătuşată de vorbele bărbatului, i se adresează la rândul său:

— Bună, Edward. Scuze că te deranjez, dar mă întrebam dacă n-ai văzut-o cumva pe sora mea?

E o femeie, şi îi arată telefonul, pe ecranul căruia se află fotografia unei brunete zâmbitoare, cu păr cârlionţat.

— Ăă, zice Edward, cu voce cântată, ca şi cum ar încerca să facă silaba aceea să sune a răspuns.

— Numele ei e Rolina… zice femeia.

Alt telefon îi este vârât în faţă, cu toate că din altă direcţie, cu imaginea unui asiatic de vârstă mijlocie. Un tip cu ochi albaştri, cu aspect neîngrijit, îi arată fotografia printată a unei bătrâne cu bucle albe şi un zâmbet iritat.

— Mama mea îţi pare cunoscută? zice.

Edward îşi îndreaptă privirea încotro arată ei. Ecrane, chipuri. *Ar trebui să răspund,* îşi zice, dar nu poate. Are impresia că a uitat limba engleză.

Aude – cuvintele se aştern unul peste altul – *fată, mamă, văr, amic, iubit.*

Cineva zice:

— Vreau să fac un documentar despre supravieţuitori unici. Pot să-ţi iau un interviu?

John îl apucă pe Edward de braţ şi îl trage spre dreapta, într-o curăţătorie chimică. Apoi încuie uşa.

— Am sprijinul celor de la Kickstarter[15]! strigă tipul prin geam.

— Hei! zice bărbatul de dincolo de tejghea, însă tace când vede aparatele de fotografiat şi feţele din vitrină. E unul din voi celebru? Trebuie să fiţi celebri. Sunteţi în filme?

Edward se întoarce cu spatele la vitrină.

— Pot primi un autograf să-l pun pe perete?

— Nu prea cred, zice Edward.

John sună persoana de contact de la NTSB şi un agent de securitate vine la curăţătorie, îi scoate pe uşa din spate şi face un scut uman între Edward şi mulţime. Mâini trec pe lângă agent şi îi ating braţul, umărul. Alte ecrane de telefon, alte fotografii cu bărbaţi şi femei. E bombardat din toate părţile de nume.

— Cum te-ai simţit când te-ai îndepărtat de avion? zice cineva.

O doamnă cu puternic accent sudist recită *Bucură-te, Marie,* singura rugăciune pe care Edward o ştie pe de rost. O femeie care trăia pe stradă şi era nelipsită de la locul lor de joacă din New York striga rugăciunea aceasta, cât era ziua de lungă, de pe banca ei preferată. Uneori, Jordan se apropia pe furiş de Eddie, în vreme ce lucra la o ecuaţie sau citea, şi îi intona la ureche: *Bucură-te, Marie, cea plină de har, Domnul este cu tine.* Edward îşi aminteşte când s-a întâmplat asta ultima dată, cu fratele său strigând rugăciunea, şi cum şi-a scos tenisul şi l-a aruncat în

[15] Platformă de *crowdfunding* pentru proiecte creative.

spinarea lui Jordan care a luat-o la fugă, şi i-a pufnit pe amândoi râsul.

O voce din spatele lui Edward zbiară:

— Nimeni n-ar fi dat o ceapă degerată pe puştiul ăsta dacă era negru. Vă daţi seama, oameni buni? Ei cred că e a doua venire a lui Iisus numai pentru că-i alb!

Agentul de securitate deschide uşa. John e în faţă, aşa că intră primul. Chiar înainte ca Edward să intre, agentul se apleacă spre el şi zice:

— Bate palma, amice. Super şmecher, să supravieţuieşti acelei prăbuşiri. Şme-cher.

Edward bate palma cu bărbatul – pentru că nu ştie ce altceva ar putea să facă – şi intră în clădire. Uşa bej de metal se închide în spatele său. Se ţine după unchiul lui şi după alt agent de securitate, pe două coridoare pustii. Agentul arată un şir de scaune pliante de pe o parte a holului, le spune să aştepte şi se face nevăzut. John şi Edward se aşază. Nu mai răsună paşi, aşa că Edward ascultă zgomotul răsuflării lor. John pare să inspire şi să expire cu o încetineală deliberată, ca şi cum ar vrea să-i liniştească pe amândoi. *Shay s-a înşelat,* îşi zice Edward. Poate fi rănit. Aşa.

— Suntem în siguranţă aici, zice John. Suntem la subsol. Audierea se ţine la etajul doi. Imediat după colţ e ascensorul de care avem nevoie.

Oferă această informaţie utilă cu atâta uşurare, încât Edward îşi dă seama că informaţiile sunt lucrurile preferate ale unchiului. Pentru John, datele, statisticile şi sistemele ţin lumea în echilibru.

— Audierea, presupunând că începe la ora stabilită, va fi peste zece minute, continuă unchiul. N-am întârziat. Mi s-a spus că de obicei durează o oră. Maximum nouăzeci de minute.

— Nu merg la audiere, zice Edward.

— Cum adică?

— Nu vreau. Am crezut că vreau, dar m-am înşelat.

— Edward? zice John.

Băiatul ar vrea să-i ofere unchiului o explicaţie, dar nu

prea ştie ce să spună, căci dacă spune că ceva dinăuntrul lui s-a schimbat, o astfel de afirmaţie l-ar alarma pe John. Cu toate că este adevărat. A început de ieri, în maşină: a simţit cearşaful neted cum se destramă. Când mergea prin mulţime, s-au desprins şi ultimele fire. *Bucură-te, Marie, cea plină de har.* Edward îşi dă seama că n-a reuşit niciodată să se imagineze în sala de audieri. Să fi ştiut tot timpul că n-o să participe? Dacă-i aşa, atunci de ce a venit aici?

Simte o nouă conştienţă, o nouă stare de veghe. Se localizează pe sine ca un punct negru pe o hartă, în această clădire, la acest etaj, pe acest scaun de metal, cu mâinile pe genunchi. Se află, fără îndoială, la Washington, Districtul Columbia, un stat care nu e, de fapt, un stat. Şade lângă unchiul său. Edward înţelege – cunoaşterea vine cu o nonşalanţă surprinzătoare – adevăratul motiv pentru care nu doarme în casa mătuşii şi a unchiului. Nu poate suporta să trăiască împreună cu o figură maternă care nu este mama sa şi cu o figură paternă care nu este tatăl său. A avut versiunile autentice şi le-a pierdut. De asemenea, e prea greu să încerce să se prefacă a fi copilul lui John şi Lacey, când copiii lor adevăraţi n-au izbutit să vină pe lume, iar el nici măcar nu-i copil; e cu totul altceva.

Edward se apleacă în faţă şi îşi prinde fruntea în palme. *Îmi pare rău,* îşi îndreaptă el gândul spre unchiul său.

John îşi drege glasul şi spune:

— Astăzi la audiere se vor anunţa informaţii publice. Va fi pe internet şi peste tot. Voiam să adun eu mai întâi şi să iau notiţe pentru cazul în care ai avea întrebări. Dar acum, dacă vrei să plecăm, e în ordine.

— Tu ar trebui să mergi la audiere, zice Edward. Aş putea avea întrebări. Shay mi-a cerut să iau notiţe, aşa că ai putea s-o faci tu. Eu pot să aştept aici. Paznicul e la uşă. O să fie bine.

John se uită la el, cu ochi mari.

— Uite ce-i, zice, mătuşa ta credea că e o greşeală să te aduc aici, cu toate că tu ai zis că vrei să vii. Ar fi trebuit s-o ascult. Sunt prea încăpăţânat.

Lui Edward nu-i place că unchiul pare foarte, foarte supărat pe el însuşi.

— Audierea e pe cale să înceapă. Ar trebui să mergi, fără îndoială, îi zice el.

— Te-ai simţi mai bine dacă m-aş duce la audiere decât dacă nu m-aş duce?

— Da.

Când John pleacă, Edward rămâne nemişcat pe scaunul tare. Simte în jurul taliei centura de siguranţă din avion. Are mâinile reci, aşa cum erau când îşi apăsa palma pe hubloul ud. Îşi aminteşte că apăsa geamul, apoi îşi retrăgea mâna. Edward simte alături căldura trupului fratelui său. Nu pare o amintire. Simte strânsoarea centurii de siguranţă în jurul taliei, în vreme ce stă pe scaunul pliant.

Edward simte bătăile de inimă ale mamelor, taţilor, fraţilor şi surorilor, soţilor şi soţiilor, verilor şi verişoarelor, prietenilor şi copiilor de la etaj. Trupul său se sincronizează cu tristeţea lor. E bucuros că a rămas la subsol. Ceilalţi bat cu pumnii în hublourile avionului, şi Edward e aici, jos, pentru că nu-i de-al lor. E de-al morţilor, de-al celor care nu s-au arătat, cei care ştiu totul şi nimic.

După o oră aude paşi adevăraţi, ridică privirea şi îşi vede unchiul venind grăbit spre el.

— Audierea tocmai s-a încheiat, îl anunţă John, privind peste umăr. Ar trebui să plecăm imediat. O să ne întâlnim cu paznicul de la uşa laterală. Au venit sute de oameni, prea mulţi ca să încapă în sală.

Edward încuviinţează din cap, pentru că i se pare adevărat. A auzit sute de inimi bătând.

— Cei mai mulţi au venit pentru că voiau să te vadă, ceea ce mi se pare scandalos, zice John fluturând din mână, ca şi cum i-ar mătura din cale pe acei oameni. Cineva de la audiere are afară, în spate, o maşină cu şofer. O să ne ducă până la maşina noastră, ca să evităm mulţimea.

Unchiul o ia înainte, spre uşă.

— Am făcut o mulţime de însemnări, zice peste umăr. Comisarul a vorbit şi am fotografiat slide-urile pe care le-au prezentat. O să ţi le arăt când ajungem la maşina noastră.

Edward clatină din cap înainte ca unchiul să fi terminat de vorbit.

— E în ordine. N-am nevoie să le văd. Nu vreau să aud de ce s-a prăbuşit avionul.

Unchiul îi aruncă o privire. Însă Edward se simte mulţumit, pentru că, după ce n-a ştiut *nimic* sigur, ştie acum că acest răspuns e corect. Nu vrea să afle mai multe amănunte despre cea mai rea zi din viaţa sa.

Îi dă prin cap că poate a venit la Washington ca să-şi dea seama ce vrea. Vrea să fie o parte a spectacolului public din jurul prăbuşirii? Vrea să fie asaltat de mulţime pe trotuar? Vrea să i se spună că e deosebit, că e cel ales? Vrea genul acela de răspunsuri pe care le-a oferit audierea? Schiţează ceva asemănător unui zâmbet, în vreme ce îşi urmează unchiul spre uşă. Răspunsul este „nu”, la fiecare întrebare, şi răspunsul vine ca o uşurare. Se simte ca şi cum s-ar îndepărta cu bună ştiinţă de ceva – de avion sau de câmpul pârjolit pe care s-a sfărâmat.

Traversează un trotuar şi se suie într-o maşină foarte lungă, care-i aştepta cu portiera deschisă. Dinăuntru, Edward hotărăşte că e un fel de limuzină mai mică. Pe locul şoferului e un bărbat în uniformă. În faţa lui Edward şade o femeie bătrână, suplă, cu coc alb şi rochie de catifea. Are mâinile împreunate în poală şi bărbia ridicată. Cu toate că niciodată nu i-ar fi trecut prin cap lui Edward că cineva poate să şadă cu demnitate – doamna cu pricina chiar asta face.

— Salutări, Edward, zice femeia. Numele meu este Louisa Cox.

— Bună ziua, zice Edward.

— Mă bucur că am venit cu Bentley-ul, Beau, îi spune femeia şoferului. Mărimea lui e un avantaj.

— Da, doamnă. Maşina dumnealor nu-i prea departe.

Au ieşit deja în stradă şi, pe când se îndepărtează de

clădire şi de oameni, Edward simte o eliberare în sinea lui şi se teme că o să izbucnească în plâns. Ar prefera să nu plângă în faţa acestei bătrâne simandicoase, care acum îşi scoate cu grijă mănuşile şi îi zâmbeşte.

— Am trei băieţi, zice Louisa. Mi-i închipui pe toţi la vârsta ta, şezând acolo, lângă tine. Erau o ceată de neastâmpăraţi. I-am înţepenit în blazere şi cravate, cu toate că ei voiau să poarte blugi ca ai tăi. Ar fi trebuit să-i las. Arătau ca nişte mici directori executivi mânioşi, la fel ca tatăl lor.

— Vă mulţumesc mult pentru ajutor, zice John. N-am avut habar…

Bătrâna flutură din mână, şi pe degete îi scânteiază inelele.

— E plăcerea mea. După ce vă ducem la maşină, puteţi evada.

Îşi întoarce atenţia spre Edward, ca şi cum ar fi o încuietoare pe care are de gând s-o spargă. Lui nu i se pare politicos felul în care se uită la el.

— Ai fost înţelept să sari peste audiere, tinere. A fost un circ, şi tu ai fi devenit atracţia principală.

Edward îşi trage centura de siguranţă peste mijloc, însă locaşul e îngropat în locul de lângă el şi nu cuplează.

— Doamnă, zice. Centura asta e stricată?

— N-ai nevoie de centură, zice John. Mergem doar câteva străzi.

— Am nevoie de centură.

Louisa întinde mâna pe lângă el şi eliberează capătul. Edward o cuplează cu un *clic* puternic. Schiţează din cap un gest de mulţumire către bătrâna doamnă.

Maşina virează la stânga şi apoi la dreapta. Toate străzile au sens unic.

— Nu cred că ştiam la ce să mă aştept, zice John. Nu… nu mi-a dat prin cap că vor fi acolo atât de multe rude.

Louise zâmbeşte vag.

— Fostul meu soţ a fost unul dintre pasageri. Crispin Cox… poate că aţi auzit de el? Suntem divorţaţi de, ah, să vedem… aproape patruzeci de ani.

Edward pune mâna pe centură, ca să se asigure că e fixată cum trebuie. În starea lui de alertă maximă, lumea arată exact atât de primejdioasă pe cât şi este.

— Fostul dumneavoastră soţ a ţinut o cuvântare la facultatea mea, zice John. Acum mulţi ani.

— Crispin era un ticălos, zice Louisa. Avea cancer, dar l-ar fi învins şi ar fi rămas ticălos încă mulţi ani.

— Nu vă plăcea de el? zice Edward.

— Păi, zice ea, era mai complicat de atât. Dar l-am urât, de cele mai multe ori.

— Văd maşina noastră.

John se apleacă să vadă mai bine maşina lor, de care se apropie centimetru cu centimetru. Acum trotuarul pare normal, populat doar de bărbaţi şi femei care merg undeva, pe care nu-i interesează Edward Adler şi nici n-au auzit de el.

— Eu nu mi-am urât familia, zice Edward.

Luisa se uită la el, cu luare-aminte. Are ochii de un albastru intens.

— Îmi pare rău să aud asta, zice ea. Ţi-ar fi fost mult mai uşor dacă îi urai, nu crezi?

John se apleacă peste Edward să deschidă portiera, apoi rămân amândoi afară, uitându-se pe geamul coborât, la bătrâna dinăuntru.

— A fost o plăcere să te cunosc, Edward Adler. Cred că voi păstra legătura cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— N-am nimic împotrivă, zice el.

Ea îşi flutură mâna încărcată de inele, geamul alunecă în sus şi Bentley-ul pleacă.

Când se întorc în New Jersey, totul pare diferit. Aerul pare să se fi schimbat în absenţa lui Edward; este mai dens şi are un gust uşor acru. Laptele pe care i-l dă Lacey în fiecare dimineaţă e neplăcut de rece. Edward constată că, de curând, a început să se teamă de microbi şi adulmecă hrana – ca să nu fie râncedă, sau răscoaptă, sau stricată – înainte s-o bage în gură. E uşurat să se afle iar în camera lui Shay, însă sacul de dormit pare să fi intrat la apă, şi o

etichetă din interior îi irită cicatricea, când se foieşte, noaptea. Hainele lui Jordan nu mai au mirosul lui sau al cutiilor de carton în care au stat luni întregi. Acum sunt impregnate de aroma floral ă a detergentului de rufe al lui Lacey.

Când Edward observă că şi păcănitul din cap a dispărut, îşi petrece ore întregi tatonând tăcerea proaspăt dobândită. Înclină lent capul dintr-o parte în alta, ţopăie, ba chiar se gândeşte la mama sa, însă nimic nu stârneşte păcănitul familiar. Se întreabă dacă nu cumva dispariţia simultană a câtorva simptome – orice urmă a stării de evitare, cearşaful neted dinăuntrul său, păcănitul – ar putea fi ea însăşi considerată simptomatică.

Până şi faţa lui Shay pare să se fi schimbat, în cele câteva zile cât a fost plecat, şi a căpătat vreo două expresii noi, imposibil de descifrat. Din când în când, din senin, în mijlocul prânzului, sau când sunt la dulapuri, îi aruncă o privire, şi el zice:

— Scuză-mă.

— Încetează, zice ea de fiecare dată. Nu-ţi cere scuze; n-ai greşit cu nimic.

Dar Edward ştie că e încă dezamăgită de el că nu s-a dus la audierea organizată de NTSB. Când i-a mărturisit, în prima noapte de la întoarcerea acasă, ea s-a înroşit la faţă şi i-a zis:

— Dar trebuia să fie atât de *interesant.*

O urmează pe coridorul şcolii şi se pomeneşte tresărind de mai multe ori pe zi, când se trânteşte o uşă sau porneşte difuzorul. Şcoala e mai zgomotoasă decât îşi amintea, şi într-o după-amiază, când un băiat strigă *„Îmi bag p...!”,* chiar la urechea lui, şi apoi îi aruncă o privire de genul *Linişteşte-te, omule, nu vorbeam cu tine,* Edward trebuie să se împleticească până în cea mai apropiată clasă goală şi să se aşeze pe un scaun.

La sfârşitul primăverii, soseşte o scrisoare despre comemorarea de un an. Câteva familii ale victimelor Zborului 2977 au format un comitet de comemorare, şi

compania aviatică s-a oferit să acopere toate cheltuielile. La un an de la prăbuşire, în aceeaşi dată, va fi ridicată o statuie comemorativă în Colorado, la locul tragediei. Terenul a fost donat de stat. Memorialul va rămâne acolo pe veci.

O schiţă a monumentului omagial însoţeşte scrisoarea. Un sculptor lucrează deja la 191 de păsări de metal, şi păsările vor fi prinse la un loc în forma unui avion. Un avion de pasageri făcut din păsări argintii.

— Oribil. Şi frumos, zice Lacey, uitându-se la fotografie.

Le-a spus lui John şi Edward, când s-au întors de la Washington, că a acceptat deja serviciul cu jumătate de normă de coordonatoare a voluntarilor la spitalul local de copii. Organizează voluntarii şi se asigură că există destui oameni care să le citească micuţilor bolnavi şi să ţină în braţe nou-născuţii. I-a spus lui Edward, cu o expresie de mândrie pe chip:

— Acum o să lucrez la adevăratul *General Hospital.*

Edward nu-i spune că şi-ar fi dorit să nu accepte postul, că e o altă schimbare deloc bine-venită în viaţa lui. Nu-i spune că a observat că revistele despre sarcină, care stătuseră pe raftul măsuţei de cafea de când venise el, au dispărut. Nu-i spune că a observat că ea umblă prin casă altfel, înainte şi după serviciu. Se foieşte dintr-o cameră în alta, şi fiecare pas e încărcat de un scop. Nu se mai uită la televizor împreună cu el. Când Edward închide ochii şi îi ascultă paşii repezi pe podeaua bucătăriei, pare să fie ai cuiva străin.

— Vrei să te duci la inaugurare? îl întreabă John.

— Nu.

— Ei bine, trebuie să spun că sunt uşurat. Rudele vor fi acolo.

John spune asta cu o oroare abia ascunsă, care aproape că îl face pe Edward să zâmbească.

— E prea mult, zice Lacey.

Deşi chestiunea e tranşată, cei trei rămân nemişcaţi – în vreme ce asfinţitul întunecă încăperea – şi se uită la imaginea unei cascade de păsări avântându-se spre cer.

În vara aceea, Edward se uită ziua la televizor, în vreme ce Shay e în tabără. Doctorul i-a spus că ar putea merge şi el în tabără, dar cu o şovăială în glas pe care Edward a exploatat-o, pentru că nu se poate imagina alergând pe terenul de baseball sau ferindu-se de mingi. Constată că îi place să fie singur în casă. Vorbeşte cu personajele în timpul episoadelor din *General Hospital:* îi spune lui Jason să nu lucreze pentru gangsterul Sonny şi lui Allen, să fie mai blând cu fiica lui.

Are mai puţine programări la doctor decât în vara precedentă, aşa că îşi extinde programul de privit la televizor şi, după prânz, trage câte un pui de somn pe canapea. De câteva ori, probabil ca să-l facă să iasă din casă, John îl ia pe Edward cu el la serviciu. Intră într-un birou ca o peşteră, mai mult gol, şi trec de la un calculator la altul, făcând copii de siguranţă datelor.

— Sunt în faliment, zice John şi face semn cu capul spre grupul de bărbaţi din colţul îndepărtat, cu cămăşi şifonate şi bărbi neîngrijite. Le-am instalat calculatoarele acum nouă luni, şi erau aşa de entuziasmaţi. Ce păcat!

Shay pare şi ea hotărâtă să-l scoată din casă. Două zile pe săptămână, după ce se întoarce din tabără, ţine morţiş să se ducă la terenul de joacă din josul străzii.

— Ai nevoie de aer curat, zice. Mai sunt şi alte lucruri în viaţă decât *General Hospital.*

El ridică din umeri, sceptic, dar nu-l deranjează să şadă într-un leagăn lângă ea, ascultând ce îi povesteşte despre ceva enervant spus de mama ei sau de cineva din tabără. Îşi duce mâna streaşină la ochi şi se uită la ţâncii care sapă în groapa cu nisip, cu expresii grozav de serioase pe feţele lor mici.

Când începe clasa a opta, ei continuă să meargă la terenul de joacă o dată sau de două ori pe săptămână, după ore. Pe Edward nu-l deranjează reluarea cursurilor; n-are nimic împotriva rutinei de a trece dintr-o sală de clasă în alta. Admiră cele două ferigi noi pe care le-a dobândit directorul Arundhi în timpul verii şi se duce în

biroul lui în fiecare miercuri după-masă, ca să ude plantele. Pune în fiecare zi televizorul să înregistreze *General Hospital* şi se uită când ajunge acasă.

Pe la jumătatea lui octombrie, actorul care îl joacă pe Lucky părăseşte serialul şi un actor nou preia imediat rolul. Mai târziu în acea după-amiază, când se dă în leagăn, Edward încearcă să-i explice lui Shay nedreptatea acestui lucru.

— Nimeni n-a semnalat schimbarea. Au afişat doar un mic anunţ în partea de jos a ecranului. Toţi ceilalţi actori se prefac, pur şi simplu, că e acelaşi Lucky, cu toate că, evident, e altă persoană. Tipul cel nou are cu vreo zece kile mai mult decât Lucky – nu seamănă aproape deloc cu el. Asta a făcut ca totul să pară atât de fals.

— E un serial de televiziune, remarcă Shay, izbind cu tălpile în pământ şi legănându-se cu putere.

Întotdeauna ajunge mai sus decât el. Împinge cu picioarele şi nu se opreşte deloc, de parcă ar putea fi judecată în fiecare clipă după forma fizică şi traiectoria ei.

— Toate personajele feminine din serial au suferit operaţii estetice semnificative. Monica aproape că nu-şi mai poate mişca faţa.

Se încruntă la ea şi îşi zice: *Aşa să fie oare?*

— Nu-mi place noul Lucky, zice el. N-o să mă mai uit deloc la serial.

— Adevăratul Lucky s-ar putea întoarce. Poate cariera lui în film se va dovedi un eşec.

— Ba nu, n-o să se întoarcă, răspunde Edward, aproape mârâind de enervare.

Shay întoarce capul şi îl priveşte. Se leagănă alături de el, o siluetă volatilă, înceţoşată.

— Am tot vrut să te întreb. Nu te-ai dus în vara asta la comemorare doar din pricină că n-ai vrut să mergi cu avionul?

Edward râcâie pământul cu piciorul. Se leagănă, cu un picior rămas pe pământ.

— Pe de o parte, da.

L-a surprins cu această întrebare şi îl doare pieptul în

vreme ce se gândeşte. Nu şi-a îngăduit să se mai gândească la comemorare după discuţia din bucătărie cu mătuşa şi unchiul. A încercat, când a refuzat să asiste la audiere, să se îndepărteze de toate gândurile legate de prăbuşirea avionului. Însă Shay i-a pus o întrebare, şi răspunsul este că nu se poate vedea intrând într-un aeroport, trecând de controlul de securitate sau legându-şi centura de siguranţă. Nu s-ar putea sui într-un avion, la fel cum n-ar putea zbura de pe acest teren de joacă fluturând din braţe. Locul său e pe pământ. A fost ţintuit la sol.

— E imposibil să ţi se mai întâmple încă o dată aşa ceva, zice Shay. În esenţă, ai garanta siguranţa acelui avion urcând în el.

— Nu aşa merge treaba.

Se foieşte în leagăn, care scârţâie.

— Asta se cheamă „eroarea jucătorului”.

— Ce-i aia?

— Când cei care joacă jocuri de noroc se conving singuri că, de vreme ce au pierdut de multe ori la rând, cu fiecare minut ce trece, au mai multe şanse să câştige. Dar se înşală – desigur. Şansele de a cădea capul rămân cincizeci la sută, chiar dacă a căzut pajura de zece ori la rând.

— Interesant.

Shay îşi lasă capul pe spate, în vreme ce se avântă în sus.

— Pentru că eu întotdeauna mă simt la adăpost când sunt cu tine, ca şi cum aş fi în siguranţă prin asociere.

Edward abia dacă aude ce a zis ea. A fost brusc inundat de un val de amintirile despre fratele său. I se întâmplă uneori şi ştie că trebuie să treacă prin ele. Singura cale de ieşire este să le parcurgă. Şi-l aminteşte pe Jordan în patul de deasupra, cu capul pe jumătate îngropat în pernă. Îşi aminteşte faţa lui Jordan când compunea muzică, cu fruntea încruntată de concentrare. Îl vede pe Jordan alături, în avion, şi ştie că cel mai mic, cel mai adevărat motiv pentru care nu va mai zbura niciodată este că ultimul loc pe care a stat într-un avion trebuie să fie cel de lângă fratele său.

2

„Pentru ce trăim, dacă nu pentru a ne face unul altuia viaţa mai uşoara?”

George Eliot

11.42

Chiar înainte de servirea mesei, Veronica face o scurtă pauză în colţul din faţă al cabinei, lângă bucătărie. În acest moment i se face întotdeauna poftă de o ţigară. Dorinţa e ciudată, de vreme ce a renunţat de patru ani la fumat şi nu-i lipseşte câtuşi de puţin senzaţia fumului care îi umple plămânii, dar, cumva, gestul acela de a-şi rezema şoldul de blatul de metal şi a privi afară pe ferestruică o face să-şi dorească de fiecare dată o ţigară.

Se întreabă câtă vreme va sta în LA – două zile, trei? E în aer deja de patru zile şi, cu toate că încă n-a primit programul pentru săptămâna viitoare, ştie că are dreptul la câteva zile libere. Vrea să-şi pună costumul de baie nou şi să zacă pe marginea piscinei. Vrea să conducă decapotabila fratelui său şi vântul să-i ciufulească părul.

Cât timp e în aer, vântul îi lipseşte cel mai mult. Aerul din avion nu-i aşa de rău cum zic pasagerii; nu-i place când oamenii trântesc păreri fără să se ostenească să adune mai întâi informaţii. Avioanele iau cam cincizeci la sută din aerul adunat din supapele de evacuare din compartimentul pasagerilor şi îl amestecă cu aer curat de afară. Apoi aerul trece prin filtre, pentru a fi sterilizat înainte să le fie dat pasagerilor. Aşa că aerul din avion *este* curat şi nu ai de ce să te plângi de el, dar Veronica tot simte în el gustul ostenelii cu care e obţinut.

Ori de câte ori pleacă de pe un aeroport, apreciază caracterul imprevizibil al fiecărei respiraţii. Poate fi o adiere blândă, sau mirosul de popcorn, sau apăsarea dinaintea unei furtuni. Observă nuanţe ale aerului care le scapă tuturor celorlalţi, în afară de cei din submarine, probabil, şi de astronauţi. Oamenii cărora pământul nu le ajunge; libertatea lor este în afara pământului. Veronica savurează în doze mici natura neînfrânată a lumii exterioare, dar *acesta* este căminul său. La douăsprezece mii de metri altitudine este cea mai desăvârşită versiune a ei înseşi.

Se îndreaptă de spate şi îşi trece mâinile peste şolduri. De la despărţirea de Lionel, mâinile sale au fost singurele care i-au atins trupul. N-a făcut dragoste de o lună, ceea ce este un record personal. De obicei trece peste perioadele de singurătate făcând sex cu tipul drogat şi sexy de la parterul locuinţei sale sau cu fostul iubit din facultate, însă acum a fost prea ocupată, sau poate cu gândurile în altă parte, ca să apeleze la ei. Totuşi, îşi dă seama că se simte singură; începe să simtă un mic frison când atinge un pasager chipeş. Chiar şi finanţistul de la clasa întâi – prea lunecos şi înfometat ca să-i placă, în mod normal – stârneşte ceva înăuntrul ei. Îşi scutură capul şi trage afară raftul mare, plin cu tăvile cu mâncare. Le pune pe cărucior. Alege cel mai lent mers, cel care amplifică la maximum legănarea şoldurilor, şi intră în compartimentul pasagerilor. Le cere fiecare privire şi apoi o azvârle ca pe o monedă în casa de marcat.

Stewardesa de la clasa economică se înfiinţează lângă Bruce.

— Servim mai întâi mâncarea specială, zice.

Bruce clipeşte nedumerit spre ea.

— Mâncarea specială?

Jordan coboară în poală suportul pentru tavă.

— E pentru mine. Mulţumesc.

— De ce capeţi mâncare specială? întreabă Eddie.

— E vegană. Mama a comandat prânzul pentru noi toţi când a rezervat biletele şi i-am spus să treacă preferinţa mea.

Pe tava pe care i-o întinde stewardesa se află un borcănel cu sos de mere, un sendviş cu humus şi un morman de felii de morcovi.

— Acum eşti vegan? zice Bruce.

— Sunt vegan de câteva săptămâni. Doar că n-ai observat tu că mă feresc de mâncărurile tale gătite cu produse lactate.

Jordan scoate ambalajul transparent al sendvişului.

Mutarea e grea pentru noi toţi, îşi zice Bruce. *El nu face*

decât să se exprime. Asta fac adolescenţii. Nu te pierde cu firea.

Bruce a fost întotdeauna bucătarul familiei şi, când era preşcolar, Jordan obişnuia să vină în bucătărie şi să ceară să-l ajute la gătit. De atunci au fost mereu parteneri. La început, Jordan a primit un cuţit pentru unt, pe care l-a folosit ca să taie legume moi. Aranja mâncarea pe farfurii. Gusta pastele, ca să vadă dacă au fiert destul, şi sosurile, dacă sunt destul de sărate. La zece ani îl ajuta pe Bruce să aleagă reţete. De Hanukkah a primit propriul abonament la *Bon Appétit* şi studia atent fiecare număr, îndoind colţul la reţetele pe care voia să le încerce. Eddie a devenit degustătorul lor, venea în bucătărie de la pian sau de la cartea pe care o citea, ca să dea mâncării nota de trecere. Când Bruce îşi imagina fericirea, aceea era să gătească în bucătărie alături de Jordan, în vreme ce îl ascultau pe Eddie cântând la pian în camera de alături. Scena se repeta în mod regulat şi îl făcea pe Bruce să freamăte de bucurie. De fiecare dată îşi spunea: *N-o să iau asta ca şi cum mi s-ar cuveni.*

Cu un an în urmă, Jordan a declarat că devine vegetarian din motive morale. Gata cu fleicile, hamburgerii de duminică, pastele *bolognese,* scoicile fierte în aburi. Bruce detesta ideea ca Jordan să mănânce preparate diferit de ale celorlalţi, aşa că s-a abonat la *Vegetarian Times* şi a gătit în fiecare seară cina vegetariană. Uneori făcea burgeri pentru el, Eddie şi Jane şi un burger vegetarian pentru Jordan, sau adăuga o farfurie cu *chorizo* sau *pancetta* – două dintre preferatele lui Jordan – de care el nu se atingea. A fost greu, şi Bruce ura în taină chestia asta, însă a făcut lucrurile să meargă.

Totuşi, vegan era cu totul altceva.

— Fără ouă sau lactate? Niciun pic de brânză? spune el.

— Ar fi trebuit să mă fac vegan imediat, zice Jordan. A fost o dovadă de slăbiciune morală din partea mea. Vacile din ferme suferă abuzuri groaznice. Sunt inseminate artificial iar şi iar şi apoi viţeii sunt smulşi de lângă ele. Şi sunt manipulate genetic să producă de zece ori mai mult

lapte decât ar trebui, aşa că îşi petrec viaţa umflate şi în dureri cumplite. Mor mult mai repede decât ar face-o în mod normal, explică Jordan, scuturând din cap. E îngrozitor.

— Îh, face Eddie.

— Şi nici nu vrei să ştii ce se întâmplă cu găinile.

— Corect, zice Bruce. Nu vreau.

Jordan mijeşte ochii, ca şi cum l-ar cântări din priviri pe bărbatul acela de lângă el.

— Te-ai descrie ca un laş moral?

Bruce şovăie, luat prin surprindere. Aude în gând şoapta soţiei: *Asta-i opera ta. Tu ai spus că vrei ca băieţii să aibă gândire critică.*

Eddie se izbeşte cu umărul de cel al fratelui său.

— Nu fi rău cu tata.

— Nu sunt rău.

— Jordan are dreptate, zice Bruce. Faptele sunt de partea lui. Ca societate, ne purtăm îngrozitor cu animalele.

— Şi, zice Jordan, ar trebui să notezi că omul este singura specie care bea laptele matern al altor mamifere. N-ai văzut niciodată un pisoi bând lapte de capră, nu? Dacă stai să te gândeşti mai bine, e cam scârbos că bem lapte de la ţâţa vacii.

Bruce se freacă cu mâna la ochi. *Ce o să gătesc de aici încolo?* îşi zice. Aproape toate reţetele sale vegetariene se bazează pe lapte sau brânză. Simte o greutate răspândindu-i-se în piept, tot mai împovărătoare. Văzuse o fotografie cu bucătăria casei lor din California, cu oţel inoxidabil strălucitor şi de două ori mai mare decât cea din New York. Abia aştepta să gătească acolo. Crezuse că o săptămână de gătit reţetele lor preferate, umplând casa cea nouă de mirosurile familiare, i-ar ajuta să se simtă acasă.

— Nu spun că *tu* trebuie să fii vegan, zice Jordan, simţind, poate, melancolia tatălui. Dacă vrei să continui să faci animalele să sufere în mod inutil, eşti liber s-o faci.

— Mulţumesc, zice Bruce. Mulţumesc nespus de mult.

Când tava cu mâncare poposeşte în faţa sa, Linda regretă că a comandat-o. Simte că-i explodează în nări mirosul de pui al sendvişului; oricât şi-ar suci capul, nu poate scăpa de el. Feliile de morcov sunt deprimant de portocalii şi de flexibile. Singurul lucru plăcut e cutia rece de Cola.

Lângă ea Florida mănâncă un sendviş pe care şi l-a scos din geanta încăpătoare. Are un miros delicios. Fredonează în vreme ce mănâncă şi răsfoieşte o revistă de modă.

— Scumpete, zice Florida, la cum oftezi, zici că eşti un cauciuc din care iese aerul. Trebuie să te linişteşti. Poţi să mănânci ceva?

— Nu, zice Linda. Nu pot.

— E devreme în această *situaţie,* zice Florida fluturând din mână spre talia ei. Se poate întâmpla orice, aşa că încă n-aş începe să-mi fac griji că n-o să fiu în stare să-i plătesc facultatea.

Linda simte o gheară în piept. Încă n-a ajuns să câştige mai mult de douăzeci şi şase de mii de dolari pe an. Plănuia să-şi caute o slujbă în California, dar se cuvine să-şi ia serviciu când e gravidă?

— N-ar trebui să fiu în preajma atâtor radiaţii, zice.

— Ce vrei să spui?

— Sunt tehnician radiolog.

Expresia Floridei se schimbă, şi o bate uşurel pe mână.

— Ah, zice, Marie mi-a fost o prietenă dragă. Ce fire pătimaşă era! Am locuit la două case distanţă de ea.

Linda clipeşte, nedumerită.

— Marie?

— Curie. Ea şi soţul ei au descoperit radioactivitatea. Cu siguranţă ai auzit de ea în domeniul tău.

— Oh, Dumnezeule, zice Linda.

Crede că o să izbucnească în râs, însă strălfulgerarea aceea de amuzament e înghiţită de mlaştina neliniştii. E săracă şi n-are serviciu şi a jurat că n-o să primească bani de la tatăl său, şi, în toată cariera ei profesională, s-a umplut de radiaţii. Copilul se va naşte, probabil, luminând ca o lanternă.

— Desigur, Marie a murit din cauza chestiei ăleia. Dar o ţinea în buzunar şi o păstra în noptieră. Nu-i o idee bună, după cum s-a dovedit.

Dincolo de hublou, plouă. Linda şi-ar dori să fie afară, în furtună, departe de firul îmbârligat al istoriei personale al acestei femei, în umezeala fertilă, unde să se poată spăla de radiaţiile, pelicula şi sonarul din ultimii cinci ani. Ar vrea să fie curată.

Benjamin stă la coadă la toaletă. Spera să evite folosirea toaletei din avion – a băut cât de puţin posibil de la trezire, cu gândul să se ţină până în California. Cu toate că, dacă e să fie sincer cu sine, asta a făcut în fiecare zi de la operaţie. Se simte în permanenţă pârjolit, pe punctul de a se deshidrata. Urăşte să se uite la punga lipită într-o parte. Urăşte să deşurubeze capacul şi să efectueze manevra stângace de golire a conţinutului în closet. Cândva, era cel mai puternic bărbat din încăpere, din orice încăpere. Acum îşi poartă conţinutul la vedere, şi pielea nu-i mai poate ţine organele. Totul se prelinge afară.

Benjamin simte că cineva se aşază la coadă în spatele său.

— Salut, amice, zice o voce de bărbat.

Benjamin priveşte peste umăr şi vede un tip alb, înstărit, la cămaşă.

— Salut, răspunde el, pe un ton care descurajează conversaţia.

Însă tipul îşi roteşte gâtul, cu ochii pe jumătate închişi, aparent nereuşind, sau nedorind, să priceapă aluzia.

— Nu suport să stau nemişcat atâta timp, zice el.

— Sigur.

— Aş putea folosi toaleta de la clasa întâi, dar aveam nevoie să-mi dezmorţesc picioarele.

Benjamin nu răspunde, dar se întreabă în sinea lui dacă tipul ştie că sună a papiţoi.

— Pardon, domnilor, zice Veronica şi se întoarce într-o parte, ca să treacă de ei.

Se opreşte cu un picior în aer, cu şoldul stâng aţintit ca

un pistol, şi îi spune lui Benjamin:

— Te descurci? Dacă ai nevoie de ajutorul meu, nu trebuie decât să-mi dai de ştire.

— E în ordine, zice el.

Ea dă din cap şi se unduieşte mai departe pe intervalul de trecere.

— O cunoşti? zice tipul alb, şi vocea i se frânge la jumătatea propoziţiei.

Când se uită după stewardesă, expresia lui îi aminteşte lui Benjamin de lupul dintr-unul din desenele animate la care se uita în copilărie, în fiecare duminică dimineaţă. Ochii îi ies din cap şi o priveşte ca şi cum ar fi mort de foame şi ea s-ar fi prefăcut într-un jambon.

Afurisită treabă, îşi zice Benjamin, *aş vrea s-o doresc.* Şi ştie, în acel moment, cu avionul legănându-se uşurel sub el şi ploaia prelingându-se pe hublouri, că dacă ar trebui să aleagă între stewardesă şi tipul ăsta de alături, l-ar alege pe tip. Îşi spusese că a fost doar Gavin, o aberaţie, poate o criză mentală, însă adevărul trece de Gavin, ajungând înapoi, cel puţin până la internatul şcolii militare, când era conştient că se bucura pentru că nu erau şi fete pe acolo. De când se ştie, fetele l-au făcut să se simtă, cumva, trist, iar stewardesa aceasta, cu fundul ei apetisant, îl face să se simtă de-a dreptul dezolat.

— Nu, zice. N-o cunosc.

— E rândul tău, zice tipul, arătând spre semnul LIBER de deasupra uşii de la toaletă.

— Poţi merge tu mai întâi.

— Eşti sigur? Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Şi acum el se întoarce într-o parte, ca să treacă pe lângă Benjamin. Umerii li se ating pentru o secundă, şi Benjamin înregistrează fiorul care îl străbate. Fiorul îl face să se gândească: *La dracu' cu asta,* iar *asta* îi include pe tipul respectiv, care arată ca de pe Wall Street, şi pe Gavin, şi punga lipită într-o parte, şi următoarea operaţie, şi ideea că trebuie să continue să se simtă trist şi să urmeze aceleaşi reguli pe care le-a tot urmat de când Lolly l-a debarcat la şcoala militară. *La dracu' cu asta,* îşi zice –

simţind un nou fior, care vine din adâncul său.

Florida ia ultima înghiţitură din sendviş şi mototoleşte celofanul într-un ghemotoc minuscul.

— Şmecheria e să pui niţel turmeric pe carne, zice ea, când vede că Linda o priveşte.

— E un condiment?

Celofanul din mână provine din bucătăria sa din Vermont, la fel ca şi curcanul şi roşiile. A stat în faţa chiuvetei din bucătărie, locul ei preferat din casă, unde lumina intră în şuvoaie pe fereastră şi, la capătul curţii, se văd munţii, şi a tăiat acea roşie. Bobby a trecut de două ori prin încăpere în timp ce ea pregătea sendvişul. Ştia că pleacă, dar nu şi pentru cât timp. Îi spusese că se duce la petrecerea de burlăciţă a unei prietene din East Village. Petrecerea era reală, şi Florida fusese invitată. Însă, îndesat în bocancii de drumeţie din fundul dulapului, avea un bilet doar dus spre Los Angeles.

— Da, e un condiment.

Florida pune biluţa în geantă.

— Mă duc în California pentru soare, zice, fluturând mâna spre fereastră. Îmi place să cred că ploaia asta curăţă calea pentru cerul albastru.

— De ce *te duci* acolo? O vacanţă?

Florida ridică din umeri.

— Cunoşti pe cineva acolo?

— Am doi vechi prieteni pe care îi pot căuta. N-am fost niciodată, e un loc pe cinste, şi nu-s prea multe locuri despre care să poţi spune cu adevărat acest lucru. Vreau să mă dau cu rolele pe faleza aia şerpuită care se întinde de-a lungul plajei, ştii, cea pe care o vezi mereu în filme?

— Da, zice Linda.

— Ei bine, de-asta mă duc la Los Angeles.

— Dar eşti măritată, nu?

Linda se uită la mâna Floridei, aşa că se uită şi ea. Pe inelarul stâng are un inel simplu de argint. Se gândise să-l scoată, dar îi place şi, de asemenea, se îndoieşte că l-ar putea face să treacă de încheietură. Era mai slabă când ea

şi Bobby s-au căsătorit.

— L-am părăsit, zice. Totuşi, înainte să se înrăutăţească lucrurile. Am avut destule vieţi ca să ştiu să am încredere în instinctul meu. Am plecat cât el încă mai ţinea la mine. Numai că eram pe cărări diferite.

Linda tace un moment.

— Adică nu voia să se dea cu rolele pe faleza şerpuită de lângă plajă?

Florida e surprinsă de râsul care erupe din ea. Probabil că şi oamenii din jur sunt surprinşi; niciodată nu şi-a trăit veselia cu discreţie. Din faţa lor şi de pe cealaltă parte a intervalului, se întorc câteva capete. Cumva, femeia de lângă Florida doarme în continuare. Acum Florida râde pe înfundate, încovoiată. Şi-l imaginează pe Bobby la masa de lucru, cu teancul de schiţe în faţă. Fiecare cu un plan amănunţit în cazul unei anumite catastrofe: prăbuşirea dolarului, resurse de apă limitate din cauza încălzirii globale, o catastrofă climatică, o răscoală populistă care răstoarnă guvernul şi un stat poliţienesc fascist, printre altele. Avea treisprezece planuri amănunţite, cu scenarii complicate, de tipul „dacă… atunci…”.

— Aşa e, zice Florida, răsuflând greu. Nu vrea să se dea cu rolele, şi eu vreau.

Şi acesta pare să fie cel mai mare adevăr legat de motivul pentru care l-a părăsit. O priveşte cu mai mult respect pe fata de alături. Poate că, la urma urmei, are ceva înţelepciune în ea.

Alt adevăr este că schiţele s-au schimbat pe parcursul căsniciei lor. La început, acele planuri vizau salvarea tuturor sau, cel puţin, a prietenilor şi a apropiaţilor care gândeau la fel ca şi ei, dar pe măsură ce anii treceau, în Vermont, şi ei erau din ce în ce mai izolaţi, planurile au fost revizuite – la început subtil, apoi făţiş – ca să-i salveze doar pe ei. Sau chiar, a ajuns ea să bănuiască, doar pe el.

— Îmi pare rău că n-a mers, zice Linda.

Florida îi zâmbeşte fetei.

— Totul se sfârşeşte, zice. Nu-i motiv să te întristezi. Ce contează e ce începe în acel moment.

— Acest moment?
— Aşa-i.

După ce a fost la toaletă, Mark străbate de două ori culoarul. Şederea lângă doamna care tastează cu trudă, cu fruntea boţită, îl stresează. Îi vine să bată pumnul cu soldatul acela uriaş, când trece pe lângă el, întorcându-se la locul lui, dar se teme că gestul ar putea părea, cumva, rasist. În schimb, îi face semn cu capul. Se întreabă dacă tipul crede că îl dispreţuieşte pentru că e soldat şi, probabil, mai puţin şcolit ca el. Însă Mark nu-l dispreţuieşte deloc. Îşi dă seama că tipul ăsta se descurcă întotdeauna; pare profesionist. Şi Mark e profesionist. Crispin Cox a fost şi el, al naibii de sigur, în tinereţe. Bărbaţii ăştia sunt fraţii săi. Rasa şi clasa n-au nimic de-a face cu asta. *Vă cunoaşteţi marfa? Sunteţi foarte competenţi? Puteţi fi cei mai tari? Atunci haideţi la drum cu mine, fraţilor.*

E din nou în clasa întâi. Aproape se aşază, dar hotărăşte să mai facă un tur. Doamna cu copii şi soţ cu păr alb nu se numără printre cei mai tari. E o anxioasă, nu o războinică. E mamă şi îl secătuieşte de toate forţele. Mark se opreşte la jumătatea intervalului şi închide ochii. Încearcă să simtă unde este Veronica.

— E totul în ordine? o aude spunând din spate.

— O, da.

Şi chiar este. A luat o pilulă cu cofeină înainte să plece de la loc, şi se simte bine. Grozav, chiar.

Ea se uită la el în felul acela tipic anumitor femei, vrând parcă să spună: „Îţi pot citi gândurile”, aşa că Mark se hotărăşte: *Ce mama naibii, o s-o spun în gura mare.* Totuşi, vorbeşte în şoaptă, ca să nu audă nimeni altcineva.

— Îmi doresc mai mult decât orice pe pământ să te sărut.

Urmează o tăcere. Aparatele de aer condiţionat zumzăie şi cineva deschide zgomotos o pungă cu chipsuri, altcineva strănută ascuţit, iar în această pauză Mark îşi dă seama că lucrurile ar putea să ia o întorsătură foarte urâtă. Ea ar

putea să se uite la el cu dezgust, să insiste să se întoarcă imediat la locul lui, să facă o plângere pentru hărţuire sexuală, chiar să-l dea în judecată.

Dar apoi, Veronica îi răspunde, tot în şoaptă:

— Nu suntem pe pământ, domnule.

Simte cum izbucnesc în el focuri de artificii.

— Cu atât mai bine, zice.

IUNIE 2015

La doi ani după accident, fizioterapeutul şi doctorul care îşi drege glasul îl declară pe Edward perfect sănătos, ceea ce înseamnă că n-are de ales, trebuie să meargă în tabără cu Shay. Din câte constată, consilierilor – nişte puşti cu doar câţiva ani mai mari decât el – nu le pasă dacă poate să alerge de la o bază la alta, aşa că îşi asumă rolul celui care ţine scorul. Şade în tribune, la umbră, şi notează alergările. Clasa de arte şi meşteşuguri se dovedeşte a fi surprinzător de plăcută; e ceva liniştitor în faptul că şade lângă Shay în faţa unei varietăţi de tuburi cu lipici, beţişoare colorate, markere şi piese în formă de ochişori bulbucaţi, cu libertatea de a crea ceva urât.

Totuşi, pe Edward îl îngrijorează faptul că medicii îl declară „apt", întrucât acest lucru detensionează atmosfera în jurul său. La sfârşitul clasei a opta, profesorii se aşteaptă deja ca el să-şi facă temele pentru acasă şi să ia cuvântul în dezbaterile din clasă. Lacey îi dă pentru prima dată treburi de făcut în casă – să spele farfuriile şi să-şi spele hainele – şi în serile în care ea stă la spital până târziu, încălzeşte la cuptor o pizza pentru el şi John. Besa îl roagă pe Edward s-o ajute să care de la maşină cumpărăturile mai grele şi uneori îi aruncă o privire încărcată de scepticism, care pare să spună *încă mai ai nevoie să fii tot timpul cu fiica mea?* Toţi adulţii îl înghiontesc uşurel pe Edward în spinare şi îl privesc pieziş. Limbajul trupului lor spune: *Criza a trecut Trebuie să mergi mai departe, ca să ne vedem şi noi de vieţile noastre.*

Dar cum poate să fi trecut criza, când el încă are probleme cu somnul, şi trebuie să poarte hainele fratelui său ca să se simtă intact, şi n-o să-şi mai vadă niciodată familia? Aşa că, atunci când Lacey îl întreabă, cu o privire plină de ardoare: *E distractiv în tabără? Îţi place?* el trebuie să-şi ascundă iritarea. *Nu, nu-mi place în tabără,* îşi zice. Principala senzaţie este cea de uşurare, că această

nouă experienţă nu e insuportabilă. Edward se pomeneşte evitându-şi mătuşa şi petrecând mai mult timp decât de obicei acasă la Shay. Înţelege dorinţa adulţilor ca el să fie vindecat, pur şi simplu – cum ar putea să înţeleagă cu adevărat prin ce a trecut el? Dar are impresia că Lacey ar trebui să-şi dea seama cum stau lucrurile.

Când se termină vara, mătuşa devine vizibil entuziasmată că el începe liceul, lucru cu totul de neînţeles, pentru că Edward nu vede vreo diferenţă reală faţă de gimnaziu. El şi Shay merg în aceeaşi clădire, cu acelaşi director. Numai că fac cursurile la cele două etaje de sus în loc de cele două de jos. Singura schimbare care i se pare semnificativă lui Edward este că acum nu mai e scutit de ora de sport. I-a plăcut să petreacă acea perioadă în sala de studiu, citind sau mâzgălind ceva într-un carnet.

Sala de sport uriaşă a liceului este situată în colţul din spate al etajului trei – Edward se duce în biroul profesoarei înainte de prima oră şi spune:

— Nu pot să alerg prea repede şi uneori îmi pierd echilibrul. Cred că ar fi mai bine să stau în tribune şi să asist. Aş putea să ţin scorul. Sau să cronometrez, dacă vreţi. Să-i cronometrez pe copii, sau ceva de genul ăsta.

Doamna Tuhane, profesoara de sport, o femeie îndesată, cu părul castaniu scurt şi un fluier la gât, nici măcar nu ridică privirea de pe tăbliţă.

— Asta nu-i o echipă, copile – e oră de sport. N-o să fii singurul care se împiedică şi cade. Ai cinci minute la dispoziţie, şi apoi să faci bine să fii pe linia aia galbenă, în echipamentul cuvenit şi în cea mai bună formă.

— Dar…

— Niciun „dar”.

După ce s-a schimbat, dă de Shay, care îl aşteaptă în faţa vestiarului.

— Cred că facem o echipă de baschet, zice. Ai jucat vreodată baschet?

Edward şi fratele său aruncau uneori mingi la coş pe terenul de joacă din împrejurimi. Edward clatină din cap.

— Tata nu era mare admirator al sporturilor de echipă.

— Poate o să constaţi că îţi place. Mie îmi place să dobor mingea din mâinile ticăloşilor. Asta e legal în baschet, ştii. E în regulament, explică şi îi aruncă o privire piezişă. Poate o să afli că eşti bun la sport.

— Nicio şansă.

Shay ridică din umeri.

Lui Edward îi e frig la picioare în pantalonii scurţi de sport. Creşte atât de repede, încât îl dor tot timpul mâinile şi picioarele. Nu vrea să fie aici.

— Încetează să te aştepţi că am puteri ascunse, bine? zice. Nu sunt un afurisit de vrăjitor.

— Nu mă mai aştept la asta.

O priveşte şi ştie că e adevărat. Seria *Harry Potter* e de mult de domeniul trecutului, şi acea posibilitate – acea copilărie – a rămas în urma lor. Cresc. Edward, în trupul său care se extinde – e o dezamăgire atât pentru ea, cât şi pentru el însuşi. Îşi face curaj pentru un val de tristeţe, dar e surprins de furie. Când vorbeşte, vocea lui capătă un ton răutăcios.

— Pot să te *asigur* că n-o să fiu bun la baschet.

— Dumnezeule, zice Shay. Foarte bine.

Cu faţa arzându-i, o urmează pe teren. Stă acolo unde stau şi ceilalţi copii. Când începe ora, acustica sălii i se pare o adevărată tortură. Şuieratul repetat al fluierului, bufniturile mingii de baschet pe podea, mişcările picioarelor şi izbirea trupurilor de al său. Volumul sălii, zgomotul presant îi trezesc amintiri de care încearcă să fugă. Pe când traversează în zigzag terenul, inima îi bubuie în urechi. Îşi fereşte privirea, ca să nu-i paseze nimeni mingea. Când mingea aterizează o dată în braţele sale, tresare din tot corpul. O azvârle, ca şi cum ar fi o grenadă gata să explodeze.

De două ori, profesoara de sport zbiară la el:

— Adler, mergi în direcţia greşită! Întoarce-te!

Edward începe să creadă că ceasul de pe perete s-a oprit sau că el s-a prăbuşit în interiorul acestei ore, ca într-o mare de nisipuri mişcătoare, şi n-o să se mai elibereze niciodată. Timpul l-a înghiţit cu totul. O să transpire şi o să

se panicheze pe veci în această sală de sport. Când un copil se izbeşte de el, Edward acţionează fără să se gândească: se răsuceşte şi-l îmbrânceşte în piept. Copilul – Edward vede acum că nu e un băiat, ci o fată asiatică pe nume Margaret, care l-a ajutat să-şi găsească noul dulap – cade pe podea.

— Adler, ieşi de pe teren în clipa asta! Du-te şi aşază-te! zice doamna Tuhane.

În seara aceea, Edward le spune lui John şi Lacey:

— Trebuie să-mi daţi o scutire pentru ora de sport. Doar pentru câteva luni, până mă mai înzdrăvenesc. E prea periculos.

— Periculos? repetă John şi se uită la soţia sa. Au schimbat orele de sport de când am fost noi copii?

— O să mă prefac de fiecare dată că mă doare burta dacă nu-mi daţi scutire, zice. Nu mai merg acolo niciodată.

— Dragule, zice Lacey. Sigur că da. O să-ţi scriem o scutire.

În seara aceea, când intră în dormitorul lui Shay, se uită în jos la picioarele lui. Aude şi acum în minte mingile de baschet bubuind în podea, când spune:

— Îmi pare rău că am fost nesuferit.

Îşi dă seama că pare furios, cu toate că nu este; numai că încearcă să vorbească destul de tare ca să acopere bubuitul mingilor.

— Ce ai avut cu Margaret?

Încearcă să găsească o modalitate să explice cum s-a simţit pe terenul de baschet, că nervii îi luau foc, fitil după fitil. După ora de sport, i-a cerut iertare lui Margaret. Ea nu i-a răspuns nimic, doar l-a fulgerat cu privirea şi a plecat.

— Cel puţin, ştii că nu vor exista consecinţe pentru că ai îmbrâncit-o, zice Shay. Fiindcă tu eşti tu.

— Niciun copil n-ar păţi nimic pentru că a îmbrâncit pe cineva o *dată.*

— Ba bine că nu. Eu am primit o suspendare pentru că i-am tras un pumn unui băiat.

Edward se holbează la ea.

— Ai primit o suspendare? Când?

— Chiar înainte să vii tu aici. S-a mutat cu familia, aşa că nu mai e la şcoală.

Shay închide cartea.

— Fredona în timpul fiecărei ore, ceea ce era foarte enervant. N-am mai suportat.

— Aşa că l-ai pocnit?

— Păi, mă plictiseam înainte să vii tu şi nu suport să mă plictisesc. Trebuia să mă distrez cumva. Am fugit de acasă aproape în fiecare an de când am împlinit şase ani. Întotdeauna am avut un alt plan, cu timpi diferiţi. La un moment dat, mi-am dat seama că n-o să fug niciodată de-a binelea, pentru că asta ar ucide-o pe mama. Dar tot aveam nevoie să fac planul, ca să-mi abat atenţia.

Edward îşi aminteşte cum a stat pe prag cu Besa într-una dintre primele sale săptămâni aici.

— Mama ta mi-a spus că băteai fetiţele când erai mică. Mi-a mulţumit că sunt prieten cu tine, şi am presupus că exagerează ca să mă facă să nu mă mai simt prost că mă tot înfiinţez aici.

— Nu exagera.

— De la ce încercai să-ţi abaţi atenţia?

Shay scoate un oftat de exasperare, apoi zice:

— Nu ştiu. Mama îmi cumpără păpuşi la fiecare Crăciun, sperând că o să mă joc cu ele. Luăm cina la cinci şi un sfert în fiecare zi. Cunoşti schema noastră pentru pui? Pentru că avem o schemă pentru pui. Mâncăm pui fript lunea, pui la cuptor miercurea şi pui la grătar vinerea. Nu se schimbă niciodată.

Edward are impresia că a intrat în alt dormitor decât cel în care doarme în fiecare noapte. Îşi aminteşte că a urmat-o pe Shay pe coridor în prima zi a clasei a şaptea şi a văzut-o cum loveşte cu cotul un băiat, ca să nu stea în calea lui. Îşi aminteşte cum se încrunta la oamenii care obişnuiau să se uite la el ca la un spectacol. Întrezăreşte această nouă versiune a lui Shay în cea veche.

Ea îşi scutură mâinile, cum fac atleţii înainte de o

competiţie.

— Uite, zice. Nu mai vreau să tac. Nici tu nu cred că vrei să tac.

— Nu, spune el, cu toate că se simte neliniştit.

Aerul din încăpere e ciudat, ca liniştea dinaintea unui uragan.

— Prăbuşirea avionului şi mutarea ta aici au fost, evident, incitante, zice ea. Dar acum…

El încuviinţează. Ştie că *acum* totul e diferit şi nesatisfăcător. Aerul e rarefiat şi e loc pentru plictiseală, laolaltă cu alte tipuri de vag disconfort cronic. Edward gâfâie uşor, aproape că se încovoaie şi îşi pune mâinile pe genunchi, pentru că ziua de azi l-a epuizat, însă trebuie să se concentreze, pentru că iritarea sa faţă de lume şi iritarea lui Shay faţă de el sunt două lucruri foarte diferite. A doua este inacceptabilă, şi totuşi Edward vede acum mici semne ale dezangajării ei în ultimele luni. Uneori Shay stinge lumina devreme, chiar dacă nu este prea obosită. În tabără, a ales altă activitate opţională decât el: Edward s-a înscris la un curs suplimentar de arte şi meşteşuguri, iar ea a ales tâmplăria. O dată sau de două ori a stat la prânz la o masă plină cu alţi copii. Simte un fior de panică. O pierde.

— Îmi pare rău că te plictisesc, zice, şi urăşte faptul că sună aşa de smiorcăit.

Ea ridică din umeri.

— Nu-i vorba despre tine, Edward. De data asta.

Faţa ei capătă o expresie primejdioasă. Se uită pe fereastră de parcă ar vrea să sară şi apoi s-o ia imediat la goană. El ştie că, într-un fel, faptul că s-a răstit la ea în sala de sport a dezlănţuit starea aceasta. Ea se angajase să aibă grijă de el, şi el i-a spus să-şi vadă de treabă.

Of, Doamne, îşi zice. *Ce-am făcut?*

Când se întoarce iar cu faţa la el, are o expresie aprigă.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu trebuie s-o faci chiar acum, zice Edward. Spune-mi mâine.

N-are habar ce vrea Shay să spună, doar că nu mai

poate suporta nimic altceva. Îşi aminteşte cum mama sa îşi apăsa cu degetul mare semnul din naştere de pe claviculă. Când Jane a observat că fiul ei o priveşte, a zâmbit şi a spus: *Apăs aici când vreau să dau timpul înapoi.* Edward, aflat atunci la vârsta de opt ani, a crezut-o şi şi-a dorit să se fi născut şi el cu un semn din naştere magic. Acum, aceeaşi dorinţă se înfiripă în sufletul lui. Cuprins de spaimă, ar vrea să dea timpul înapoi chiar din acest moment.

— I-am promis mamei că-ţi voi spune eu asta, altfel a zis că ţi-o spune ea, şi ar fi umilitor.

O maşină claxonează puternic pe stradă, şi Edward simte sunetul reverberând în tot trupul său.

— Nu mai poţi să dormi în camera mea. E bine, totuşi; nimic altceva nu se va schimba.

Temperatura îi scade brusc; dintr-odată, are pielea rece.

— De ce?

— Mama m-a făcut să-i promit când ai apărut aici, când ai început să dormi în camera mea, că asta va înceta când nu vom mai fi copii. Când voi deveni femeie. Îâââh, face ea şi îşi acoperă faţa cu palmele. Aşa îi zice ea, spune, printre degetele răsfirate.

Edward se uită la ceasul de pe noptiera ei. E opt şi şaptesprezece minute. Cum de n-a trecut încă această zi?

— Despre ce vorbeşti? zice. Ştii că nu pricep nimic.

— Mi-a venit ciclul.

În afară de excursia la Washington, Edward a mers pe întuneric de la casa lui până la casa ei, în fiecare noapte de când s-au cunoscut.

— Şi ce dacă? zice, dar ştie că e ceva de care lui Besa îi pasă, o piatră de hotar unde şi-ar aşeza steagul, şi a făcut-o deja.

— Ştiu că nu vrei să dormi în camera copiilor. Dar există o canapea extensibilă în pivniţa voastră. Ar trebui să dormi acolo. Pot să te ajut să te instalezi. Mai poţi dormi în camera mea câteva zile, până e gata pivniţa.

Edward clipeşte. Ştie că trebuie să răspundă, aşa că zice:

— Bine.

— Am ştiut amândoi că nu poate continua la nesfârşit.

Eu n-am ştiut, îşi zice Edward în sinea lui.

A doua zi este miercuri, aşa că Edward se duce, după ore, în biroul directorului Arundhi. Dau ocol încăperii, Edward cu stropitoarea albastră, directorul cu punguţe de muselină cu tot soiul de îngrăşăminte pentru plante. Punguţele n-au etichetă, dar el ştie ce e în fiecare. La câteva dintre plante, directorul pune conţinutul punguţei direct pe frunze, întinde bine cu degetele şi apoi reglează lămpile de încălzire de deasupra. La altele, face cu atenţie găuri în pământ, cu arătătorul, şi apoi varsă uşurel îngrăşămintele în ele.

Edward a învăţat să toarne apa încet şi să se uite la culoarea pământului, ca să vadă dacă e saturat. Cafeniu-închis e bine; negru ca smoala şi noroios înseamnă că a pus prea multă apă. Se concentrează pe controlarea stropirii. Mâinile îi tremură din când în când, din cauză că n-a dormit aproape deloc noaptea trecută. A stat treaz pe podeaua camerei lui Shay, încercând să-şi fixeze în amintire crăpătura în formă de Y din tavan, încercând să-şi fixeze în amintire micile scârţâieli pe care le stârneşte ea când se foieşte în somn.

— Le poţi spune numele, Edward?

Directorul e cu trei plante înaintea băiatului. Adulmecă o frunză, apoi lasă capul într-o parte, ca şi cum s-ar gândi ce înseamnă acel miros.

Edward ştie acum că încăperea nu e plină de multe soiuri de plante, cum a crezut la prima vizită, ci de multe soiuri de ferigi. Directorul Arundhi nu e numai un grădinar pasionat, ci, mai concret, este expert în ferigi. Ba chiar a publicat şi o carte, intitulată *Ferigi din nord-est: inclusiv pedicuţa şi coada-calului,* care este aşezată pe pervaz, între două ghivece mari.

Edward lasă jos stropitoarea şi ia de pe birou un spray. Plantei franjurate din faţa sa îi prieşte cel mai mult apa pulverizată.

— E o ferigă-crocodil.

— Bravo.

Edward o numeşte pe următoarea.

— Feriga-de-Boston. Corn-de-cerb. Apoi două ferigi părul-Maicii-Domnului. O ferigă-laur.

Mijeşte ochii spre planta din colţ. E înaltă de vreo şaptezeci de centimetri, cu frunze ca nişte cureluşe, netede ca pielea.

— Aceea şi cea de după ea sunt ferigi cuib-de-pasăre.

Directorul Arundhi dă din cap cu drag în acea direcţie.

— Pe frumuseţea din faţă o am de când am absolvit liceul.

— Feriga năsturaş. Cele de pe raft sunt feriga-de-argint, iar asta e o labă-de-cangur.

— Excelent. Şi ce au toate în comun, ce le deosebeşte de celelalte plante?

— Sunt vascularizate şi se reproduc prin spori.

Bărbatul încuviinţează din cap, cu mustaţa întinsă într-un zâmbet.

— Bună treabă. Eşti un învăţăcel cu care lucrezi de plăcere.

După ce Edward a terminat cu stropitul, îşi pune rucsacul. Shay îl aşteaptă acasă, să înceapă amenajarea pivniţei. Îşi potriveşte mai bine curelele rucsacului şi respiră lent, dorind ca timpul să încetinească în jurul său.

Directorul Arundhi se întoarce dinspre cea mai bătrână ferigă, din colţ.

— E deja ora patru? Încă ceva înainte să pleci, Edward. Doamna Tuhane mi-a spus că ai ales să nu faci sport.

— Mă doare piciorul.

— Hmmm, da. Mi-a spus despre oră şi ce scria în cererea de scutire. Poţi ţine asta un pic? Vreau să-i aranjez suportul.

Ştie că am îmbrâncit o fată, îşi zice Edward. Directorul îi pune în braţe o ferigă-de-cameră şi se întoarce să aranjeze suportul. Băiatul coboară privirea spre plantă. E de un verde strălucitor şi înaltă de vreo cincisprezece centimetri. Are frunzele cât o unghie. Ţinând-o la piept, Edward se

uită drept în miezul ferigii. Dacă o plantă are o faţă, asta trebuie să fie. Nu se poate împiedica să-şi spună că planta îl priveşte cu scepticism. *Sunt de acord,* îşi zice.

— Cum îţi surâde ideea? Edward?

Îşi dă seama, când îşi aude rostit numele, că directorul vorbeşte de cel puţin un minut. Ridică repede privirea şi îi înapoiază planta.

— Poftim?

— Ridicarea de greutăţi, zice directorul Arundhi, părând uşor iritat. În timpul orei de sport poţi să ridici greutăţi în sala de forţă, în loc să te alături clasei tale. Asta îţi va permite să ai grijă de piciorul vătămat şi să faci, totuşi, sport. E mult mai linişte în sala de forţă decât în sala mare. Şi eu prefer să merg acolo. Şi tuturor ne prinde bine să căpătăm un pic de forţă, nu-i aşa?

— Ridicare de greutăţi? zice Edward.

La început îi este greu să asocieze cuvântul cu ceva. Îşi imaginează bărbaţi uriaşi, cu pielea unsă cu ulei, în bikini. Tatăl său n-ar fi ridicat niciodată greutăţi, nici John. Edward se uită la director, care are obrajii moi şi talia groasă. Ridică directorul greutăţi?

Apoi şi-l aminteşte pe soldatul din avion. Edward şi Benjamin au făcut cunoştinţă în faţa toaletei, şi soldatul părea ireal de musculos. Cu siguranţă ridica greutăţi; nimeni nu s-ar fi luat vreodată de el. Benjamin trebuie să se fi simţit în siguranţă oriunde, la mărimea lui. *Ar fi fost* în siguranţă oriunde, în afară de acel avion. Edward se uită în jos, la braţele sale slăbănoage şi la încheieturile osoase. Simte forma cicatricei de pe fluierul piciorului. Încearcă să se imagineze mai mare, mai puternic, mai în siguranţă.

— Am să fac asta, zice, şi vocea i se frânge. Mulţumesc.

La cină, Lacey zice:

— Ai un film preferat?

— Eu?

Edward avea privirea aţintită în farfurie, încercând să găsească o cale de a mânca destul din cotletul de porc cât să nu o dezamăgească pe Lacey. Pofta de mâncare i-a

scăzut de la anunţul făcut de Shay. Simte cum se întunecă pe dinăuntru, luminile i se sting, una câte una.

Eşti bine? l-a întrebat Shay azi, la prânz. *N-o lua razna din cauza asta. Totul e în ordine. Suntem în ordine.* El a zis: *Ştiu,* dar, în realitate, se simte ca şi cum i-ar fi fost înmânată o înştiinţare cum că trebuie să păşească pe o scândură şi să se arunce într-un bazin plin cu rechini. În fiecare minut mai înaintează un pic pe scândură. Aceasta va fi ultima noapte pe podeaua ei. Mâine va sări.

— Da, prostuţule, zice Lacey.

— Al tău care e?

Zice asta ca să tragă de timp. N-are un film preferat. Când era mic, a fost *Cartea junglei.* A mai văzut vreun film de la prăbuşire? *General Hospital?* se întreabă în gând.

— *Magnolii de oţel,* zice Lacey.

— Şi al tău? îl întreabă Edward pe John.

E în largul său cu acest fel de eschive conversaţionale; le exersează în fiecare săptămână cu doctorul Mike. De câte ori îl deranjează o întrebare, o redirecţionează. Săptămâna aceasta, încercând să evite s-o menţioneze pe Shay sau faptul că se mută în alt dormitor, i-a spus lui Mike de cartea despre investiţii pe care şoferul Louisei Cox le-a adus-o în acea săptămână. Înăuntru era o notă scrisă pe un carton foarte gros: *Există elemente ale unei educaţii adecvate pe care nu le predă nimeni la şcoală. Citeşte această carte şi apoi scrie-mi gândurile tale organizate.* Era a doua carte pe care o aducea şoferul, de la audiere încoace. Prima a fost o biografie a lui Teddy Roosevelt, pe care Shay şi Edward au citit-o împreună, oprindu-se aproape la fiecare pagină ca să râdă de evidenta adoraţie a autoarei faţă de preşedintele cel voinic. Dar acum, când Shay zice: *Ne facem temele?* Edward simte un val de vinovăţie care n-are nimic de-a face cu temele date de profesori, ci cu faptul că trebuie să-i trimită doamnei Cox gândurile sale organizate – despre o carte aşa de plictisitoare, încât nu izbuteşte să treacă de prima pagină.

Doctorul Mike s-a amuzat, totuşi, aşa că Edward a

învins. Nu-l învinge întotdeauna pe psihoterapeut – de obicei, doctorul Mike intră în joc un minut şi apoi lansează o întrebare şi mai apropiată de ţintă –, însă Edward crede că poate să controleze o conversaţie cu mătuşa şi unchiul. Ei n-au îndemânare; n-au nicio şansă.

— *Vânătorul de recompense.*

John mestecă o îmbucătură din mâncare şi zâmbeşte un pic, ca şi cum filmul ar fi o amintire dragă.

— L-am văzut de douăzeci şi trei de ori.

— Dumnezeule mare, zice Lacey. Asta nu-i ceva cu care să te împăunezi, să ştii.

— A, da? zice John, indicând cu furculiţa spre soţia sa. Tu de câte ori ai văzut *Magnolii de oţel,* Lace?

— Acela e un film clasic, zice Lacey, pe un ton trufaş, apoi se întoarce spre Edward. Mă gândeam că, dacă-ţi place *Războiul stelelor,* sau alt film mare, am putea să-ţi luăm aşternuturi cu *Războiul stelelor.*

Edward rostogoleşte fraza prin cap, încercând s-o priceapă.

— Aşternuturi?

— Besa mi-a spus că o să dormi pe canapeaua extensibilă din pivniţă. Cred că îţi putem amenaja acolo jos un spaţiu cu adevărat special.

Acolo jos. Edward îşi imaginează pivniţa, care e chiar sub ei. Se află acum aproape de capătul scândurii şi vântul urlă, iar el se detestă pentru că se simte aşa. Ştie că e mai necăjit decât ar trebui să fie, cel puţin în privinţa a ceea ce se petrece la suprafaţă. S-a dus la culcare într-o cameră; acum o să se ducă la culcare în alta. Între dormitorul lui Shay şi pivniţă sunt mai puţin de treizeci de metri. Va continua să meargă la şcoală în fiecare dimineaţă împreună cu Shay. Va continua s-o asculte citind cu glas tare. Veştile de suprafaţă sunt suportabile. Dar ce ar putea să fie dincolo de asta, sub apa învolburată, îl frământă.

Lacey îi zâmbeşte larg din partea cealaltă a mesei. Edward lasă furculiţa din mână, pofta de mâncare i-a pierit. Întunericul dinăuntrul său a devenit copleşitor. Se întreabă ce i-a spus de fapt Besa lui Lacey. I-a spus că lui

Shay i-a venit ciclul? Sau a spus altceva, ceva ce Edward se teme că este adevărul adevărat: că Shay pur şi simplu s-a săturat de el şi acum are scuza necesară ca să-l alunge din camera ei şi, prin urmare, din viaţa ei?

Ridică obiectele metalice pe care doamna Tuhane îi spune să le ridice, îşi îndreaptă spinarea când îi spune ea s-o facă şi încearcă să descifreze jargonul ciudat al fitnessului pe care îl adoptă ea. Sala de forţă este lipită de sala de sport; Edward aude copiii tropăind pe podeaua lucioasă. Mingile driblate. Un fluier care solicită atenţie.

— O să faci genuflexiuni, îndreptări cu haltera şi ridicări la bancă, zice ea. Acestea sunt exerciţii compuse, ceea ce înseamnă că solicită mai mult de un grup de muşchi deodată. Dacă înveţi să ridici corect greutăţi la banca de presă, poţi să îmbrânceşti pe cineva care e mai greu decât tine cu cincizeci de kilograme. Dacă faci îndreptări cu haltera la potenţialul tău maxim, poţi ridica o maşină de pe un copil prins sub ea.

— Chiar aşa? zice Edward.

Încearcă să se imagineze ridicând o maşină, roşu la faţă, cu braţele tremurând de efort. Imaginea e ridicolă.

— Chiar aşa.

— Şi genuflexiunile la ce ajută?

— La tot. Când faci genuflexiuni, îţi soliciţi întregul sistem. Vrei picioare puternice? Genuflexiuni. Vrei braţe puternice? Genuflexiuni.

Doamna Tuhane are întotdeauna un aer foarte concentrat, însă în clipa asta arată ca şi cum ar transmite un uriaş adevăr etern. Benjamin Stillman trebuie să fi făcut genuflexiuni. Trebuie să fi ştiut ce să facă cu fiecare obiect metalic din această încăpere.

Edward face genuflexiuni cu un băţ de lemn ţinut pe umeri, pentru că doamna Tuhane zice că e jalnic de slab şi nu e pregătit pentru o bară de fier, cu atât mai puţin pentru greutăţi reale. Pe când se lasă în jos, îşi aminteşte cum s-a uitat Shay pe fereastră, cu o expresie aprigă pe faţă.

— Adler, zice doamna Tuhane. Genuflexiunile nu se încheie când ai ajuns jos. Asta se cheamă să stai pe vine. Trebuie să te ridici sprinten.

Să te ridici sprinten, repetă Edward în minte şi încearcă să se supună.

Shay citeşte cu glas tare un capitol din *Busola de aur,* de Philip Pullman, apoi, la ora nouă, Edward se ridică în picioare. Încearcă să se gândească la ceva de spus, ca să nu se întâmple asta. Dar nu-i vine nimic în minte, pentru că adevărul este: dacă Shay vrea ca el să plece, trebuie să plece. N-a auzit aproape niciun cuvânt citit de ea din carte; va trebui să frunzărească mai târziu cartea ca să recupereze. Toţi muşchii din corp îi zvâcnesc şi îi tremură, ca sute de benzi de cauciuc, şi ştie că o să aibă dureri mâine.

Zice, fără să se uită la ea:

— Bine, noapte bună.

— Sper să dormi bine. Ne vedem dimineaţă.

Amândoi vorbesc un pic prea tare, iar Edward îşi ia rucsacul şi se împleteşte afară din încăpere. Se simte uşurat că Besa nu se zăreşte pe nicăieri. Iese pe uşa din faţă şi apoi, în mijlocul drumului până la casa mătuşii şi unchiului, în întuneric – un punct pe care ştie că Shay nu-l poate vedea de la fereastră – se prăbuşeşte la pământ. Nu-i o alegere; trupul său pur şi simplu cedează şi cade.

Acum n-am niciun loc care să fie acasă, îşi zice Edward.

Apartamentul din New York City, cu părinţii şi fratele, era acasă. După accident, trupul său l-a condus într-un loc de pe podeaua lui Shay, şi şi-a făcut acolo o vizuină, unde a devenit mai puternic. În loc să mai doarmă alături de Jordan, a dormit alături de Shay, şi asta a fost o consolare. Casa mătuşii şi unchiului, care se înalţă ameninţător deasupra lui în întuneric, n-a părut niciodată să fie ceea ce îi trebuia lui. Edward a păşit dincolo de capătul scândurii şi e în apa întunecată, cu rechinii dându-i târcoale.

Se face covrig pe pământ. Noaptea de septembrie e surprinzător de rece. Închide ochii, ca să se potrivească cu

apa întunecată şi cu cerul întunecat. Nu-şi poate aminti să fi plâns aşa de la accident, sau poate că nu i s-a mai întâmplat niciodată. Are obrajii scăldaţi în lacrimi, umerii i se cutremură. Lacrimile fac să se umfle oceanul din jur. Valurile urcă şi apoi se unduiesc în creste albe, şi se întreabă dacă o să-l vadă pe Gary, cu balenele lui.

De-abia când cineva îi zgâlţâie braţul, îşi dă seama că a adormit.

— Oh, Dumnezeule, Edward! Te-ai lovit?

Figura palidă, înspăimântată a mătuşii e deasupra lui. Apoi mătuşa se întoarce şi strigă:

— John! John, vino! John!

Pare speriată, îşi zice Edward.

Lacey îl prinde de umeri.

— Poţi să vorbeşti, Edward? Ştii unde eşti?

El dă din cap, cu toate că mişcarea necesită un efort imens. Îşi simte trupul ca şi cum ar fi fost sudat într-o entitate solidă. În cele din urmă, reuşeşte cu greu să articuleze:

— Da.

Apoi e acolo şi unchiul, aplecat deasupra lui Edward. John poartă pijamaua veche, în carouri.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Uită-te la el. Ar trebui să mergem la spital?

— Hai să-l ducem întâi înăuntru.

John îl ridică pe jumătate pe Edward, apoi îşi pune un braţ al băiatului în jurul umerilor. Lacey face la fel de cealaltă parte. În picioare, Edward e mai înalt decât îşi amintea că ar fi şi se întreabă dacă nu cumva se dezmembrează de-a binelea, iar capul i se îndepărtează plutind de restul trupului. Singura lui speranţă – pe când înaintează toţi trei greoi – este ca Shay să fi adormit repede şi să nu stea la fereastra dormitorului ei, ca să nu-i vadă pe mătuşa şi pe unchiul lui târând în casă ceea ce a mai rămas din el.

12.22

Oamenii zboară, deşi ştiu că o parte dintre avioane se prăbuşesc în fiecare an. „Ştiu” acest lucru, şi totuşi găsesc moduri de a suplimenta şi, prin urmare, de a atenua informaţia. Cea mai obişnuită suplimentare este aceea că, statistic, e mai periculos să mergi cu maşina decât cu avionul. În cifre absolute, într-un an au loc cinci milioane de accidente de maşină, în comparaţie cu douăzeci de accidente aviatice, aşa că zborul *este* într-adevăr mai sigur. Oamenii sunt ajutaţi, de asemenea, de uzanţe; dat fiind că zborurile comerciale sunt publice, intră în joc un soi de încredere de grup. Oamenii sunt încurajaţi de prezenţa celorlalţi. Când stau alături, umăr la umăr, îşi închipuie că e cu neputinţă ca atât de mulţi oameni să-şi fi asumat în acelaşi timp un risc prostesc.

Podeaua se zguduie sub tălpile lui Crispin, pe când se întoarce încet la locul său. Drumul la toaletă a durat, probabil, în jur de douăzeci de minute. A trebuit să şadă mult timp pe closet doar ca să-şi adune forţele s-o pornească înapoi. *Mă simţeam bine acum o lună. Mă simţeam eu însumi. Nu ştiu cine naiba e tipul ăsta,* şi-a zis.

Chiar înainte de zbor, avocatul lui Crispin, Samuels, la fel de bătrân ca şi el, dar în formă fizică atât de bună încât s-a hotărât să se apuce de haltere la şaptezeci de ani, a sunat să-i spună că figurează pe lista anuală a publicaţiei *Forbes,* cu cei mai bogaţi o sută de oameni din America.

— Hm, a zis Crispin la telefon.

— Felicitări, Cox. Eşti o fiară.

— Hm, a zis el iar.

Ce făcea, de fapt, era să înregistreze că nu simte nimic. Era pe listă de douăzeci de ani, iar în ultimii zece, de când îşi vânduse compania, se aflase în prima jumătate a listei şi aştepta cu nerăbdare în fiecare an anunţul făcut de *Forbes.* Nota în calendar data şi răspundea la telefon cu promptitudine în acea zi. Striga şi bătea cu pumnul în birou la auzul veştii.

— Cox, te simţi bine? Sunt sigur că doctorii din Los Angeles te vor pune numaidecât pe picioare.

— Sună-l pe Ernie şi spune-i că vreau să-mi schimb testamentul când ajung acolo.

— Bine.

— De ce să le las totul copiilor? Mă urăsc.

— Evident, cei de la Met[16] speră să te gândeşti la ei.

— Îi bag undeva.

Crispin era de zeci de ani în comitetul director – îi plăceau şedinţele, la care luau parte barosani din New York şi multe persoane din anturajul său –, dar n-a colindat aproape niciodată sălile ca să admire operele de artă. A fost un teren de box distractiv pentru el şi Louisa, de vreme ce amândoi erau legaţi de instituţie. Ea era licenţiată în istoria artei şi îi plăcea să se creadă colecţionară. Într-o perioadă, pe la jumătatea anilor ’90, a fost preşedinta comitetului director şi l-a exclus din şedinţe.

— Care-i planul tău?

Crispin se abţine să spună: *Nu prea ştiu.* Nu spune niciodată *Nu prea ştiu.* Nesiguranţa înseamnă slăbiciune, iar el e, din principiu, împotriva ei.

— S-ar putea să las tot muntele în cârca Louisei, zice. Asta chiar că ar da-o peste cap. Afurisita aia de femeie şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să pună gheara pe banii mei. Aş putea să i-i ofer pe tavă.

Ideea îl face să chicotească.

La celălalt capăt al liniei se aşterne tăcerea, pentru că Samuel este şi avocatul Louisei. E gâtuit de discreţia profesională.

— Cum vrei tu, Cox. O să-l anunţ pe Ernie.

Acum, în vreme ce Crispin se afundă, recunoscător, în fotoliul său, vede picăturile de ploaie de afară ca pe norocul său căzând la pământ. E un gând trist, pentru că banii – fără el legat de ei – n-au niciun sens. Sunt doar nişte petice dreptunghiulare de hârtie verde cu alb, pentru

[16] Metropolitan Museum of Art (Muzeul Metropolitan de Artă) din New York.

care, ca să le agonisească, şi-a irosit întreaga viaţă, întregul sine. I-ar plăcea să-i joace o festă Louisei, dar ea n-are nevoie de bani – nici măcar n-ar observa adaosul în viaţa ei de zi cu zi. După cum a zis odată unul dintre prietenii lui: „Nu poţi mânca mai bine decât mănânci acum”. Şi el, şi Louisa mănâncă atât de bine pe cât este omeneşte posibil.

Întotdeauna s-a sinchisit de bani şi de ce trebuia să facă pentru a obţine mai mulţi. Cifrele au contat pentru el până la telefonul avocatului din această dimineaţă, şi dacă şi asta s-a dus, atunci ce-i mai rămâne? În partea cealaltă a intervalului dintre scaune, puştiul ăla care zici că-i drogat loveşte în tastatură ca şi cum fiecare literă pe care o scrie o să schimbe cu adevărat ceva. Şi poate că va schimba, poate că schimbă.

Poate că a schimbat.

Acum, durerea e o colecţie de bile de sticlă care i se rostogolesc prin abdomen. În vreme ce adoarme, îşi zice: *Ar fi trebuit să-mi duc copiii în excursie cu cortul atunci când m-au rugat.*

Bruce îşi freacă pielea capului – un tic nervos despre care nu ştie sigur dacă e chiar un tic, pentru că e întotdeauna conştient de gestul său – şi se ridică în picioare.

— Mă duc doar s-o salut pe mama voastră, zice. Să fiţi cuminţi.

— Tată, n-avem cinci ani, zice Eddie.

— Spune-i mulţumesc pentru desert, dar conţinea produse lactate, aşa că i l-am dat lui Eddie, zice Jordan.

Bruce oftează pentru că, în visul pe care tocmai l-a avut, Eddie *chiar avea* cinci ani. Băieţelul şedea în poala lui, pe canapea, şi Bruce îi citea *Aventurile lui Winnie de Pluş.* Eddie se rezema de pieptul tatălui, şi senzaţia acelei greutăţi – încrederea deplină şi lipsa oricărei inhibiţii de care băiatul dădea dovadă relaxându-şi fiecare gram din trupuşorul lui pe trupul tatălui – era unul dintre lucrurile pentru care experienţa de a fi părinte i se părea de

neratat.

Bruce îi citise cartea aceea de douăsprezece sau treisprezece ori, de la început până la sfârşit. Ştia că tuturor copiilor le place repetiţia, însă lui Eddie mai mult decât oricui. După ce a învăţat să citească, citea aproape în fiecare seară, în pat, din *Aventurile lui Winnie de Pluş* şi a văzut de nenumărate ori filmul preferat, *Cartea junglei.*

— Cel puţin, are gusturi bune, zicea Jane când Bruce îşi manifesta cu glas tare îngrijorarea că băiatul nu citea şi *alte* cărţi. Cel puţin, îi plac clasicii.

La doisprezece ani, Eddie are nişte membre ca nişte fuse. Rotunjimile au dispărut. E stângaci în îmbrăţişări; în braţele tatălui, pare un copăcel ameninţat de intemperii. Atingerea clapelor pianului pare să-i ofere repetiţia după care tânjeşte acum Eddie, şi nu mai are nevoie sau nu mai vrea ca tatăl să-i citească.

Bruce împinge într-o parte perdeaua de la clasa întâi şi vede că locul de lângă Jane e gol.

— Stai jos, îi zice ea. Nu ştiu unde s-a dus.

Bruce se aşază alături.

— Tipul ăla nu arată prea bine, remarcă el, arătând spre bătrânul care doarme în partea cealaltă a intervalului.

— Se pare că e un magnat celebru.

— Magnat, zice el şi zâmbeşte. Şi atunci de ce zboară cu un avion de pasageri? Dacă aş fi magnat, aş avea avionul meu.

— De fapt, e un escroc, un sforar, zice ea. Şi asta e valabil îndoit pentru vecinul meu de scaun. Pur şi simplu, îmi dau seama.

— Cum merge scenariul?

Bruce încearcă să se asigure că tonul său nu e prea apăsat. Vrea să aibă o discuţie, nu o ceartă. I-a fost dor de soţia sa, acolo, la îndepărtata clasă economică.

Ea pare să simtă ce gândeşte el, ca de obicei.

— Îmi pare rău, zice. Încă o dată.

Îşi pune mâna peste a lui şi i-o strânge. Pielea ei e moale şi atingerea soţiei lui îi smulge lui Bruce un zâmbet. Poate fi supărat pe ea şi, în acelaşi timp, conştient că o iubeşte. I-

au trebuit ani întregi ca să poată accepta absenţa logicii din iubirea lor. Frustrarea plus o dispoziţie proastă plus un anumit zâmbet al ei sunt egale cu o fulgerare de bucurie în pântecul lui. Speră ca băieţii să aibă parte pe viitor de acelaşi gen de logică strâmbă. Îşi aminteşte expresia de pe faţa lui Jordan în restaurantul chinezesc şi se întreabă, pentru o fracţiune de secundă, dacă e cu putinţă ca fiul său cel mare să fi cunoscut deja acel sentiment. Dar îşi alungă gândul, care îi pare absurd.

— Ce-i? zice Jane. Fii bun, gândeşte cu voce tare.

— Ar trebui să-l înscriem pe Eddie la Colburn School din Los Angeles.

Jane înalţă din sprâncene.

— Zău?

— Nu eşti de acord?

— Ba da, cum să nu. Mă gândesc că e talentat şi adoră pianul. Dar asta îl va scoate din programul tău de învăţământ.

— Nu complet. Încă mă mai pot asigura că învaţă matematică şi citeşte istorie.

— Jordan o să se simtă singur.

— Ştiu. Va trebui să ne gândim la ceva. Poate că o să-i placă să petreacă şi mai mult timp doar cu tatăl său.

Asta e o glumă, pe care o pricep amândoi, dar niciunul nu se osteneşte să zâmbească.

Jane îşi lasă capul pe umărul lui.

— Unde e tipul ăsta? întreabă Bruce.

— Probabil se ţine de coada stewardesei de la clasa întâi. Cred că e îndrăgostit.

— E frumoasă?

Încearcă să o vizualizeze pe femeia respectivă şi îşi aminteşte un coc strâns, dar nimic altceva.

Jane mijeşte ochii la el.

— Pe bune că n-ai remarcat-o?

El încuviinţează din cap, privind spre laptopul ei.

— Se apropie de sfârşit chestia asta?

Aude cum frustrarea acumulată se furişează în vocea sa şi e dezamăgit de el însuşi. E un răspuns atât de prozaic;

ar vrea să se descurce mai bine, atât ca soţ, cât şi ca bărbat.

Jane îşi îndreaptă spatele şi se uită la ecran. La şirurile de litere închegate în cuvinte, la formatul de scenariu cu spaţii goale şi împroşcături de dialog.

— Nu, zice. Dar va fi până să aterizăm. Promit.

Veronica a făcut asta de două ori în cariera ei. Nici vorbă să fie un obicei, dar ştie cum este cel mai bine să procedeze. Îi spune lui Mark să se ducă în toaleta din spate, stânga – cea mai ferită de privirile celorlalţi din avion – peste zece minute. După ce îl vede că face asta, aprinde semnalul luminos PRINDEŢI-VĂ CENTURILE, ca să-i ţină pe cât mai mulţi oameni la locurile lor. Apoi dă la maximum volumul difuzoarelor, umplând aerul cu paraziţi. Capul fiecărui pasager treaz se dă pe spate, uitându-se la tavan, unde sunt difuzoarele. Ea taie zgomotul şi se furişează în toaletă.

Încăperea e atât de îngustă, încât ea şi Mark se pomenesc imediat lipiţi unul de altul. Când uşa e încuiată, se porneşte automat ventilaţia şi se aprinde lumina, aşa că sunt scăldaţi în fluorescenţă, şi o oglindă se află la cinci centimetri de ceafa ei. Pulpele lui Mark sunt presate de marginea closetului. Miroase surprinzător de frumos, totuşi; supapele de ventilaţie îşi fac treaba.

— Fără cuvinte, şopteşte Veronica.

Mark îi cuprinde ceafa în căuşul palmelor, cu degetele înlănţuite prin cocul de la baza gâtului. Veronica icneşte uşor, surprinsă de pofta ei. Ar vrea să-şi scoată agrafele din păr, însă trebuie să-şi reia munca în cel mult şase minute, pentru că altfel sigur i se va simţi lipsa, şi trebuie să arate exact la fel ca atunci când a intrat în toaletă.

Se contorsionează ca să-şi ridice fusta şi ca să-şi tragă în jos dresul.

Mark îşi desface cureaua.

Se aude un ciocănit, nu la uşa toaletei, ci de pe laturile avionului, şi undeva în mintea ei, Veronica îşi zice: *Ce-i asta?*

Toc, toc, toc, se aude ciocănitul, ori aparatul de aer condiţionat, ori canalul de scurgere, în vreme ce Mark îşi aşterne buzele peste ale ei – sărută surprinzător de bine – şi ea îl prinde de fese ca să-l împingă înăuntru.

Şi apoi se stârneşte un vuiet în capul ei şi ea e la fel de roşie ca rujul de pe buze şi curge împreună cu tot ce alcătuieşte viaţa, iar când Mark Lassio îi şopteşte la ureche: *Aş putea avea nevoie de tine,* ea suflă cuvintele în aer ca pe sărutări.

Jordan îşi înghionteşte fratele, apoi se apleacă spre el. Tatăl lor încă nu s-a întors.

— Ce-i? zice Eddie.

— Stewardesa de la clasa întâi şi un tip tocmai au intrat împreună în toaletă.

Eddie se răsuceşte pe scaun şi se uită în spatele avionului.

— De ce să facă asta?

Râsul lui Jordan sună aproape ca un cotcodăcit.

— Ca să facă sex, probabil.

Eddie se arată oripilat.

— În toaleta avionului?

— Nu cred că a mai observat altcineva. Ea a abătut atenţia tuturor cu zgomotul acela din difuzoare, ca să nu se uite nimeni.

— Tu cum de te-ai uitat?

— Număram rândurile de scaune din avion, aşa că eram cu faţa în partea aceea.

Eddie se gândeşte la asta, cu un aer serios.

— Poate că el se simte rău, şi ea a intrat ca să-l ajute.

— Poate. Totuşi, părea destul de sănătos.

Eddie se cutremură.

— E dezgustător.

— Păi, cu siguranţă eu, unul, nu mai pun piciorul în toaleta aia.

Jordan se gândeşte la Mahira şi simte cum i se umflă prohabul. Lasă tava mai jos, ca să nu vadă fratele lui.

Observă că tatăl lor se îndreaptă spre ei pe culoar. Se

gândeşte la tatăl şi mama lui făcând sex, şi erecţia îi scade.

— Totuşi, zice Eddie, în felul lui grijuliu, delicat, e destul de mişto să te gândeşti că sexul e aşa de grozav, încât nu te deranjează să-l faci într-o toaletă.

Jordan dă din cap şi se simte profund recunoscător pentru remarcă. Recunoscător că fratele său e pe cale să-l ajungă din urmă pe tărâmul viselor erotice şi al lenjeriei de corp incomode.

Crispin deschide ochii şi nu ştie unde se află. Mă rog, ştie că e într-un avion. Asta sare în ochi. Dar cu ce destinaţie, şi când? A zburat de sute de ori în viaţa sa; au fost ani întregi când părea că petrece mai mult timp în aer, în drum spre conferinţe şi vacanţe luxoase, decât pe pământ. Şi-ar putea permite să cumpere o escadrilă de avioane, dacă ar vrea, dar întotdeauna a refuzat să zboare cu un avion privat. Zborurile de pasageri erau unul dintre puţinele locuri în care putea să şadă printre clienţii săi, să observe cum gândesc şi cum se comportă. Întotdeauna considerase timpul petrecut în aeroporturi şi în avioane o ocazie inestimabilă de cercetare a pieţei.

— În ce an suntem? o întreabă pe femeia de alături.

Ea poartă un jerseu alb, încheiat până sus.

— Daţi-mi încheietura, zice. Vreau să vă verific pulsul.

— Nici vorbă. Răspunde la întrebare.

— Suntem în 2013.

— M-am născut în 1936. Asta înseamnă că am…

Închide ochii, dar creierul său refuză să facă socoteala. Bănuieşte că femeia asta e o asistentă medicală, probabil asistenta lui.

Ea îl apucă de braţ, ca şi cum ar avea vreun drept s-o facă, şi îi pune două degete pe încheietura mâinii, la interior. Bătrânul o lasă, pentru că, odată cu capacitatea de a face operaţiuni aritmetice, i-a dispărut şi forţa fizică.

— Puls neregulat[17], şopteşte ea.

Crispin dă din cap, sau poate că, de fapt, nu dă din cap

[17] În original, *thready pulse.* Joc de cuvinte, în paragraful următor: *thread* - „aţă”.

de-a binelea, doar încuviinţează în sinea lui. El e ca o aţă. Se înşiră şi deşiră chiar acolo, pe loc.

— Vă e frig, domnule Cox?

Da, gândeşte el. *Îngheţ. Şi nu mai sunt tânăr. Şi sunt singur în cer, mergând nu ştiu unde.*

Când vecinul de scaun se întoarce, Jane e amuzată de deosebirea dintre energia lui şi cea a soţului ei.

Tenul lui Mark pare fragil şi rumen, ca şi cum ar fi fost pe afară, plimbându-se pe vreme rea. Se foieşte şi tot ţăcăne pixul. Bruce a stat liniştit alături de ea. A trebuit să se uite în ochii lui ca să-i ghicească gândurile; n-au existat indicii exterioare.

— Cred că e grindină, zice ea, arătând spre hublou.

— Asta-i aiurea. E vară.

Ea dă din cap şi se uită lung la amestecul cenuşiu de nori şi precipitaţii. Se întreabă dacă nu cumva vremea încearcă să-i dea un avertisment. *Întoarce-te,* ar putea să spună. *Scrie-ţi povestea de dragoste. Trăieşte cu mai puţin. Ai putea să te muţi lângă Lacey, aşa cum şi-a dorit ea dintotdeauna. Să vă creşteţi copiii împreună.*

Dar s-a dovedit că Lacey nu poate să aibă copii. Jane a constatat de fiecare dată cu surprindere cât de mâhnită era *ea* când sora ei pierdea o sarcină. Şi-a ascuns tristeţea de Lacey, fireşte, însă când sora ei rămânea iar însărcinată, Jane se simţea copleşită de entuziasm. Avea să apară un nou membru în familie şi un bebeluş pe care să-l răsfeţe băieţii ei. Aproape că ameţea de bucurie la gândul acesta. *Un nou prunc pe care să-l iubeşti.* Însă teama cu privire la ce ar putea să piardă sora ei în acest proces contrabalansa de fiecare dată valul de speranţă.

Sunt şi alte moduri de a întemeia o familie. Vrei să mă interesez de agenţii de adopţie sau e mame-surogat? îi spusese Jane la telefon. Însă Lacey continua să încerce să rămână însărcinată, şi cu siguranţă Jane n-avea de gând să se mute lângă sora ei doar ca s-o vadă cum se omoară. Şi apoi, ar urî periferia, petrecerile de Super Bowl, privirile ciudate aruncate familiei sale deoarece copiii învaţă acasă

şi au păreri periculoase. Bruce i-ar îndepărta pe oameni, înfiinţându-se nepoftit la şedinţele locale pe tema educaţiei şi criticând meritele educaţiei de masă oferite copiilor.

— Fir-ar să fie, zice Mark, nu mă pot concentra.

— Asta-i pentru că suntem la jumătatea zborului, zice Jane. Eu întotdeauna mă simt deznădăjduită pe la mijloc. Când mai ai câteva ore înainte şi câteva ore în urma ta. Te simţi înţepenit.

Mark se întoarce să o privească.

— Asta are sens.

Ţăcăne din pix şi zice:

— De cât timp eşti căsătorită?

Ea zâmbeşte, surprinsă.

— Să vedem… De şaisprezece ani.

— La dracu'. E mult timp. Şi nu l-ai înşelat niciodată?

Ce discuţie ciudată, îşi zice Jane. *Dar poate că pasagerii de la clasa întâi sunt întotdeauna mai deschişi unul cu altul, pentru că presupun că au atât de multe în comun?*

— Nu.

El clatină din cap.

— La dracu'.

— Eşti însurat?

— Am fost, vreo zece minute.

— A fost o greşeală la distracţie?

— Ha, face, iar râsul lui sună ca un lătrat. Da, cam aşa ceva. Prea multă cocaină, totuşi.

— Ah.

Jane n-a consumat niciodată cocaină, nu s-a măritat niciodată cu persoana nepotrivită, nu i-a căzut niciodată cu tronc un însoţitor de bord. Simte o împunsătură de regret. N-ar vrea să fie ca bărbatul ăsta, cu energia lui iritantă, dar îşi doreşte să fi făcut, poate, unul-două ocoluri în propria călătorie. Ea acţionase întotdeauna în mod chibzuit.

Acum, că Jordan pare să aibă pumnii ridicaţi spre lume, şi-ar dori să-i poată spune fiului ei: *Ştiu cum e. Într-un an, am petrecut toată luna noiembrie în Seattle protestând împotriva Organizaţiei Mondiale a Comerţului.* Dar nu

poate. Apogeul indignării ei a fost să citească articole din *The Nation* şi să dea din cap cu afectare. *Pot exista părţi bune,* îşi zice, *într-o viaţă dezordonată.* Ea şi Bruce duc o viaţă ordonată. Până şi cea mai mare ambiţie a ei – să scrie un film intim, personal, mic – e cuminte şi ordonată.

Mark se freacă la ochi şi se uită în jur, fără îndoială după stewardesă.

Jane îşi înalţă şi ea capul, încercând să-l ajute.

DECEMBRIE 2015

Edward se uită la copacul din faţa cabinetului doctorului Mike. Scoarţa cenuşie e străbătută de şanţuri adânci. Crengile arată ca şi cum nu vor mai avea niciodată frunze. O pasăre aterizează pe o creangă şi aproape imediat se înalţă în zbor ca un elicopter.

— Poţi să-mi spui ce se petrece acolo, înăuntru? zice doctorul Mike. Dacă ştiu care e problema, poate că aş putea fi de ajutor.

Edward nu mai încearcă să-şi controleze gândurile, aşa că fiecare dintre ele e o mică surpriză. Aude ceasul împodobit de pe birou ticăind mai departe şi îşi zice: *Mi-e dor de Jordan mai mult ca oricând.*

— Edward? zice doctorul Mike.

— Ştiu că ei vor să vin aici de două ori pe săptămână, zice el. Dar cred că vă pierdeţi timpul.

— Ai leşinat afară, lângă casa mătuşii şi unchiului.

— Acum trei luni. Şi zău că n-a fost mare lucru.

— Dacă ar fi fost mai frig, ai fi putut să degeri. Este mare lucru.

— N-aş fi murit.

— De unde ştii?

Edward se uită la creangă, sperând că pasărea o să coboare în spirală înapoi la locul ei, însă nici aerul, nici copacul nu se mişcă. Totuşi, spaţiul gol pare potrivit. Edward doarme acum într-un spaţiu gol, singur. Umblă toată ziua singur, chiar dacă Shay e cu el. Se gândeşte dacă să-i spună psihoterapeutului că, deşi Shay îi este în continuare prietenă, legătura lor mai profundă – despre care el ştiuse întotdeauna că este oxigenul său – moare încetul cu încetul, de când a repezit-o, în sala de sport. Shay e atât de puternică, încât, dacă va trebui s-o facă, o să se rupă şi o să găsească aer altundeva, însă el ştie că nu este la fel de puternic ca ea, iar asta a fost deja a doua sa şansă. Edward înţelege că, atunci când ceea ce este între el şi Shay, indiferent cum s-ar numi, o să moară, o să

dispară, de asemenea, şi tot ceea ce e viu în el.

Doctorul Mike ar vrea ca Edward să-i spună toate astea, însă Edward n-are pornirea să vorbească. Se uită ţintă pe fereastră şi are impresia că acel copac îl priveşte, la rândul lui.

Acum, John rămâne treaz în fiecare seară până când Edward se duce în pivniţă şi se aşază în pat. Îşi bagă capul pe uşă şi se asigură că nepotul e sub cearşafuri, pe canapeaua extensibilă.

— Totul e în ordine? zice John, iar Edward dă din cap că da şi se întoarce pe o parte.

Peste o oră, când e sigur că mătuşa şi unchiul dorm, Edward se scoală, îşi ia costumul de trening şi tenişii Converse – şi geaca portocalie, dacă e tare frig – şi iese. Dă câteva ture prin zonă, având grijă să nu fie văzut din dormitorul lui Shay. Numără casele pe lângă care trece, ferestrele, cuvertura din petice a stelelor de deasupra capului. Tânjeşte după mişcare şi îi place întunericul aproape deplin al cerului nocturn şi aerul negru dintre copaci. Uneori, când numerele încep să i se încâlcească în cap, merge cu ochii închişi. Totuşi, nu-şi îngăduie niciodată să se aşeze sau să se întindă pe jos, ca să nu adoarmă şi să degere, dovedind astfel că temerile adulţilor erau îndreptăţite.

La un moment dat, când simte că s-a mai destins, se întoarce în pivniţă şi în pat. În pivniţă nu e linişte, însă zgomotele sunt cu totul diferite faţă de cele din camera lui Shay. Poate pentru că e partea cea mai de jos a casei, structura pare că se mişcă şi răsuflă greu deasupra patului său. Prin ferestrele închise aude foşnetul frunzelor uscate. Cel puţin de două ori pe noapte se aude un trosnet puternic, care îl face să se ridice în capul oaselor şi să se uite în întuneric.

În casă, nu-i place întunericul. Ţine lumina aprinsă în baia de alături, şi o strălucire difuză de la felinarele de pe stradă pătrunde pe ferestrele înalte ale pivniţei. Singurul aspect pozitiv al faptului că acum are o cameră numai a lui

este că nu mai trebuie să stea liniştit ca să n-o deranjeze pe Shay. Nu trebuie să se prefacă tot timpul că doarme. Poate să tuşească, să izbească în saltea cu pumnul, să vorbească singur. Poate să se rostogolească dintr-o parte a patului în cealaltă. Să mănânce un baton de cereale la ora două noaptea, pentru că îi chiorăie stomacul.

Aude fluierul ascuţit al doamnei Tuhane, îşi aminteşte că a auzit-o pe Shay – cu glasul ascuţit, surescitat – spunându-i unei fete la ora de franceză că poate va merge la o petrecere vinerea asta, pe malul lacului. Edward priveşte pe ferestrele înalte, înguste, când cerul se luminează şi începe o nouă zi.

Doamna Tuhane este obsedată de ceea ce ea numeşte „postură” şi îl pune să-şi mute piciorul drept cu un centimetru, îi împinge un pic şoldurile în spate, îi întinde braţele până când sunt perfect drepte.

Căpitanul echipei de fotbal – un puşti solid, roşcovan – intră în sala de forţă în timpul unei şedinţe. Rânjeşte la vederea lui Edward aflat într-o genuflexiune joasă.

— Arăţi gigea, Adler, zice şi face o fotografie cu telefonul.

Doamna Tuhane îl ceartă şi-l alungă din sală, însă Edward ştie că e prea târziu. Imaginea a fost deja trimisă prietenilor puştiului. Până la sfârşitul zilei, băieţii din echipa de fotbal fac o genuflexiune de cum îl văd pe Edward, prefăcându-se foarte concentraţi.

Când Edward şi Shay cotesc, şi un băiat timid, cu părul de culoarea ovăzului, face o genuflexiune, Shay zice:

— Tu? De ce faci asta? Nu eşti un ticălos. Eşti mai bun de atât.

Băiatul păleşte, se ridică şi o ia la fugă.

Edward stă la toate trei orele de după-masă cu caietul deschis şi un pix în mână, însă nu scrie nimic. Profesorii par să vorbească de la mare distanţă. El şi Shay merg pe jos spre casă, iar el se preface că totul e normal între ei. Ştie că Shay e nervoasă pentru că simte şi ea că ceva nu e în ordine, ceva mai important decât faptul că Edward s-a

mutat din dormitorul ei, dar nu poate pune punctul pe i. *Ceea ce este între noi moare,* îşi zice el. *Nu vom mai fi prieteni multă vreme.*

— Te-a chemat şi pe tine Arundhi la el? zice ea.

— Nu. De ce?

— Hmm. Cred că notele mele au scăzut. Probabil că o să-mi ţină o prelegere cum că trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să intru la facultate.

— Nu, prea tânără. Nu facultatea.

Edward e prea obosit ca să vorbească în propoziţii complete.

— Altceva. Şi notele mele au scăzut.

— Păi, ţie n-o să-ţi ţină predica pentru că tu poţi intra la ce facultate vrei, chiar dacă ai note proaste. Nu trebuie decât să scrii în prezentare despre accident.

Edward scuturǎ din cap. Îşi doreşte brusc să fie miezul nopţii, când merge cu ochii închişi pe sub stele. Nu vrea să fie la lumina zilei, simţind că-l mănâncă pielea pe dinăuntru, în timp ce-o ascultă pe Shay cum vorbeşte despre lucruri de care habar n-are.

Face câţiva paşi cu ochii închişi şi apoi îi vine o idee care îl face să-i deschidă.

— Cum se face că niciun copil de la şcoală nu mă place?

— Ce tot spui acolo? zice Shay, apoi tace un pic. Unii dintre ei te plac.

— N-am schimbat decât câteva vorbe cu ei.

Cum de nu i-a dat prin cap înainte? Trăieşte în acest oraş de doi ani şi jumătate. Şi s-a simţit aşa de uşurat că majoritatea elevilor îl lasă în pace, încât nu s-a întrebat niciodată de ce. Şi-i imaginează pe căpitanul echipei de fotbal, pe prietenii lui îngrozitori, pe Margaret, pe fetele cu balsam de buze parfumat, care au dulapul lângă al lui. Apoi mai sunt şi copiii care nu se uită niciodată la el – parcă din principiu – şi se întorc cu spatele când se apropie de ei.

— Oh, face Shay, schiţând o grimasă. Sunt idioţi şi n-ar trebui să-i bagi în seamă. Ei cred că eşti norocos. Unii dintre ei sunt invidioşi.

Lui i se pare că n-a auzit bine.

— Norocos?

Shay se uită pieziş la el, în vreme ce ajung pe strada lor.

— Trei copii din clasa noastră au un părinte în puşcărie. Mulţi trăiesc din ajutoare sociale şi, ştii, toţi au o poveste tristă. Însă tu ai ajuns celebru cu a ta.

Edward trage în piept aerul rece.

— De asemenea, zice ea parcă vrând să-şi ceară scuze, nu prea ajută nici faptul că te privesc ca pe un băiat alb privilegiat, care o să fie putred de bogat când o să ia banii de asigurare.

Norocos. Edward cântăreşte cuvântul în minte, neştiind, parcă, ce greutate să-i confere.

— Cum ziceam, n-ar trebui să-i bagi în seamă.

El simte cum se întunecă şi mai mult înăuntru, ca un bec care se arde. Nimic din ce a spus ea nu era greşit. *Poate că sunt un ticălos,* îşi zice. Nimic din toate astea nu i-a dat prin cap înainte.

În noaptea aceea, după ce îşi termină plimbarea prin cartier, Edward dă ocol casei, prin beznă. Se gândeşte la rânjetul de pe faţa căpitanului echipei de fotbal şi la posibilitatea să fie el însuşi un ticălos, şi aceste gânduri cer mişcare. Mai e un gând, care îl urmăreşte pe Edward de săptămâni întregi, iar acum îl bate pe umăr. Mâine împlineşte cincisprezece ani. Mâine va fi de vârsta fratelui său atunci când a murit. Edward trece pe lângă cele patru colţuri ale casei întunecate, iar şi iar. Într-unul dintre ocoluri, vede garajul şi se îndreaptă într-acolo, să-l înconjoare şi pe el.

Curtea din spate e lungă, iar garajul, despărţit de casă, e undeva departe, în spate. E lipit de gardul viu, şi dincolo de gard e pădurea. Edward nu s-a apropiat niciodată de garaj – atât John, cât şi Lacey îşi parchează maşinile pe alee. Nu s-a gândit niciodată la acea construcţie. Nu s-a întrebat la ce foloseşte, ce e înăuntru. Îşi dă seama că, de când s-a mutat aici, şi-a delimitat foarte clar spaţiul înconjurător. Bucătăria, sufrageria, camera lui Shay,

terenul de joacă, şcoala.

Acum, în întuneric, cu iarba care îi udă tenişii, simte o mică satisfacţie pentru că se duce într-un loc nou, chiar dacă nu-i decât un garaj. Înconjoară clădirea, apoi se opreşte ca să se uite pe ferestre. Nu vede nimic altceva decât reflexia propriului chip, spectral şi grav. Se întreabă ce ţin înăuntru mătuşa şi unchiul, de vreme ce nu folosesc spaţiul pentru maşinile lor.

E o uşă într-o parte şi-i încearcă mânerul, aşteptându-se să fie încuiată. Nu este; când răsuceşte de mâner, uşa se deschide înăuntru. Când intră, încăperea întunecată pare o prelungire a curţii din spate. Garduri vii, scunde şi late, o structură ca o casă în centru, dreptunghiuri de diferite nuanţe de întuneric, încâlceli de iarbă netunsă, de culoarea cărbunelui. Edward rămâne lângă uşă. Vederea i se adaptează un pic şi observă o lanternă înfiptă în priza de lângă el. Asta e opera lui John – fiecare cameră din casă are aceeaşi instalaţie, în caz de urgenţă. Edward scoate lanterna şi o aprinde.

În centrul încăperii e un banc de lucru, cu unelte atârnate în cârlige, pe laturi. Aranjamentul pare prea ordonat ca să fie folosit în mod regulat, şi Edward se întreabă ce construieşte oare unchiul aici. Încearcă să şi-l imagineze pe John lustruind o masă veche, însă imaginea n-are sens. Păşind mai aproape, vede un morman de laptopuri şi zâmbeşte. Desigur – asta nu e pentru construirea sau repararea unor piese de mobilier; bancul de lucru e pentru construirea şi dezmembrarea de calculatoare. Nu l-a văzut vreodată pe unchiul lui în apropierea garajului, însă John se trezeşte devreme, aşa că probabil vine aici înainte să se trezească Edward şi Lacey.

În colţ e un fotoliu verde ponosit, din cele pe care le au de obicei doamnele în vârstă. Alături, e un corp de bibliotecă. Edward îndreaptă lanterna spre rafturi şi vede că sunt pline cu operele complete scrise de numai doi autori: Zane Grey şi Louis L'Amour. Edward mai verifică o dată, ca să vadă dacă sunt şi alţi autori, dar nu sunt. *John vine aici şi citeşte westernuri?* Din cine ştie ce motiv,

Edward e sigur că toate astea îi aparţin lui John, nu lui Lacey. Casa e a lui Lacey; Edward simte asta până în măduva oaselor. Aici trebuie să fie locul în care John îşi ţine mărunţişurile desperecheate pe care soţia lui nu le îngăduie înăuntru.

Edward se cufundă în fotoliul verde, ca să vadă lumea din poziţia lui John. E bucuros că a intrat, bucuros că a găsit o mică distracţie care să amâne întoarcerea în pivniţă, l-ar plăcea să amâne mersul la culcare în noaptea asta şi, prin urmare, să amâne momentul în care se va trezi şi va avea vârsta de cincisprezece ani. Lângă fotoliu e o masă rotundă, cu un teanc de dosare de diferite culori. La picioarele sale sunt două genţi de voiaj mari, în stil milităresc. Edward împinge una cu piciorul, şi geanta se clinteşte puţin. Orice ar fi înăuntru, e uşor. Le luminează cu lanterna şi vede că ambele genţi de voiaj au lacăte.

Ia în poală dosarul de deasupra şi îl deschide. E o foaie de hârtie acoperită cu scrisul ordonat al lui John, pe care Edward o asociază cu listele de cumpărături de pe blatul din bucătărie: *mere frumoase, piept de curcan, lapte de soia, migdale trase în ciocolată.* Însă aceasta nu este o listă de cumpărături; este o listă de nume, şi lângă fiecare nume se află un număr şi o literă: 34B, 12A, 27C. Doar cinci dintre nume nu au numere asociate.

Degetele lui Edward încep să transpire pe hârtie.

Sunt 191 de nume, ştie fără să socotească. E lista pasagerilor. Cele cinci nume fără număr locului aparţin celor doi piloţi şi celor trei însoţitori de zbor. Edward se uită pe listă, căutându-şi numele. Nu e acolo, însă numele fratelui, tatălui şi mamei sunt aşternute, cu scrisul ordonat al lui John. Numărul rândului pe care a stat mama diferă de al celorlalţi membri ai familiei Adler. *Ar fi trebuit să stai cu noi,* îşi zice Edward.

Sub lista pasagerilor, sunt şi alte documente, iar unele dintre hârtii par diferite de cea de deasupra, mai groase, însă nu ridică fila de deasupra, nu se uită mai departe. Şade cu dosarul deschis în poală şi cu lanterna în mână. Edward îşi aminteşte cum stătea la subsolul sediului

NTSB, alături de unchiul său, şi îşi zice: *Aşadar, încă strângi informaţii.*

Se priveşte pe sine punând dosarul la loc pe masă. Trupul lui ştie, la fel ca şi creierul, că nu poate să facă asta singur. Pune lanterna în priza de lângă uşă şi aleargă prin curtea din spate spre casa lui Shay. Azvârle pietricele – cele mai mici pe care le găseşte, de teamă să n-o trezească pe Besa sau să spargă geamul – în fereastra lui Shay până când fata îşi face apariţia, cu părul vâlvoi şi cu ochelarii pe nas.

— Ce mama naibii? zice, după ce deschide fereastra.

Edward abia dacă o aude; nici ea nu vrea s-o trezească pe Besa.

— Ai păţit ceva?

— Am ceva să-ţi arăt, răspunde el, şi simte un val de uşurare când faţa ei se luminează.

— Hei, zice ea, la mulţi ani!

— Oh.

Se uită la cerul nopţii, la stelele care străpung pătura neagră.

— E trecut de miezul nopţii?

Fata încuviinţează din cap, şi el îşi dă seama, chiar dacă n-au vorbit despre asta, că Shay înţelege şi ea că această aniversare e diferită, mai complicată. Coboară în două minute, în costum de trening, şi Edward o conduce spre garaj. Se simte ridicol şi sleit de puteri, dar şi nerăbdător, în vreme ce Shay şopteşte întrebări din spatele lui.

„Ce te-a făcut să te uiţi în garaj?”

„De ce eşti treaz la ora asta?”

„Dacă ai ieşit la plimbare, de ce nu m-ai luat şi pe mine? Aş fi venit negreşit…”

În garaj, Edward îndreaptă lanterna spre fotoliu, apoi spre corpul de bibliotecă, teancul de dosare şi genţile de voiaj cu lacăte. Zăreşte un taburet verde, asortat, aşezat sub fotoliu, şi îl trage afară ca să stea pe el, în vreme ce Shay se aşază în fotoliu.

Face semn spre dosarul de deasupra, şi Shay îl ia în poală. Îi aruncă o privire, apoi se uită iar spre Edward.

— Ce-i? zice el. Haide, deschide-l.

— Nu, spune ea încet, ca şi cum silaba aceea o ia şi pe ea prin surprindere.

— Nu?

— Nu-l deschid decât dacă îmi promiţi ceva, zice şi îşi îndreaptă spatele. Trebuie să-mi promiţi că n-o să mai fii ciudat. De acum încolo trebuie să te porţi cu mine normal. Mâine-dimineaţă nu mai ai voie să fii iar distant şi închis în tine.

Face o pauză şi adaugă, mai calm:

— Nu mai suport asta.

El se uită în ochii ei, surprins. Îşi dă seama că îi par necunoscuţi şi că n-a mai privit-o de multă vreme aşa. S-a uitat fie în pământ, fie în altă direcţie, frământându-se în sinea lui. Edward înţelege în clipa aceea că totul a fost din pricina *lui,* nu a ei. Când Shay i-a spus că lucrurile erau în regulă, chiar aşa gândea. El s-a convins singur că ceva s-a distrus între ei, când, în realitate, doar el era cel distrus. Simte că îi iau foc obrajii. El, singur, aproape că a distrus cea mai importantă parte a vieţii sale.

— Îmi pare rău, zice. Îţi promit.

— Bine, zicea încuviinţând din cap. Mi-a fost dor de tine, ciudatule.

Shay deschide dosarul, şi el o urmăreşte în vreme ce parcurge lista pasagerilor.

— E ce cred eu că e?

El îşi apasă mâinile pe obrajii fierbinţi.

— Tu nu eşti aici, spune ea în şoaptă. Care a fost locul tău?

— 31A.

Când termină de citit, dă deoparte foaia de deasupra şi dezvăluie fotografia unei tinere blonde. Femeia este aplecată un pic în faţă, zâmbind spre cameră, ca şi cum ar încerca să-i facă pe plac fotografului. E o fotografie diferită de cea pe care a văzut-o Edward în parcarea şcolii, dar tot o recunoaşte.

— Asta-i iubita lui Gary.

— Oh, zice Shay. Biata Linda.

Alături e o fotografie a lui Benjamin Stillman în uniformă, cu un aer serios, însă Edward tace. Nu i-a vorbit lui Shay despre soldatul acela şi nu ştie cum să-i explice cine e Benjamin. Cum poate să spună, fără să pară tâmpit sau nebun: *L-am cunoscut doar câteva minute, dar mă gândesc la el cel puţin o dată pe zi şi vreau să devin puternic datorită lui?*

Următoarele fotografii sunt cu familia lui. Mama. Tatăl. Jordan, în geaca pe care o poartă Edward în acest moment. Apoi e o fotografie a femeii voinice, cu clopoţei cusuţi pe fustă. Pare să danseze; are braţele în aer. Fotografiile îl izbesc atât de frontal (mai cu seamă cele ale familiei sale), încât Edward simte că i se face uşor greaţă. Răsuflă uşurat când apar străini. Mulţi dintre ei au un aer vag cunoscut, dar nu ştie de unde să-i ia. Poate că a trecut pe lângă rândul lor în avion. Poate că au stat împreună la coadă la toaletă. Ochii îi poposesc pe tipul acela cu părul lins, care pare bogat şi pe care îl recunoaşte. Bărbatul zâmbeşte larg, dar are un aer uşor înfuriat sau maliţios, ca şi cum ar fi pe punctul de a-i spune fotografului ce nu-i convine la el.

Shay întoarce pe verso fotografia care-l înfăţişează pe tipul bogat, şi aşa descoperă că sunt însemnări pe spatele fiecărei poze. Numele lui: Mark Lassio. Vârsta, probabil la momentul prăbuşirii. O listă cu rudele în viaţă, în acest caz una singură, un frate pe nume Jax Lassio, cu adresa în Florida.

Sunt peste o sută de imagini la dosar, printre care şi două fotografii oficiale ale piloţilor: unul dintre ei zâmbeşte pe sub o mustaţă căruntă; celălalt este mai tânăr, sobru dar chipeş. Edward simte că figurile lor ocupă un spaţiu înăuntrul lui, ca şi cum avionul i-ar fi pătruns pe sub piele. Braţele sale sunt aripile. Pieptul, corpul avionului. Bărbaţii şi femeile intră, unul câte unul.

După ce s-au uitat la fiecare fotografie, Shay închide dosarul. Stau în lumina slabă fără să-şi vorbească, apoi Shay spune:

— Pariez că John a început să adune astea după ce v-aţi întors de la Washington.

— Poftim?

Mâinile lui Edward se odihnesc pe dosar. Sunt atât de multe lucruri acolo, şi deocamdată se simte atât de pătruns de toate, încât ceea ce-i spune Shay n-are sens.

— De atunci el şi Lacey nu mai dorm împreună, aşa că momentul se potriveşte.

Edward se uită la ea, nedumerit.

— Despre ce vorbeşti?

— N-ai observat că John doarme în camera copiilor?

Edward îşi imaginează camera copiilor, cu stivele de cutii şi patul de o persoană.

— N-am… Nu mă duc niciodată la etaj. Dar tu cum de ştii unde doarme el?

Shay îşi ridică părul şi îl răsuceşte într-un coc, cu o viteză şi o precizie uluitoare. Edward îi observă, pentru prima oară, sânii, a căror formă se întrevede prin bluza de trening. Roşeşte şi coboară privirea.

— Lacey i-a spus mamei mele. Mai întâi a zis că e din cauză că s-au certat, dar apoi a zis că, de fapt, e din pricină că John sforăie. Dar nu poate să fie asta problema adevărată, pentru că mama zice că, la ce pastile de dormit ia Lacey, n-ar avea cum să-l audă.

Edward se uită prin încăperea întunecată. A crezut că este un loc în care unchiul citeşte romane şi examinează plăci cu circuite, dar explorarea este una mai întunecată. Umbrele se întind spre el, umflate de posibilele secrete.

— Lacey ia pastile de dormit?

— Doctorul i le-a dat după accident. Nişte pastile mari, ca pentru cai. Mama e îngrijorată că sunt prea puternice, zice Shay, apoi observă expresia lui şi îi zâmbeşte liniştitor. Nu-ţi face griji. Ştiu că nu observi unele lucruri. De acum încolo o să am mai multă grijă să ţi le arăt.

Cu o săptămână înainte, un elev a adus la ora de franceză brioşe ca să sărbătorească iminentul concediu maternal al profesoarei lor, de care aveau aşadar să se despartă o vreme, şi Edward a fost complet confuz, pentru că, nu se ştie cum, nu observase burta uriaşă a profesoarei şi nici nu auzise discuţiile despre plecarea ei apropiată. Cu

o brioşă în mână, în vreme ce asimila veştile, s-a întrebat cum a putut să-i scape ceva aşa de evident.

— Lacey se duce întotdeauna la culcare devreme, zice, încercând să prindă ideea.

Shay încuviinţează din cap.

— Ia o pastilă imediat după cină.

Edward îşi apasă palma pe dosar, care conţine numele, figurile şi numerele pe care le-a adunat unchiul său. Se gândeşte la toate figurile celor de la şcoală care nu îl plac. Se întreabă cât de multe alte lucruri îi scapă şi simte compasiune faţă de instinctul unchiului de a face cercetări şi însemnări.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, zice Shay, tu observi lucruri pe care nu le observ eu. Ce crezi că te-a adus aici în noaptea asta? Eu cred că ai fost atras aici, cumva. Ai simţit că se întâmplă ceva semnificativ.

Edward clatină din cap, respingând ideea, cu toate că, în acelaşi timp, e mulţumit că ea îşi poate imagina încă ceva special în el.

— Lacey trebuie să fie necăjită că John face asta, zice Shay şi împunge cu degetul geanta de voiaj cea mai apropiată de ea. Ce crezi că e în astea? Trebuie să aibă de-a face cu zborul.

Edward nu se gândise la asta. Se uită bănuitor la genţile enorme.

— Ar trebui să le deschidem. Şi mai sunt şi alte dosare. Totuşi, hai să aşteptăm până mâine. Ai ochii un pic tulburi. Nu-i nevoie să ne repezim.

În seara următoare, Edward încearcă să-şi ia un aer festiv atunci când descoperă că Lacey a legat un balon de spătarul scaunului său de la masa din bucătărie.

— Hei, voinicule, zice unchiul. Cincisprezece ani, da? Voi, copii, chiar creşteţi, nu glumă.

Edward se sileşte să zâmbească. Se întreabă dacă mătuşa sau unchiul o să spună ceva despre faptul că Jordan era de aceeaşi vârstă când a murit. Probabil că n-o vor face, şi atunci el o să rămână să se întrebe dacă nu-şi

amintesc, sau pur şi simplu nu ştiu ce să spună despre asta.

Înainte de cină, Shay i-a ţinut un discurs încurajator.

— Ştiu că îţi urăşti aniversarea, dar încearcă să suporţi totul, pentru John şi Lacey.

Edward a încuviinţat din cap. În ciuda neplăcerii pe care o aduce această anume aniversare, e îmbărbătat de o recunoştinţă profundă, pentru că relaţia dintre el şi Shay a reînviat. E recunoscător pentru faptul că dosarul din garaj l-a făcut s-o caute pe Shay şi, prin urmare, l-a împiedicat să-şi dinamiteze propria viaţă. Azi, mai devreme, Shay s-a uitat la el şi a spus, aparent cu uşurare:

— Eşti din nou normal.

Edward răsuceşte pe furculiţă nişte spaghetti şi încearcă să-i observe cu nonşalanţă pe mătuşa şi pe unchiul. Lângă el, Shay pare să facă acelaşi lucru. În acea dimineaţă, Edward s-a uitat la patul de o persoană din camera copiilor şi era limpede că John dormise acolo. Pijamaua era împăturită pe un scaun, iar aşternutul era şifonat. Şi totuşi, Lacey nu pare să nu-l placă pe soţul ei. Îi dă lui John castronul cu spaghetti şi zâmbeşte când el face o glumă stupidă despre faptul că cincisprezece este viteza de procesare a primului său calculator.

Edward îşi dă seama că n-a mai văzut-o pe Lacey de mult timp aruncând săgeţi spre soţul ei, şi nici nu s-a mai agăţat de el ca un copil care tânjeşte după afecţiune. A devenit mai calmă, dar, de asemenea, mai distantă. Teoria lui Shay despre tulburările conjugale plasează vinovăţia asupra lui John pentru că are un hobby sinistru – strânge informaţii despre accident –, însă Edward se întreabă dacă nu cumva, de fapt, Lacey a fost cea care s-a schimbat, creând, prin urmare, un dezechilibru în relaţia lor.

— Cum v-aţi cunoscut? întreabă Shay.

— Noi?

Lacey pare surprinsă.

— O, Doamne. Ne-am întâlnit la un restaurant italian din Upper East Side. Aveam un prieten comun, şi el ne-a făcut cunoştinţă. Apoi am avut o ieşire cu tot grupul şi am stat

unul lângă altul.

— Ningea, zice John.

— Ningea, *într-adevăr.* Ne-am căsătorit foarte repede după aceea, zice Lacey, zâmbitoare. Mama ta mi-a spus că nu-s întreagă la cap, dar eram amândoi pregătiţi pentru căsnicie.

Shay mijeşte ochii spre Edward, şi el îi aude gândurile: *Ningea. Lacey zâmbeşte. Cred că încă se plac.* Însă asta nu-i destul de convingător pentru Edward. Îşi aminteşte că uneori părinţii săi se luau la ceartă în mijlocul unei conversaţii ce părea să fie normală. Tatălui lor începea să-i zvâcnească vena de la tâmplă, iar vocea mamei sălta cu câteva octave. Edward şi fratele său se priveau surprinşi, ca şi cum s-ar fi întrebat unul pe altul: *Ai simţit că urmează aşa ceva?* Dacă nu putea înţelege tiparul căsniciei propriilor părinţi, cum ar putea spera să priceapă ce se petrece între mătuşa şi unchiul lui? Şi apoi, acum e de vârsta lui Jordan, iar fratele lui n-ar tăcea.

— De ce dormi în camera copiilor? îl întreabă pe John.

Întrebarea îi face pe toţi să încremenească. Lacey rămâne cu şervetul la gură; Shay şi John se opresc din mâncat. Edward observă pauza cu un fior de satisfacţie.

John se întunecă la faţă.

— Dorm acolo când sforăitul meu o deranjează pe Lacey.

Pumnul lui Lacey e încleştat pe şervet.

— De ce întrebi? zice ea, şi vocea i se înalţă spre sfârşitul întrebării, ca şi cum ar încerca să adopte un ton mai lejer.

— Presupun că mă întrebam dacă totul e în ordine, îi răspunde Edward.

Acest comentariu alungă iar tot aerul din încăpere, şi, în mijlocul tăcerii lor, Edward înţelege că nu e totul în ordine. Lacey şi John se uită unul la altul.

Shay îşi drege glasul şi zice:

— Am citit despre nişte benzi pentru nas care se pare că împiedică sforăitul. Cred că se găsesc la farmacie.

— Mulţumesc, Shay spune John. O să mă interesez.

— Nu *contează* unde anume dorm oamenii.

Lacey se uită cu înţeles la Edward, ceea ce îl face să-şi amintească vag că şi el îi spusese ei ceva asemănător în primele luni de la venire, când era necăjită că doarme acasă la Shay.

— Acum, tortul, zice John, parcă la comandă.

Cântă *La mulţi ani!* în vreme ce unchiul aduce tortul supraetajat şi îl aşază cu grijă în faţa lui Edward.

— Pune-ţi o dorinţă, zice John.

Dorinţele sunt primejdioase, zadarnice, şi reprezintă unul dintre motivele pentru care Edward îşi urăşte aniversările. Şi-ar dori să-l poată întreba pe unchiul lui dacă ceea ce adună în garaj îl ajută, însă simte că trebuie să găsească singur răspunsul la această întrebare. *Faci asta ca să mă protejezi? Funcţionează?* îşi zice în sinea lui.

Când Shay laudă tortul, Lacey îi răspunde:

— E reţeta bunicii mele, iar lui Edward îi place de când era de-o şchioapă.

— Da, zice Edward, dar adevărul este că Lacey îl confunda cu Jordan.

Era tortul preferat al lui Jordan, şi mama îl făcea pentru Jordan de ziua *lui.* Desertul preferat al lui Edward – ceea ce primea de ziua sa când trăiau părinţii – era îngheţata cu fructe şi sirop pe deasupra. Însă Lacey era atât de încântată că a ţinut minte care-i desertul lui special, încât n-a putut să-i spună adevărul. Ia cu furculiţa bucăţele din tortul preferat al fratelui. A mâncat din el şi când a împlinit treisprezece şi paisprezece ani. Presupune că o să mănânce din el şi când va împlini şaisprezece.

John cască şi se ridică de la masă.

— Ce faci? zice Lacey, cu evidentă dezaprobare.

John se uită în jur, surprins.

— Îmi pare rău, zice şi se aşază la loc. A fost nepoliticos. Nu voiam să vă zoresc.

— Eşti obosit, zice Edward.

Unchiul se încruntă, şi ceva din expresia lui îl face pe Edward să înţeleagă că insomnia şi tulburările nocturne nu-i aparţin doar lui. În întuneric, în toiul nopţii, Edward presupusese că el e singurul treaz, singurul căruia nu-i

este îngăduit să se odihnească. Dar acum adolescenţii străbat peluzele, iar John se mută dintr-un pat în altul şi Edward e mai mare cu un an, la încă un an distanţă de familia sa.

Edward şi Shay se întorc în garaj la miezul nopţii, când toţi adulţii sunt în pat de mai bine de o oră, aşa că cei doi adolescenţi se cred în siguranţă.

Shay loveşte cu vârful pantofului ei sport într-una dintre genţile de voiaj.

— Am impresia că fiecare cântăreşte vreo cinci kilograme. Poate şapte? Şi orice o fi în ele, e împachetat într-un fel de hârtie. Foşneşte.

— Ar putea să fie doar hainele lui de vară, sau chestii de dat la ajutoare.

— Atunci nu s-ar obosi să le încuie. Nimeni nu face asta. Trebuie să fie ceva important în ele.

Se aşază ca de obicei: Edward pe taburet, Shay în fotoliu. Planul lor este să termine în noaptea asta de văzut dosarele – Shay vrea să ia notiţe despre conţinutul lor – şi să se ocupe mâine de descuierea genţilor de voiaj. Un dosar conţine pagini întregi cu informaţii despre aparatul de zbor Airbus A321. Sunt diagrame ale avionului, măsurători ale anvergurii aripilor, motoarele şi capacitatea rezervoarelor de combustibil. Istoria acelui tip de avion şi frecvenţa folosirii de către diferite companii aviatice. Sunt fotografii ale părţii de dedesubt a unui Airbus A321, fotografii de sus şi una cu aparatul de zbor în aer. La sfârşitul dosarului se găsesc fotografii de la locul accidentului. Edward nu-şi poate ţine privirea fixată asupra lor. I le dă lui Shay, şi ea le pune înapoi în dosar.

Celălalt dosar conţine selecţii ale unor postări de pe reţelele de socializare, în care apare menţionat Edward sau zborul. Prima jumătate sunt de pe un cont de Facebook intitulat *Băiatul-minune.* Avatarul este singura fotografie făcută lui Edward în spital. Are capul bandajat şi se uită într-o parte. Edward aproape că nu se recunoaşte în imagine. Cele mai multe postări sunt linkuri la articole

din presă despre zbor, dar sunt şi postări cu texte, care figurează şi pe contul de Twitter cu acelaşi nume. *Sunt speriat. Sunt singur. Mi-e dor de mama. Nu ştiu de ce sunt aici. Poate că Dumnezeu m-a salvat, dar nu sunt decât un copil.*

— Cine ar scrie aşa ceva? şopteşte Edward. Cum au putut să creadă că e în regulă să facă aşa ceva?

— Am văzut astea la început, zice Shay. Online. Încă nu te cunoşteam, evident, şi m-am întrebat dacă le-ai scris tu în spital.

— De-abia puteam să înghit, zice el, darămite să creez un cont de Twitter.

Dar, pe de altă parte, se gândeşte: *S-o fi făcut, totuşi?* Nu se poate baza pe creierul său, fără vreun fapt solid care să-l susţină. Se imaginează zăcând pe patul de spital, cu piciorul în ghips, tastându-şi sentimentele pe o tabletă.

Shay ţine lanterna între mâinile făcute căuş, ca şi cum ar fi conţinutul unei rugăciuni. Scutură din cap şi şopteşte:

— Am parcurs totul. Ar trebui să plecăm.

Înainte să iasă din garaj, recitesc lista pasagerilor – încearcă amândoi să memoreze numele – şi caută noi fotografii în primul dosar. De ieri încoace, John a adăugat una. E fotografia unei femei cu părul roşcat, într-o haină albă, cu un stetoscop la gât. Se uită la aparatul de fotografiat cu o expresie care sugerează că o deranjează să stea la pozat. Are numele notat pe verso: *dr. Nancy Louis.* Părinţii ei trăiesc încă şi locuiesc în Connecticut.

Edward o recunoaşte. Amintirea, care este legată de atât de multe altele, îi pune un nod în gât.

— Ai cunoscut-o? zice Shay.

— Nu, zice el, dar acea negare îl doare, cum doare şi ultima privire pe care i-o aruncă doctoriţei înainte să pună dosarul la loc, să se îndrepte spre uşă şi să traverseze peluza îngheţată.

A doua zi dimineaţă, după ora de matematică, Margaret vine la el şi zice:

— Mă deranjează ideea asta, aşa că trebuie să te întreb.

N-ai avut *absolut deloc* probleme pentru că m-ai îmbrâncit, nu?

Edward se uită în jos la ea. S-a înălţat cu zece centimetri în ultimele şase luni şi e mereu surprins să vadă creştetele colegilor când merge pe coridor.

— Nu, zice. Îmi pare foarte rău. A fost o greşeală. M-am cam panicat; de aceea nu mai particip la orele de sport.

Apoi oftează, pentru că se apropie căpitanul echipei de fotbal. Îl zăreşte pe Edward şi îşi dezveleşte toţi dinţii, iar Edward presupune că acela se vrea a fi un zâmbet, apoi ridică mâna pentru gestul obligatoriu de a bate palma. Edward ridică şi el mâna şi bate palma cu el. Când se întoarce înapoi spre Margaret, ea îl priveşte cu dezgust.

— Nu sunt prieten cu el, zice Edward.

— La câte cursuri de pregătire pentru facultate o să te înscrii în timpul liceului?

— Habar n-am, zice Edward şi se uită la ea, surprins. Tu ştii deja?

— La şapte.

— Oho.

Edward nu ştie ce altceva să spună. Habar n-avea că sunt disponibile atâtea ore de pregătire. Îşi doreşte să n-o fi îmbrâncit la ora de sport şi îşi doreşte să nu poarte acum această conversaţie derutantă. Îşi dă seama că broboanele de sudoare îi scaldă ceafa.

— Erau unsprezece asiatici în avionul tău, zice Margaret, cu vocea mai joasă. Unul dintre ei locuia în acelaşi oraş cu mătuşa mea.

Vorbele ei îl străpung pe Edward şi ajung în locul unde se află acum imprimată lista pasagerilor, pe care a presupus, din ortografierea numelor, că se află unsprezece asiatici. Margaret tocmai i-a oferit o confirmare ce pare a fi o piesă de puzzle pusă la locul ei, şi îi este recunoscător pentru asta. Înţelege acum că de aceea l-a abordat; asta o interesează.

— Le cunosc numele, zice el, pe acelaşi ton jos pe care i-a vorbit şi ea.

Pentru o clipă, crede că Margaret o să-i ceară să i le

enumere, dar ea încuviinţează din cap, aparent mulţumită, şi pleacă.

12.44

Cursa 2977 străbate curenţii de aer pe care i-au străbătut toate aparatele de zbor înaintea sa. Bărbaţii care îşi legau de braţe aripi de metal (ornitopterele), planoarele, baloanele cu aer cald, monoplanele, aeronava Ezekiel şi multe altele. Toate persoanele din acest avion s-au născut în epoca zborurilor comerciale, aşa că, într-o anumită măsură, fiecare consideră de la sine înţeles faptul că se poate afla oricând în aer.

Când iese de la toaletă, pe Benjamin nu-l trage inima să stea jos. Nu poate suferi orele acelea înghesuit pe un scaun îngust. Rămâne în picioare, aproape de coada avionului, unde nu e în calea nimănui. Se uită pe hubloul mic din dreapta, la şiroaiele de apă schiţate pe suprafaţa de sticlă. Şiroaiele se şterg apoi sub privirea lui – ploaia se opreşte. Ca şi cum şi-ar trage răsuflarea, cerul se luminează.

Simte cum starea de spirit i se schimbă, ca reacţie la schimbarea cerului, şi se gândeşte, pentru prima oară, la realitatea vieţii sale după această călătorie cu avionul. Lolly o să-l întâmpine la aeroport. Se opreşte asupra acestui aspect şi îşi zice: *Poate că asta e de ajuns.*

N-a mai locuit împreună cu bunica, sau aproape de ea, de la doisprezece ani. Poate că ar putea să-şi concentreze viaţa pe manifestarea recunoştinţei faţă de ea. Chiar dacă nu a meritat să fie salvat – din holul blocului în care părinţii săi locuiau ilegal sau de pe câmpiile aride din Afghanistan, cu sângele prelingându-i-se din coaste –, Lolly l-a salvat când avea patru ani. L-a hrănit, l-a îmbrăcat şi l-a îmbăiat. I-a citit. A strigat la el când i-a răspuns obraznic sau când n-a mai spus nimic.

Avea unsprezece ani când a descoperit că ea îi obţinuse o bursă completă la şcoala militară. A amuţit, ca s-o pedepsească pe Lolly şi ca să nu izbucnească în plâns. Lolly a părut să fie mai jignită de tăcere decât de orice altceva făcuse el până atunci. Striga la el cât era ziua de

lungă. „Deschide gura, copile! Nu umbla pe-aici ca o stafie! Dacă vrei să exişti în viaţa asta, trebuie să spui ce gândeşti! Eu îţi fac un bine! Te scot din locul ăsta!”

El îşi ţinea gura închisă, dar îşi zicea în sinea lui: „Dar mie îmi place locul ăsta. Locul ăsta e acasă”.

Poate că s-ar putea dedica slujirii bătrânei. Ar putea să lucreze cu program fix, la birou, recrutând soldaţi şi completându-le actele, iar apoi să-şi cheltuiască banii şi să-şi petreacă timpul liber cu Lolly. Ar putea merge la film. Lui Lolly îi plăceau puzzle-urile – întotdeauna avea unul pe masa din bucătărie; i-ar putea cumpăra în fiecare săptămână câte unul, ca să nu mai trebuiască să le refacă pe cele jerpelite, incomplete, cumpărate de la solduri. Ar putea merge cu maşina până la ocean, care e la numai câţiva kilometri de casa ei, dar unde nu merge nimeni din cartierul lor, ca şi cum imensa întindere albastră n-ar fi acolo şi pentru ei.

Unul dintre băieţii din partea cealaltă a intervalului – mezinul – vine spre el şi se opreşte.

— Aşteptaţi la toaletă? întreabă puştiul.

Benjamin clatină din cap.

— Oh, zice băiatul şi îşi vâră mâinile în buzunarele blugilor. Îmi permiteţi să vă întreb – sunteţi în armată?

Puştiul e slăbănog, cu o expresie îngrijorată şi o claie de păr negru. Are probabil aceeaşi vârstă ca Benjamin când a fost aruncat în internatul şcolii militare. La vârsta aceea, Benjamin habar n-avea de nimic. În primul semestru, băieţii mai mari îl luau peste picior şi, cu toate că ştia că intenţiile lor sunt rele, nu izbutea să priceapă sensul insultelor. Îşi băteau joc de el, dar care era batjocura? Din fericire, în vacanţa de Crăciun, a avut un puseu de creştere şi la întoarcere cântărea cu cincisprezece kilograme mai mult decât orice băiat de o seamă cu el, aşa că l-au lăsat în pace.

Dar n-a descifrat niciodată acel limbaj interpersonal. S-a descurcat bine la testele şcolare, însă a rămas cu o inadecvare în plan social. Dacă ar fi fost mai priceput la capitolul acesta, s-ar fi îndreptat spre cariera de ofiţer şi ar

fi ajuns la West Point. Acolo mergeau mai ales băieţii albi, însă, ca să acopere cotele, armata căuta mereu tineri de culoare întreprinzători. Însă Benjamin n-a dat niciodată mâna cu cine trebuie, nici măcar n-a ştiut a cui mână trebuia s-o strângă. A tăcut pe tot parcursul liceului şi apoi a fost trimis direct la pregătirea de bază. N-ar trebui să fie o surpriză faptul că gândurile îi erau atât de confuze, încât habar n-avea cine este sau ce vrea. Şi-l imaginează pe Gavin şi simte o durere profundă.

— Plec din armată, zice, şi tristeţea din el se preface în neîncredere.

O spune iar, însă mai tare. Vrea să audă cum sună cuvintele în aer.

— Plec din armată. Mă duc acasă.

Băiatul încuviinţează din cap, ca şi cum asta ar avea sens. Are sens? Cum poate să aibă sens? N-are nicio pregătire, nicio experienţă în afara militariei. Poate să mânuiască o puşcă de calibrul cincizeci mai bine decât aproape oricine altcineva, să mărşăluiască impecabil în formaţie şi să meargă printr-o pădure, cu o raniţă de treizeci şi opt de kilograme în spinare, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Se pot aplica abilităţile astea în viaţa civilă?

— Trebuie să fie foarte stresant să ştii că poţi să mori în orice clipă, zice băiatul.

Este, îşi spune Benjamin, de parcă şi asta ar fi o idee nouă.

Îl cântăreşte din priviri pe băiat. Pare că a trecut atât de mult timp de când a fost atât de tânăr.

— Mergi la şcoală?

— Într-un fel. Tata face lecţii acasă cu mine şi cu fratele meu.

Benjamin zâmbeşte aşa de discret, încât nimeni nu şi-ar da seama că e un zâmbet.

— Cum te cheamă?

— Eddie.

— Eu sunt Benjamin.

— Ar trebui… zice băiatul şi arată spre uşa băii. Mă

bucur că v-am cunoscut. Domnule.

Ultimul cuvânt îl adaugă după o scurtă pauză, ca pe un gând întârziat.

— Şi eu pe tine, Eddie.

Benjamin priveşte după băiat, care intră într-una din toalete şi încuie uşa.

Linda se uită la stewardesa mai sfioasă, care străbate intervalul dintre scaune, cu un sac de gunoi. *Grăbeşte-te,* îşi zice în gând. *Te rog, grăbeşte-te.* Simte că nu mai suportă mâncarea neatinsă, urât mirositoare, de pe tava sa. Vrea să dispară. Vrea să dispară şi cerul cenuşiu şi, în loc, să fie un cer albastru. Vrea să dispară şi Florida, cu gabaritul ei acaparator. Vrea să nu mai fie în acest avion. Îşi imaginează momentul ieşirii: îl vede pe Gary, cu un buchet de flori, aşteptând-o în mijlocul mulţimii de străini. E momentul care apare aproape în toate filmele romantice. Fata coboară din avion rujată, cu tenul proaspăt, odihnită. Ochii bărbatului se luminează când o văd.

Linda coboară privirea. Hainele sale, impecabile când le-a îmbrăcat, acum par ponosite şi un pic cenuşii. Are mâinile iritate din pricina aerului uscat. Părul ei – ridică mâna să-l pipăie şi imediat dă de un loc aspru – nu este, fără îndoială, în cea mai bună formă. Şi-l imaginează pe Gary făcând ochii mari, de consternare. Florile pleoştindu-se.

— Cum crezi că îşi câştigă ea traiul? zice Florida.

— Cine?

Florida arată spre femeia adormită din dreapta Lindei, care e încă învelită cu o eşarfă albastră.

— Îi invidiez pe oamenii care pot să doarmă aşa, zice Florida. Eu sufăr de insomnie de când mă ştiu.

— Trebuie să fie foarte obosită, zice Linda. Poate că are două servicii şi niciodată nu se odihneşte destul.

Florida mijeşte ochii, ca şi cum ar face un calcul matematic.

— Nu. Are pantofi scumpi. Bănuiesc că e epuizată pentru că încearcă să mulţumească prea mulţi iubiţi. E obositor

numai să duci o astfel de viaţă secretă, darămite să mai faci şi atâta sex.

Linda izbucneşte într-un râs sughiţat, cu gura căscată.

— Scumpete, zice Florida.

— Ce e?

— Ar trebui să râzi mai mult. Ce sunet minunat!

— Şşşşt, zice Linda. O s-o trezeşti.

Amândouă îi zâmbesc larg stewardesei care tocmai a apărut în dreptul lor, cu sacul de gunoi. Linda ridică tava spre ea, pătrunsă de uşurare.

Mark urăşte revenirea la normal: după droguri, după participarea la o cursă cu obstacole, după şaisprezece ore de urmărit tipare la bursă. Revenirea la normal a fost ceea ce l-a făcut anul trecut să renunţe, în cele din urmă, la cocaină. Durerea de cap, senzaţia de mâncărime de sub piele, ochii uscaţi, ceaţa mentală – faptul că aceste simptome erau urmarea fiecărei delicioase stări de euforie devenise insuportabil. Adora să se drogheze, nu avea probleme cu accesul – furnizorul era unul dintre asistenţii de la birou, un puşti popular, cu un viitor strălucit – şi Mark funcţiona de minune, după cum spunea chiar el, când era pe prafuri. Văzuse consumatori de droguri neglijenţi – la naiba, îi vedea în fiecare zi la serviciu. Tipi care îşi frecau nasul, cu pupilele respingător de mari, vorbind aşa de repede, încât era nevoie să repete de trei ori acelaşi lucru ca să se facă înţeleşi. Nimeni nu putea să-şi dea seama când Mark lua cocaină; se mândrea cu acest lucru. Ce-i drept, fratele său îşi dădea seama, dar Jax era un caz special şi oricum îl vedea doar rareori. Mark se străduia mult să nu se gândească la el. Gândurile legate de Jax semănau cu revenirea la normal, iar el îşi construise întreaga viaţă de după cocaină încercând cu orice preţ să evite această senzaţie.

Prins cu centura de fotoliu, Mark se simte acum în pragul acelei senzaţii. E în vârful muntelui, surescitat încă de sex, adrenalină şi sentimentul acela de neîncredere că i se întâmplase cu adevărat aşa ceva. Trebuie fie să-şi ţină

motorul ambalat la acest nivel, fie să se scoată din funcţiune, ca să poată rămâne inconştient în timpul declinului. N-are narcoticele necesare în bagajul de mână ca să obţină acea uitare totală, aşa că singura alternativă este să continue.

Se uită în jur.

— Eşti bine? zice vecina şi îi aruncă o privire plină de îngrijorare maternă.

Dumnezeule mare, îşi zice. *Nici vorbă. Nu, şi gata. Nu mă lua cu rahatul ăsta.*

Se ridică în picioare. I-ar plăcea să se dueleze din nou cu Crispin, însă ochii bătrânului sunt închişi şi pielea îi pare translucidă. Venele sunt vizibile pe sub pielea ca hârtia. Mark se cutremură. *Boala, bătrâneţea, declinul – inacceptabile.*

O găseşte pe Veronica în chicinetă, lângă uşa cabinei de comandă. De fapt, observă – simţurile îi sunt atât de ascuţite, încât nu se poate împiedica să nu proceseze totul – că e înconjurat de uşi. Intrarea principală în avion e la şase paşi în spatele său, uşa cabinei de comandă e la stânga şi toaleta de la clasa întâi e chiar în spatele său.

— Hei, zice, cu o voce, speră el, fermecătoare.

Oferă şi un zâmbet la fel de fermecător, dar ambele eforturi seamănă cu nişte aruncări la ţintă. E greu să nimereşti fix la mijloc. Îşi dă o şansă de optzeci la sută acum, că a ratat amândouă ţintele.

Veronica e ghemuită în colţ, strângând ceva ce arată ca nişte bucăţi de celofan, pe care le pune într-un container. Când aude vocea lui Mark, se ridică şi se întoarce dintr-o singură mişcare, şi graţia ei îi taie răsuflarea.

Când erau mici, mama lor obişnuia să-i ducă, pe el şi pe Jax, la balet şi, cu toate că Mark se plângea, în taină adora să urmărească acele momente unice de frumuseţe. O balerină care face o piruetă. Un salt care se termină în braţele altui dansator. Aceasta era frumuseţea – magia – adusă de Veronica într-o chicinetă dintr-un avion aflat la zece mii de metri în aer.

— Sunt recunoscător pentru tine, zice, şi apoi gândeşte,

înspăimântat: *Sunt recunoscător pentru tine? Dumnezeule, idiotul dracului!*

— Ce ai spus?

Ea pare sincer nedumerită.

Cu viziunea lui superdetaliată, în ralanti, Mark vede că răceala care se citea pe chipul ei când s-a întors, încrederea că o să-l facă să tacă şi să-l expedieze de acolo sunt înlocuite cu această nedumerire, această vulnerabilitate.

Mai vede o uşă. Acum sunt pe toate laturile. Trebuie doar să se descurce în situaţia asta, şi el e, cu siguranţă, un băiat descurcăreţ.

— Ai o treabă de făcut, zice. Apreciez asta. Şi promit să nu te mai deranjez. Aş vrea doar să te invit la cină mâine-seară. În Los Angeles.

Ea îl priveşte, cu rujul roşu impecabil, cu ochii divini.

— Te rog, spune da, zice el. La o întâlnire.

Ea nu vorbeşte imediat. El îşi dă seama că e o maestră a pauzelor conversaţionale. Aşteaptă, cu o răbdare cu care nu este deprins.

— Da, spune ea, în cele din urmă. La o întâlnire.

— O întâlnire, repetă el, şi motorul din pieptul său huruie.

Îşi dă seama cu surprindere că îi este cu adevărat recunoscător acestei femei. Revenirea la normal a fost amânată. Se va baza pe acest triumf până va sta la o masă, în faţa ei, mâine-seară.

Jordan se uită la cartea deschisă, forţându-şi mintea să se concentreze. Fratele şi tatăl lucrează la un careu *sudoku* şi şi-l trec unul altuia prin faţa lui. Nu vrea să ia parte la distracţia lor de tocilari şi ştie că tatăl lui nu l-ar deranja niciodată când citeşte. E într-o zonă sigură, şi cartea e bună – *O rugăciune pentru Owen Meany* de John Irving –, doar că nu se poate concentra. Creierul lui priveşte pe furiş în faţă, spre LA.

Spre deosebire de Eddie, el nu s-a împotrivit ideii de mutare. Fratele lui a plâns şi a implorat să rămână la New

York. „Asta-i casa noastră”, a zis. „Nu putem trăi acolo. La Los Angeles sunt cutremure. Toată lumea merge cu maşina. Va trebui să ne dăm cu creme de protecţie solară.” Părinţii i-au promis lui Eddie un pian în casă şi o grămadă de cărţi, dar el nu s-a dat bătut decât atunci când deja mai multe dintre lucrurile sale erau în cutii decât afară.

Ideea de soare, plajă şi fete în bikini îi suna bine lui Jordan, cu toate că era greu de înţeles logistica. Oare puştii de vârsta lui chiar se duc la ocean în weekend cu prosoape şi mâncare la pachet? Toată lumea trăieşte în case cu peluze. Nu va mai fi niciun magazin alimentar la colţul străzii. Nu va mai fi nicio Mahira. Jordan îşi dă seama că a presupus, când a sărutat-o ultima oară, că o nouă Mahira o să apară ca prin minune în Los Angeles şi la fiecare alt pas pe care-l va face în viitor.

Reciteşte aceeaşi frază pentru a patra oară şi îşi zice: *Dar nu vor fi cu adevărat buzele ei.* Cum de nu i-a dat asta prin cap mai devreme? Nu vrea să sărute orice fată. Trebuie să fie cea potrivită – cel puţin, aşa presupune. De fapt, însă, n-a mai sărutat pe nimeni în afară de Mahira. Jordan se îndreaptă în scaun, ca să fie mai înalt decât tatăl şi fratele lui. Soarele din Los Angeles pare, dintr-odată, alb şi plictisitor. Fetele în bikini par albe şi plictisitoare. Mahira l-a ales pe el, şi el a fost norocos. Dacă norocul i-a pierit sau a fost legat strict de New York şi de ea?

— Tată, zice Eddie, îţi aminteşti că ne-ai spus că fiecare număr întreg poate fi scris ca produs al unor numere prime?

Bruce încuviinţează.

— De ce e aşa? Vreau să spun, e super ciudat, nu? E valabil pentru fiecare număr?

Tatăl se uită la Eddie.

— Mă întrebi de ce e adevărat?

Vreau să întorc avionul ăsta din drum, îşi zice Jordan. Se simte deprimat, stupid, tânăr. Simte falsitatea acţiunilor sale. A atras atenţia asupra sa alegând să nu treacă prin scaner. A atras atenţia asupra sa comandând un meniu vegan în avion. A atras atenţia asupra sa ori de câte ori a

încălcat ora la care trebuia să fie acasă şi regulile tatălui. N-a sărutat-o pe Mahira; Mahira l-a sărutat pe el. A fost ideea *ei,* nu a lui, şi a fost singura parte din viaţa sa tainică şi autentică. Altfel, dincolo de relaţia cu ea, el e un lăudăros, un măscărici, jucând roluri în viaţa reală. Lui Jordan îi e dor de ea într-un fel nou, mai arzător. Sentimentul i se răsuceşte în piept ca un fier încins. Ea a fost în miezul lui – poate că a fost miezul lui? – şi el n-a apreciat asta până acum.

— E o întrebare mare, zice Bruce. Dar nu cunosc răspunsul. Adică, de ce e orice adevărat?

Jordan închide cartea.

— Ai obosit, amice? zice tatăl.

O *să-i scriu lui Mahira când aterizăm. O să-i spun ce simt,* decide el, în sinea lui.

— Uite, zice Eddie, cu încântare în voce, s-a oprit ploaia.

IANUARIE 2016

Edward şi Shay se văd totuşi nevoiţi să amâne deschiderea genţilor de voiaj până după sărbători, din cauză că Besa – după cum zice Shay – o ia efectiv razna de Crăciun şi Anul Nou, ceea ce înseamnă că nu mai doarme aproape deloc în această perioadă, aşa că nu se pot duce în siguranţă în garaj. La ora două noaptea, Besa e, probabil, în bucătărie, unde coace *polvorones de canela*[18] sau fierbe vin cu mirodenii. La un moment dat, se duce în sufragerie, trage un pui de somn pe canapea şi apoi se apucă să împacheteze cadouri sau să împodobească pomul de Crăciun. Înainte să vină verii din New York, a ornat pereţii sufrageriei cu ghirlande roşii, galbene, verzi şi albe – fiecare culoare atrage un alt tip de noroc – şi la miezul nopţii a copt nişte chifle numite *pan dulce*[19]. În noaptea de Ajun, a deschis uşa şi a măturat afară ghinionul din anul trecut.

— Aşa face în fiecare an? a întrebat Edward, pentru că nu-şi amintea ca Besa să se fi purtat aşa în timpul sărbătorilor.

Shay a dat din cap, obosită, în vreme ce făcea un munte de fursecuri pe care să le ia cu ea în camera sa, unde stătea ascunsă cât de mult putea, în fiecare zi.

Edward a început să doarmă mai prost în perioada sărbătorilor, lucru pe care l-a pus pe seama unei diete bazate mai ales pe zahăr şi a frustrării că nu se mai poate duce în garaj. I-au apărut cearcăne adânci, şi mătuşa i-a spus că, dacă nu arată curând mai bine, o să-l ducă la doctor. În străduania de a-şi obosi trupul, Edward s-a silit să mănânce kale, să bea ceai de tei înainte de culcare şi să ridice ganterele pe care le ţinea în pivniţă. În fiecare zi se gândea să fure un somnifer de la Lacey, zicându-şi că asta ar rezolva problema, însă efectul pastilelor îl speria. Se temea că, dacă înghite una, s-ar putea să nu se mai

[18] Fursecuri cu zahăr scorţişoară (în limba spaniolă în original).
[19] Literal, „pâine dulce” (în limba spaniolă în original).

trezească niciodată.

Luni, în prima zi de şcoală – cu toate că e uşurat că viaţa a revenit la normal, iar el şi Shay pot să meargă în garaj în noaptea aceea –, e pe jumătate adormit la ore. La sfârşitul orelor, când sună clopoţelul, se duce greoi până în biroul directorului Arundhi ca să vadă cum au dus-o în vacanţă ferigile. Ia stropitoarea din locul ei obişnuit, de după uşă.

— La mulţi ani, Edward, zice directorul.

— La mulţi ani.

Vorbele ies greu din gura lui Edward; o clipă i se învălmăşesc în gâtlej, ca nişte bile de sticlă. Îşi dă seama ce puţin a vorbit în acea zi.

Pe când studiază tulpina unei ferigi-tarantulă, directorul spune:

— Am tot vrut să te întreb, ce-ai zice să intri în clubul de matematică?

Edward se uită la el şi clipeşte.

— Eu? Ăăă, cred că nu m-am gândit niciodată la clubul de matematică.

— Eşti un matematician bun, cu har. Poate că ar trebui să te gândeşti.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci în clubul de dezbateri, sau poate e vreun sport care îţi place? Când eram tânăr, mie îmi plăcea scrima, dar n-am reuşit să găsesc aici destul interes pentru un club de scrimă.

Mustaţa directorului se pleoşteşte pentru un moment, la amintirea acelui eşec.

Edward se concentrează pe udarea plantei la margine, într-un cerc lent, neîntrerupt, apoi într-un cerc mai mic la baza tulpinii.

— Mă gândesc doar, Edward, că ar putea să-ţi facă bine să te alături unui grup de un fel sau altul. Să-ţi lărgeşti cercul de cunoştinţe. Noi, oamenii, avem nevoie de comunitate, pentru sănătatea noastră emoţională. Avem nevoie de legături, de sentimentul apartenenţei. Nu suntem făcuţi să prosperăm în izolare.

— Nu sunt izolat, zice Edward. Îi am pe mătuşa şi pe

unchiul. Şi pe Shay.

— Eu însumi fac parte dintr-un club de botanică, ce se întruneşte de două ori pe lună. Ne ajutăm între noi la cercetare, împărtăşim informaţii şi mâncăm fursecuri delicioase.

— Shay crede că pot să intru la orice facultate vreau, zice Edward, câtă vreme scriu în prezentare despre accident. Credeţi că e adevărat?

Directorul se întoarce spre el.

— A spus ea asta, da?

Edward încuviinţează din cap.

Directorul Arundhi îşi netezeşte mustaţa.

— Şi tu nu eşti de acord cu această idee?

— Fireşte. Nu-i drept. Ar însemna că nu am intrat la facultate datorită notelor mele sau pentru cât de mult am învăţat, ci numai fiindcă că mi s-a întâmplat ceva rău.

— Unii i-ar putea zice acţiune afirmativă, glumeşte directorul. Dacă asta te jigneşte, Edward, atunci propun să înveţi mai bine şi să-ţi îmbunătăţeşti notele – am auzit că nu-ţi prea faci temele pentru acasă.

— Nu vreau să mă alătur unei echipe.

Directorul îl priveşte.

— Atunci n-o face. Te rog să nu crezi că, atunci când vorbesc despre asta, mă gândesc la CV-ul tău sau la alcătuirea unui dosar cât mai stufos de înscriere la facultate. Mă gândesc, mai mult sau mai puţin, la ferigile mele.

Edward se întreabă dacă nu cumva lipsa somnului l-a adus acum într-un punct în care nu mai procesează corect informaţiile.

— La ferigile dumneavoastră?

— Păi, la orice organism viu. O ferigă fie creşte, fie moare. Mi-ar plăcea – se opreşte o clipă, chibzuind – mi-ar plăcea să fac tot ce pot ca să mă asigur că tu creşti în continuare.

Edward simte bunătatea bărbatului din celălalt capăt al încăperii şi, în acelaşi timp, se gândeşte că echipa sa, comunitatea sa, este în dosarul din garaj. Sunt cei 191 de

oameni care au murit în acel zbor. Sunt bărbaţii şi femeile ale căror feţe privesc din fotografii, care îi adresează întrebări la care nu poate să răspundă. *De ce ai supravieţuit tu, şi nu eu?*

— Nu vă supăraţi dacă închei pe ziua de azi?

Directorul îl cercetează în continuare, cu chipul trist. E o tristeţe profundă pe care Edward o recunoaşte, şi simte cum o aşchie din propria tristeţe e împinsă la suprafaţă.

— Când ai îndoieli, citeşte cărţi, îi zice directorul Arundhi.

Vorbeşte repede, ca şi cum s-ar teme că e ultima ocazie de a-şi împărtăşi gândurile.

— Educă-te singur. Educaţia m-a salvat întotdeauna, Edward. Învaţă despre taine.

Băiatul se uită la el şi îl crede. Crede că educaţia l-a salvat, crede că a fost cândva o persoană care avea nevoie să fie salvată.

— Vă mulţumesc, domnule, zice şi se întoarce spre uşă.

Pe drumul spre casă, Edward poate să identifice diferitele fire de iarbă din pâlcuri. Nori stratus căptuşesc cerul, iar el poate să identifice locul în care se termină un nor şi începe altul. În oboseala sa, vede hotarele care despart diverse lucruri unele de altele. Copacul chircit din colţ e alcătuit din atât de multe părţi: rădăcini, crengi, crenguţe, încreţiturile distincte de pe scoarţă. Edward se gândeşte la faţadă – scoarţa – şcolii sale, cu atâtea părţi interne care alcătuiesc organismul. Catedre, dulapuri, copii destul de mici ca să plângă când îi insultă cineva. Profesori, îngrijitori, tot zgomotul, turma mişcătoare a făpturilor umane în creştere. Elevii care îl urăsc pe Edward, care simt că o duc mai rău decât el, chiar dacă întreaga lui viaţă s-a prăbuşit din cer. Edward constată că nu-l înfurie ura lor. Poate că *este* mai rău să ai un tată în puşcărie, să locuieşti într-un oraş ai cărui locuitori sunt în majoritate albi când pielea ta e cafenie, să ţi se pară grele temele pentru acasă chiar şi atunci când te străduieşti din răsputeri. De unde să ştie el?

Nu sunt maşini pe alee. Lacey e la spital, John la lucru. Shay trebuie să fie în dormitorul ei, citind sau făcându-şi temele. Edward hotărăşte să se ducă în garaj, chiar dacă e în timpul zilei. O să ignore genţile de voiaj; sunt un mister pe care trebuie să-l dezlege împreună cu Shay. *Pot să stau culcat pe podea,* îşi zice. *N-o să mă vadă nimeni.* Simte dorinţa să fie lângă fotografii. Dar e flămând, aşa că intră mai întâi în casă, pentru o gustare. Amândoi, şi el, şi Lacey, icnesc când el intră ca o furtună în bucătărie.

— Dumnezeule mare! zice ea.

— Maşina ta nu-i aici, zice Edward, pe un ton acuzator, în vreme ce asimilează imaginea mătuşii, stând la masă, în hainele cu care a fost la serviciu – pantaloni eleganţi şi unul dintre puloverele mamei lui – şi ţinând în mână una dintre sticlele de bere ale lui John.

Lacey nu bea niciodată bere.

— M-a adus acasă un coleg. A fost petrecerea de pensionare a cuiva de la lucru şi am băut câteva pahare de şampanie.

— Oh.

Edward rămâne nemişcat, neştiind ce să facă.

— Vino şi tu, zice Lacey.

El ia un măr din fructiera de pe blat şi apoi se aşază pe locul său obişnuit, în faţa ei. Muşcă din măr şi mestecă, mai mult pentru activitate decât pentru gust. Stau în tăcere o vreme, şi Edward îşi dă seama că acesta este momentul din zi în care venea acasă şi o găsea pe mătuşa lui aşteptându-l pe canapea, cu serialul lor gata să înceapă. Niciunul dintre ei nu s-a mai uitat de multă vreme la *General Hospital.* Era ca o hibernare comună, acele ore petrecute alături unul de altul, urmărind cel mai previzibil serial dramatic. Edward se întreabă dacă mătuşii îi este dor vreodată de acea oră din zi; lui îi este uneori.

— Ai dormit mai bine în noaptea asta?

— Da, minte el.

— Bravo, bravo.

Vocea lui Lacey e mai tărăgănată ca de obicei, şi nu şade la fel de dreaptă.

— Ţi-am spus vreodată că atunci când ţin în braţe bebeluşi la spital, mă gândesc uneori la tine când erai mic? Ai fost un bebeluş de neuitat, pentru că plângeai atât de mult. Ţi-au spus părinţii de perioada când ai avut colici?

Edward îşi îndeasă mărul în gură şi dă din cap că da.

— Îmi amintesc că într-o zi mama ta l-a lăsat pe Jordan cu tatăl tău şi a venit aici. Spera că drumul cu maşina, sau schimbarea peisajului, te vor alina. Dar n-a fost aşa.

Lacey schiţează un zâmbet vag.

— Jane s-a întins pe canapea şi a adormit, iar eu am făcut tururi prin casă cu tine. Ai plâns tot timpul. Dar nu m-a deranjat. Păreai să fii bine, cu toate că plângeai. Ca şi cum ai fi fost setat în modul „furie” şi trebuia să ţipi până îţi trecea. Mama ta era cea care avea nevoie de ajutor, şi nu prea avusesem ocazia s-o ajut. Întotdeauna încerca ea să mă ajute pe mine.

Edward încearcă să-şi imagineze scena. O versiune mai tânără, epuizată, a mamei sale, dormind pe canapeaua pe care a petrecut el apoi atâtea ore nefericite. Lacey ţinându-l pe umăr, făcând ture prin casă. Mama i-a spus de mai multe ori de perioada când a avut colici, însă n-a pomenit niciodată de călătoria în New Jersey. Păruse întotdeauna să aducă vorba despre criza lui de plâns ca să poată povesti din nou finalul fericit, cum s-a trezit într-o dimineaţă cu Edward care îi bombarda obrajii cu sărutări.

— N-am ştiut că m-a adus aici.

— E straniu acum, zice Lacey ca pentru sine, să mă gândesc că Jane şi cu mine am ajuns să împărţim acel copil.

Să împărţim. Cuvintele îi lasă lui Edward un gust amar.

Lacey se freacă la ochi, aşa cum fac ţâncii somnoroşi.

— Doamna care s-a pensionat a lucrat la spital timp de treizeci de ani, pe un post administrativ. Ea şi soţul ei pleacă într-o călătorie în jurul lumii. Nu-i grozav?

Edward încuviinţează, pentru că se pare că e nevoie de un răspuns.

— Mă gândisem că pensionarea e ca şi cum ţi-ar muri cineva drag. Te face să te concentrezi pe felul în care vrei

să-ţi trăieşti viaţa. Te face s-o iei de la capăt. Sau să simţi că ar trebui.

Se uită la Edward şi pare că îl vede cu adevărat.

— Mama ta şi-a dorit întotdeauna să scrie un scenariu de film. Despre asta vorbea când era cherchelită. Ştiai?

— Scria scenariul unui film în avion.

— Nu, nu acela. Acela era doar o adaptare stupidă, care o scotea din sărite. Avea o idee la care ţinea foarte mult şi pentru care şi-a făcut însemnări ani la rând. O invidiam pentru cât de mult ţinea la acea idee. Uneori simt că ar trebui să scriu scenariul filmului în locul ei, dar apoi îmi amintesc că nu sunt scriitoare.

Edward încearcă să pară plin de înţelegere. Nu ştie ce să spună. Detestă faptul că are această conversaţie cu mătuşa şi, în acelaşi timp, vorbele ei au efectul unui pahar cu apă rece, potolindu-i o sete pe care nu ştia că o simte. *Mai spune-mi despre mama,* îşi zice în gând. Ştie că, dacă spune asta cu glas tare, momentul se va sfârşi şi nu vor mai fi dezvăluite alte adevăruri.

Lacey smulge eticheta sticlei de bere.

— Dacă ai vedea-o pe doamna care s-a pensionat, n-ai bănui că are de gând să călătorească prin lume. Arată ca şi cum n-ar pleca niciodată din acest oraş, spune Lacey şi cască. Ştii unde e unchiul tău?

— La serviciu?

Lacey ridică din umeri şi împinge deoparte sticla.

— Nu ştiu niciodată ce face el, în ultima vreme. Mă duc să trag un pui de somn. Vrei, te rog, să mă trezeşti la cină?

Edward dă din cap şi e surprins că, ieşind din bucătărie, Lacey se apleacă şi-l sărută pe obraz. E un sărut blând, iar când se ridică, îi ciufuleşte un pic părul. E surprins, în parte pentru că Lacey îl sărută rar, dar şi pentru că momentul se desparte, aşa cum făceau norii pe cer şi firele de iarbă pe pământ. Vede – şi simte – două realităţi separate.

Lacey îl sărută pe obraz exact aşa cum îl săruta mama lui când trăia. Sărutul pare gândit, intenţionat în acest sens; Lacey nu poate să scrie scenariul de film al surorii

sale, dar *asta* e ceva ce poate să facă. Însă îi sărută obrazul şi în felul în care ar fi sărutat obrazul pruncului pe care şi l-a dorit atât de mult. Edward ştie asta, chiar dacă nu poate să explice cum de ştie. Cuvântul *preţuire* îi pătrunde în creier ca purtat de un vânticel străin, apoi pleacă. Mătuşa a plecat şi ea, şi Edward a rămas singur la masa din bucătărie, ţinând în mână un cotor de măr.

La miezul nopţii, el şi Shay stau pe podeaua rece a garajului, în faţa genţilor de voiaj. Sunt îmbrăcaţi cu hainele de iarnă şi au căciuli, pentru că în încăpere nu e cu mult mai cald decât afară, însă atunci când pe Edward îl trece un fior, este de nerăbdare, şi nu de frig. El şi Shay schimbă o privire ce pare să spună: *Iată-ne ajunşi şi aici, în sfârşit.*

Shay a făcut cercetări legate de lacătele cu cifru ale genţilor, pentru că internetul e domeniul ei. Edward are acum un laptop, pentru temele şcolare, şi un telefon. Foloseşte foarte puţin telefonul, dar doamna Cox îi mai trimite uneori câte un mesaj, deoarece unul dintre fiii ei a învăţat-o cum să procedeze. În toiul orei de matematică, telefonul îi zumzăie şi primeşte următoarea frază: *Va trebui să vizitezi Europa înainte de a împlini douăzeci de ani, câtă vreme mintea ţi-e încă impresionabilă.* Apoi, într-o seară de sâmbătă: *Îţi recomand să întocmeşti o listă cu cărţile pe care le citeşti şi să-ţi faci însemnări. Eu uit tot ce nu scriu, aşa că însemnările sunt importante.* Doamna Cox i-a scris şi de ziua lui, ca să-i spună că îi dăruieşte mai multe obligaţiuni de primă serie.

Edward foloseşte internetul pentru informaţii şcolare, atunci când este nevoie, dar n-a căutat niciodată nimic legat de zbor, de el sau de familia sa. Shay îl tachinează că foloseşte tehnologia ca un moş, dar fireşte că îl înţelege. Când trebuie culese anumite informaţii, ca acum, le culege ea. Şi, conform internetului, încuietoarea e şi veche, şi ieftină, ceea ce înseamnă că, dacă nu-ţi mai aminteşti codul, cel mai bun lucru e să tai lacătul.

— Nu putem tăia lacătul fără ca John să observe, zice

Shay. Mi-am amintit de dimineaţă că, de fapt, am o carte despre lăcătuşerie. Am găsit-o în fundul dulapului.

Îşi trage geanta spre ea.

— Nu cred că ne va ajuta la acest tip de încuietoare, totuşi. De ce a trebuit John să folosească încuietori aşa de ieftine?

— De ce ai o carte despre lăcătuşerie?

— A, păi, când plănuiam să fug de acasă, aveam de gând să intru prin efracţie în casele oamenilor şi să dorm în debaralele lor, în vreme ce străbăteam ţara. Aşa, aş fi avut un adăpost când trebuia să mă odihnesc.

Lui Edward îi place imaginea aceea a lui Shay, mică, hotărâtă, ducând sub braţ o carte despre lăcătuşerie.

— Să străbaţi ţara încotro?

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie? Ţi-am spus, ştiam că n-o s-o fac cu adevărat.

Dar când ridică din umeri, Edward îşi dă seama care erau cu adevărat intenţiile ei. Versiunea mai tânără a lui Shay plănuia să-şi găsească tatăl. Undeva, în Vest. Se întreabă dacă îşi propusese să se împace cu el sau să-l bruftuluiască. Bănuieşte că un pic din amândouă.

Îndreaptă lanterna spre geanta mai apropiată de el. Cifrul e un şir orizontal de rotiţe cu cifre. Combinaţia corectă de patru cifre ar deschide-o.

Shay răsfoieşte cartea din poală.

— Cred că va trebui, pur şi simplu, să încercăm toate combinaţiile posibile.

Edward se uită la ea.

— Sunt zece mii.

— Atunci ar trebui s-o faci tu. Eu o să mă enervez.

Edward se apleacă în faţă şi învârte una dintre rotiţe. E nevoie de câteva mişcări ca să simtă tracţiunea dintre numere şi roata de sub ele. Caută aderenţa care prevesteşte cifra corectă.

— Aş vrea ca John să fi pus un covor, zice Shay. Asta o să dureze la nesfârşit, şi mi-a îngheţat fundul.

Însă lui Edward îi vine ceva în minte.

— Stai un pic, zice şi se uită la lacăt.

Cifrul a fost setat de unchiul său, ceea ce înseamnă că nu este întâmplător.

— Am o idee.

Învârte de fiecare rotiţă până când obţine cifrul 2977.

Se aude un clic puternic, apoi lacătul se deschide în linişte şi cade în palma lui Edward, care îl aşteaptă.

— Ai reuşit, şopteşte Shay.

Se apleacă în faţă şi trage fermoarul genţii de voiaj. Asta pare să dureze mult, şi Edward o urmăreşte. E conştient că o parte din el nu voia ca genţile să se deschidă. Voia ca ele să rămână acolo, în colţ, un mister care o ademeneşte pe Shay, dar un mister nedezlegat. *Mă întreb,* în loc de *Ştiu.*

— E plină cu hârtii, zice Shay.

Geanta e îndesată cu plicuri. Shay ridică unul şi Edward citeşte numele scris de mână deasupra adresei.

Edward Adler

Scrisoarea nu e deschisă. Adresa este necunoscută: o căsuţă poştală din oraş. Lui Edward începe să-i bată inima mai tare. Cine să-i fi scris? Shay scoate altă scrisoare din geantă. Adresată tot lui, la aceeaşi adresă.

Edward se întinde pe lângă Shay şi îşi vâră braţul în geantă, făcând loc ca să poată citi mai multe adrese deodată. Scrisul de mână diferă. Culoarea plicurilor, culoarea cernelii, toate sunt diferite. Ia una, la nimereală, şi vede că ştampila poştei e de acum doi ani.

— Toate îţi sunt adresate ţie, zice Shay, pe un ton reţinut.

Acelaşi nume, pe fiecare plic. Atât de multe plicuri.

Adrenalina aprinde creierul lui Edward şi el îşi simte gândurile năvălind, fără să le mai poată controla. Îşi dă seama de ceva şi o spune în acelaşi timp:

— Ei nu primesc corespondenţa aici, acasă. N-am văzut niciodată nimic lăsat la vedere. Cred că mi-am închipuit că Lacey o ia când sunt eu la şcoală. Dar toată corespondenţa trebuie să ajungă în acea căsuţă poştală.

De ce? o vede pe Shay gândind.

— Pentru că s-au supărat atât de tare din cauza acelui biblioraft – s-au certat zdravăn – şi din cauza chestiilor ăstora, zice el, şi face semn cu mâna spre dreptunghiurile de hârtie, ştampilele, datele tipărite. Presupun că cealaltă geantă trebuie să fie şi ea plină cu scrisori?

— Vrei să deschid una?

— Aşteaptă.

Ea îi priveşte cu luare-aminte chipul în lumina slabă.

Ştiu că imposibilul e posibil. Am văzut, am fost acolo, gândeşte el.

— Ce-i? şopteşte ea.

Când vorbeşte, şi vocea lui e mică, de parcă ar încerca să comunice pe dedesubtul unei conversaţii mai ample, mai sonore, de parcă pentru a vorbi acum au nevoie de un nou registru.

— Şi dacă scrisorile sunt de la părinţii şi fratele meu şi de la toţi cei care au murit în avion?

Ea pare surprinsă.

— Vrei să zici de la stafiile lor?

— Lucrurile nu trebuie întotdeauna să aibă sens. Nu-i aşa? Poate că dacă eşti deschis la lucrurile care n-au sens, ajungi să vezi mai mult?

O poate citi pe Shay. Întotdeauna. Acum ea pare tristă, îngrijorată. Ştie că el vrea ca aceste scrisori să fie de la părinţii şi de la fratele lui. Şi ea ar vrea ca scrisorile să fie de la ei. Doar că ea n-a văzut cu ochii ei imposibilul. N-a fost în avionul care a căzut din cer. N-a văzut decât ce a fost după aceea, la televizor, aşezată lângă mama ei pe o canapea.

— Nu cred că lucrurile au întotdeauna sens, zice ea, cu vocea atât de slabă, încât cuvintele se alătură prafului de pe rafturile din jurul lor.

El dă din cap.

— Deschide una.

13.40

Într-un avion nu există liniște deplină. Motoarele zumzăie; sistemele de ventilaţie din tavan şuieră. Se aud accese de tuse, conversaţii înăbuşite, zdrăngănitul unei roţi defecte a căruciorului cu băuturi, zgomotul ascuţit de închidere a uşii de la toaletă, copii mai mici şi mai mari care scot din când în când câte un ţipăt de protest justificat. Centura de siguranţă şi locul strâmt spun: *Stai nemişcat.* Aerul spune: *Ascultă.* Acum sunt mai mulţi pasageri adormiţi decât în orice alt moment al zborului. Unii se învelesc cu o jachetă sau cu o pătură; se retrag în carapace, ca nişte ţestoase. Alţii par să-şi etaleze vulnerabilitatea. Dorm cu feţele în sus, cu gura întredeschisă. Câte un braţ atârnă pe interval, ca şi cum ar spera că un străin va întinde mâna şi îl va prinde.

Veronica păşeşte legănat pe culoarul de la clasa întâi.

— Ceva de băut?

Vorbeşte într-o şoaptă melodioasă, ca să nu-i trezească pe cei adormiţi. Se uită în ochii tuturor celor care sunt treji, deoarece contactul vizual este un ingredient crucial pentru ca pasagerii de la clasa întâi să simtă că sunt speciali, că primesc lucrul pentru care au plătit.

Însă lui Mark îi aruncă o privire scurtă, nu mai mult. Femeia de lângă el cere o sticlă de apă.

— Desigur.

Apoi se întoarce să vadă ce fac bătrânul şi asistenta medicală. Atmosfera de pe acest rând a fost supărătoare încă de la plecare. E limpede că e genul de bărbat cu o avere exagerată, care l-a făcut să se aştepte ca toţi cei cu care se întâlneşte să-l slugărească. Mai devreme, Veronica a văzut-o pe asistentă plângând şi i-a strecurat o pungă cu alune, pe când bătrânul era la toaletă.

Veronica a fost tratată şi ea de multe ori ca o persoană de rang inferior, aşa că ştie ce gust amar îţi lasă o asemenea experienţă. Ştie că alunele prăjite nu vor alunga acel gust, dar speră ca gestul ei să îi spună femeii că nu e

singură. Veronica nici nu mai ţine minte de câte ori s-a trezit ciupită sau plesnită peste fese. La fel şi cu bărbaţii care îi spun să zâmbească, de parcă felul în care îi sunt dispuse trăsăturile, sau dispoziţia ei, ar fi treaba lor, la naiba. I s-a întâmplat ca bărbaţii să se aplece spre ea când îşi încrucişează drumurile pe interval, aşa încât să se frece cu penisul întărit de şoldul ei. I se spune tot timpul „scumpo”, „drăguţo” sau „iubito”. Are acelaşi salariu ca Luis, cu toate că ea este stewardesa-şefă, iar el are o experienţă de numai şase luni în domeniu. S-au uitat pofticios la ea bărbaţi care pluteau într-o mare de votcă tonică, iar munca sa – care este impecabilă – i-a fost criticată de tot soiul de indivizi care păreau că nu fac altceva decât să caute o distracţie, ca să treacă timpul mai repede.

Veronica ştie, desigur, cum să se descurce în toate aceste situaţii. Faptul că nu le permite bărbaţilor s-o înjosească, că îşi trimite lumina direct asupra lor, este, poate, cel mai mare talent al său. Îi pare rău de femeile care par să nu deţină anume această artă. Asistenta medicală este, clar, una dintre ele.

Veronica îşi aranjează fusta în vreme ce se întoarce în chicinetă. E uşor bulversată – nu-i stă în fire să cugete asupra aspectelor neplăcute ale meseriei sale. Trebuie să-şi revină. Dar când închide ochii ca să se regrupeze, îi vede pe cei ai lui Mark. Plini de licăriri şi scânteieri, au luciul acela al catifelei de un albastru-închis. Ochii lui au uluit-o în toaletă. Poate că acea frumuseţe neaşteptată e ceea ce a făcut-o să se cutremure. Ea îşi zisese că-i oferă lui frumuseţea sa; nu se aşteptase să primească şi ea, în schimb, frumuseţe.

Crispin e copleşit de o senzaţie pe care n-o poate identifica, pe care n-a mai avut-o de zeci de ani. Poate că din copilărie. Senzaţia pâlpâie în el, ca lumina unei lumânări reflectată pe pereţi. Lumina străbate coridoarele întortocheate şi întunecate dinăuntrul lui.

Crispin a crescut într-o căsuţă din Maine, fiind mijlociul

din cei paisprezece copii ai familiei. În casa copilăriei sale nu erau coridoare. Două trepte, şi erai în bucătărie; încă două trepte, baia; alte două trepte, odaia principală. Crispin dormea într-un dormitor mic, împreună cu cei cinci fraţi. Cel mai mare era un tiran habotnic, care îl trântea tot timpul pe Crispin la podea, apoi îl încăleca şi citea cu voce tare din Biblie. Crispin, cu obrazul apăsat de podeaua aspră, răspundea cu înjurături mormăite. Vorbea atât de încet încât mama să nu-l audă, dar destul de tare ca fratelui său să i se înroşească urechile. Aceasta era amintirea asupra căreia revenea în rarele clipe în care se gândea la tinereţe. Ţintuit la podea, scuipând blesteme, în vreme ce fratele său predica furios.

Unde sunt acele coridoare? Sunt prost finisate, pline de praf, aparţinând unei case inferioare celor în care a locuit Crispin la maturitate. Întotdeauna a angajat decoratori şi s-a înşurat cu femei cu un bun gust înnăscut. Crispin n-a reuşit niciodată să creeze el însuşi ceva frumos, dar recunoştea frumuseţea atunci când o vedea. Coridoarele lui aveau tapet frumos şi lambriuri. Erau luminate cu aplice şi candelabre fanteziste.

Lumina lumânării şi interiorul prost finisat îl tot aduc înapoi în Maine, înainte ca familia lui să aibă televizor, când şedeau cu toţii seara în jurul aparatului de radio, ascultând programul lui Jack Benny[20] şi ştirile. Crispin se aşeza întotdeauna cel mai aproape de radio; vocea lină care vibra din difuzor era pentru el singura legătură cu viaţa din afara oraşului său, cartierului său, statului său înzăpezit, iar el voia cu orice preţ să plece de acolo. Şi-a dorit să plece din clipa în care a putut să lege cuvintele între ele. Cei mai mulţi dintre fraţii şi surorile sale aveau să se căsătorească cu iubitele şi iubiţii din liceu şi să lucreze la fabrica din localitate. Fratele care îl ţintuia mereu la podea a început o afacere de arhitectură peisagistică. Însă Crispin recunoştea o capcană atunci când o vedea. A găsit un internat, a trimis o cerere de

[20] Jack Benny (1894-1974), comediant american, personalitate marcantă de radio şi televiziune.

înscriere şi a câştigat o bursă. A plecat de acasă la paisprezece ani şi n-a mai privit niciodată înapoi.

Lumina se unduieşte; poate că persoana care o ţine în mână e obosită. Paşii încetinesc. Năvala pare să se fi sfârşit. E o senzaţie de apăsare, care îl trimite pe Crispin înapoi la podea, strivit sub greutatea fratelui său.

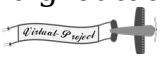

Florida se uită la rândurile din jur. Oamenii se domolesc, îşi încetează activitatea. Avionul zumzăie pe o frecvenţă mai profundă, de parcă şi el ar fi intrat în faza de somn REM[21]. Florida simte cum se dilată în tăcere. Atenţia i se extinde, şi îngăduie gândurilor, sentimentelor ei să se desfăşoare. Se întreabă dacă Bobby s-a prins că ea a plecat mai departe decât la o petrecere de logodnă în New York City. Şi-a aruncat telefonul mobil într-un coş de gunoi din aeroport. Nu-i e frică de soţul ei, dar intensitatea lui e formidabilă, şi preferă să nu lase urme uşor de depistat. S-a măritat cu un bărbat cu un imens potenţial, care o făcea să ţipe de încântare în pat, dar a ajuns să trăiască cu un străin, ale cărui reacţii nu putea să le prevadă. Propria lipsă de discernământ e ceea ce o deranjează cel mai tare.

Ea a dat-o în bară, nu el. O întristează faptul că imensa experienţă, chiar şi dansurile-maraton cu bărbaţii, n-au făcut-o mai înţeleaptă. Crezuse multă vreme în teoria conform căreia devenea tot mai bună cu fiecare reîncarnare. Rămânea umană, şi cu defecte, însă era mai evoluată. Ştia cum merg treburile. Ştia ce contează. Ştia, de fiecare dată la un nivel mai profund, că ceea ce contează e iubirea. Însă tocmai iubirea a citit-o, a interpretat-o şi a plasat-o greşit în această viaţă. Florida aruncă o privire femeilor adormite de lângă ea. Femeia cu eşarfa albastră şi pantofii scumpi. Linda, cu părul blond căzut pe faţă, cu gura uşor întredeschisă. Arată ca o copiliţă. O copiliţă care poartă la rândul ei în pântec un copil.

Florida se imaginează dându-se cu rolele pe faleza

[21] Acronim pentru Rapid Eye Movement (Mişcarea Rapidă a Ochilor), faza de somn cea mai profundă şi cu cele mai multe vise.

şerpuită. N-are vreun plan pentru noua sa viaţă, dar are posibilităţi. Poate să se alăture unei trupe. Să facă muzică, alături de alţi oameni, o inspiră întotdeauna, şi are nevoie de inspiraţie. Ar putea să ghicească în cărţi de tarot. Nu e grozavă la ghicit, dar se pricepe cât de cât, şi clienţii pleacă întotdeauna de la ea cu satisfacţie şi revelaţii. Ea este cu adevărat atentă la persoanele aşezate în faţa sa, şi atenţia reală se găseşte greu. Florida se uită adânc în ochii lor şi găseşte bunătatea lor inevitabilă. Uneori, acea bunătate e o pietricică; alteori e un foc de artificii.

Mai greu de atins, totuşi fundaţia planului ei pentru California e iubirea. Nu neapărat pentru bărbaţi. N-o să se mai mărite. Refuză să se mai ciondănească, să mai aibă de-a face cu tăceri glaciale sau să mănânce broccoli pentru că lui îi place broccoli şi vrea ca şi ei să-i placă. De aici încolo o să iubească pur şi simplu pe oricine îi iese în cale, începând cu fata de lângă ea. Se va purta ca o mamă cu Linda, care are mare nevoie de aşa ceva, şi ca o bunică cu pruncul ei.

Când Linda i-a spus că iubitul ei e om de ştiinţă şi studiază balenele, Florida a avut o rară imagine a propriului viitor. Aproape întotdeauna călătoreşte prin trecutul său, dar din când în când are o viziune care se întinde înainte, precum cablurile de oţel ale unui pod suspendat, către un ţinut pe care încă nu l-a atins. Se vede pe sine, împreună cu Linda şi Gary, pe un vas în mijlocul unui ocean biciuit de rafale de vânt. În toate părţile, se văd orizontul jos şi valurile înspumate. Au mantale de ploaie şi pălării impermeabile de un galben aprins. Stau unul lângă altul, rezemaţi de balustradă, privind în aceeaşi direcţie. La vreo cincizeci de metri de vas e o balenă. Iese la suprafaţă, împroaşcă un jet de apă spre cer şi plonjează înapoi. Cei trei oameni se uită spre locul în care a dispărut, cuprinşi de o profundă încântare. Aşteaptă, şi nu-i deranjează să aştepte. După câteva clipe, parcă pentru a-i răsplăti, animalul, neverosimil de mare şi de frumos, face un salt în aer.

IANUARIE 2016

Sfâşierea plicului răsună violent în garajul tăcut. Foaia de hârtie e albă, groasă; Shay o despătureşte cu grijă.

Dragă Edward,

Sper că eşti bine şi rănile ţi se vindecă. Cu siguranţă Dumnezeu te-a binecuvântat, ţinându-te în viaţă.

Fiica mea, Nancy, era în avion cu tine. Era singurul nostru copil, şi moartea ei ne-a lăsat pustiiţi pe dinăuntru, pe tatăl ei şi pe mine. Era mare – avea patruzeci şi trei de ani, însă vârsta nu contează în inima mea. Era în continuare puiul meu, fetiţa mea roşcovană.

Era doctor – un medic strălucit –, însă hobby-ul ei era fotografia. Aş vrea să te rog ceva. Aş vrea să te rog să faci fotografii în numele ei. Ea fotografia tot ce se nimerea: pe colegele ei, asistentele medicale, pe pisica ei, Beezus (care trăieşte acum cu mine şi tatăl ei; pisica e la fel de distrusă ca şi noi), clădiri, peisaje, orice. Era pasiunea sa.

Mi-ar alina sufletul să ştiu că faci fotografii în locul ei. Că aparatul de fotografiat n-a fost lăsat din mână, ci trecut mai departe. Sper că nu cer prea mult, dar mă gândesc că oricine face din când în când poze, nu? Nu te rog decât să faci asta într-un mod mai conştient.

Îţi doresc numai bine, Edward. Mulţumesc.

Cu drag,

Jeannette Louis

Shay ridică privirea din scrisoare, cu ochii mari.

— Doctoriţa din dosar.

Pustiiţi pe dinăuntru, îşi zice Edward.

— Alta? şopteşte ea.

Aceasta este scrisă pe hârtie de corespondenţă gri, de către soţul unei femei din avion. Moartea ei l-a lăsat singur cu cei trei copii ai lor. Îl roagă pe Edward să-i scrie fiecăruia în parte, spunându-i că a întâlnit-o pe mama sa în avion. *Ştiu că probabil n-ai întâlnit-o. Cine face cunoştinţă*

cu străinii dintr-un avion? Dar copiii mei nu vor şti asta. Te vor crede. Te rog, spune-le că ţi-a spus ce mult îi iubeşte şi că ştie că vor fi bine. În scrisoarea către Charlie, adaugă că mama voia ca el să nu renunţe să citească. Spune-i micuţei să fie mereu dulce. Şi spune-i lui Connor că ea n-ar vrea ca el să renunţe la olimpiada de ştiinţe.

În plic e şi o fotografie. Shay o ridică. Trei copii de culoare, aşezaţi în ordinea înălţimii. Cei doi băieţi mai mari au pulovere în dungi, iar mezina are o rochie asortată, tot în dungi. Zâmbesc spre aparatul de fotografiat.

— *Mierda*[22]*,* zice Shay.

Edward îşi cuprinde în palme craniul, ca pe o minge de baschet, cu degetele răsfirate. Capul îi zvâcneşte.

— Încă vreo câteva şi ne oprim pe noaptea asta, zice Shay.

Edward ştie că ea vrea să citească mai departe sperând că pot să încheie într-o notă mai bună. Orice ar fi însemnând asta.

Următoarea scrisoare e de la o mamă a cărei fiică a murit în avion. Visul fiicei era să-şi onoreze moştenirea chinezească mergând pe Marele Zid. *Te rog, Edward, îndură-te să împlineşti acest vis în numele fiicei mele.*

Se dovedeşte că aproape toate scrisorile conţin nişte rugăminţi adresate lui Edward. În următoarea i se cere să scrie un roman. Cea de după îl imploră să se mute la Londra, preferabil într-un apartament cu vedere spre St. James's Park. O mamă al cărei fiu visa să devină comediant vrea ca Edward să deschidă un club de *stand-up* în orăşelul lor din Wisconsin şi să-i dea numele tânărului mort.

Chipul lui Shay arată aşa cum îşi închipuie Edward că arată şi al său: copleşit de durere. *Putem suporta asta?* se întreabă, în sinea lui. Când vorbeşte, trebuie să-şi forţeze glasul ca să poată articula cuvintele.

— Câte scrisori crezi că sunt?

— Dacă şi cealaltă geantă e plină, atunci sute.

Shay ţine încă în mână fotografia celor trei copii în

[22] Rahat (în limba spaniolă în original).

hăinuţe asortate.

— De ce nu ţi-au dat e-mail? De ce au trimis scrisori pe hârtie?

— Pentru că John mi-a dat acea adresă de e-mail obscură. E doar din cifre şi liniuţe. Ca să nu mă poată găsi niciun necunoscut.

— Vrei să-i spui lui sau lui Lacey că am găsit astea?

Edward îşi încleştează mai tare degetele în jurul capului.

— Crezi că sunt toate aşa? zice el.

Cumpără un aparat de fotografiat. Scrie scrisori copiilor care şi-au pierdut mama. Du-te în China, în Anglia, în Wisconsin.

— Sper că nu, îi răspunde Shay în întuneric.

Când Edward se îndreaptă, în sfârşit, spre pivniţă, e ora trei dimineaţa. Execută mecanic operaţiunile uzuale: se spală pe dinţi, stinge luminile, se vâră sub aşternuturi. Închide ochii din simţul datoriei şi din obişnuinţă. Nu mai are nicio nădejde să adoarmă; de câteva zile şi-a pierdut nădejdea. Dar, de cum închide ochii, îşi dă seama că ceva e diferit. Întunericul dinăuntrul lui are o nuanţă nouă; e mai bogat. E alunecos, precum catifeaua. Edward simte că se dezechilibrează; alunecă spre somn ca un copil coborând cu săniuţa coasta unui deal. N-a mai avut această senzaţie de la moartea familiei sale, şi e însoţită de o explozie de uşurare. Îşi zice, şi gândul e înceţoşat: *scrisorile.* Trebuie să fie scrisorile; nimic altceva nu s-a schimbat. N-are niciun sens, însă e prea obosit ca să se sinchisească. E prea uşurat ca să se sinchisească. Doarme şi simte, în vreme ce dispare, cum celulele sale freamătă în celebrare.

Visele din acea noapte par a fi nişte experienţe reale. Edward urcă pe un munte din cealaltă parte a lumii, apoi, din vârf, conversează pe Skype cu familia unei victime. Apoi stă în echilibru pe o stâncă năpădită de muşchi, împrăştiind cenuşa unui străin într-un pârâu din Oregon. Înoată într-un bazin de dimensiuni olimpice, încercând să bată un anumit record. Transpiră între cearşafuri, de mai multe ori. Se vede aplecat în rugăciune, o poziţie pe care n-a luat-o niciodată în viaţă.

A doua zi, Edward pribegeşte dintr-o clasă în alta, fără să audă nimic din ce i se spune. De mai multe ori,

Shay trebuie să-l prindă de cot şi să schimbe direcţia în care merge. O lasă să facă asta, dar îşi zice: *N-are importanţă dacă stau la ora de engleză sau la cea de studii sociale.*

În noaptea aceea, cei doi aşteaptă doar cincisprezece minute după ce s-au stins luminile în dormitor, înainte să traverseze peluza spre garaj.

După ce intră, Edward descuie lacătul genţii de voiaj.

— Cred că ar trebui să avem nişte reguli, zice atunci Shay.

— Reguli?

— Poate că ar trebui să citim doar zece scrisori pe noapte, sau timp de o oră, cam aşa ceva. Sunt… intense. Şi cred că, după ce am citit o scrisoare, ar trebui s-o luăm. Trebuie să lăsăm genţile aici, evident, însă pot băga ceva în ele ca să arate pline, după ce am citit un teanc. Vreau să ţin o evidenţă a scrisorilor, şi apoi putem răspunde la ele, dacă hotărâm s-o facem.

— Nu crezi că John o să observe?

— N-a deschis niciuna dintre ele. Bănuiesc că avea de gând să le lase pe veci în genţi. Sau poate să ţi le dea când mai creşti?

Edward nu mai ascultă. Are deja braţul vârât adânc în geantă. Prinde între degete un plic şi îl trage afară.

Dragă Edward,

Astăzi, soarele a răsărit la 4.55, şi eu nu le-am văzut de o săptămână pe Linda sau pe Betsy. De mai bine de un an n-au mai fost văzuţi nicăieri altundeva în lume pui de balenă albastră. S-ar putea ca eu şi colegul meu să urmărim ultimele balene albastre în viaţă, şi e un gând care te mobilizează. Poate de aceea n-am coborât de pe vas după ultima călătorie. Se presupune că ar trebui să fac o pauză – să înmânez însemnările mele altui om de ştiinţă ca să le ţină la zi, în vreme ce eu mă uit la filme şi mănânc

hamburgeri. Dar n-am vrut. Şi, dacă e să fiu cu adevărat sincer, mă tem că, dacă-mi iau ochii de la fetele astea, ar putea să dispară de-a binelea. Ceea ce e, ştiu, o prostie. Dar mi-am lăsat viaţa de pe ţărm să moară de când a murit Linda mea, aşa că singurul loc în care pot măcar să fiu de vreun folos este aici.

Oricum, Edward, sper că eşti bine. Mă bucur că am cui să-i scriu.

Cu cele mai bune gânduri,

Gary

— O, asta-i drăguţ, zice Shay, vădit uşurată. Bună, Gary.

— Bună, Gary, zice Edward.

Următoarea scrisoare îl roagă să meargă într-o casă din Alabama ca să ofere o îmbrăţişare mamei ţintuite la pat a unui bărbat din avion. Edward încearcă să se imagineze aplecat peste patul unei străine muribunde, fragile, şi cuprinzând-o în braţe. Când termină scrisoarea, i-o dă lui Shay. Ea a adus în garaj un carnet, ca să poată face însemnări şi apoi să treacă toate cererile într-un centralizator.

Următoarele două scrisori îi cer lui Edward să preia vocaţia persoanei decedate: ar trebui să devină asistent medical, apoi violonist. O femeie îi cere să se roage pentru soţul ei în fiecare seară, înainte de culcare. Această scrisoare e însoţită de psalmi copiaţi de mână, pe care presupune că ar trebui să-i citească, de asemenea, înainte de culcare.

— Nu poţi să faci atâtea lucruri, zice Shay.

— Poate că aş putea, totuşi?

La mijlocul fiecărei scrisori, Edward îşi zice: *Trebuie să fac asta. Trebuie să cânt la vioară. Trebuie să zâmbesc mai mult. Trebuie să învăţ să pescuiesc.* La sfârşitul fiecărei scrisori are senzaţia că deja a eşuat.

Dragă Edward,

Mama te-a întâlnit de curând în Wisconsin. Se pare că v-a dus cu maşina pe tine şi pe unchiul tău. A vrut ca eu şi

fraţii mei să mergem cu ea la audiere, dar am spus toţi că suntem ocupaţi. Cred că acum suntem, pur şi simplu, programaţi să-i spunem „nu”, indiferent despre ce este vorba, ca pedeapsă pentru aşa-zisele păcate comise în timpul copilăriei noastre.

Fratele meu mai mic e la dezintoxicare, aşa că el chiar avea un pretext legitim. Ce făceam eu în acea după-amiază? Citeam din William Blake. Îmi torturez mama făcând-o să-mi plătească al doilea doctorat în poezie. Îi spun că e vina ei, de vreme ce ţine tot timpul conferinţe despre importanţa vitală a artelor, cu toate că ceea ce vrea ea să spună, de fapt, e că trebuie considerate nişte hobby-uri pentru bogătaşi, nu profesii vocaţionale pentru propriii copii.

Când citesc poezie, uit de amândoi părinţii, şi asta am încercat să fac în după-amiaza audierii. Încerc să uit de accident, încerc să uit că mă trag din două fiinţe umane distrugătoare. Dar m-a deranjat ideea că ar fi trebuit să fiu în acea maşină când ai urcat tu în ea, pentru că ar fi trebuit să-mi însoţesc mama în vârstă la acel gen de eveniment. De asemenea, ştiu că eşti ultima persoană care l-a văzut pe tata în viaţă, presupunând că ai trecut pe lângă locul lui sau l-ai văzut în scaunul cu rotile, în aeroport. E o oarecare poezie în ideea de a împărtăşi prezenţa ta.

Probabil te întrebi de ce ţi-am trimis această scrisoare. De când a murit tata, m-am silit să scriu câte ceva în fiecare zi. Vreau să fac lucruri, nu doar să le studiez. În mod ideal, scriu câte un poem, însă în zilele rele scriu corespondenţă. Şi azi ţi-am scris ţie, ca să unesc punctele vii dintre mine, mama, tata şi tine.

Toate bune,

Harrison Cox

— O să-i spui doamnei Cox că fiul ei ţi-a scris? zice Shay după ce citeşte şi ea scrisoarea.

Edward clatină din cap. Această scrisoare intră într-o categorie diferită, din care face parte şi secretara şcolii,

care i-a spus că hrănise aligatori când era mică, sau partenerul de laborator al lui Edward, care i-a spus că atunci când va fi mare, vrea să fie cântăreţ de operă. Acestea sunt secrete, confesiuni şi, prin urmare, sacre. Le va ţine ascunse de ochii lumii.

Edward se uită lung în geanta de voiaj, cu ochii înceţoşaţi, când Shay îi zice:

— Gata. Trebuie să ne oprim. Am citit mult mai mult de zece scrisori.

Când o ajută să se ridice în picioare, Edward observă că vârfurile degetelor ei sunt pătate de cerneală. Se simte mai bătrân, sau mai greoi, decât atunci când a intrat în garaj, iar Shay pare şi ea schimbată, într-un fel pe care nu l-ar putea descrie. Ies împreună din încăpere şi duc cu ei în noaptea întunecată toate cuvintele pe care le-au ingerat.

— N-am crezut că o să rezişti atât de mult, spune doamna Tuhane, adresându-se imaginii din oglindă a lui Edward.

Edward tocmai s-a aşezat pe banca de antrenament. Cuvintele ei îl surprind, pentru că, din câte îşi aminteşte, e prima oară când antrenoarea îi spune şi altceva în afară de instrucţiuni. Ar vrea ca Shay să fie acolo să-i traducă, pentru că, deşi i-ar plăcea să răspundă cum se cuvine acestui comentariu, n-are nici cea mai vagă idee ce vrea să spună antrenoarea.

— Ăăă, la ce? zice.

— Am crezut că o să renunţi, o să fugi bocind înapoi la director, că e prea greu. Aş fi făcut pariu că o să te duci în sala de studiu înainte să treacă două săptămâni de când ai pus piciorul aici.

Edward scutură din cap, încă nedumerit.

— Dar asta nu-i obligatoriu?

Doamna Tuhane adaugă o placă mică de metal la fiecare capăt al barei pe care Edward e pe cale s-o ridice.

— Îţi fac un compliment, puştiule. Te ţii de treabă de câteva luni. Eşti mai tare decât credeam. Şi devii tot mai puternic.

Edward îşi priveşte în oglindă trupul slăbănog.

Ea pare să-i citească gândurile şi se încruntă.

— Nu contează că nu vezi muşchii. Nu dau o ceapă degerată pe ce poţi vedea. Ţi-ai modificat circuitele din creier. Poţi ridica din poziţia culcat cincizeci de kilograme. Eşti mai puternic în mod obiectiv. Acum, gata, nu mai pierde timpul.

Edward se lasă pe spate pe bancă şi îşi încleştează palmele în jurul barei. Înainte de şcoală, a citit câteva scrisori pe care le-a adus pe furiş în pivniţă. Una era de la o doamnă în vârstă din Detroit, care spunea că unul dintre cei douăzeci şi şapte de nepoţi i-a murit în accident şi că el fusese întotdeauna, în taină, preferatul ei. Se întreba dacă nu cumva toţi pasagerii din acel avion fuseseră, pur şi simplu, într-un fel sau altul, prea buni pentru acest pământ. Se întreba ce crede Edward despre acea teorie.

— Împinge, zice doamna Tuhane, şi el ridică bara.

Altă scrisoare era de la o femeie care susţinea că l-a sărutat pe obraz, la Washington, în faţa sediului NTSB, în ziua audierii, cu toate că el nu-şi aminteşte să-l fi sărutat cineva în acea zi. Alta era de la o mamă care spunea că îi pare rău că şi-a tot criticat fiica. *I-am spus că trebuie să înceteze să mănânce carbohidraţi sau că părul îi stătea rău. Acum mă gândesc, ce treabă aveam cum arată?* Urma un şir de scrisori conţinând solicitări care păreau nepotrivite.

Te rog să nu iroseşti niciun minut, să nu iroseşti acest dar care ţi-a fost făcut.

Ai grijă să ai o viaţă plină de înţeles.

Trăieşte fiecare zi în amintirea celor care au murit.

Acestea sunt scrisorile care îi plac cel mai puţin lui Edward – cele în care i se spune cum să-şi trăiască viaţa.

— În plus, zice doamna Tuhane, la vârsta ta, metabolismul e un cuptor aprins. Prezic că, dacă vei continua să ridici greutăţi cu aceeaşi regularitate, o să pui zece kilograme de muşchi până în ultimul an de liceu. Las-o jos acum, încet.

Edward coboară bara pe piept. Se vede peste trei ani, cu

pieptul mai lat şi membrele mai groase. Se gândeşte la scrisorile nedeschise din genţile de voiaj – cu numele său trecut pe fiecare dintre ele – şi mişcă bara în sus şi în jos, până când îl doare tot trupul.

La cină, Edward observă că mătuşa şi unchiul par retraşi în ei. Nu ştie unde îşi ţine Lacey somniferele, dar ar dori să găsească flaconul şi să le arunce pe toate în vasul de toaletă. Ar vrea să-i spună: *Trebuie să-ţi câştigi somnul.* Chiar dacă ştie că el nu şi l-a câştigat; scrisorile i-au oferit somnul pe tavă.

Loialitatea nerostită e faţă de John, care pare distrat şi îşi verifică de două ori telefonul în timpul mesei, un obicei pe care Lacey îl urăşte. Soţia lui mijeşte ochii şi se concentrează asupra lui Edward când le povesteşte că a avut o zi inactivă la muncă, ceea ce înseamnă că a petrecut o oră în plus cu nou-născuţii.

— Ai mirosit vreodată un nou-născut? îi zice lui Edward.

— Cred că nu.

— Va trebui să vii cu mine la spital într-o zi să miroşi unul. E absolut minunat.

Am prea multe scrisori de citit, îşi zice el, şi se înclină în mod imperceptibil spre unchiul lui. Dacă acum Lacey e puternică şi învăluită în mantia curajului mamei lui, cum rămâne cu soţul şi nepotul ei?

— Aşa e, zice John cu înflăcărare, dar cu câţiva timpi prea târziu, chestia cu mirosul nou-născuţilor.

Edward şi Lacey se uită la el, iar chipul lui John e cuprins de o expresie de îngrijorare. Edward, care e sensibil la dorinţe şi la zonele de timp amestecate, poate să-i poziţioneze pe toţi trei în acest moment ciudat. Lacey se uită ţintă la soţul ei, ca şi cum ar fi lovit-o din greşeală. Ca şi cum el ar fi spus ceva ce ea sperase din tot sufletul să fi spus cu câţiva ani în urmă – când cea mai mare dorinţă a ei era să ţină în braţe pruncul lor –, însă această nouă versiune a ei nu mai are nevoie, aşa că percepe afirmaţia ca pe o trădare. John, pierdut şi panicat, se uită la Lacey şi la Edward, zicându-şi: *Dumnezeule mare, am*

făcut-o de oaie? Iar Edward, care trăieşte în interiorul corespondenţei din garaj, ceea ce înseamnă că trăieşte în interiorul întrebărilor şi dorinţei asurzitoare de răspunsuri, simte fiecare atom din vulnerabilitatea lor comună şi se întreabă dacă vreunul dintre ei va fi bine.

Când Edward iese din casă, după cină, o găseşte pe Besa aşteptându-l pe alee.

— Oh. Bună, zice el.

— Vreau să ştiu ce puneţi la cale, tu şi fiica mea.

E frig, dar niciunul dintre ei nu poartă palton.

— Am avut în ultima vreme o grămadă de teme pentru acasă, zice el şi tremură.

— Nu mă lua de proastă, *mi amor.*

Besa i-a spus întotdeauna *mi amor,* însă în ultimul an Edward a simţit că e puţin mai rece faţă de el. Acum el e mai înalt, şi pe faţa ei se citeşte iritarea când trebuie să-şi întindă gâtul ca să se uite la el. Shay i-a spus o dată că mama ei iubeşte toţi copiii, dar n-are încredere în bărbaţi. Şi Edward îşi dă seama cu stingherealã că acum arată ca un bărbat tânăr.

Încearcă să-şi ia un aer care să inspire încredere.

— Ar trebui s-o întrebi pe Shay, Besa.

Ea îl priveşte pe sub sprâncene.

— Ştii că am făcut-o deja. Crezi că aş veni mai întâi la tine?

Edward oftează. E de neconceput s-o mintă pe Besa. E limpede din fiecare trăsătură a chipului ei că îi cere să-i mărturisească adevărul. Încearcă să spună ceva care cel puţin să fie adevărat.

— Lucrăm la un proiect. Încercăm să ajutăm oameni.

Ea îl fulgeră cu privirea, o expresie care o face să semene atât de mult cu fiica ei, încât Edward aproape că zâmbeşte.

— În toiul nopţii? Crezi că nu vă aud mişunând?

— Oh, zice Edward. Păi, proiectul…

— Te culci cu Shay?

Expresia lui trebuie să fi oferit un răspuns destul de

concludent, pentru că expresia ei se îmblânzeşte de uşurare. Se apleacă în faţă şi îi pune palma pe obraz.

— Îmi pare rău, *pobrecito.* N-am vrut să-ţi provoc un atac de cord. Am temerile mele, dar sigur că m-am înşelat.

Edward nu-i în stare să vorbească, şi obrajii par că i-au luat foc. Besa râde şi îl prinde de braţ. Îl duce spre casa ei.

— Îmi pare bine că lucraţi la un proiect. E pentru şcoală, presupun? Shay trebuie să-şi păstreze notele mari ca să obţină o bursă. Un proiect, pentru puncte în plus, ar fi minunat. Nu-i nevoie să-i pomenim lui Shay de asta, nu-i aşa?

— Nu, mormăie Edward, în vreme ce ea îl conduce în casă.

Trebuie să rămână câteva minute în faţa scărilor, încercând să-şi controleze bătăile inimii şi temperatura, înainte să intre în camera lui Shay. E uşurat s-o găsească la birou, cu spatele la el.

— Tocmai termin una, zice, fără să se întoarcă.

El se aşază pe pat şi aşteaptă. Când se întoarce, îi dă un plic mare.

— Eşti bine? zice. Pari că te-ai pârlit la soare.

— Sunt bine. Câte răspunsuri sunt aici?

— Doar unul azi.

Nu putem ignora scrisorile de la sau despre copii mici, i-a spus ea în dimineaţa de după ce au deschis prima geantă de voiaj. Au căzut de acord ca ea să compună şi să scrie la calculator scrisorile, pe care să le semneze apoi Edward. Shay a început cu prima scrisoare pe care au citit-o, de la tatăl care îl ruga pe Edward să le scrie ceva în parte fiecăruia din cei trei copii ai săi. Ea a scris şi rescris acele trei scrisori timp de câteva zile. *Nu pot să fac vreo greşeală,* a zis. *E important. Trebuie să spun lucrul perfect.*

Edward scoate noua scrisoare din plic şi se uită peste pagină. Shay i-a scris unei călugăriţe din Carolina de Sud, care a spus că actul frumos al salvării lui Edward a împiedicat-o să părăsească Biserica.

— Ştiu că nu-i un copil, dar călugăriţa pare tare dulce,

zice Shay. Şi e extrem de bătrână. Eşti de acord?

— Tu hotărăşti cine primeşte răspuns.

— Călugăriţa a zis că ştie că ai fost cu adevărat salvat de Dumnezeu, datorită felului în care îţi arăta părul în fotografiile din spital.

— Părul meu?

— Se pare că Iisus avea un păr negru, lucios, care părea ud, ca şi cum tocmai ar fi fost miruit. Şi părul tău arăta la fel.

— Părul meu părea ud? E dezgustător.

— Ea crede că asta dovedeşte că Dumnezeu te-a miruit şi, prin urmare, te-a salvat de la moarte.

Edward aproape că pufneşte în râs, dar nu-şi poate aduna forţa să împingă sunetul în sus pe gât şi afară din gură.

— O să chiulesc mâine de la şcoală, zice el. Lacey e la spital toată ziua, pentru nu ştiu ce curs, şi trebuie să parcurg restul scrisorilor. Simt că jumătate din timp nu pot respira.

— Bine, chiulesc şi eu.

El se aştepta la asta şi era pregătit.

— Dacă chiulim amândoi, o să sară în ochi. Am putea fi prinşi. Eu n-am aproape nicio absenţă, aşa că sigur nu păţesc nimic, dacă sunt singur. Şi apoi, tu trebuie să ai grijă cu notele.

Roşeşte când zice asta, amintindu-şi de acuzaţiile aduse de Besa mai devreme, pe alee.

Gropiţa din obrazul lui Shay se adânceşte, ceea ce rareori e semn bun. Faptul că el a plănuit o evadare pe cont propriu – fie şi una măruntă – o râcâie.

Edward îi înfruntă privirea. N-are de ales. N-are nimic împotriva şcolii în acest moment, însă e pierdere de timp. Timp pe care ar trebui să-l petreacă citind; fiecare scrisoare pare o pagină dintr-o carte pe care n-o va înţelege pe deplin decât atunci când va ajunge la sfârşit. Pare obligatoriu – într-un fel în care n-a mai fost nimic din viaţa sa – să citească fiecare cuvânt. Atenţia pe care o acordă scrisorilor pare să-l schimbe; Edward simte cum

filamentele se adună laolaltă înăuntrul său, încercând să găsească o formă în care să poată fi în stare să se uite în ochii persoanelor din fotografii.

14.04

Avionul a străbătut două treimi din drumul spre Los Angeles. Pasagerii îşi lasă gândurile s-o ia înainte, căutând luminiţa de la capătul tunelului. Umerii se destind şi durerile de cap scad, pentru că mai multe ore la bord se aştern în urma lor decât în faţă. Speranţa revine, odată cu gândurile la logistică, închirieri de maşini şi persoanele cărora să le trimită mesaj în clipa în care roţile ating pământul.

Jane ridică privirea de pe ecran.

Tocmai a rescris o scenă în care doi roboţi se iau la bătaie, şi singura plăcere pe care a izbutit s-o stoarcă este schimbarea sexului roboţilor. *Forţa feminină,* îşi zice, dezgustată. Şi-a imaginat roboţii ca fiind ea şi Lacey. Surori, ceea ce înseamnă că se iubesc din toată inima, dar şi-au petrecut viaţa dându-şi târcoale şi tatonând aerul dintre ele cu lovituri bruşte. Jane e al şaptelea scriitor menţionat pe generic care lucrează la acest scenariu; poate suporta doar personalizând textul.

Uşa de la cockpit se deschide, şi Jane vede clar spaţiul întunecat. O sclipire de geam şi un panou cu lumini care clipesc, punctate de manete, umărul copilotului. Pilotul, un bărbat cărunt cu mustaţă înspicată cu alb, îi zâmbeşte Veronicăi, spune câteva cuvinte pe care Jane nu le aude şi apoi intră la toaletă. Uşa se închide în spatele lui.

Jane îşi îndreaptă din nou atenţia spre ecranul laptopului, scrie trei replici, le şterge, încearcă din nou. Textul începe să se închege, îşi zice. Apoi ridică privirea, pentru că un ţipăt ascuţit umple brusc aerul. Jane îşi înalţă gâtul şi se uită în jur. *Un bebeluş? Al meu*? îi trece mai întâi prin minte. Apoi: *Nu fi ridicolă; nu mai sunt bebeluşi. N-au nevoie de mine în felul ăsta.*

— E vreun medic în avion?

Întrebarea e rostită pe acelaşi ton ascuţit şi, cu toate că pasagerii sunt acum în picioare, iar Veronica e pe intervalul dintre scaune, Jane reuşeşte să vadă că cea care

a strigat era asistenta medicală, îmbrăcată în uniforma albă. E aplecată peste bătrânul de lângă ea. El arată groaznic, sau nu neapărat groaznic, dar cum nu trebuie. Pielea pare că i-a devenit de cauciuc – are ochii închişi şi e mai alb decât peretele avionului.

Jane ia mâinile de pe tastatură; fără să-şi dea seama, îşi apasă semnul din naştere. Apasă tare, ca şi cum ar fi un buton care va da ceasul înapoi, fie şi cu numai câteva minute.

— Rahat, zice Mark.

S-a tras un pic înapoi, aşa că e pe jumătate în spaţiul lui Jane. Acum stau amândoi în picioare, privind prin grupul de oameni spre asistenta agitată. Aceasta ţine încheietura mâinii bătrânului de parcă ar fi un instrument la care nu-şi dă seama cum trebuie să cânte.

— Arată rău, nu? zice Mark.

Vocea Veronicăi se aude prin difuzoare: lină, calmă.

— Două lucruri, doamnelor şi domnilor. Primul, vă rog să observaţi că semnul de legare a centurii este aprins. Ne aşteptăm la turbulenţe, aşa că vă rugăm să rămâneţi la locurile dumneavoastră. Al doilea, dacă este vreun medic în avion, poate să vină la clasa întâi?

Vreau să mă duc la băieţi, îşi zice Jane. Se vede năpustindu-se spre coada avionului, pe lângă bărbatul bolnav şi asistentă, lăsându-i întreg spaţiul lui Mark, care oricum pare că vrea să se tragă cât mai departe posibil de toată scena.

Apare o femeie îndesată, roşcată, cu un rucsac gri. Preia încheietura bătrânului de la asistentă şi îşi pune cealaltă mână pe gâtul lui, într-o parte. Aşteaptă, ca şi cum ar urma să primească veşti.

— Doamnă doctor? şopteşte Veronica.

Toţi de la clasa întâi privesc. Asistenta, rămasă fără nimic de care să se ţină, pare nefericită.

În cele din urmă, femeia roşcată aşază braţul peste pieptul bătrânului. Se ridică. Îi vorbeşte calm Veronicăi, însă vocea i se aude până departe.

— E mort.

— Mort? icneşte Veronica. Sunteţi sigură?

— Da.

Jane se prinde de spătarul scaunului din faţa sa, pentru că şi-a pierdut echilibrul. E un mort de partea cealaltă a intervalului. Singurele cadavre pe care le văzuse erau cele ale părinţilor săi, dar asta acum douăzeci de ani, şi fusese pregătită de diagnosticele cumplite şi de declinul lor vizibil. Cadavrele lor au fost în coşciuge. Mama era dată cu rujul ei preferat, roz, şi stătea culcată cu mâinile încrucişate pe talie.

Trece o clipă până să-şi dea seama că Mark s-a agăţat de un scaun din partea cealaltă a intervalului, şi Veronica pare că se clatină în faţa ei. Se aude alt ţipăt ascuţit, însă asistenta este pe scaunul ei, tăcută ca o piatră. Bătrânul e lăsat într-o rână pe scaunul lui.

— Turbulenţă, strigă cineva, şi pentru o fracţiune de secundă Jane se bucură că ceea ce se întâmplă nu e în trupul ei, pentru că dacă zdruncinătura, înclinarea şi înceţoşarea acestea s-ar petrece doar înăuntrul ei, ar însemna că ceva a luat-o cu totul razna.

IANUARIE 2016

Dimineaţa, Edward se preface că se duce la şcoală. Ia micul dejun cu mătuşa şi unchiul. Foloseşte baia de la etaj, aşa că poate să verifice dacă unchiul a dormit în camera copiilor. Cearşafurile sunt şifonate şi un roman gros – *Last of the Breed* de Louis L'Amour – e pe noptieră. Edward clipeşte în faţa acestei scene şi, pentru o clipă, patul şi scrisorile şi lacul de dincolo de fereastra cu geamuri transparente par toate la fel, ca un şir de cărţi pe un raft. De aceeaşi greutate şi densitate. De ce ar trebui unul dintre lucrurile astea să-l facă fericit sau nefericit? Sunt neutre. Paturile sunt făcute ca să se doarmă în ele. Scrisorile, ca să fie citite. *Devin fie zen, fie mai deprimat,* îşi zice.

O aşteaptă pe Shay pe trotuar, ca de obicei. Face cu mâna spre Besa, apoi o porneşte împreună cu Shay pe stradă. Fata arborează expresia ei trufaşă şi nu spune mare lucru, dar el ştie că la şcoală îi va acoperi absenţa.

— Mulţumesc, zice el când ajung la colţ.

— Va trebui să-mi arăţi tot ce citeşti, evident.

— Evident.

Se uită după Shay până când traversează două laturi ale intersecţiei. Apoi intră în pădurea care se întinde în spatele caselor de pe strada sa. Ştie că John şi Lacey pleacă acum de acasă şi poate să se întoarcă neobservat pe acest traseu.

Când erai mic şi ne-ai vizitat, tu şi Jordan v-aţi jucat acolo, i-a spus odată mătuşa despre pădure. *Ţi s-a părut minunată, pentru că nu mai fuseseşi niciodată într-o pădure adevărată.* Edward nu-şi aminteşte asta, dar pe când păşeşte peste rădăcini, încearcă să se vadă pe sine şi pe Jordan ca pe doi băieţaşi alergând în jurul trunchiurilor groase. Jordan e în frunte, şi Eddie îl urmează, râzând. Cei doi băieţi examinează mai întâi un gândac în noroi, apoi găsesc două beţe mari şi se prefac că sunt săbii.

Edward se opreşte când ajunge la gardul viu lipit de

garaj. Nu pune sub semnul întrebării apariţia băieţilor din faţa sa. Are impresia că imaginaţia sa, alimentată, poate, de conţinutul scrisorilor, s-a ciocnit în ultima vreme de realitate. În visările sale cu ochii deschişi, îl vede adesea pe Gary, cu barba lui blondă înspicată, făcând însemnări pe puntea vasului de cercetare. În sala de sport, acum câteva zile, lui Edward i s-a părut că l-a văzut în oglindă pe Benjamin Stillman ridicând greutăţi. Militarul era în uniformă, cea pe care o purta în avion. Ridica din picioare o greutate enormă. Părea atât de real, încât Edward aproape că a scăpat din mână gantera. S-a răsucit, în vreme ce doamna Tuhane se răstea la el:

— Adler, fii atent!

Dar, fireşte, nu era nimeni acolo.

Edward se uită la Jordan, care pare să aibă în jur de nouă ani. E acelaşi băiat care a sărit de pe capota unei maşini ca să se dea mare în faţa lui Shay. Părul lui negru, întotdeauna rebel, ţâşneşte în toate direcţiile. Lui Edward nu-i este greu să-şi amintească fiecare plan al feţei fratelui său, chiar dacă feţele şi vocile părinţilor lor sunt când mai clare, când mai înceţoşate. Nu ştie de ce Jordan rămâne perfect vizibil, în vreme ce părinţii se estompează, dar poate că asta se întâmplă pentru că întotdeauna l-a considerat pe fratele său ca pe o parte din el însuşi. Sunt de nedespărţit, chiar şi acum. Edward zâmbeşte, pentru că îl vede pe fratele său zâmbind spre sabia din mână.

O întrebare îi apare în minte: *Ce pot să fac pentru tine?*

Şi numaidecât i se pare ciudat că nu i-a dat prin cap mai devreme, că a fost nevoie de o avalanşă de scrisori de la necunoscuţi ca să-i dezvăluie această posibilitate. Lacey l-a sărutat pe obraz *pentru* sora ei, cea ce înseamnă cu siguranţă că şi Edward poate face ceva pentru fratele său. Poate să ia la nimereală o zi – astăzi? – şi să îşi zică: *Dacă Jordan ar fi aici, ce ar vrea să facă?*

Edward nu prea ştie de unde să înceapă, dar i se face iarăşi foame, aşa că hotărăşte să înceapă cu mâncarea. Se strecoară prin gardul viu şi se uită dacă maşinile lui John şi Lacey au dispărut, înainte să se îndrepte spre bucătărie.

Poate să mănânce aşa cum ar alege fratele său, ceea ce înseamnă că mâncarea pe care Edward o duce în garaj este aproape aceeaşi cu ultima masă a lui Jordan în avion: morcovi feliaţi, un borcănel cu sos de mere şi un sendviş cu humus.

Când deschide uşa garajului, o voce zice:

— Cum, mie nu mi-ai adus nimic de mâncat? Ce nepoliticos.

Shay şade cu picioarele încrucişate pe podeaua de ciment, lângă genţile de voiaj.

— Nu te înfuria, zice. N-o să avem necazuri, îţi jur. Dacă trebuie, o să mint de îngheaţă apele.

Edward se încruntă, dar asta numai ca să-şi arate scepticismul. Nu-i furios.

— Şi apoi, zice ea, o să citim de două ori mai mult împreună.

El se aşază alături şi-i zice:

— Dă-mi o scrisoare.

Shay trage fermoarul celei de-a doua genţi, din care au parcurs deja aproximativ două treimi. Are alături centralizatorul, ca să noteze diferitele cereri.

Citesc amândoi câteva minute, apoi Shay zice:

— Să nu-mi spui că nu te-ai bucurat să mă vezi.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, răspunde el, sincer.

Deschide dosarul, ca şi cum ar vrea să compare scrisoarea pe care tocmai a citit-o cu fotografia unei victime. În realitate, nu vrea decât să arunce o privire pe fotografia lui Jordan. Lui Edward i se pare posibil să fi luat hotărârea de a rămâne azi acasă, de a fi *aici,* datorită lui Jordan. Fratele său cu siguranţă ar fi tras chiulul. Motivaţia complet formulată a urmat, pur şi simplu, acţiunea. *Ce ar face Jordan? Ce pot face pentru Jordan?* Are vârsta pe care o avea fratele său când a murit, şi Edward simte – speră – că a intrat, într-un nou mod, pe orbita fratelui său.

Citeşte o serie de scrisori cu mai multe solicitări despre cum să-şi trăiască viaţa. *Împlineşte-ţi orice vis. Fiul meu se temea de eşec, de aceea nu a cântat niciodată într-o trupă.*

Nu te teme să-ţi asumi riscuri.

Fiica mea era leneşă şi şi-a amânat visurile pentru că a crezut că are tot timpul din lume. Apoi a urcat într-un avion ca să-şi viziteze sora în Los Angeles. Mi-a spus că după călătorie se va apuca serios de lucru. Gândeşte-te cât de mult trebuie să-ţi simtă lipsa mama ta şi fă-o să se mândrească cu tine.

Îmi pare rău că bat câmpii – am dat iama în sticlele de Jack Daniel's –, dar domniţa mea era iubirea vieţii mele şi făcea cursuri de patiserie, pentru că avea talent la asta. Mi-aş dori să fi putut gusta din gogoşile făcute de ea. Erau fantastice, nu alta. Dă-ţi seama care este talentul tău, Edward Adler, şi apoi uimeşte lumea. Îi datorezi asta domniţei mele.

De obicei, pentru Edward aceste scrisori sunt ca o povară care îi striveşte pieptul. Însă astăzi, în vreme ce mănâncă sendvişul fratelui său, cu Shay alături, simte o doză din energia rebelă, frenetică, a lui Jordan. Jordan era mereu în căutarea ocaziei de a spune: *La dracu', nu.* Sfidând aşteptările tatălui lor şi orele la care trebuia să fie acasă, refuzând ceva ce toată lumea accepta. Edward n-a avut niciodată acea înclinaţie, dar acum simte că o asimilează odată cu humusul. *La dracu', nu?* îşi zice, şi e prima dată când se gândeşte la asta ca la o opţiune. *La dracu', nu,* le răspunde celor care îi spun cum să trăiască.

Îşi scoate telefonul din buzunar şi îi scrie un mesaj doamnei Cox. *Îmi pare foarte rău, dar n-am citit cartea despre investiţii. Am încercat, însă subiectul nu mă interesează, aşa că n-am putut. Totuşi, lui Shay şi mie ne-au plăcut foarte mult biografiile pe care le-aţi trimis. Sper că nu sunteţi dezamăgită.*

Când trimite mesajul, Edward răsuflă imediat uşurat. Încă de când a primit-o, se simţise vinovat de tăcerea sa în privinţa cărţii. Scoate din geantă altă scrisoare.

Salut, Edward

Mama a murit acum mult timp, după o luptă cu depresia, şi fratele meu, Mark, chiar dacă s-a prăbuşit cu avionul ăla

nenorocit, ar fi murit şi el în cele din urmă tot de depresie. Tot ce am ştiut întotdeauna a fost că eu n-o să dispar aşa, şi iată de ce fac surf şi fumez şi nu posed nimic ce nu încape în dubiţa mea. Dacă nu iubesc un lucru, nu-l păstrez.

Mark mi-a lăsat prin testament toţi banii lui, cu toate că n-am vorbit de trei ani, ceea ce a fost un soi de înjurătură la adresa felului în care am ales să-mi trăiesc viaţa. Voia să pună şaua pe mine cu milioanele lui – după ce-i plătesc datoriile ridicole –, aşa încât să trebuiască să cumpăr o casă şi un Mercedes şi nişte vaze fiţoase ca să-mi umplu rafturile goale. Voia să fiu ca el, ceea ce înseamnă doar bogat şi nefericit şi întotdeauna cu datorii pe cardul de credit, dar nu am de gând să fac asta. O să dau de pomană tot mormanul lui afurisit. Şi banii de asigurare. Mă rog, după ce repar cauciucul din spate, stânga, al dubiţei mele şi-mi cumpăr o placă de surf nouă.

Iubita mea e budistă şi întotdeauna le spune „mulţumesc" plajei şi valurilor şi asfinţitului. Mie mi se părea totul o mare vrăjeală, dar îmi place s-o ascult vorbind. M-am pomenit eu însumi mulţumind o dată sau de două ori unui copac. Am hotărât că, şi dacă-i vrăjeală, e din soiul bun.

În fine, îmi spune să-i mulţumesc lui Mark, pentru că moartea lui m-a eliberat pe deplin încă o dată. M-a făcut să-mi dau seama cât de importantă e viaţa pe care am ales-o. Dar cred că, în loc de asta, o să-ţi spun mulţumesc ţie, puştiule. Mulţumesc pentru că primeşti această scrisoare. Mulţumesc pentru viaţa ta şi pentru că eşti cel care a fost salvat.

Am pus aici un cec pentru banii pe care i-am primit prin testament şi de la asigurări. Vreau să-i iei tu. Poţi să-i păstrezi sau să-i dăruieşti, după cum pofteşti. Nu-mi pasă ce faci. Îi meriţi, prietene, după toate prin câte ai trecut. Şi mie nu-mi folosesc la nimic.

Aşadar, mulţumesc şi pace, frate.

Jax Lassio

Timbrul de pe plic arată că scrisoarea a fost expediată cu doi ani în urmă, şi e acolo un cec pe numele lui Edward Adler, pentru suma de *7.300.000 $.*

— Ăă, face Edward.

— Ce-i?

Shay îi ia scrisoarea din mână. Citeşte repede şi rămâne cu gura căscată.

El cercetează hârtia dreptunghiulară şi cifrele scrise pe ea.

— Ridică-l la lumină, zice Shay. Întotdeauna fac asta în filme. Habar n-am de ce.

Edward ridică braţul. Încadrat de fereastră, cecul e tot un cec, cu acelaşi număr imposibil de zerouri.

— Dumnezeule mare, zice Shay. Dumnezeule mare. Crezi că e o glumă?

— Nu.

Edward deschide dosarul şi găseşte fotografia lui Mark Lassio. Zâmbetul larg, arogant al bărbatului îl face să arate ca genul de persoană care se aşteaptă să fie pe copertele revistelor. Edward îşi aminteşte că Mark a ieşit din toaletă înaintea stewardesei. Nu zâmbea larg, dar părea mulţumit, ca şi cum ar fi fost vorba despre un alt articol dintr-o revistă, ca şi cum ar fi fost acolo unde voia să fie. *Dezgustător,* i-a spus Eddie lui Jordan. Cum se poate ca acum Edward să fie într-un fel legat de bărbatul acela şi de fratele lui?

— Nici măcar n-ai nevoie de aceşti bani, zice Shay, în spatele lui. E o nebunie.

A doua zi după-amiază, când în difuzoare răsună vocea directorului, care-l cheamă în biroul lui, Edward presupune că directorul Arundhi şi-a dat seama că a chiulit. Mergând pe coridoare, Edward se uită după Shay, vrând să-i spună că e vina ei; ei sunt „la pachet”, aşa că dubla absenţă a sărit în ochi şi au fost prinşi.

Directorul Arundhi îl întâmpină în uşă. În mână i se leagănă într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi o ţigară, o stropitoare, iar costumul lui arată de parcă ar fi dormit în

el.

— Ce s-a întâmplat? zice Edward.

Trebuie să fie mai mult decât faptul că a chiulit; directorul arată ca o cusătură care s-a destrămat.

— Trebuie să fie un virus. Şase ferigi au murit în ultimele trei zile. Şase. Am îndepărtat plantele afectate, zice directorul şi arată spre un loc gol de pe pervaz.

A dispărut şi unul dintre ghivecele atârnate.

— Sper că asta va pune capăt răspândirii. Nu văd semne de boală la celelalte.

Se uită la Edward, cu un aer pierdut.

— Tot ce pot face e să am grijă de cele rămase.

— Pot să vă ajut?

— Da.

Directorul Arundhi pare că n-o să mai spună nimic, ca şi cum nici n-ar mai fi nevoie de precizări, după ce i s-a promis ajutorul.

— Cum? întreabă Edward.

— Aş vrea să iei acasă laba-cangurului. Nu ştiu de unde a pornit virusul. Casa mea, ca şi biroul, ar putea fi infestată. Te rog, ia-o cu tine acasă, doar până ce le însănătoşesc pe celelalte.

Edward se uită la feriga bătrână din colţ, instalată comod în ghiveciul ei de un galben viu. E planta cea mai veche şi preferata directorului Arundhi.

— Dar dacă o omor?

— Am încredere în tine, Edward, zice directorul. Am încredere deplină în tine.

Când Edward ajunge acasă, aranjează un loc în pivniţă pentru ghiveciul galben. Îl pune pe o măsuţă pliantă, direct sub fereastra care are cea mai bună lumină. Lângă ferigă se află o pungă cu îngrăşământ şi un tub de spray plin cu apă la temperatura camerei. Edward verifică solul şi stropeşte frunzele.

Shay ţopăie de colo colo, în cealaltă parte a pivniţei.

— Încă încerc să mă liniştesc, zice, când el o priveşte. Şapte milioane de dolari.

— Ştiu, zice el.

— Am căutat pe Google şi se pare că *poţi* încasa un cec vechi de doi ani, câtă vreme banii sunt încă în banca unde a fost deschis contul. Vrei, te rog, să nu mai fii obsedat de tufa aia?

— Ferigă, zice el. Şi nu, nu vreau.

— Cu banii ăia ai putea să cumperi vreo douăsprezece case în oraşul ăsta, zice ea. Sau poate o insulă întreagă undeva! Ce ai de gând să faci?

Edward are cecul în buzunarul de la spate. Nu ştia unde să-l pună, aşa că cel mai sigur părea să-l ţină la el. Acum îşi atinge buzunarul, gânditor. Se imaginează făcând surf alături de Jax, pe care şi-l închipuie ca pe un star de cinema, cu părul lung. Îşi trec cecul de la unul la altul, în mijlocul valurilor.

— Nu mă pot ocupa de asta acum.

— Ştiu. Nu te poţi ocupa de nimic până nu termini cu scrisorile.

Shay pare exasperată şi şi-a pierdut răsuflarea de la atâta ţopăit.

— Aşa e.

Edward presează pământul cu degetul. Se întreabă dacă planta ştie că e într-un loc nou şi e nedumerită. Se întreabă dacă îi duce dorul directorului Arundhi.

În seara aceea, Shay rămâne la ei la cină şi, când se aşază amândoi în faţa farfuriilor cu cotlete de porc, broccoli şi piure de cartofi, Edward zice:

— Cred că trebuie să vă spun că de acum sunt *vegan.*

Lacey strâmbă uşor din nas, ca şi cum Edward ar fi rostit un cuvânt nemaiauzit.

— *Vegan?*

— O să-i mănânc eu cotletele şi piureul, dacă e făcut cu lapte, zice Shay. Nu te teme, n-o să se irosească nimic.

— De ce această schimbare? zice John.

Edward spune adevărul:

— O fac pentru fratele meu.

Se opreşte şi îi dă prin cap că mătuşa şi unchiul probabil că n-au fost puşi la curent cu obiceiurile alimentare ale

fratelui său.

— Jordan a devenit *vegan* cu câteva săptămâni înainte să moară, le explică el.

Şi mătuşa, şi unchiul tresar, şi el ştie că e din cauză că a spus acele cuvinte, *să moară.* S-a referit întotdeauna la pierderea familiei sale prin termenul *accident.* Toţi au făcut asta. Istoria e împărţită între „înainte de accident" şi „după accident".

— Nu-i nevoie să gătiţi altfel, zice. O să mănânc legumele pe care le mâncaţi voi şi o să-mi fac un sendviş.

— Sunt sigur că ne-ar prinde bine să mâncăm mai multe legume pe aici, zice John.

— Nu vreau să schimbaţi nimic.

Edward îşi aude nota stridentă din voce, dar nu se poate abţine. E iritat că a trebuit să le spună, şi e iritat că ei au avut un răspuns. Această alegere, această idee, le aparţine lui şi lui Jordan, şi nimănui altcuiva.

— E frumos că faci asta pentru fratele tău, zice Lacey, dar vocea îi pare nesigură.

Nu-ţi mai face griji, nu mai lua somnifere şi fii atentă la căsnicia ta, ar vrea să-i spună Edward, dar n-o face.

La miezul nopţii, în garaj, Shay împarte între ei cele câteva scrisori rămase. Edward o deschide pe cea din vârful teancului său.

Dragă Eddie,

Pe mine mă cheamă Mahira. Unchiul meu e proprietarul magazinului alimentar la care veneai tot timpul cu ai tăi. Nu ştiu dacă ai aflat de mine. Jordan a zis că n-a spus nimănui, dar poate că tu ai fost o excepţie. Aşa că poate trebuie să-ţi spun că eram împreună, că el a fost primul meu iubit. Nu pot vorbi despre sentimentele fratelui tău, desigur, doar despre ale mele. L-am iubit pe Jordan.

În clipa în care mi-a spus că vă mutaţi pe Coasta de Vest, am hotărât să merg la facultate la Los Angeles. Nu i-am spus, în caz că nu se va putea, dar am ştiut că nu ne despărţim cu adevărat. Vreau să studiez fizica, şi acolo

sunt nişte programe excelente. Mi-am imaginat tot viitorul. Mi-am imaginat că te cunosc pe tine, fratele lui. Mi-am imaginat că noi doi ne vom împrieteni stând pe plajă.

Acum am optsprezece ani şi i-am spus unchiului meu că trebuie să-mi iau un an liber înainte de facultate. Aşa că lucrez la magazin, în vreme ce unchiul s-a dus să-şi vadă rudele din Pakistan. De ce îţi spun toate astea? Cred că o fac pentru că vreau să i le spun lui Jordan. Îmi doresc să-i fi vorbit de viitorul meu – al nostru – înainte să urce în avion. Am crezut că am timp. E ciudat să fii tânăr şi să nu mai ai timp, nu-i aşa? Mai voiam să scriu şi ca să-ţi spun că numele tău îl făcea întotdeauna pe Jordan să zâmbească. Dacă aş fi în locul tău, aş vrea să mi se spună asta.

Îţi doresc numai bine, Eddie,

Mahira

Edward citeşte şi reciteşte fără oprire scrisoarea. Ar fi putut să citească acea pagină până se făcea timpul să plece din garaj, însă Shay observă şi zice:

— Cum e scrisoarea aia?

El i-o întinde.

Când ridică privirea, ea zice:

— Ştiai că are o iubită?

— Nu.

Cuvântul produce un ecou înăuntrul lui, ca şi cum el ar fi devenit un puţ secat.

— O cunoşteai pe fată?

Edward clatină din cap.

— Probabil că am văzut-o la magazin, dar nu-mi amintesc.

— Şapte milioane de dolari şi o iubită, zice Shay în şoaptă.

Edward şi-l imaginează pe fratele său alergând în jurul copacilor, sărind de pe capota unei maşini, ţinând braţele desfăcute pentru controlul din aeroport. Simte cum o durere se răspândeşte din miezul său, ca o falie înaintea cutremurului. *Ce pot să fac pentru tine, Jordan? Ce înseamnă asta? Cum pot să ajut?* îşi zice în gând.

Răspunsul vine imediat: *Du-te s-o vezi pe fată.*

3

„Îl avem în noi pe celălalt, fără speranţă şi pentru totdeauna.”

James Baldwin

14.07

Ploaia îngheţată care izbeşte avionul provoacă o defecţiune. Pe tuburile Pitot (numite aşa după Henri Pitot, inginer şi inventator francez de la începutul secolului al XVIII-lea), care arată ca nişte mici îngheţate pe băţ din oţel şi sunt situate în exteriorul avionului, se formează jivrajul. Tuburile Pitot n-ar trebui să îngheţe (nici măcar la temperaturi arctice), un fapt crucial care avea să fie adus în discuţie la audierea NTSB, câteva luni mai târziu. Dacă apare fenomenul de jivraj, tuburile Pitot nu-şi mai pot face treaba, care este să evalueze viteza avionului. Asta nu-i bine, însă avioanele au prevăzute măsuri de precauţie. Dacă se opreşte un motor, există altul de aceeaşi putere. În acest caz, defectarea tuburilor Pitot declanşează decuplarea pilotului automat. Avionul nu mai e pe controlul asigurat de aparatură. Piloţii trebuie să verifice senzorii de pe panoul de comandă şi să evalueze ei înşişi viteza şi echilibrul avionului.

Ploaia s-a oprit, însă vremea – un ocean de aer şi umezeală incredibil de sensibil – încă joacă un rol semnificativ. Goluri de presiune roiesc în jurul avionului ca nişte stoluri de păsări migratoare. Când pilotul se întoarce de la toaletă în cockpit, se lasă să cadă pe scaunul din stânga şi studiază radarul. Îl lasă pe copilot să se ocupe în continuare de manevre.

— Turbulenţă orizontală, spune pilotul. Mai mare decât apărea pe radar.

Se uită la ecran.

— Trage un pic spre stânga, ca să eviţi curentul de aer.

Copilotul, un bărbat mai tânăr cu doisprezece ani decât celălalt, pare îngrijorat.

— Cum?

— Trage un pic spre stânga. Acum suntem pe comenzile manuale, da?

Copilotul încuviinţează şi înclină avionul spre stânga. Un miros ciudat, de ars, umple cockpitul. Creşte şi

temperatura.

— E vreo problemă cu aerul condiţionat?

— Nu, zice pilotul. E efectul vremii.

Suflul elicei devine mai sonor.

— E în ordine, zice pilotul. Jivraj pe exteriorul fuzelajului. Suntem bine. Hai să reducem viteza.

O alarmă sună timp de 2,2 secunde în cockpit, ca să le aducă aminte că nu sunt pe pilotul automat.

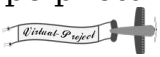

Jordan a simţit clar, de ceva vreme deja, că nu mai *are nevoie* de părinţi. Locuieşte împreună cu ei pentru că aşa-i obiceiul, copiii să locuiască acasă până la optsprezece ani, dar ştie că i-ar fi uşor să-şi găsească un loc de muncă, să continue să se educe din cărţi, să-şi petreacă timpul nestingherit cu Mahira şi să trăiască pe cont propriu. Îşi imaginează apartamentul: o garsonieră inundată de lumină, cu tavanul înalt, cu un pat aşezat undeva, sus. Când se imaginează locuind acolo, poartă ochelari şi ţine în mână o cană cu cafea, cu toate că vede perfect, iar cafeina îl face să transpire.

Acum o urmăreşte pe doctoriţă dispărând după draperia de la clasa întâi. Ştie că fratele şi tatăl lui se gândesc la acelaşi lucru: *A păţit ceva mama?*

— E acolo un bătrân bolnav, zice Bruce. Probabil că… zice şi lasă aerul să iasă prin colţul buzelor, iar restul frazei se pierde când avionul sare spre dreapta, ca o piatră săltând pe suprafaţa unui heleşteu.

Impulsul acela fizic schimbă ceva înăuntrul lui Jordan şi un nou adevăr se deschide larg: *Ba am nevoie de ei. Am nevoie de toţi trei.* Şi, în vreme ce avionul şovăie, ca şi cum ar hotărî care este următoarea mişcare, acum apartamentul său are paturi suprapuse, pe care le împarte cu fratele său, şi alt dormitor, pentru părinţi.

MARTIE 2016

Edward ţine ochii închişi în cea mai mare parte a drumului cu autobuzul spre New York. Toate scrisorile au fost citite şi catalogate de el şi Shay. E prima luni din vacanţa de primăvară, şi au putut să plece de acasă neobservaţi pentru că Lacey e la serviciu şi Besa îşi petrece ziua cu o verişoară. Totuşi, Edward e cuprins de iritare, pentru că trebuie să facă această călătorie, pentru că *această călătorie* există. Edward ar fi băgat mâna-n foc că între el şi fratele său nu există secrete. Şi totuşi, Jordan a sărutat o fată. A iubit o fată, o necunoscută. Jordan fie n-a vrut să-i spună lui Edward, fie n-a avut încredere în el.

La jumătatea drumului, ochii lui Edward se deschid brusc, de parcă ar avea nevoie de lumină, aşa cum plămânii săi au nevoie de aer.

— N-o să mă duc weekendul viitor la pregătirea pentru testele de evaluare.

— Bine, zice Shay.

— Tu o să mergi?

Se simte ostil. Autobuzul ia curba din jurul buclei mari de intrare în Tunelul Lincoln.

— Nu ştiu ce vreau să fac cu viaţa mea, aşa că, da.

— Nici eu nu ştiu ce să fac cu viaţa mea.

Ea ridică din umeri.

— Păi, tu nu trebuie să dai teste tâmpite. Eu sunt o persoană normală.

El se simte nervos, supraenergizat, cu toate că n-a băut niciun strop de cola. Acum sunt în tunel. Nu le-a spus mătuşii şi unchiului unde se duce. Nu le-ar fi dat prin cap că merge mai departe de casa lui Shay. La urma urmei, nici n-a mai făcut aşa ceva până atunci.

E prima sa călătorie înapoi în New York City. Nu vrea să spună asta cu glas tare.

În schimb, zice:

— În prima vară mi-ai spus că nu sunt normal şi că nici tu nu eşti.

— Uite ce-i, zice ea, dacă vreau să am o şansă să fac ceva important în viaţă, am nevoie de o diplomă de licenţă.

Ea şade la fereastră, şi el îi vede doar profilul şi oglindirea lui, care pare să-i aparţină unei tinere femei, nu unei fete.

Iau un taxi de la Port Authority până la magazinul alimentar. Upper East Side se întinde în faţa lor în timp ce avansează spre nord pe reţeaua de străzi din Manhattan. Viaţa familiei sale a fost clădită în jurul acelor străzi. Trec de curăţătoria chimică, de faţada de cărămidă a bibliotecii, de băcănia părăginită de unde îşi cumpărau cele mai multe alimente, şi apoi, la depărtare de o stradă, de supermarketul modern de la care tatăl său cumpăra carne şi brânză.

Trec pe lângă un magazin de antichităţi, de unde mama sa a cumpărat o dată un ceas. Îl ţinea pe bufet şi spunea că-i aminteşte de bunica ei din Canada. Apoi de o cutie poştală, de care Edward îşi aminteşte că se rezema în vreme ce tatăl lui punea înăuntru cecurile aferente impozitelor din aprilie. Îşi aminteşte că tatăl deschidea smucit uşiţa albastră şi o trântea la loc, plângându-se de nedreptatea de a trebui să plătească pentru războaie în care nu crede.

— Dacă aş putea spune unde să meargă banii mei, a zis tatăl, aş fi încântat să-mi plătesc taxele.

Edward îşi strânge centura de siguranţă, ca şi cum s-ar apăra de amintiri.

— Ai un plan? zice Shay. Sau doar ne întâlnim cu ea?

Edward ridică din umeri. Tot ce ştie e că trebuie să dea ochii cu Mahira, din două motive. În primul rând, pentru că Jordan ar fi vrut ca el s-o cunoască. În al doilea rând, pentru că este singura persoană în viaţă – în afară de el – care l-a iubit, concret, profund, pe fratele lui. El l-a pierdut pe Jordan, la fel ca şi ea.

— Nu trebuie să stăm mult.

Taxiul e oprit la semafor. Edward se gândeşte că e pe cale să viziteze un adevăr – o persoană – despre care nu ştiuse că există. Scrisoarea ei a deschis o uşă în viaţa pe

care o trăise. Ca şi cum ar fi descoperit o nouă încăpere dincolo de bucătăria familiei, în care se află iubita lui Jordan. Mai sunt şi alte uşi pe care poate că nu le-a observat niciodată? Ideea e tulburătoare, dar fascinantă. Nu poate recupera ce ştie că a pierdut – familia sa –, dar ar putea oare să recupereze lucruri, oameni despre care nici nu ştiuse că există?

Taxiul opreşte la colţul dintre 72nd şi Lexington. Shay îi plăteşte şoferului, în vreme ce Edward stă pe trotuar. Chipul lui trebuie să arate îngrijorător, pentru că ea face ochii mari când ajunge lângă el.

— O să fie bine, zice Shay. O să te ajut.

Mulţumesc, zice el în gând, şi o urmăreşte cu privirea când ea se răsuceşte pe călcâie şi intră pe uşa magazinului alimentar. Priveşte cum noua sa viaţă se întrepătrunde cu cea veche.

Magazinul e dreptunghiular şi îngust, cu un şir lung de rafturi în centru. Spaţiul e curat şi bine luminat. Edward obişnuia să-şi ia o sticlă de cacao cu lapte din vitrina frigorifică din colţ, ori de câte ori avea bani de buzunar. Venea aici cu tatăl său pentru produsele urgente – hârtie igienică, deodorant, lapte. Aici a cumpărat împreună cu Jordan dulciuri nepermise – aproape întotdeauna Twix pentru Jordan şi jeleuri Hariboo în formă de ursuleţi pentru el. A fost primul loc în care li s-a permis să meargă nesupravegheaţi. Bruce îi trimitea la magazinul alimentar pentru ceva anume şi programa cronometrul de pe ceas la cincisprezece minute. Sarcina lor era să ajungă acasă înainte să pornească alarma.

Edward intră şi rămâne lângă uşă. Îl cuprinde dorul de fratele său, atât de intens, încât îl sufocă. Cum poate să stea *aici,* singur?

Nu-i nimeni în spatele tejghelei. La raftul cu reviste din colţ e un băiat cu un tricou de fotbalist. Edward se întreabă dacă Jordan l-a cunoscut şi pe acest puşti. Totul e posibil. Cercetându-l mai atent, îşi dă seama că puştiul trebuie să fi fost în primii ani de şcoală elementară când locuiau ei aici. Poate că fratele său i-a fost babysitter şi nu

i-a spus lui Edward de jobul ăsta.

— Am verificat, strigă o voce de fată din spatele magazinului. Revista aceea încă n-a venit. Poate mâine.

— Bine, zice băiatul. Mulţumesc.

Trece pe lângă Edward şi Shay şi iese din magazin.

Edward trece cu privirea peste Shay şi revine imediat la ea. Are într-o mână două conserve de supă, o pâine sub braţ şi o pungă cu covrigei.

— Ce-i? şopteşte ea. M-am gândit că ar trebui să cumpărăm ceva, ca să nu arătăm ciudat.

— Crede-mă, zice el. Arătăm ciudat.

Dar iarăşi îi este recunoscător, că a venit şi că e la fel de agitată ca şi el, cu toate că nu poate să descifreze toate neliniştile lui.

Simte o schimbare în aer şi vede o fată ieşind din camera din spate. Şi ea îl vede în acelaşi moment şi se opreşte.

Fata se cutremură. E o mişcare din tot corpul, ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-un lac cu apă rece ca gheaţa.

— Eddie Adler? zice ea.

El încuviinţează din cap.

— Arăţi ca el.

— Îmi pare rău.

Însă e încântat că i s-a spus asta. Nimeni nu l-a mai comparat de multă vreme cu fratele său. O cercetează cu luare-aminte. Păr negru lung până la umeri, faţa în formă de inimă, culoarea pielii cu câteva nuanţe mai închisă decât a lui Shay. *Jordan te-a iubit,* îi trece prin minte.

— Am primit scrisoarea ta, zice el. N-am ştiut. De tine şi fratele meu.

Ea dă din cap, mai calmă; şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Mi-am închipuit că nu, spune ea, apoi se uită la Shay. Eu sunt Mahira. Pot să iau produsele astea? Ca să fii mai în largul tău.

Shay înaintează şi aşază cu stângăcie alimentele pe tejghea.

— Sunt prietena lui Edward, zice. Shay.

Mahira se încruntă uşor.

— Edward? zice. Credeam că ţi se spune…

— Îmi poţi spune Eddie, zice el. Dacă vrei.

Uşa se deschide cu o bufnitură şi se întorc toţi brusc într-acolo. Un bărbat în uniformă de curier lasă pe podea trei cutii mari.

— Ne vedem mâine, zice.

— Pe mâine! strigă Mahira, şi bărbatul se face nevăzut.

Dar aproape imediat, uşa se deschide iar şi o femeie împinge înăuntru un cărucior. Vorbeşte cu bebeluşul într-o şoaptă cântată şi se duce direct la raftul cu scutece.

— Ăăă, locuieşti aici? o întreabă Shay pe Mahira.

— În apartamentul de deasupra, zice Mahira şi împunge cu degetul spre tavan. Apoi, către Edward: Şi tu eşti acum în New Jersey. Mătuşa şi unchiul la care stai sunt de treabă? E totul în ordine?

— Da, zice Edward. Sunt de treabă.

Femeia cu căruciorul e acum la tejghea, iar Shay şi Edward se trag într-o parte. Ea le aruncă o privire scurtă, în vreme ce cotrobăie prin geantă după portofel. Privirea ei pare să spună: *Ce puneţi voi la cale, adolescenţilor?*

Edward se uită la bebeluşul din cărucior şi constată că şi pruncul se uită ţintă la el. Are nişte ochi albaştri uriaşi, obrajii dolofani şi e complet chel. Continuând să se uite la Edward, bebeluşul îşi vâră mai toată mânuţa în gură şi scoate un soi de şuierat. Apoi îşi trage afară degetele şi zâmbeşte larg.

— Ce dulce eşti, zice Shay cu voce politicoasă.

Femeia termină de plătit, îndeasă pachetul cu scutece sub cărucior şi îl împinge pe bebeluş departe de ei, pe uşa care scoate un clinchet când se deschide.

— Poate că o să închid pentru câteva minute, ca să putem discuta fără să vină jumătate din cartier peste noi, zice Mahira. E o băgăreaţă care vine în fiecare după-amiază, la aceeaşi oră, şi cumpără un pachet de gumă de mestecat; cred că mă pârăşte unchiului. Ar fi bine s-o evităm.

Întoarce cartonaşul de pe uşă de la DESCHIS la ÎNCHIS

şi trage două zăvoare mari.

— Ai împlinit cincisprezece ani? zice.

Edward studiază lacătele. Şi-ar dori ca uşa să fie deschisă în continuare. I-ar plăcea ca fuga să fie o posibilitate la îndemână, şi nu o încercare stângace. Dă din cap aprobator.

— Tu aveai cincisprezece ani când te întâlneai cu fratele meu.

Te întâlneai cu fratele meu. Cuvintele rostite sună neverosimil.

Mahira merge la tejghea şi se reazemă de ea.

— Chiar arăţi ca el, zice. Însă vocea îţi este diferită. Şi ochii.

Edward simte o durere care îi străbate tot corpul şi ştie că e în numele lui Jordan. Fratele său ar trebui să fie acum aici. Dacă el *ar fi* Jordan, s-ar duce la tejghea şi ar îmbrăţişa-o. Ar trebui să facă asta pentru fratele său?

Îi aruncă o privire lui Shay. Shay e autentică. Shay e reală. Stă lângă un raft cu chipsuri de cartofi de diferite arome. Se uită la amândoi cu aceeaşi expresie pe care o are când studiază pentru un test.

— Porţi… A fost haina fratelui tău? zice Mahira.

Edward coboară privirea spre geaca portocalie. Acum i se potriveşte perfect, dar e roasă la coate şi pe la cusături. Lacey tot ameninţă că-i cumpără alta.

— Da, zice. Am toate hainele lui.

— Desigur. Are sens.

Vocea îi e calmă, însă ochii i se schimbă, strălucesc.

Edward ar vrea să facă din asta o conversaţie normală, între oameni normali. Cu toate că ştie că nu-i cu putinţă.

— Spuneai în scrisoare că ţi-ai luat un an liber?

Mahira încuviinţează din cap.

— Din toamnă o să încep cursurile la Hunter; e la numai câteva străzi distanţă şi e ieftin. Eu am înclinaţie spre ştiinţe, zice. Întotdeauna am avut, şi pentru unchiul meu e important să devin inginer.

Edward nu ştie câtuşi de puţin ce fel de înclinaţii are el. Se simte cuprins de durere şi, cumva, ştie că şi Mahira se

simte la fel. Jordan stă între ei, un dor nespus creat de apropierea lor. Nu o stafie, ci un dor. *Mie şi lui Mahira ne lipseşte Jordan,* îşi zice Edward. Însă *ne lipseşte* nu spune destul. Numele *Jordan* nu spune destul.

Jordan, cel care licăreşte între ei, purtând toată pierderea lor, îi spune lui Edward: *Nu mai vorbi de cai verzi pe pereţi.*

— Cum ai aflat de accident? Unde erai când ai aflat? spune Edward.

A avut grijă să adune aceste informaţii de la oamenii din viaţa sa. Edward le consideră punctele de pe un grafic ce indică localizarea fiecărei persoane într-un singur moment. John a văzut aproape imediat ştirile despre accident, pe Twitter. Era în mijlocul unei lucrări de IT la o firmă de retail, dar când a văzut titlul, şi-a împachetat geanta şi a sunat-o pe Lacey din parcare. Nu era sigur că e acelaşi zbor, şi a stat la telefon cu Lacey până când ea a verificat ultimul e-mail trimis de sora sa, cel cu informaţiile despre planurile de călătorie. Shay citea în pat a treia carte din seria *Anne de la Green Gables,* de Lucy Maud Montgomery, când a auzit telefonul sunând şi pe mama sa strigând în spaniolă. Ea şi Besa au urmărit filmările accidentului la televizorul din sufragerie, cu sonorul dat tare, ca să poată auzi, peste suspinele lui Besa, ce spune reporterul. Doamna Cox fusese în clădirea de la 92nd Street Y, ascultând o conferinţă despre moştenirea culturală lăsată de doamna Eleanor Roosevelt, când şoferul a bătut-o uşor pe braţ. L-a urmat în hol, şi el i-a arătat ştirile pe telefonul său. Doctorul Mike fusese într-o consultaţie când s-a prăbuşit avionul şi n-a aflat decât mai târziu, când a deschis radioul din maşină.

— Oh, face Mahira şi întoarce capul, se uită spre depozit. Eram pe drum, veneam de la şcoală. Întotdeauna trec pe lângă un mare bar sportiv, la colţul cu 83rd Street. Are televizoare pe toţi pereţii şi, de obicei, arată două sau trei meciuri simultan. Fotbal, fotbal american, hochei pe gheaţă. Dar – şovăie ea – în ziua aceea toate ecranele arătau o parte dintr-un avion zăcând pe un câmp. M-am

oprit din cauză că imaginea era neobişnuită, mai ales în acel loc. Am intrat în bar, ceea ce nu mai făcusem niciodată, şi barmanul mi-a spus ce s-a întâmplat.

Tace o secundă, apoi întinde mâinile în faţă, ca şi cum ar urma să primească ceva: nişte monede, un cadou, cuminecătura? Apoi lasă iar mâinile să-i cadă, le aşază pe coapse şi zice:

— Când am ajuns acasă, la magazin, la ştiri spuneau că a supravieţuit un băiat.

Edward asimilează informaţia aceasta.

— Ai crezut că e Jordan.

Ea nu răspunde. O nouă realitate înfloreşte în creierul lui Edward. Jordan e cel care supravieţuieşte şi, în loc să meargă din spital acasă la Lacey şi John, insistă să-şi petreacă perioada de convalescenţă cu Mahira, în apartamentul de deasupra magazinului. Edward şi-l imaginează culcat pe un pat de o persoană, cu unul dintre picioare în ghips. Are chipul schimonosit de durere, dar se uită la Mahira. Trece prin pierdere împreună cu ea şi îşi găseşte în asta alinarea. Când avionul s-a prăbuşit, el n-a pierdut totul.

— Îmi pare rău, zice Edward.

— Tu şi cu mine trebuia să ne întâlnim pe o plajă din California.

Mahira zâmbeşte, dar e un zâmbet silit.

— Vreţi să auziţi ceva ciudat?

Shay, care n-a vorbit de ceva vreme, zice:

— Da, te rog.

— Mă duc la o femeie care lucrează la câteva străzi de aici să-mi ghicească în cărţile de tarot. Are la fereastră o lampă liliachie şi nişte clopoţei de vânt. E absurd, şi nu cred o iotă din ce spune, dar se pare că nu pot să nu mă duc.

— Ce ţi-a spus?

Mahira se îmbujorează un pic la faţă.

— O parte sunt poveşti de adormit copiii. Vorbeşte despre mine şi Jordan şi iubirea noastră. Presupun că de aceea mă tot duc. N-am avut pe nimeni altcineva cu care

să vorbesc despre asta. Unchiul nu vrea să-i audă numele.

— Jordan, zice Edward, gânditor.

— Jordan.

Mahira rosteşte numele pe acelaşi ton pe care l-a folosit cu tipul de la firma de curierat – calm, autoritar. Spune numele lui în acelaşi fel în care a strigat: *Pe mâine!*

Se aude o bătaie în uşă, şi tresar toţi trei. Prin sticla jivrată se vede o siluetă. Un pumn se ridică iar, apoi este coborât. Persoana pleacă.

Edward se întreabă ce i-ar spune lui doamna cu cărţile de tarot. Îi place ideea că cineva ar putea să-i vorbească de iubirea dintre el şi fratele său.

— Îmi poţi spune de ce relaţia ta cu Jordan era un secret? De ce nu mi-a spus?

Ea scutură din cap.

— N-am prea vorbit, ca să fiu sinceră. Mă temeam că discuţiile lungi ar strica totul, că aş putea spune vreo prostie. Mă tot gândeam că voi vorbi curând, voi pune întrebări curând, îi voi spune totul curând.

— Ai crezut că ai timp, zice Shay.

— Da.

Edward se gândeşte la scrisori, la toţi oamenii care îi pun întrebări, vrând să creadă că ar putea găsi o soluţie la suferinţa lor, un mod de a o risipi. Fata singuratică din faţa lui şi durerea acelor scrisori îi pricinuise o durere în piept, şi se încovoaie un pic.

— Ar trebui să redeschid magazinul, zice Mahira.

— E în ordine, zice el.

Dar mai stau tăcuţi câteva clipe înainte să se despartă.

Când intră în garaj, în noaptea aceea, Shay zice:

— De ce nu poţi să vorbeşti cu John în casă, la micul dejun, ca un om civilizat? Nici măcar nu ştim cât de devreme vine aici dimineaţa. S-ar putea să trebuiască să aşteptăm ore în şir.

— Trebuie să vorbesc cu el aici. Departe de Lacey.

Edward se aşază pe taburet, pe care îl consideră taburetul său. Fotoliul îi aparţine lui Shay.

— Cam faci pe şeful în ultima vreme. Nu sunt sigură că-mi place asta.

Edward zâmbeşte.

— Poţi să dormi până ajunge el aici.

— O, aşa o să fac.

Shay se foieşte în fotoliu ca şi cum ar căuta locul cel mai comod, apoi zice brusc:

— Nu-i aşa că azi aproape că ai sărutat-o pe Mahira?

Edward încremeneşte o clipă şi obrajii i se aprind.

— M-am gândit la asta. Pentru Jordan, răspunde, cu răsuflarea întretăiată. Nu prea ştiu ce aş putea sau ar trebui să fac pentru el.

— Te-am văzut că stăteai pe gânduri.

— Zău? Şi cum arătau gândurile astea?

Ea zâmbeşte şi ridică din umeri.

— N-aş putea să descriu în cuvinte.

Întâlneşte privirea ei, şi acolo e ceva nou. Edward crezuse că ceea ce s-a întâmplat i s-a întâmplat doar lui, dar ştie că Shay a suferit şi ea o schimbare şi ştie că cei care au scris scrisorile s-au schimbat şi ei, aşa încât efectul de undă ar putea fi infinit. Dar, pe moment, el caută infinitul în gropiţa lui Shay.

Urmează o pauză, şi ea stinge lanterna.

— Noapte bună, spune Shay în întuneric.

Se întoarce cu spatele la Edward şi se încolăceşte în fotoliu. El rămâne drept pe taburet. Aerul dintre el şi Shay e schimbat, atomii sunt plini de noi posibilităţi. Ştie – cumva – că amândoi şi-au închipuit că se sărută. El şi-a închipuit că îşi înclină capul într-o parte şi se apleacă spre ea. Buzele li se ating. Se gândeşte la aerul dintre el şi Mahira în acea după-amiază, la prezenţa scânteietoare a fratelui său, la pierderea a ceea ce a fost.

Profesorul de ştiinţe al lui Edward le-a spus de curând la clasă despre Large Hadron Collider[23] din Elveţia, cea mai mare maşinărie construită vreodată. *Investighează diferite teorii ale fizicii particulelor,* a zis profesorul. *Oamenii de ştiinţă cred că sunt pe punctul să afle ce se întâmplă în*

[23] Cel mai mare accelerator de particule din lume.

aer, între doi oameni. De ce unii oameni ne par respingători şi alţii ne atrag, şi toate posibilităţile graduale. Aerul dintre noi nu e un spaţiu gol.

Întregul trup al lui Edward e conştient de trupul lui Shay, aflat la câţiva centimetri de al său. Nu încearcă să-şi caute o poziţie confortabilă; are de gând să stea treaz până la sosirea unchiului său.

Priveşte în întuneric şi se pomeneşte reluând în gând vizita la magazinul alimentar. Suferinţa pricinuită de pierderea fratelui său este mai puternică la sfârşitul acestei zile, lucru pe care nu îl crezuse posibil, însă lui Edward îi era, de obicei, dor de Jordan numai pentru sine. Fusese întotdeauna vorba despre pierderea cumplită pe care o suferise *el.* Acum jeleşte şi ceea ce a pierdut fratele său. Jordan nu va mai sta niciodată aşa de aproape de o fată, simţind furnicături în tot trupul.

Când John deschide uşa garajului, cerul e tivit cu purpură. Se opreşte în prag şi priveşte scena. Adolescentul cu ochii obosiţi şi adolescenta care doarme.

— Bună dimineaţa, spune John, cu o voce prudentă.

— Salut, zice Edward şi se ridică de pe taburet. Nu-ţi face griji, zice. Nu-i nimic rău. Voiam doar să-ţi spun că m-am uitat prin dosarele tale. Le-am găsit din întâmplare. Am deschis şi genţile de voiaj şi am citit scrisorile.

Pe faţa lui John apare surprinderea, şi încă ceva. Teamă, poate?

— Aţi deschis lacătele genţilor?

Apoi:

— Voiam să ţi le dau când erai mai mare. Ştiu că sunt ale tale. Numai că am citit câteva, când au început să vină, şi m-am gândit că e scandalos ca oamenii să-i scrie astfel de scrisori unui copil.

— Asta am presupus şi noi.

John oftează, iar sunetul pare a fi cel al unui mic bolovan care se rostogoleşte pe un deal.

— Nici măcar nu sunt toate.

Edward are nevoie de o secundă ca să priceapă.

— Mai sunt scrisori?

— Nu multe. Dar sunt câteva recente în spatele debaralei din hol. Continuă să vină, mai rar. Le iau în fiecare vineri de la poştă.

Shay se mişcă în fotoliu. După ce adoarme la loc, Edward întreabă:

— De ce ai folosit o căsuţă poştală?

— Am închiriat-o după ce am primit prin poştă acel biblioraft cu lucrurile personale. Ne-am gândit că e mai sigur să nu primim corespondenţa direct acasă. Nu voiam să dai peste nimic ce nu am avut ocazia să verificăm noi mai întâi.

Edward se uită la unchiul său. Îi trece prin cap că nu-i decât o persoană care s-a nimerit să fie mai în vârstă decât el. Nu ştie nimic mai bine, sau mai mult, decât Edward. John şi Lacey joacă rolurile care li s-au dat: soţ, soţie, mătuşă, unchi. Când Shay l-a îmboldit să le spună lui John şi Lacey despre scrisori, el s-a împotrivit, deoarece voia să-şi dea el seama mai întâi ce avea de gând să facă, înainte să-i întrebe pe adulţi. Aici era, aşadar, încorporată presupunerea că John şi Lacey vor avea un răspuns temeinic, o soluţie la problemă. Dar acum vede şi înţelege că nu aşa stau lucrurile.

— Tu şi Lacey veţi fi bine? îl întreabă pe unchiul său.

John zâmbeşte chinuit.

— Ea e nemulţumită de mine. Lucru de înţeles, zice şi ridică din umeri. Când ai o istorie îndelungată cu cineva… Nimic nu e aşa de liniar cum crezi că o să fie. Lacey şi cu mine nu ne-am sincronizat niciodată momentele în care suntem necăjiţi, atunci când există o problemă. Eu sunt rece la început, iar ea se prăbuşeşte. După ce ea îşi revine, de obicei eu sunt bine, dar de data asta… E un soi de distorsiune conjugală.

— E complicat, zice Edward, pentru că vrea să ajute.

John face din nou semn cu mâna, de data asta părând că se referă la tot: la fotografii, la scrisori, la vârsta de mijloc, la căsnicie.

— Dacă trăieşti destul timp, totul e complicat.

Edward se gândeşte la istoria care şerpuieşte deja,

neliniară şi alambicată, între el şi Shay. Şi la istoria care continuă să pulseze între Mahira şi fratele său, chiar dacă Jordan a murit. Ascultă foşnetul slab al respiraţiei lui Shay şi zice:

— Ar fi fost mai bine, cred, dacă mi-ai fi arătat totul de la început. Cred că e important… să-l văd pe fiecare care a murit. Ei contează la fel de mult ca tine sau ca mine, şi vreau să mi-i amintesc.

Edward îşi priveşte unchiul, care stă şi chibzuieşte.

— E interesant, zice John. Poate că ar fi trebuit să-ţi arăt totul, dar nu m-am simţit în stare.

Unchiul pare bătrân, învăluit în lumina pastelată a zorilor.

— Trebuie să înţelegi că cea mai mare spaimă a mea, cea mai mare spaimă a noastră…

Şovăie.

— Ce e? zice Edward.

John întoarce un pic capul, privind la răsărit, nu la nepotul său.

— E că ai putea, ei bine, să hotărăşti să nu mai trăieşti. Doctorul Mike a zis că e o îngrijorare reală, şi te-ai înfometat când ai venit aici, şi apoi ai leşinat afară. Erai foarte deprimat.

Edward clipeşte, încercând să înţeleagă.

— Eraţi îngrijoraţi că m-aş sinucide?

— Ne-am bazat toate hotărârile pe prevenirea acestui lucru. N-am vrut să ai de-a face cu nimic care te-ar putea mâhni şi mai tare. Lacey crede că am făcut exces de zel şi că, protejându-te de accident, am ajuns să fiu obsedat de el, explică şi îşi freacă faţa cu mâinile. Ştii, femeile sunt mai deştepte decât noi.

Doctorul Mike i-a spus odată lui Edward ceva într-una dintre şedinţele lor, despre înlăturarea sinuciderii ca opţiune. Edward n-a reacţionat, nedumerit de comentariu. Dar acum, când i se prezintă această idee, vede acea spaimă în atenţia grijulie a directorului Arundhi, în reţeta de somnifere a lui Lacey, în noile riduri de pe faţa lui John. Scutură din cap.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva.

John ridică din umeri, ca pentru a spune: *Poate, dar n-aveam de unde să ştiu sigur.*

Privirea obosită a unchiului îl face pe Edward să-şi dea seama, pentru prima dată, de ce avea nevoie John să-l salveze cu orice preţ. Unchiul său – cu toată voinţa, atenţia şi grija sa – n-a fost în stare să salveze pe nimeni altcineva. Nici bebeluşii pe care i-a purtat Lacey. Nici pe Jane şi Bruce, nici pe nepotul cel mare. Aşa că a fost gata să-şi ruineze viaţa, chiar şi căsnicia, ca să se asigure că nu-l pierde pe nepotul care venise să trăiască în casa lui.

— Nu ţi-aş fi făcut asta – Edward se uită la unchiul său şi apoi la Shay; asta e valabil şi pentru ea – pentru că ştiu cum e să fii lăsat în urmă.

Această frază îl face aproape să-şi piardă suflul, ca şi cum adevărul l-ar fi secătuit de energie. Simte o străfulgerare de spaimă, dar apoi vede expresia de pe chipul unchiului. John desface braţele, şi Edward se duce la el.

14.08

Copilotul, speriat de alarmă, sau de turbulenţă, sau de experienţa pilotării manuale a avionului – majoritatea piloţilor sunt antrenaţi pentru pilotarea manuală la decolare şi aterizare, nu în timpul zborului – ia o decizie iraţională. Trage spre el manşa laterală ca să pună avionul pe o traiectorie ascendentă abruptă. Pilotul, de la locul său, nu vede clar braţul drept al secundului său şi nu-i dă prin cap că va lua o hotărâre atât de lipsită de înţelepciune.

— Stabil, zice pilotul.

— Am înţeles.

Aproape imediat după ce copilotul trage manşa, computerul de bord reacţionează. Un semnal de alarmă răsună în cockpit, cum că părăsesc altitudinea programată. Se aude alarma de pierdere a vitezei. Este o voce umană sintetizată care repetă *„Stall!”* în limba engleză, urmată de un sunet puternic şi dinadins iritant, numit „greier”. *Stall* reprezintă o situaţie potenţial periculoasă, care poate rezulta din zborul cu viteză prea mică. La o viteză critică, o aripă devine brusc mult mai puţin eficientă la generarea forţei ascensionale, şi un avion poate să piardă rapid altitudine. Însă pilotul crede că ei urmează procedurile corecte, aşa că nu-l preocupă prea mult avertismentul de pierdere a vitezei. Copilotul, care continuă să tragă spre el manşa laterală, e scăldat într-o sudoare rece şi are răsuflarea întretăiată. Încearcă să-şi ascundă panica.

Podeaua se umflă sub picioarele Veronicăi, apoi revine la forma iniţială.

— Întoarceţi-vă la locul dumneavoastră, îi spune ea doctoriţei roşcate.

Îi aruncă o privire bătrânului mort, apoi o privire mai blândă asistentei medicale.

— Mă întorc în câteva minute, zice.

Se împleticeşte spre scaunul său, care este după colţul clasei întâi. Se lasă să cadă pe suprafaţa dreptunghiulară dură şi îşi trage peste piept centura. Revede în minte chipul alb al lui Crispin Cox. Se gândeşte că nu este răsuflare în gâtlejul lui, sângele nu-i curge prin trup. Nu i-a mai murit nimeni în timpul zborului. Care e protocolul? Le-a citit pe toate şi, în această situaţie, primul pas este să informezi pilotul. Va face asta de îndată ce ajunge la sistemul de comunicaţie internă. Apoi, dacă se poate, cadavrul trebuie să fie mutat pe un rând gol, departe de ceilalţi pasageri. Nu e posibil la acest zbor, unde toate locurile sunt ocupate, dar a citit că uneori cadavrul e plasat cu grijă într-o debara, până la sfârşitul zborului. Există o debara la coada avionului, care ar putea să fie folosită dacă va scoate câteva cutii.

Se imaginează pe ea şi pe Ellen cărând cadavrul prin tot avionul, ca să ajungă la debara. Ea cu mâinile în subsuorile bătrânului, Ellen ţinându-l de picioare. Luis aşteptând lângă debara ca să le ajute.

Avionul tuşeşte puternic şi botul se clatină. Veronica îşi îndreaptă atenţia asupra hârâielilor şi zdrăngănelilor acestei maşinării colosale, pe care o cunoaşte la fel de bine ca pe propriul corp. *Ce încerci să-mi spui?* se gândeşte ea.

APRILIE 2016

Edward nu are decât două responsabilităţi care îi par importante: să citească noile scrisori pe măsură ce vin şi să aibă grijă de feriga directorului Arundhi. Planta e la Edward de aproape patru luni. Ferigii pare să-i meargă bine, e de un verde viu şi stă cuminte pe masa ei de sub fereastra pivniţei. Edward fotografiază laba-cangurului şi îi arată fotografiile directorului Arundhi, ca să-l liniştească în privinţa sănătăţii plantei. Acum, biroul directorului arată mai mult a birou şi mai puţin a seră. Virusul s-a dovedit a fi unul afurisit, de lungă durată, care a venit în trei valuri. În cele din urmă, şi-a pierdut puterea asupra ferigilor, dar în total au murit treisprezece. Mai sunt doar câteva plante împrăştiate pe pervaz şi pe masa laterală.

— Trebuie să reclădesc, zice directorul. Mă gândesc să cumpăr nişte orhidee. Minunate plante, orhideele. Nu crezi?

Oftează, şi Edward vede că nu-l trage inima să mai reclădească nimic. Doar spune şi el aşa. Directorul Arundhi îl roagă pe Edward să mai ţină la el feriga timp de câteva săptămâni, ca să fie siguri.

Vineri este singura zi din săptămână pe care Edward îşi dă osteneala să o distingă, pentru că e ziua în care John aduce acasă scrisorile noi, dacă există. Shay e acum prietenă prin corespondenţă cu călugăriţa din Carolina de Sud. Edward îi scrie lui Gary şi îi pune întrebări despre balene. Şi el, şi Shay îi trimit mesaje lui Mahira. Li s-a răspuns tuturor copiilor. Edward crede că au răspuns scrisorilor din extreme: *de la cei foarte bătrâni şi de la cei foarte tineri.* La mijloc sunt sute de cereri, pe care el a ajuns să şi le imagineze ca pe o întindere de nisipuri mişcătoare. Încă n-a hotărât ce să facă cu ele, dar ştie că, dacă îndeplineşte vreo dorinţă, va trebui să le îndeplinească pe toate. Şi asta, aşa cum o arată centralizatorul lui Shay, este practic imposibil. Ar trebui să locuiască în mai multe colţuri ale planetei, să fie doctor,

bibliotecar, bucătar, activist, romancier, fotograf, profesor de limbi clasice, designer de modă, reporter de război, somelier şi asistent social, printre altele. Ar trebui să transforme în realitate dorinţe care se contrazic, în locuri despărţite de multe fuse orare.

Scrisoarea pe care a citit-o în această dimineaţă era o notă foarte scurtă, aproape de neînţeles, de la soţia copilotului. Ea povesteşte cum l-a cunoscut pe soţul ei în facultate şi cât de rău îi pare că el a făcut acea greşeală în cockpit. *Soţul meu a omorât 191 de oameni, îţi poţi imagina cum e să fii în pielea mea?*

Dintre toate scrisorile pe care Edward le-a citit, e singura despre care e sigur că n-ar fi trebuit să fie trimisă. Soţul ei i-a omorât familia. Cum a putut ea să creadă că se cuvine să-i scrie şi să-i ceară… ce? Confirmare? Compătimire? Ar trebui să fie supărat pe ea, îşi zice, dar nu este. Ea n-a avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat, şi a fost şi ea lăsată în urmă. Şi apoi, că îi place sau nu, Edward chiar îşi *poate* imagina cum e să fii în pielea ei. Îşi imaginează că se simte strivită de vinovăţie, că avionul sfărâmat vine ca o apăsare de câte ori încearcă să doarmă.

E în mijlocul holului principal al şcolii; se uită în jur la ceata de adolescenţi. În trei minute începe ora de studii sociale; învaţă despre Revoluţia Franceză. Ştie că toţi colegii săi care participă la curs speră să aibă rezultate foarte bune în acest semestru, ca să-şi crească şansele de a fi acceptaţi la cursul avansat de anul viitor, nu pentru că i-ar interesa istoria, ci pentru că cele mai bune facultăţi aşteaptă de la candidaţi să fi făcut cel puţin trei cursuri avansate. La capătul holului e o ieşire, şi Edward se furişează pe ea.

Merge spre strada principală, simţind cum şcoala se îndepărtează plutind ca un nor în urma sa. Îi pare rău că Shay o să fie nedumerită şi îngrijorată când o să-şi dea seama că el nu vine la ora de studii sociale, şi apoi că nu mai e nici la şcoală. Dar merge mai departe. Când e în autobuzul spre oraş, îi trimite lui Mahira un SMS în care îi

cere adresa ghicitoarei în tarot.

N-ar trebui să fii la şcoală? îi răspunde ea.

Ba da.

Ha. Îi scrie adresa şi adaugă: *Nu uita că tot ce zice e vrăjeală.*

Ia un taxi până la acea adresă, care e pe o stradă laterală din Upper East Side, mărginită de copaci. Edward coboară din taxi la colţ şi se gândeşte că în ultimele şase luni a călătorit mai mulţi kilometri decât în cei trei ani dinainte, la un loc. E ca şi cum a ajuns la vârsta fratelui său, iar Jordan i-a dat un brânci şi l-a pus în mişcare. Acum e propulsat şi nu prea ştie spre ce anume.

Edward zăreşte mai întâi lampa liliachie din geam, înainte să vadă, deasupra uşii, numărul casei. E o fereastră la parter, într-un bloc de apartamente de mărime mijlocie. În colţul din dreapta jos al ferestrei se află o placă mică, albă, pe care scrie, cu litere negre: VIITORUL PREZIS DE MADAME VICTORY, INTERFON 1A.

Ce *vrăjeală,* îşi zice, şi din nou simte o deznădejde pârjolitoare. Stă pe trotuarul de vizavi şi hotărăşte: *Când mă întorc acasă, o să-i scriu soţiei copilotului. O să-i spun că înţeleg.* Această hotărâre îi îngăduie lui Edward să se mişte din loc, să traverseze strada, să urce treptele şi să apese pe butonul interfonului.

Aude un clic şi împinge uşa dublă a blocului. Se pomeneşte într-un hol cu covor verde şi tapet cu frunze. Uşa din dreapta sa e întredeschisă. O deschide de tot.

— E cineva? zice.

Se află într-o sufragerie cu un aer ponosit. Acolo găseşte o masă rotundă din lemn, cu patru scaune în jur. Un birou lângă un perete. Pe peretele din spate e o tapiserie în stil renascentist; înfăţişează un unicorn ridicat în două picioare, într-un ţarc. Zona din jurul ţarcului e împodobită cu flori. Edward îşi aminteşte că a văzut când era foarte mic un desen animat despre un unicorn şi, o vreme, a fost obsedat de animalul mitologic. O parte din obsesie a izvorât din faptul că părinţii săi, care se mândreau că le spun băieţilor care lucruri sunt adevărate şi care sunt

născociri, au părut stingheriţi când i-a întrebat dacă unicornii există în realitate. *Poate?* a zis mama. *Poate că au existat acum multă vreme?*

— O clipă, scumpete, zice o voce de femeie.

Edward aude clinchete şi se uită spre fereastră, unde tremură nişte clopoţei de vânt metalici. I-a mişcat femeia aceea doar cu glasul ei? Simte cum i se face pielea de găină pe braţe, şi apoi ea apare în faţa lui.

E înaltă – are cel puţin un metru optzeci – şi poartă părul prins într-o basma colorată. Are pielea arămie, ochi căprui şi un zâmbet larg. Poartă o fustă de un galben aprins şi un hanorac cu glugă şi fermoar.

— Şezi, frumosule, zice, făcându-i semn spre un scaun. Cincisprezece minute cu Madame Victory costă treizeci de dolari, bani gheaţă, ca să ştii.

— Bine, zice Edward, dar şovăie înainte să se aşeze, pentru că trupul îi este în alertă maximă.

Clopoţeii de vânt mai răsună şi acum în colţ, deşi mai slab. Nu poate să descifreze mesajul pe care i-l trimite trupul său; îl percepe ca pe un val de adrenalină: *Ai grijă; pericol; pleacă.* Totuşi, se lasă să cadă pe scaun.

Madame Victory se aşază în cealaltă parte a mesei.

— Preferi ghicitul în tarot sau în palmă?

— Nu ştiu.

Ea îl priveşte pentru prima dată în faţă. Lui Edward îi este greu să se uite în ochii ei, dar nu poate să întoarcă privirea. Valul de adrenalină n-a dispărut încă. Clopoţeii de vânt răsună de parcă s-ar juca cu ei un ţânc de doi ani. Edward se foieşte pe scaun, încercând să-şi găsească o poziţie comodă. E din cauza ei; o ştie, dar nu ştie de ce. *Te cunosc?* se gândeşte. Dar, desigur, n-o cunoaşte.

— Hmm, zice ea. Aş vrea să-ţi văd palma. Dă-mi mâna, te rog, dragule.

El întinde braţul, care e slăbănog, în ciuda greutăţilor pe care le ridică. Tremură un pic. Îşi dă seama ce gest intim e acesta, să-i oferi mâna altei persoane. Când îl prinde de mână, pielea ei e uscată şi caldă.

— Îmi eşti cunoscut, zice ea.

— Prietena mea vine la dumneavoastră.

El e conştient, desigur, că Mahira nu e prietena *lui,* dar orice o fi ea, nu are o denumire acceptabilă. „Iubita despre care n-am ştiut a fratelui mort”? „Cealaltă persoană care l-a iubit pe Jordan”?

Madame Victory dă din cap ca şi când ar şti deja asta. Îi cercetează mâna. Îi atinge mijlocul palmei cu arătătorul.

— Eddie, şopteşte.

El se întreabă dacă a auzit bine.

— Poftim?

Ea nu repetă, aşa că el zice:

— V-a spus Mahira că vin?

— Mahira?

Scutură din cap şi îşi trece degetele peste podul palmei lui.

— De obicei nu-mi întreb clienţii asta, zice, dar, dragule, ce ai vrea să auzi?

— Ce vreţi să spuneţi? o întreabă el, nedumerit. Credeam că o să-mi spuneţi viitorul… Sunt şi alte opţiuni?

Ea nu răspunde. Aplecată peste mâna lui, nu se uită la el.

— Vreau să ştiu ce să fac, se aude el zicând şi, la fel ca hotărârea de a-i scrie soţiei copilotului, afirmaţia vine ca o uşurare.

Vrea să ştie ce să facă.

Ea bate uşurel cu degetul în mijlocul palmei lui.

— Asta e uşor. Acelaşi lucru pe care trebuie să-l facem cu toţii. Să ne dăm seama cine suntem şi ce avem şi apoi să ne folosim de aceste lucruri pentru a face bine.

Edward reia în gând răspunsul ei. Îl repetă de mai multe ori până la capăt, apoi zice:

— Dar asta aţi putea să-i spuneţi oricui.

Ea zâmbeşte.

— Într-adevăr, aş putea. Mi-ar plăcea să le spun tuturor asta. Din nefericire, nu vin toţi la mine. Dar tu ai făcut-o, şi tu ai o vârstă şi o istorie care face ca sfatul meu să fie deosebit de relevant.

Edward îşi simte telefonul vibrând în buzunar şi ştie că

s-au terminat orele. *Unde eşti? Eşti bine?* îi scrie Shay.

— Sunt nişte paşi pe care se presupune că trebuie să-i urmezi: îţi dai seama ce vrei să studiezi şi apoi te duci la cea mai bună facultate la care eşti admis. Apoi faci cele mai bune cursuri postuniversitare. Şi apoi capeţi cel mai bun job.

Spusele lui o fac pe Madame Victory să se înseninеze la faţă, şi Edward vede cum lumina străluceşte din pielea ei, iar ea izbucneşte în râs: un sunet uriaş, cald, efervescent, care umple încăperea. Îşi dă capul pe spate şi îşi duce mâna liberă la pântec. Clopoţeii de vânt din colţ o acompaniază. Edward nu se poate abţine şi pufneşte şi el în râs. Se aude scoţând un chicotit nou, pe care nu l-a mai auzit niciodată din gura sa.

Când râsul ei se mai potoleşte, strălucirea slăbeşte şi ea un pic, şi femeia zice:

— Eşti foarte cerebral, Eddie, nu-i aşa?

— Edward. Aţi putea, vă rog, să-mi spuneţi de unde ştiţi cum mă cheamă?

— Ceea ce trebuie să-ţi dai seama, scumpule, este că acest hăţiş pe care încerci să-l străbaţi nu are o natură cerebrală. Nu e o ecuaţie matematică pe care s-o poţi rezolva. Ai nevoie de un alt gen de înţelepciune ca să ieşi de acolo.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Au trecut cincisprezece minute, zice ea, pe alt ton.

— Mai plătesc cincisprezece.

— Mă tem că nu e cu putinţă azi. Am altă programare. Poţi să mai vii, dacă vrei. Încă îl ţine de mână; acum i-o acoperă cu palma sa, şi o senzaţie de căldură intră în pielea lui şi îi urcă pe braţ. Sunt ispitită, zice, şi pare că vorbeşte cu sine, să-ţi dau nişte ciuperci.

— Ciuperci?

Edward se gândeşte la ciupercile ca nişte bumbi care cresc printre rădăcinile copacilor din curtea din spate a lui John şi Lacey.

— *Psilocybe semilanceata,* zice ea. Te-ar deschide spre genurile diferite de înţelepciune pe care le-am pomenit.

Dar nu, n-am să fac asta. Eşti în stare să te deschizi pe cont propriu, Eddie. Am încredere că vei ajunge singur până acolo.

— Nu înţeleg, zice Edward.

Ea zâmbeşte.

— Înţelegerea e supraestimată.

Madame Victory e acum în picioare, aşa că se ridică şi Edward. Clopoţeii de vânt răsună mai departe în colţ. El îşi scoate portofelul din buzunar.

Ea clatină din cap, apoi se apropie. Căldura pe care Edward a simţit-o radiind din mâna ei acum îi radiază din tot corpul. Miroase a scorţişoară.

— Nu te taxez pentru această şedinţă. E un cadou.

Madame Victory îl prinde uşor de braţ şi îl conduce spre uşă. Înainte s-o deschidă, se apleacă şi îi spune la ureche:

— N-a fost niciun motiv pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, Eddie. Ai fi putut să mori; pur şi simplu, n-ai murit. A fost noroc chior. Nimeni nu te-a ales pentru ceva anume. Ceea ce înseamnă, cu adevărat, că poţi face orice.

Şi apoi uşa este deschisă, iar el iese şi stă în mijlocul holului, despre care îşi dă seama că a fost decorat ca să arate ca o pădure.

14.09

Pilotul ridică vocea pentru prima oară.

— Verifică viteza!

Avionul urcă într-un ritm ameţitor, de 2100 de metri pe minut. Câştigă altitudine, dar pierde viteză, până ce se târăşte cu doar 93 de noduri, o viteză tipică mai degrabă pentru un mic aparat de zbor Cessna decât pentru un avion de pasageri.

Pilotul:

— Fii atent la viteză. Fii atent la viteză.

Copilotul:

— Bine, bine, cobor.

Pilotul:

— Stabilizează.

Mulţumită efectelor sistemului de dejivrare, unul dintre tuburile Pitot reîncepe să funcţioneze. Cadranele din cockpit arată din nou informaţii corecte despre viteză.

— Uite, coborâm.

— Uşurel.

— Da.

Copilotul slăbeşte apăsarea pe manşă şi avionul câştigă viteză, în vreme ce ascensiunea e mai redusă. Accelerează la 223 de noduri. Alarma de încetinire a vitezei amuţeşte. Pentru o clipă, piloţii deţin controlul. Dar nu comunică bine între ei, aşa încât pilotul nu ştie că sunt la un milimetru distanţă de dezastrul complet, iar copilotul nu ştie că dacă n-ar mai trage de manşă, totul ar fi bine şi ar ateriza la Los Angeles conform orarului.

Mark n-o poate vedea pe Veronica. E pe locul său, bâjbâind după catarama desfăcută. Jane, alături, scoate sunete ciudate când respiră.

— Nu-s decât turbulenţe.

Vocea lui răsună cu întreruperi, din pricina zdruncinăturilor avionului.

— Avioanele nu se prăbuşesc niciodată din pricina

turbulenţelor. Am citit asta undeva.

— Ştiu, zice ea. Atâta doar că aş vrea să fiu în spate, cu ai mei.

Mark îşi aminteşte că a fost în avion cu mama sa şi cu Jax: avea nouă ani, împărţea cu fratele său batoane de ciocolată şi se lupta cu dorinţa imperioasă de a lovi cu picioarele în scaunul din faţă. Era întotdeauna un chin să stea liniştit.

— Sunt scriitoare, zice Jane. Am obiceiul, presupun, să văd toate posibilităţile unei situaţii. Indiferent ce ar fi, există întotdeauna cel puţin una înspăimântătoare.

— Nu face asta, zice el. Concentrează-te pe ceea ce e în faţa ta.

Însă propria atenţie îi este împărţită între speranţa de a vedea chipul Veronicăi şi afacerea din LA pentru care s-a pregătit. A găsit o strategie de încheiere a tranzacţiei care e complexă şi impregnată cu o nuanţă de prudenţă şi, prin urmare, nu-i stilul său obişnuit. Cu fiecare bătaie de inimă, simte cum abilităţile îi sporesc şi capacitatea i se dezvoltă. Cu această afacere le va dovedi colegilor săi că greşesc crezând despre el că n-ar putea să funcţioneze la cel mai înalt nivel fără cocaină. Va dovedi că presa greşeşte crezând despre el că a fost doar un foc de paie. Dacă bărbaţii cum e Cox părăsesc scena lumii, el e gata să le ia locul. Şi apoi Veronica o să facă dragoste cu el; orice femeie în viaţă o să vrea să facă dragoste cu el. Astea… turbulenţele, eroul mort din partea cealaltă a intervalului… nimic din toate astea nu-l poate opri. E de neoprit.

MAI 2016

Din senin, Shay îi şopteşte la ureche lui Edward: „Şapte milioane de dolari”, când sunt la băcănie sau încearcă tenişi noi la mall. De fiecare dată, el schiţează o grimasă şi zice: „Nu încă”. Cecul e în plicul trimis de Jax şi stă în siguranţă sub patul lui Edward, împreună cu celelalte scrisori. În fiecare după-amiază, după ore, fie ridică greutăţi în sala de sport, fie aleargă o tură în jurul lacului împreună cu Shay. Dacă vremea e blândă, îşi termină alergarea pe terenul de sport şi stau în leagăne până îşi recapătă suflul. Edward îşi face în fiecare zi temele la matematică – pentru prima oară – fiindcă la jumătatea anului şcolar a fost angajat un nou profesor de matematică şi munca e, în sfârşit, provocatoare şi interesantă. În miezul unei probleme grele, Edward îl simte pe tatăl său privind peste umăr, oferind strategii.

Edward nu ştie ce aşteaptă, până când ceea ce aşteaptă îi vine prin poştă. E una dintre scrisorile de vineri pe care John le aduce de la oficiul poştal. Edward o ia de la unchiul său, în holul de la intrare, şi o deschide. De obicei, aşteaptă să fie singur cu Shay, dar ceva legat de scrisul înclinat de pe plic îl face să-l deschidă, chiar dacă e aproape ora cinei, iar John stă în faţa sa.

Dragă Edward,

Ar trebui să ştii că Jax vorbea adesea despre tine. Ideea că exişti îl făcea fericit. S-a simţit eliberat când ţi-a trimis banii. Era important pentru Jax să fie ai tăi. Am scrisoarea ta în care îl întrebi dacă e sigur, dacă nu îi vrea înapoi. Niciodată nu i-a vrut înapoi.

A devenit pasionat de surf pe valuri uriaşe, aşa că anul trecut ne-am mutat aproape de un loc celebru pentru surfing din California. I-a plăcut enorm acolo, dar acum trei luni a murit. A fost luat de un val şi apoi a dispărut. L-au găsit după vreo două ore, cu lesa de siguranţă a plăcii înţepenită sub nişte stânci.

Avocatul mi-a spus că, din cauza morţii lui Jax, ar putea fi probleme cu încasarea ceculuі original, aşa că am ataşat la scrisoare un nou cec pentru aceeaşi sumă. Te rog să nu-mi răspunzi că îţi pare rău, pentru că nu e nimic de care să-ţi pară rău. N-a fost o tragedie. Să mori pe canapea uitându-te la televizor, singur, e o tragedie. Să mori în timp ce faci ceva ce iubeşti cu fiecare părticică din trupul tău e ceva magic. Îţi doresc să ai parte de magie în viaţa ta, Edward.

Tahiti

Edward ridică privirea de la scrisoare.

— Plângi? zice John, şi în aceeaşi clipă Shay intră în casă şi Edward îi spune:

— Jax a murit.

Shay îşi duce instinctiv mâna la gură.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Ce se petrece? zice John.

— Stai un pic.

Edward coboară şi ia prima scrisoare de la Jax. I-o dă unchiului, care o citeşte. Apoi îi dă scrisoarea de la Tahiti şi cecul nou.

După ce le-a studiat pe toate trei, John porneşte spre bucătărie, şi adolescenţii îl urmează. Lacey găteşte la aragaz. Are căşti în urechi şi fredonează. Le scoate când intră cu toţii. Atmosfera din casă s-a schimbat de când Edward l-a confruntat pe unchiul său, în garaj. Sunt cu toţii în acelaşi punct, chiar dacă punctul e în mijlocul unei poveşti în plină desfăşurare, cu final nesigur. Relaţia dintre Lacey şi John s-a mai îmblânzit. Cu câteva zile înainte, Edward a auzit-o pe mătuşă zicându-i unchiului „Ursule” şi l-a văzut pe John îmbujorându-se de fericire.

— N-o să-ţi vină să crezi, îi zice John.

Îi spune povestea şi ea punctează fiecare hârtie care i se înmânează cu un „Oh, Doamne” abia şoptit.

Se adună în jurul mesei din bucătărie. Cele două scrisori şi cecul sunt pe masă şi, din pricina formei şi dispunerii, arată ca două şervete, cu un şerveţel între ele.

— Mi-ai spus odată amănuntele, zice Edward. Oare am înţeles bine că familia fiecărei victime a primit un milion de la asigurare şi eu voi primi cinci milioane când împlinesc douăzeci şi unu de ani?

— Aşa e, zice John.

— Aşadar, bunica lui Benjamin Stillman, de exemplu, primeşte un milion de dolari.

Lacey e nedumerită la auzul numelui (spre deosebire de ceilalţi trei, ea n-a învăţat pe de rost lista pasagerilor), dar nu zice nimic.

Edward a lucrat împreună cu unchiul său la completarea informaţiilor din dosar. Colaborarea a fost ideea lui John. S-a dus la Edward într-o după-amiază şi i-a zis:

— M-am gândit la ceea ce ai spus în garaj. Cred că ar trebui să terminăm strângerea de informaţii despre toţi pasagerii din avion, ca să ne asigurăm că fiecare este – cum ai spus tu – *văzut.* Îmi place foarte mult această idee.

Apoi i-a aruncat nepotului o privire sfioasă.

— Ai vrea să mă ajuţi să termin treaba?

Edward i-a spus lui John tot ce ştie despre pasageri. Despre doctoriţa cu părul roşcat care s-a dus la clasa întâi ca să ajute pe cineva. Despre discuţia cu Benjamin. Despre femeia cu clopoţei la fustă şi despre iubita lui Gary. Chiar şi despre faptul că Mark şi Veronica au intrat împreună la toaletă. În vreme ce Edward vorbea, John îşi nota şi adăuga informaţiile pe spatele fotografiilor respective.

Când John a adăugat descrierea pe spatele fotografiei Floridei, a zis:

— Ştii, am vorbit cu soţul ei şi mi-a spus că Florida credea în reîncarnare, credea că a avut deja sute de vieţi. După accident, soţul – cred că îl cheamă Bobby – a vândut casa şi a cumpărat o rulotă, şi acum merge prin ţară, căutând-o în noua reîncarnare.

Primul gând al lui Edward a fost că, dacă ar reuşi să găsească o fotografie cu Florida în noul ei trup, ar putea pune şi acea fotografie la dosar. Apoi a scuturat din cap şi, când s-a uitat la John, a văzut că gândea exact acelaşi lucru. Au împărtăşit noul lor zâmbet – care s-a înfiripat

când au început să lucreze împreună – ceea ce a confirmat nebunia amândurora şi faptul că nu se sinchiseau câtuşi de puţin de asta.

— Lolly Stillman primeşte un milion de dolari, da. De ce întrebi? zice John.

Stau toţi patru umăr la umăr, privind în jos la scrisori, la cec, la intrarea în scenă şi plecarea lui Jax Lassio. Edward îşi simte umerii relaxându-se de uşurare că le-a mai înmânat mătuşii şi unchiului un secret. Nu mai e interesat de secrete.

Înainte de culcare, Edward stropeşte feriga, verifică pământul şi adaugă o lingură de pământ proaspăt din sacul de sub masă. Directorul i-a spus că vrea ca Edward să ţină el laba-cangurului.

— Ferigile nu trebuie plimbate de colo colo, a zis, trăgându-se cu mâhnire de mustaţă. Ai îngrijit-o destul de mult timp ca să îi oferi acum noul ei cămin.

Edward se spală pe dinţi, foloseşte aţa dentară, îmbracă treningul pe care îl poartă ca pijama. Mai verifică o dată feriga înainte să se aşeze în pat. În încetineala acestor mişcări îi vine în minte o idee, pe deplin formată. Ar putea folosi banii lui Jax ca să-i ofere directorului Arundhi câteva ferigi cu adevărat rare şi scumpe, ca să-şi completeze colecţia. Ideea îl face pe Edward să zâmbească, cu faţa în pernă.

Scrisoarea de la Tahiti l-a întristat, dar a venit şi ca o uşurare. A fost ca un semn de punctuaţie într-o frază continuă. Edward poate să meargă mai departe. Adevărul este că întotdeauna l-au stingherit banii de la Jax, mai ales pentru că nu înţelegea logica. Jax trebuie să fi ştiut că Edward a primit după accident banii de asigurare; trebuie să fi ştiut că Edward n-are nevoie de bani. După accident, probabil că era ultimul lucru de care să aibă nevoie. Însă Jax a ales să i-i dea, oricum. Ce-ar fi ca Edward să-i dea altora, în acelaşi spirit? Să-i dea, pur şi simplu, doar pentru că, şi cui, îi spune inima că e bine?

Inima îi spune că e bine să cumpere ferigile pentru

directorul Arundhi. Poate că Edward ar putea chiar să dispună amenajarea unei sere în spatele casei lui şi s-o umple cu plante. Dă să zâmbească şi îşi dă seama că zâmbeşte deja. Se gândeşte că doamna Cox, mai ales, ar crede că asta e nebunie curată. Ea crede că banii sunt elemente de construcţie pentru a crea mai mulţi bani, o unealtă care să fie folosită la construirea unei vieţi prospere. Ea crede în filantropie – să dai bani unor entităţi anume, prestigioase, cum sunt muzeele –, dar n-ar fi niciodată de acord cu acest gen de frivolitate. Şi, cu toate că n-ar critica-o niciodată făţiş pe doamna Cox, Edward ştie, din valul de încântare care îl copleşeşte, că el şi frivolitatea aceasta sunt pe drumul cel bun.

Cui altcuiva i-ar mai putea dărui ceva? Spre cine îl mai îndeamnă inima, chiar dacă n-are sens? Edward le-ar putea dărui ceva oamenilor care au suferit de pe urma accidentului, dar n-au primit despăgubiri de la compania aviatică şi nici de la cea de asigurări. Ar putea plăti taxele de facultate ale lui Shay, pe care Besa nu şi le poate permite. Şi ale lui Mahira. I-ar putea da nişte bani lui Gary pentru cercetările sale despre balene – Gary nu era soţul Lindei, aşa că n-a primit niciun cec. I-ar plăcea să-i dea bani bunicii lui Benjamin, cu toate că a primit asigurarea. Ea ar putea da banii cui ar crede *ea* că e bine.

O aude pe Shay zicând: *Nu uita de călugăriţa mea şi de cei trei copii din prima scrisoare pe care am citit-o.*

Cine altcineva? Ce altceva?

Trupul i se lasă tot mai greu pe saltea; ochii i se închid. Adoarme. Ultimul gând este că trebuie să găsească o cale ca darurile să fie anonime şi să nu se afle că vin de la el. Altfel, e un ticălos.

14.10

Avionul a urcat cu 800 de metri peste altitudinea iniţială şi, cu toate că urcă în continuare într-un ritm periculos de ridicat, zboară în limitele acceptabile ale parametrilor. Însă copilotul trage din nou manşa spre el, ridicând botul avionului şi pierzând din viteză. Nici unuia dintre piloţii care au studiat apoi înregistrările din cutia neagră a zborului 2977 nu-i vine să creadă că un pilot instruit a repetat în acest punct greşeala. Dar aşa s-a întâmplat.

Sună alarma de avertizare *stall.*

— Fii atent, zice pilotul.

— Bine.

Poate că piloţii ignoră alarma închipuindu-şi că e imposibil ca viteza să fi încetinit. Nu e o idee cu totul nerezonabilă. E un avion pilotat prin interfaţă electronică; informaţiile de control intră direct într-un computer, care, la rândul lui, comandă dispozitivele care activează cârma, profundorul, eleroanele şi flapsurile. În cea mai mare parte a timpului, computerul operează în baza a ceea ce este cunoscut ca „legea normală”, ceea ce înseamnă că nu va transpune în fapt nicio mişcare de control care să facă avionul să iasă din parametrii de zbor. Computerul de bord operând în baza legii normale nu va permite avionului să scadă periculos viteza.

Însă, după ce computerul îşi pierde datele despre viteză, decuplează pilotul automat şi trece de la legea normală la „legea alternativă”, un regim cu mult mai puţine restricţii privind ceea ce poate face un pilot, în cadrul legii alternative, piloţii pot cauza scăderea vitezei avionului. Şi este exact ceea ce face copilotul atunci când trage înapoi de manşă.

— Ce se întâmplă? întreabă doamna în vârstă de lângă Benjamin. Ce naiba se petrece?

Se uită la el cu ochi mari. Mâna ei stângă e agăţată de braţul lui, lucru de care nu crede că ea e conştientă.

— E o turbulenţă, doamnă. Se întâmplă.

Avionul face două salturi, cu un zgomot puternic, ca şi cum nişte valize grele ar fi fost trântite pe jos. Benjamin fluieră încet, pentru sine. *Nu vreau să mor cu bătrâna asta albă atârnată de braţul meu. Te rog, Doamne,* îi trece prin minte.

— Am paisprezece copii, zice ea.

— Paisprezece?

Ea e încântată că l-a surprins.

— Mă rog, doar nouă mai trăiesc.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Tu ai mamă? întreabă ea.

Bum. Avionul saltă din nou.

— Nu, doamnă. Nu am.

— Oh.

Pare dezamăgită.

El aruncă o privire spre familia din partea cealaltă a intervalului. Micul Eddie pare îngrozit, strângându-l de mână pe fratele lui. Benjamin simte că se mai îmblânzeşte în sinea lui şi îşi zice: *Bietul copil!* Gândul aproape că-l face să izbucnească în lacrimi şi îşi dă seama că sentimentul acela de compasiune trece dincolo de copilul de vizavi, ajungând înapoi în timp, până la el însuşi când era de vârsta lui Eddie. *Bietul copil!*

— La o familie aşa de mare trebuie să fi fost mult de muncă, îi zice el bătrânei.

— A fost. Tu eşti bărbat, aşa că n-o să ai niciodată parte de muncă atât de grea. Le este rezervată exclusiv femeilor.

Avionul se smuceşte în lateral şi el îşi zice: *Am ieşit de pe traiectorie.*

— Fiica mea cea mare vine să mă ia de la aeroport. O să locuiesc la ea. Am un plan.

— E bine să avem un plan.

— Asta o să fie pensionarea mea, zice ea. Am de gând să stau cu picioarele-n sus pe canapea, să citesc reviste şi să beau gin tonic, zice şi ţâţâie din buze. Mi-ar prinde bine unul acum.

Benjamin aruncă iar o privire familiei de vizavi. Se

gândeşte la Gavin, cu ochii zâmbitori în spatele ochelarilor. Se gândeşte să plece din armată, să-şi pună uniforma împăturită într-un cufăr şi să-l încuie. Se gândeşte că potriveşte piese de puzzle la masa din bucătărie, împreună cu Lolly. Că sărută un bărbat în spatele magazinului 7-Eleven de pe stradă.

La şcoală şi în tabără se trezea din somn cu: *Bocancii pe pământ, soldat! A* avut un comandant căruia îi plăcea să-i impulsioneze, aşa că intra în barăci înainte de ivirea zorilor şi zbiera: *Unde-i inamicul?*

Astea au fost semnalele de trezire, ceasurile deşteptătoare, chemările la acţiune, în cea mai mare parte a vieţii sale. *Unde-i inamicul?* se întreabă. Simte o mare tristeţe. Are oroare de ideea acestei doamne în vârstă de a sta cu picioarele-n sus pe canapea. El o să rămână vigilent. O să-şi ţină bocancii pe pământ.

IULIE 2016

În vara dinaintea clasei a zecea, Edward şi Shay sunt consilieri în tabăra de zi a oraşului. Edward este pus să se ocupe de grupul copiilor mai mari, şi în prima dimineaţă stă în faţa unei cete de băieţi de doisprezece ani. E pe cale să se prezinte şi să facă cunoştinţă cu ei, când ceva se zdruncină înăuntrul său.

Se uită la un băiat, apoi la altul. Le întâlneşte ochii, o pereche căprui, sub un ciuf de păr, o pereche albaştri. Cam jumătate dintre băieţi şi-au aranjat părul aşa încât să le ascundă faţa, însă Edward se uită dincolo de aceste perdele potrivite cu grijă. În ochii lor e ceva. Nu ştie ce anume, dar nu-şi poate desprinde privirea.

— Mama spune că ai fost într-un accident de avion, zice un băiat.

— Da, am fost.

— Te-a durut?

— Da. M-a durut tare.

Ei râd auzind asta. Edward îşi dă seama că aceşti băieţi sunt de o seamă cu el la momentul accidentului. A fost distrus când avea doisprezece ani, însă şi în privirea acestor băieţi e ceva ce pare distrus.

— E vreo problemă? întreabă unul dintre ei.

— Nu. Aşezaţi-vă în ordinea înălţimii.

Băieţii se pun în mişcare, îmbrâncindu-se unul pe altul cu rucsacurile. N-are nevoie ca ei să se alinieze în ordinea înălţimii. Nu face decât să tragă de timp. Îi priveşte cum se amestecă între ei şi se aşază fiecare la locul lui.

Asta să fie vârsta?

Momentul exact dinainte de a părăsi copilăria?

În acea după-amiază înoată împreună cu ei. Dacă i-ar fi putut ţine afară din lac, ar fi făcut-o, însă înotul e o parte obligatorie din programul taberei. Înainte să intre în apă, le ţine o predică despre siguranţă.

— Fără încăierări. Păstraţi ritmul. Ştiţi care vă este partenerul, da? Uitaţi-vă la el şi la nimeni altcineva. Vom

înota până la geamandura galbenă şi înapoi. Fără ocolişuri, fără să vă abateţi atenţia. Mă auziţi?

Înainte ca băieţii să parcurgă cincizeci de metri, e sigur că toţi sunt înotători pricepuţi, ceea ce este o uşurare, dar nu înseamnă că nu poate să survină oricând un accident sau o greşeală. Îi depăşeşte pe lateral, uitându-se la feţele lor, ca să fie sigur că nu fac eforturi disperate. Băieţii întorc capetele ude spre el şi zâmbesc.

În seara aceea, îi spune lui Shay:

— Cred că vreau să predau. Să fiu prof de mate la clasa a şaptea, probabil.

Ea râde, apoi îi observă expresia.

— Vorbeşti serios?

— Aşa cred.

— Atâţia copii cu aparat dentar şi coşuri, zice ea. Toţi sunt varză la vârsta aia. Îţi aminteşti bretonul meu stupid?

— Parcă.

— De ce ai vrea să-ţi petreci viaţa cu copii de doisprezece ani?

— Poate că sunt în stare să-i ajut. Când aveam doisprezece ani, tu mă supravegheai. Aveai un carnet în care îţi notai observaţiile, îţi aminteşti? Poate că toată lumea are nevoie la acea vârstă de astfel de atenţie. Aş putea să-mi iau şi eu un carnet.

Ea îl priveşte lung, cu gropiţa adâncită în obraz.

Mai *ţine şi acum carnetul,* îşi zice el.

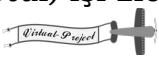

Edward îşi petrece următorul weekend ajutându-l pe John să transforme camera copiilor într-un birou. Patul de o persoană şi balansoarul au fost donate, şi zugrăvesc pereţii în acel alb şters ales de Lacey. John şi Edward mormăie înjurături în barbă pe când se trudesc să înjghebe un birou de la Ikea, cu chei hexagonale şi diferite şuruburi şi bolţuri. În spatele lor, Lacey împinge fotoliul verde dintr-un colţ al camerei în altul, încercând să-şi dea seama care poziţie are cel mai bun feng shui. Când alege, în sfârşit, un colţ, corpul de bibliotecă plin cu romane western este aşezat cu grijă alături.

Garajul a fost curăţat cu câteva săptămâni înainte. Toate scrisorile au fost citite; cele pe care Edward vrea să le păstreze sunt depozitate sub patul lui, în pivniţă. John a renunţat la căsuţa poştală din oraş şi acum toată corespondenţa vine acasă. Curăţarea acestei camere e ultimul pas.

Când camera e gata, sunt epuizaţi şi transpiraţi, însă Edward, John şi Lacey se îngrămădesc în prag. Se uită cu uimire la noul spaţiu, ca şi cum ar fi o surpriză deplină, şi nu rodul muncii lor.

Într-o vineri seara, aproape de sfârşitul verii, Shay şi Edward merg după cină până la lac. Adolescenţii se aşază cu picioarele încrucişate pe iarba moale. Se vede locul în care Edward înoată zilnic cu copiii din tabără. E o seară de vară deosebit de frumoasă, şi lacul sclipeşte, ca un bănuţ, sub soarele la asfinţit.

— Mai sunt două săptămâni până la începerea şcolii, zice Shay.

Edward se uită la lacul care scânteiază, cu pâlcul de copaci care se întunecă dincolo de el.

— În prima zi, când am ajuns aici, zice, John m-a dus sus, în camera copiilor, şi mi-a arătat pe fereastră lacul acesta. Şi apoi nu l-am mai văzut mult timp, pentru că nu m-am mai dus niciodată sus. Dar îmi amintesc că mi-a zis că am putea merge să înotăm în lac când o să mă simt mai bine, şi mi s-a părut cam la fel de probabil ca a merge pe Lună.

Shay îşi cuprinde genunchii cu braţele.

— Pe atunci erai aşa de lipsit de puteri şi de slăbănog, încât abia mergeai până în capătul străzii.

— În vara asta am înotat în lac aproape în fiecare zi.

Edward nu simte vreo împlinire la acest gând. Se minunează doar de schimbările neprevăzute şi de peisajele selenare din viaţa sa. Ghicit în cărţile de tarot, scrisori care îţi sfâşie inima, prietenia proaspăt legată cu unchiul său, înotul în lac. Toate sunt la fel de neaşteptate.

— Nu i-am spus mamei că venim aici.

Shay se lasă pe spate în iarbă.

— Nu i-ar păsa.

— Îmi pasă mie.

Pe Edward îl face să zâmbească faptul că Shay nu vrea să împărtăşească *niciuna* dintre trăirile ei – mari sau mici – cu mama sa. Viaţa continuă să fie ca un joc „de-a trasul funiei” între cele două femei, o luptă pe care Edward n-o înţelege, însă pe care îi place s-o urmărească. Şi fratele său avusese o relaţie încordată cu tatăl lor. Oare Edward fusese, pur şi simplu, prea mic ca să se prindă în această luptă primordială? Nu-şi poate imagina decât că se întoarce spre mama şi tata îmbrăţişându-i. A ratat ocazia de a avea o relaţie mai complicată, şi acum simte o altă împunsătură pricinuită de pierderea suferită.

— Nu ştiu ce temperatură are aerul, zice Shay, dar asta e temperatura perfectă.

Edward întinde mâna, ca să evalueze el însuşi aerul, şi hotărăşte că ea are dreptate. Se culcă pe iarba moale.

— Shay? zice.

— Da?

N-o vede. Se uită la cerul care se întunecă.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

El râde, pentru că n-au mai spus-o cu voce tare, ceea ce i se pare ridicol. Ştie că a iubit-o dintotdeauna şi că o va iubi întotdeauna, chiar dacă alt avion se prăbuşeşte, sau pe ea o loveşte o maşină, sau are un atac de cord, sau el se îmbolnăveşte de cancer, sau un anevrism le sfâşie creierul, sau încălzirea globală evaporă resursele de apă şi îi face să se alăture grupărilor înarmate care păzesc resursele naturale, până când mor de foame sau de sete.

— Sunt foarte obosită, zice Shay.

— Şi eu, din pricina cursei ăleia idioate. Am canotit cu copiii ăia timp de trei ore.

— *Canotit* e un cuvânt?

— Nu-s sigur. Dar eu sigur am canotit.

Amândoi tac o vreme. Poate că Edward aţipeşte, cu toate că se simte foarte conştient de ce e în jur. Simte

geometria lacului – atât la suprafaţă, cât şi în adâncuri – şi luna care e ţintuită la jumătate deasupra orizontului. Simte pierderea fratelui, ca şi cum ar fi ceva la fel de concret precum unul dintre copacii din spatele său. Edward trage aer în piept, şi când expiră, simte cum moleculele sale călătoresc prin aerul din jur. *Poate că sunt un pic adormit,* îşi zice. E conştient de prezenţa lui Shay alături. Moleculele ei se amestecă cu ale sale; nu e doar el însuşi; e alcătuit şi din ea. Ceea ce înseamnă că el e alcătuit din toţi oamenii pe care i-a atins vreodată, toţi cei cu care a dat mâna, pe care i-a îmbrăţişat sau cu care a bătut palma. Asta înseamnă că poartă în el molecule ale părinţilor şi ale lui Jordan şi ale tuturor oamenilor din acel avion.

Scrisorile se refereau întotdeauna la povara pe care trebuia s-o poarte el, şi el însuşi s-a gândit la asta: trebuia să care povara atâtor vieţi pierdute. Trebuia să le ofere o compensaţie oamenilor care au murit. Trăgea după el 191 de morţi, ca o paraşută căzută. Însă, dacă pasagerii fac parte din alcătuirea lui, şi între toate timpurile şi oamenii este o legătură, atunci oamenii din avion există, întocmai aşa cum există el. Prezentul este infinit, şi cursa 2977 zboară în continuare departe, sus, ascuns de nori.

I-a spus lui John adevărul în garaj, că n-ar lăsa pe nimeni în urmă, dar acum ideea s-a extins. Stă alături de fratele său în avion şi e culcat pe pământ alături de Shay. Jordan se contrazice cu tatăl lor pe tema cruzimii faţă de animale şi o sărută pe Mahira cea de cincisprezece ani, iar Mahira mai mare îl iubeşte din spatele tejghelei magazinului alimentar, chiar în clipa asta.

— Shay? zice.

— Mmm-hmmm.

— Aveam ideea asta nebunească…

Se întrerupe.

— …Şi cred că încă o am, că atâta vreme cât rămân pe pământ, avionul va rămâne pe cer. O să zboare pe ruta lui normală spre Los Angeles, şi eu sunt contraponderea lui. Sunt toţi vii acolo, sus, câtă vreme sunt eu viu aici, jos.

— Şi tu cel de doisprezece ani eşti acolo, sus?

Eddie, îşi zice el şi dă din cap.

— Înţeleg asta, zice ea, cu vocea somnoroasă. Are sens.

El zâmbeşte larg, cu ochii încă închişi, pentru că şi Shay înţelege asta. Şi-o imaginează pe mama sa presând cu un deget semnul din naştere în formă de cometă, pe locul ei de la clasa întâi. Tatăl, cu expresia surprinsă pe care o are când se gândeşte la problema sa de matematică. Edward se imaginează, în viitor, predând unor copii de doisprezece ani, în şcoala directorului Arundhi, şi încercând să-i convingă că sunt în regulă. Edward cel din viitor poartă un blazer frumos din tweed şi le spune copiilor să-i ajute pe alţii atunci când aceştia au nevoie de ajutor şi să accepte ajutorul atunci când au nevoie ei înşişi.

Edward îşi aminteşte că s-a uitat la Madame Victory îndoindu-se de râs, cu faţa strălucind de bucurie. O aude spunându-i: *Nimeni nu te-a ales pentru ceva anume.* Aude întrebarea copilului din tabără: *Te-a durut?* Simte degetele lui Shay într-ale sale. Razele lunii îi pătrund prin pleoape şi vede, ca pe lacul din faţa sa, durerea şi pierderea în care a înotat ani întregi. Totuşi, la lumina lunii, durerea se împleteşte cu iubirea. Emoţiile se întrepătrund; sunt cele două feţe ale aceluiaşi bănuţ strălucitor.

El şi Shay merg agale spre casă în seara aceea. Şerpuiesc printre arborii groşi şi străbat drumuri liniştite. Când ajung pe strada lor, Edward se opreşte în faţa casei mătuşii şi unchiului. Ridică privirea spre fereastra camerei care ar fi trebuit să fie a copiilor, dar n-a fost niciodată, şi nici nu va fi. Îşi aminteşte cum a stat la acea fereastră, în cârje, împietrit de durere. Îşi mută privirea mai sus, acolo unde – dincolo de câmpul lui vizual – un băieţel stă într-un avion, fără să aibă habar de ceea ce e pe cale să se întâmple.

14.11

Copilotul zice:

— Sunt în TOGA, corect?

TOGA este acronimul pentru *„Take Off, Go Around*[24]*.* Când un avion decolează sau ratează o aterizare, trebuie să câştige atât viteză, cât şi altitudine cât mai eficient posibil. Piloţii sunt antrenaţi ca, în această fază critică a zborului, să crească viteza motorului la nivelul TOGA şi să ridice botul avionului la un anumit unghi.

Copilotul vrea să crească viteza şi să urce ca să se îndepărteze de primejdie, dar nu e la nivelul mării; e în aerul mult mai rarefiat de la 11.500 de metri. Motorul generează aici mai puţină propulsie şi aripile generează o forţă ascensională mai redusă. Ridicarea botului la un anumit unghi nu produce acelaşi unghi de ascensiune, ci unul cu mult mai mic. De fapt, poate să aibă ca rezultat o coborâre, aşa cum se întâmplă aici.

Chiar dacă purtarea copilotului e iraţională, nu e inexplicabilă. Stresul psihologic intens tinde să blocheze acea parte a creierului care răspunde de gândirea inovatoare, creativă. Când sunt extenuaţi, oamenii tind să recurgă la lucrurile familiare şi îndelung exersate. Cu toate că piloţilor li se cere să exerseze pilotarea manuală a aparatului în toate fazele zborului, ca parte a antrenamentului periodic, în rutina zilnică fac cea mai mare parte din pilotarea manuală la altitudine redusă – când decolează, aterizează şi fac manevre. Şi atunci nu e surprinzător că în acest caz copilotul pilotează avionul ca şi cum ar fi aproape de sol, cu toate că reacţia sa nu este adecvată împrejurărilor.

Avionul ajunge la altitudinea maximă. Cu motoarele la turaţie completă, cu botul în unghi de optsprezece grade, se mişcă o clipă orizontal, apoi începe să coboare spre sol.

Pilotul:

— Ce mama naibii se întâmplă? Nu înţeleg ce se

[24] „Decolare, ratarea aterizării” (în limba engleză în original).

întâmplă!

— Trebuie să merg la toaletă, zice Linda.

— Ai înnebunit, fetiţo? Nu te ridici de pe scaunul ăsta, o repede Florida.

— Doctoriţa tocmai s-a dus la clasa întâi şi s-a întors.

Linda îşi târşâie picioarele în cei câţiva centimetri de spaţiu pe care îl are la dispoziţie. Ştie că se poartă ca un ţânc năzuros. Aşa se şi simte. Când avionul se cutremură, clopoţeii de pe fusta Floridei sună ca o alarmă. Linda stă incomod pe locul ei, centura o ciupeşte într-o parte şi i se pare că are o băşică în spatele călcâiului. E prinsă ca într-o capcană, şi mişcarea avionului n-are niciun sens. N-a mai traversat niciodată nişte turbulenţe aşa de urâte. Ar vrea să-l sune pe Gary şi să-l întrebe dacă a avut vreodată parte de un zbor aşa de dur.

Florida o ţintuieşte cu privirea.

— Doamna aceea s-a dus acolo din cauză că cineva a murit.

— Nu-i adevărat. De ce spui asta?

— S-a înapoiat prea repede ca să fi salvat pe cineva. Când a ajuns acolo, a văzut că nu mai are ce să repare.

Linda se foieşte, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Astea-s vorbe aiurea, prea aiurea ca să se prindă în discuţie. Nimeni n-a murit în acest avion; pur şi simplu, nu s-a întâmplat aşa ceva. Nu se pune problema să fie prizonieră în acest glonţ zburător, împreună cu un mort. Nu se pune problema ca începutul poveştii copilului ei să cuprindă aşa ceva.

O să facă plângere când aterizează. Cui, nu ştie, pentru că nu vrea să se arate lipsită de respect faţă de piloţi. Cineva, totuşi, a făcut o greşeală, şi acum ea e însărcinată şi singură, ascultând un cor de clopoţei.

DECEMBRIE 2016

Edward are o anumită discuţie cu doctorul Mike pe care o va relua în minte pentru tot restul vieţii sale. Nu este în timpul unei şedinţe obişnuite. Se întâlnesc întâmplător la centrul comercial interstatal, într-o sâmbătă.

Edward şi Shay s-au dus acolo de dimineaţă, deoarece Shay avea programare să-şi vopsească părul în roz aprins, ca s-o scoată din minţi pe Besa.

— Ar trebui să mă ţii minte aşa, i-a zis Shay lui Edward, înainte să intre în salonul de coafură, şi el a luat-o în serios.

Adolescenta din faţa sa avea un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri înălţime, şi trupul suplu de alergătoare. Purta blugi şi o geacă de *snowboarding,* cu toate că n-a făcut *snowboarding* şi n-a schiat în viaţa ei. Părul castaniu, drept era lung până la bărbie. Shay semăna acum cu femeia care avea să devină, cu ochi blânzi, care deveneau aprigi când cineva o supăra. Rareori purta ochelari, pentru că prefera lentilele de contact. Şi gropiţa era în continuare barometrul după care Edward îi măsura starea de spirit.

— Gata?

— Gata.

— Bine, păi, hai s-o facem şi pe asta.

După o oră şi jumătate de când ea e la coafor, şi cu cel puţin încă o oră rămasă, Edward rătăceşte prin magazine, când îl vede pe doctorul Mike. Îşi zâmbesc, surprinşi, şi Edward observă că e mai înalt cu câţiva centimetri decât psihoterapeutul. Acceptă când doctorul Mike propune să-i facă cinste cu un ceai sau o cafea.

După ce comandă băuturile, stau lângă vitrina cafenelei de lux. Poate că din cauza întâlnirii neaşteptate, sau poate pentru că doar cu o zi înainte Edward a împlinit şaisprezece ani şi vârsta – la care fratele său n-a mai ajuns – îl stinghereşte, face o mărturisire.

— Simt că ar trebui să se termine de-acum, zice. Toţi ceilalţi au uitat de accident. În cea mai mare parte,

oricum. Dar mie mi se pare că încă mă gândesc tot timpul la asta.

Doctorul Mike amestecă îndelung în cafea. Oamenii se perindă prin dreptul vitrinei. Trei bărboşi în şir păşesc cocârjaţi, cu privirea aţintită în telefoanele lor. O femeie gravidă merge agale, alături de un ţânc cu tunsoare afro. Edward îşi simte inima bubuind în piept, simte căldura ceaiului infiltrându-se din cană în pielea mâinii sale.

— Ceea ce s-a întâmplat e întipărit în oasele tale, Edward, zice bărbatul din faţa lui. Trăieşte sub pielea ta. Nu pleacă. E o parte din tine şi va fi parte din tine în orice clipă, până la moarte. Ceea ce te-ai străduit tu să faci, de prima dată când te-am văzut, a fost să înveţi să trăieşti cu asta.

14.12

Deoarece copilotul ţine manşa trasă complet, botul rămâne ridicat şi avionul de-abia are suficientă viteză pentru ca sistemele de control să funcţioneze. Turbulenţele continuă să zdruncine avionul, şi e aproape imposibil să ţină aripile plane.

Copilotul zice:

— La naiba, nu pot să controlez avionul. Nu pot deloc să controlez avionul!

— Preiau comanda. Scaunul din stânga preia controlul.

Pilotul începe să piloteze manual pentru prima dată.

— N-are sens, zice copilotul, care s-a lăsat moale pe scaun. Am tras de manşă de când am intrat pe pilotare manuală.

— Ce? zice pilotul, căscând ochii mari. Ai tras de manşă – nu!

Împinge manşa, dar e prea târziu ca să mai corecteze traiectoria. Botul avionului e ridicat şi coboară într-un unghi de 40 de grade. Alarma de *stall* continuă să sune.

— Am pierdut controlul avionului!

— Am pierdut total controlul…

Când avionul se înclină, Florida se gândeşte la desenele animate de la televizor, în care un automobil e în echilibru pe marginea unei prăpăstii şi apoi vântul îşi schimbă direcţia sau o păsăruică poposeşte pe capotă, şi automobilul se prăbuşeşte. Se întreabă de ce, într-un desen animat, acel moment este amuzant.

Îşi aşază mâna caldă peste cea rece a Lindei, aşa încât sunt amândouă încleştate e cotiera scaunului

— Nu te pierde cu firea, puiule, zice. Scăpăm noi şi din asta.

— Bine, şopteşte Linda.

Florida e surprinsă să vadă un chip străin de cealaltă parte a Lindei, uitându-se la ele cu o expresie de panică. Eşarfa albastră a căzut şi a apărut o indiancă. Nu vorbeşte,

doar se uită la cele două femei, ca şi cum ar aştepta să i se spună care îi este soarta.

Florida simte cum femeia se pregăteşte să scoată un ţipăt şi vrea să-l evite.

— Eu sunt Florida, zice. Şi ea e Linda. Suntem aici ca să ne ajutăm una pe alta.

Femeia dă din cap. Are în jur de cincizeci şi cinci de ani. Spune cu o voce moale:

— Am dormit prea mult. M-am trezit gândindu-mă că trebuie să fiu în locul nepotrivit. În avionul nepotrivit.

— Suntem în drum spre Los Angeles, zice Linda.

— Los Angeles, zice femeia. Los Angeles e corect. Slavă Domnului!

Se răsuceşte să se uite pe hublou. Nu-i nimic de văzut, doar o îngrămădire de nori cenuşii. Se uită înapoi la cele două femei.

— Dar? zice ea.

Întrebarea e uriaşă.

— Nu ştim, zice Florida.

— Nu ştim nimic, zice Linda.

Acum avionul coboară repede. Cu botul sus, în unghi de 15 grade, şi o viteză de înaintare de 100 de noduri, coboară cu o rată de 3000 de metri pe minut, într-un unghi de 41,5 grade. Cu toate că tuburile Pitot sunt complet funcţionale, viteza de înaintare este atât de scăzută – sub 60 de noduri –, încât informaţiile despre unghiul de atac nu mai sunt acceptate ca întemeiate, şi alarma de *stall* încetează pe moment.

Cei doi piloţi discută, incredibil, dacă sunt de fapt în urcare sau în coborâre, înainte să se pună de acord că sunt în coborâre. Când avionul se apropie de 3000 de metri, botul rămâne în sus.

— Urcă, urcă!

Veronica, prinsă cu centura la locul său, încearcă să se ridice în picioare. Avionul e într-un unghi pe care nu l-a

mai perceput vreodată. Îşi doreşte să fie înapoi în toaletă cu Mark, cu trupul încolăcit în jurul lui. *Ce au făcut idioţii ăia din cockpit?* Simte nevoia imperioasă să se ducă la pasagerii săi, să încerce să-i liniştească, să-i ajute.

Mark alunecă de pe scaun – centura de siguranţă era slăbită, şi acum îl ţine nu peste talie, ci pe sub braţe. Se uită la ceea ce ar trebui să fie tavanul. Se gândeşte la Jax şi la ultima lor ceartă prostească. Îşi dă seama că nu terminase. N-a terminat.

Jane se scufundă în sine; îşi pune mâinile căuş peste faţă. Zdruncinăturile avionului înseamnă că n-are cum să meargă cu trupul înapoi la familia sa, aşa că li se alătură în minte. Îşi imaginează că stă în poala lui Bruce. Simte picioarele lui sub ea. Se uită în ochii lui, pentru că nu le-au mai rămas cuvinte de împărtăşit. Apoi îşi sărută băieţii, îi sărută iar şi iar, aşa cum a sărutat-o Eddie când era bebeluş.

Când avionul se apropie de 600 de metri, senzorii detectează suprafaţa care se apropie rapid şi declanşează o nouă alarmă. Nu mai e timp să câştige viteză împingând botul avionului în faţă, în plonjare.

Pilotul:

— Nu se poate întâmpla asta!

— Dar ce se întâmplă?

— Înclinaţie de zece grade…

La exact 1,4 secunde mai târziu, înregistrarea vocilor din cockpit se opreşte.

Bruce se gândeşte la matematica sa, la cei şase ani petrecuţi cu o problemă pe care încă n-a izbutit s-o exprime perfect, cu atât mai puţin s-o rezolve. Are, în cala acestui avion, o geantă de voiaj plină cu jurnalele şi notiţele sale. Vede în faţa ochilor pagina pe care a avut o descoperire revoluţionară anul trecut, în august; îşi

aminteşte sticla de Malbec pe care a desfăcut-o pentru el şi Jane în seara aceea. Şi-a zis că descoperirea însemna că e mai aproape decât era, de fapt. Ar fi trebuit să ştie. Păşise într-un luminiş şi l-a luat drept marginea pădurii.

În următoarele luni a asimilat acea informaţie, completată de anunţul că n-a primit postul. Această piedică, plus eşecul, l-a zdrobit, cu toate că a încercat s-o ascundă de soţia lui. S-a întrebat: *De ce îţi pasă atât de mult?* Răspunsul a venit imediat: *Din cauza băieţilor.* Voia ca băieţii să-l vadă muncind – şi l-au văzut –, dar şi să realizeze ceva important. Voia să fie mândri de el.

Voia să fi făcut ceva demn de mândria lor.

Avionul se prăbuşeşte. Îi ţine pe băieţi de mâini şi îşi zice: *Am nevoie de mai mult timp.*

Dragă Edward,

Numele meu e Lyle. Am fost paramedic voluntar în Greeley, Colorado. Am făcut parte din echipa cea mai apropiată de locul prăbuşirii cursei 2977. Lucram la ShoPrite când a venit apelul. Sunt de profesie măcelar – mă trag dintr-un şir lung de măcelari. Tocmai tăiam o găină, gândindu-mă că e un pic cam tare ca să fie bună de mâncat. Ciudat ce amănunte ţi se fixează în minte!

Aceea a fost ultima mea zi la ShoPrite. Ultima zi şi ca paramedic. N-am mai putut să merg la lucru după aceea. Un doctor a zis că sunt deprimat, altul a zis că sufăr de tulburare de stres posttraumatic. Mă simt ridicol chiar şi pomenind de asta, după toate prin câte trebuie să fi trecut tu. Însă, dacă îţi spun povestea mea, n-are rost să las ceva pe dinafară. Aşadar, am suferit o vreme şi, în cele din urmă, am hotărât să mă mut, cu toate că familia mea a trăit în nordul statului Colorado de la începutul timpurilor. L-am precedat chiar pe Columb. Acum locuiesc în Texas – am nevoie de spaţii largi, cu toate că cele de aici sunt mai uscate, mai puţin verzi. Încă sunt măcelar.

Îţi scriu pentru că nu pot scăpa de amintirea acelei zile. Te înalţi din visele mele, strigând aşa cum ai făcut de pe locul tău din epavă. Dacă te-ai oprit deja din citit, dacă m-ai rupt – dacă mi-ai rupt scrisoarea, adică –, înţeleg pe deplin. Mi-aş dori să pot face la fel.

În oraşul nostru nu eram decât patru paramedici voluntari, cu toate că, desigur, amploarea accidentului însemna că apelul s-a dat în mai multe părţi, în mai multe districte. Dar noi eram cei mai aproape şi primii care am ajuns la faţa locului. Am venit cu maşina mea. Olivia şi Bob erau în ambulanţă. Mai era un tip, şi nu-mi pot aminti în ruptul capului numele lui. Camionul pompierilor, unul modern, care a costat atâţia bani, că ani întregi s-au certat autorităţile regionale pe tema achiziţionării lui, era pe urmele noastre. Şeful pompierilor era încântat, fără

îndoială, că are şansa să-l folosească cu adevărat.

Când am ajuns acolo, era ca şi cum ne-am fi dus pe un platou de filmare de la Hollywood. Să vezi o bucată de avion zăcând în mijlocul unei păşuni pe lângă care am mers cu maşina de sute de ori părea la fel de îngrozitor ca şi cum am fi văzut o balenă eşuată acolo. Primul meu gând a fost: Trebuie să-l facem să se înalţe din nou. *Părea cel mai rezonabil ţel.*

Înainte de asta, cea mai gravă urgenţă la care m-am prezentat a fost un atac de cord suferit de un bătrân în patul său. Soţia a sunat la 911, am venit şi el a supravieţuit. Am făcut un curs, dar nimic care să se apropie măcar de aşa ceva. Olivia a fost grozavă. A strigat la noi să ne împărţim pe cadrane. Ne-a spus să căutăm oameni pe care să-i ajutăm. M-am dus în extrema stângă, aproape de coadă, care se desprinsese de restul avionului. Cel puţin o oră m-am căţărat pe metalul crăpat şi am sărit peste scaune şi obiecte imposibil de recunoscut. Tuşind din cauza fumului. Îi auzeam pe alţii strigând: „E cineva aici?" Am sperat că tovarăşii mei au mai mult noroc decât mine.

Încercam să-mi dau seama cum să plec într-un mod acceptabil – în esenţă, s-o tulesc spre maşina mea – când te-am auzit…

Edward face tot ce-i stă în puteri ca să evite amintirea prăbuşirii, însă uneori vine peste el ca o boală, şi după ce începe, nu mai există scăpare. Coboară în ora cea mai întunecată a unei nopţi fără somn. Din când în când, se furişează când îşi trage răsuflarea într-un anumit fel, sau când zgomote puternice îi fac inima s-o ia la galop.

Fără veste, avionul se prăbuşeşte înăuntrul lui.

Strânge mâna tatălui şi pe a lui Jordan. Alcătuiesc o funie cu braţele lor, şi Eddie se uită la funie în vreme ce compartimentele de deasupra capetelor se deschid cu bufnituri şi bagaje cad pe podea. Nu e sigur dacă avionul e cu botul în sus sau în jos.

— Vă iubesc, băieţi, zice Bruce, cu voce aprigă. Vreau să fiu aici cu voi. Vă iubesc.

— Şi eu vă iubesc, zice Eddie.

— Vă iubesc, zice Jordan.

Nu e clar dacă se pot auzi unul pe altul, peste şuierat, peste bubuiturile din jur. Poate că s-a deschis o uşă undeva. Poate că susul e jos.

— Jane, strigă Bruce prin hărmălaie.

Oamenii din jurul lui Eddie scot sunete pe care nu le-a mai auzit până atunci şi nu le va mai auzi vreodată. Se aude un trosnet asurzitor, ca şi cum lumea s-ar fi rupt în două. Vede pe braţul său lacrimi. Sunt ale lui sau ale lui Jordan?

Zgomotul e atât de puternic, presiunea asupra feţei, a pielii, aşa de puternică, încât nu-şi poate ţine ochii deschişi. Se prăbuşeşte, la fel ca toţi ceilalţi.

...La început n-am crezut că îţi aud cu adevărat vocea, Edward. Eram sigur că mi se năzare. Însă aceeaşi propoziţie a răsunat, iar şi iar, şi m-am dus într-acolo, ca atras de un magnet.

„Sunt aici!”

„Sunt aici!”

Am tras deoparte o bucată de metal; era ca şi cum aş fi deschis o uşă, şi iată-te, furios, ca şi cum aşteptarea te-ar fi jignit. M-ai privit în ochi şi ai strigat:

— Sunt aici!

M-am uitat lung la tine, băieţelul ăsta micuţ cu centura de siguranţă încă în jurul taliei, până ce ai strigat din nou. Atunci am păşit în faţă şi te-am luat în braţe, şi m-ai prins de gât, şi am simţit că tu mă salvai pe mine în aceeaşi clipă în care te salvam eu pe tine.

Am mers înapoi la ceilalţi, în vreme ce tu repetai, mai încet acum, dar la fel de insistent: „Sunt aici. Sunt aici. Sunt aici”.

EPILOG

IUNIE 2019

Edward şi Shay merg cu geamurile coborâte în automobilul lor Acura, cumpărat la mâna a doua, din banii lui Jax.

Edward a folosit banii ca să pună în fapt cea mai mare parte a ideilor la care a visat în acea noapte, în pivniţă. Vor fi plătite studiile universitare şi de masterat ale lui Shay şi Mahira – Mahira a primit banii printr-o fundaţie care sprijină educaţia fetelor de culoare, aşa că nu ştie că vin de la Edward. Din munca la spital a lui Lacey, a reieşit că se pricepe foarte bine la administrare, şi a ajutat foarte mult la găsirea unor acoperiri creative pentru distribuirea fondurilor. A luat legătura cu clubul de botanică al directorului Arundhi şi le-a dat banii, cu condiţia ca directorul să nu afle niciodată de unde provin. Clubul a proiectat şi a construit o seră de sine stătătoare, în care pot să se ţină întrunirile şi să fie expuse colecţiile personale, inclusiv excepţionala colecţie de ferigi de pe Coasta de Est. Lacey a pus, de asemenea, bazele unei mici fundaţii dedicate supravieţuitorilor tragediilor, ca să poată face daruri altor persoane desemnate de Edward, printre care Gary şi fundaţia pentru protecţia balenelor la care este angajat, Lolly Stillman, călugăriţa şi cei trei copii, a căror fotografie Shay o are tot timpul la ea.

Sistemul de aer condiţionat din Acura are toane, aşa că încearcă să nu-l folosească, deşi afară sunt adesea peste treizeci şi două de grade. Merg pe autostrăzi şi conduc cu viteză. Părul lui Shay – din nou castaniu – e suflat în spate, şi când conduce ea şi poate să aleagă muzica, ascultă hip-hop. Adesea face *beatbox,* iar Edward se prăpădeşte de râs. Când e el la volan, e mai puţin consecvent. Alege în funcţie de starea de spirit: uneori dintr-o listă, alteori Bach, alteori niciun fel de muzică.

Ceremonia de absolvire a liceului a fost cu două săptămâni înainte, într-un cort alb, pe coama unui deal. Directorul Arundhi a înmânat diplomele, şi au fost de faţă

doamna Cox şi doctorul Mike, precum şi Lacey, John şi Besa. Edward nu-i mai era pacient doctorului Mike de şase luni, şi a fost surprins cât de mult s-a bucurat să-l vadă pe psihoterapeut. Cadoul de absolvire al doamnei Cox a fost un volum din cartea de poezii recent apărută a fiului său, iar Edward şi Shay au zâmbit larg când au desfăcut ambalajul şi au văzut despre ce e vorba.

— Harrison e foarte talentat, a zis doamna Cox, ridicând cartea, ca toată lumea să poată vedea coperta. A câştigat Premiul Walt Whitman, care este *foarte* prestigios.

După aceea, când directorul Arundhi şi-a încheiat responsabilităţile oficiale, au mers la o cină extravagantă stropită cu vin din belşug pentru toţi adulţii, în afară de doamna Cox, care a băut martini. Doctorul Mike şi directorul Arundhi au avut o conversaţie lungă despre un anumit campionat de baseball care a fost important pentru amândoi în copilărie. Doamna Cox a înţeles greşit când au vorbit despre formaţia Mets şi le-a povestit tuturor ce a văzut la Met în acel sezon.

Lui Edward şi lui Shay li s-a îngăduit să bea câte un pahar de vin, cu acea ocazie specială.

La desert, Edward s-a surprins atât pe sine, cât şi pe ceilalţi, când s-a ridicat clătinându-se de pe scaun, cu paharul în mână.

— Voiam să vă spun mulţumesc. Fiecăruia dintre voi. Vă mulţumesc foarte mult.

A urmat o pauză, şi Shay a ridicat paharul, apoi toţi ceilalţi au făcut la fel şi se prea poate ca toţi să fi plâns un pic. John s-a uitat la Lacey şi a zis:

— Am reuşit.

Lacey, cu ochii strălucind de lacrimi, a râs şi a zis:

— Cred că da.

Când Lacey s-a aplecat în faţă şi şi-a sărutat soţul, Edward s-a aşezat la loc şi toţi cei de la masă au aplaudat.

În Colorado, Shay şi Edward merg la hotelul cel mai apropiat de ţinta lor şi se cazează. Recepţionerul le aruncă o privire de genul: *Nu sunteţi cam tineri?* Au cărţi de identitate, dar recepţionerul ridică din umeri şi nu mai

trebuie să le arate. Edward şi Shay s-au luptat săptămâni întregi cu adulţii pentru această excursie.

— Mai aşteaptă un an sau doi, a zis Besa. De ce trebuie să fie acum? *Solo tienes dieciocho.*[25]

— Crezi că optsprezece ani înseamnă mult, dar în realitate nu-i aşa, a zis Lacey. Ai nevoie de mai multă experienţă la volan pentru o călătorie atât de ambiţioasă.

— Trebuie să merg înainte de facultate, a zis Edward, şi trebuie să merg singur cu Shay.

N-a avut un motiv mai bun de oferit. Pur şi simplu, ştia că e ceva ce trebuie să facă şi că acum era momentul potrivit. El şi Shay aveau să meargă împreună la facultate la toamnă. Aşa cum a prezis Shay, Edward a fost acceptat la toate universităţile la care şi-a trimis dosarul, dar a trimis cereri la toate universităţile la care a trimis şi Shay, aşa că a aşteptat până ce ea a ales una care a acceptat-o, apoi s-a înscris şi el tot acolo.

Besa a fost de acord cu călătoria numai după ce Shay a promis că răspunde la toate apelurile şi mesajele de la ea. De asemenea, a instalat pe telefonul lui Shay o aplicaţie de localizare.

— În cazul în care te rătăceşti, a zis. Ca să te pot găsi.

Înoată în piscina acoperită. Au camere alăturate şi joacă *gin rummy* pe patul dublu al lui Edward. Mănâncă la un bistrou de lângă hotel. A doua zi dimineaţă, înainte ca soarele să fi ajuns cu totul deasupra orizontului, se urcă în Acura şi merg douăsprezece minute până la locul cu pricina. Pe drum, Edward simte că i se face greaţă. Călătoria a fost decizia sa, şi totuşi simte că n-a avut de ales. Se întreabă dacă revenirea într-un loc din care a scăpat o dată cu viaţă în mod miraculos e o idee bună. Dacă nu mai scapă şi a doua oară? A avut coşmaruri în care pământul se uită bine la el, îşi scutură capul lăţos şi îl înfulecă pe nemestecate.

Lângă monument e o mică parcare direct pe pământ. Cerul e vărgat cu roz şi galben; soarele se trudeşte încă să se caţere pe cer. Nu mai e nimeni acolo. Şi-au planificat

[25] „N-ai decât optsprezece ani” (în limba spaniolă în original).

vizita într-o marţi, pentru că Shay a găsit, în căutările sale, că marţea sunt cei mai puţini vizitatori.

— N-am vrea să te recunoască cineva, a zis ea.

Au citit amândoi despre memorial într-un articol online şi că l-a făcut celebru pe tânărul sculptor, şi scria acolo că orice băiat între paisprezece şi treizeci de ani care a vizitat monumentul a fost abordat şi întrebat dacă e Edward Adler.

Un gard de lemn jos desparte parcarea de pajişte. Edward coboară din maşină. Aerul e curat, şi trage adânc aer în piept, de câteva ori. În faţa sa, în mijlocul câmpului, se află sculptura. Un stol de 191 de vrăbii argintii, în forma unui avion care decolează.

— E frumos, şopteşte Shay.

Traversează împreună câmpul. Iarba înaltă le biciuieşte picioarele; poartă pantaloni scurţi şi bluze de trening. Când Edward ajunge la coada avionului-pasăre, se opreşte şi ridică privirea. Păsările argintii se întind în direcţia opusă. Pe cele de mai jos le-ar putea atinge. Sculptura e mai mică decât arăta în fotografii. Are lungimea unui mic aparat de zbor Cessna, nu a unui avion de pasageri.

Edward se roteşte în jurul său. În afară de memorial, nu se zăreşte niciun semn al distrugerii. Iarba verde se întinde în toate direcţiile. Vede drumul pe care au venit până acolo, maşina lor şi o întindere uriaşă de cer pastelat. E atâta cer, încât simte că proporţiile sunt greşite, ca şi cum cea mai mare parte a lumii s-ar afla în orizont.

— Edward, zice Shay.

Vede că ea e lângă partea din faţă a sculpturii, unde păsările sunt îndreptate în sus. Acolo e un ţăruş de metal cu o placă. El rămâne pe loc. Ştie informaţiile: data, numărul zborului, numărul de vieţi pierdute.

În articolul pe care l-au citit era o fotografie făcută în ziua dezvelirii sculpturii. Un grup de aproximativ cincizeci de persoane dădea ocol păsărilor. Familiile victimelor stăteau cu capetele lăsate pe spate, privind, în vreme ce era scoasă pânza care acoperea sculptura din metal. Oamenii erau de toate culorile şi vârstele. Singura care nu

se uita în sus era o gâgâlice cu părul buclat, care umbla în patru labe prin iarbă.

Edward a petrecut mult timp studiind acea fotografie. A fost foarte atent la feţe, căutând-o cu privirea pe cea care ar fi putut să fie bunica lui Benjamin Stillman, căutându-l pe bărbatul care putea, la rândul său, să fie în căutarea Floridei, în noua ei viaţă şi în noul ei trup. Edward a căutat un poet care ar fi putut să fie Harrison.

— Hai să mergem să stăm pe deal, zice Edward acum.

Shay a cercetat împrejurimile pe Google Maps şi a găsit un deluşor la vreo cincizeci de metri de memorial, care arăta ca un loc bun de odihnă. Dacă mai sunt şi alţi oameni care vizitează monumentul în acea zi, probabil că nu se vor apropia de acel loc.

Când ajung acolo, Edward se aşază pe jos greoi, pentru că l-au lăsat picioarele. Se simte ciudat, însă se aştepta să se simtă ciudat. La urma urmei, aproape că se aşteptase ca acest câmp să se desfacă şi să-l înghită, ca să corecteze o eroare precedentă. Edward e conştient, parcă datorită unui ceasornic îngropat adânc în el, de o anumită nanosecundă care s-a produs cu şase ani în urmă chiar deasupra capului său. Momentul final efemer în care avionul era încă avion şi oamenii din el erau încă în viaţă.

Doar Edward a supravieţuit acelei nanosecunde, şi iată-l aici, din nou. Mai înalt decât fratele şi tatăl său, având ochii mamei sale şi fiind în stare să ridice din poziţia culcat greutatea corpului său. A creat un cerc, a creat un întreg, venind aici. Când va pleca, va putea duce acest cerc complet – tot ce conţin acest moment şi acest loc – în braţele sale.

Edward închide ochii. E băiatul prins cu centura de siguranţă pe un scaun dintr-un avion, agăţându-se de fratele şi de tatăl său, şi este tânărul aflat la locul unde s-a prăbuşit acel avion. Eddie şi Edward.

Când deschide ochii, îşi dă seama că fotografia pe care a văzut-o a fost făcută din acest unghi. Poate că fotograful a stat în picioare pe acest deal, înarmat cu un teleobiectiv. Până la urmă, Edward n-a izbutit să identifice nicio

persoană din acea fotografie. Ştia cum arătau cei dragi lor, dar pe ei nu-i ştia. Oare doctoriţa cu părul roşcat are părinţi cu păr roşcat? Nu ştia. Erau câteva femei în vârstă cu pielea cafenie – care era înrudită cu soldatul? Câţi dintre oamenii aflaţi acolo i-au trimis o scrisoare?

Iarba se unduieşte pe câmpul încărcat de prezenţa celor care au murit în acea zi şi a rudelor lor, care au venit să se uite la păsările argintii reflectând lumina ca nişte linguri perfect şlefuite. Edward îşi zice: *Madame Victory a avut dreptate: Nu sunt special. Nu sunt ales.*

De alături, proptită în coate, Shay zice:

— Ai avut noroc.

El îi aruncă o privire, pentru că a încheiat gândul în locul lui.

— Vreau să zic că şi eu am fost norocoasă. Sunt atât de norocoasă că ai fost tu, zice ea, cu vocea poticnindu-i-se.

Reacţia instinctivă a lui Edward e să nu dea importanţă acestui lucru, dar acum are destulă experienţă şi se abţine. Shay poartă cu ea prezenţa lui Edward, în acelaşi fel în care Edward poartă cu el pierderea fratelui său. Ştie că pierderea lui Jordan va rămâne cu el veşnic, chiar dacă Edward, încetul cu încetul, îşi lasă în urmă părinţii. La urma urmei, avea să crească şi să-şi lase în urmă mama şi tatăl, aşa cum îi va lăsa pe John şi Lacey în toamnă, când se va duce la facultate. Asta face parte din ordinea firească a lucrurilor. Totuşi, nu se presupunea că Edward îl va părăsi pe Jordan. Ei ar fi trebuit să îmbătrânească împreună. Acea pierdere continuă să fie sporită de durere; nu va fi nicicând alinată. Şi poate să vadă, în mod obiectiv, că viaţa lui Shay fără el ar fi fost împletită cu alte momente, cu prieteni sau lipsa unor prieteni, certuri diferite cu Besa, cărţi diferite şi strădanii diferite.

Ca şi când i-ar fi auzit din nou gândurile, Shay zice:

— Poate că aş fi plănuit în continuare să fug de acasă, fără să plec niciodată de-a binelea. Nu le-aş fi scris niciodată acelor copii.

Ridică privirea spre cer.

— Aş fi fost mult mai puţin.

Shay este *această* Shay datorită lui. Şi el e viu – nu doar în viaţă, ci *plin de viaţă* – datorită ei. Se întreabă dacă oamenii de ştiinţă care se ocupă de Large Hadron Collider speră să descopere nu numai ce se petrece în aerul dintre două persoane, ci şi felul în care acel aer comprimat schimbă oamenii pe dinăuntru. Îl aude pe profesorul de ştiinţe spunând: *Aerul dintre noi nu e un spaţiu gol.*

Acum aerul atinge cu blândeţe obrajii lui Edward; păsăruicile argintii sunt îndreptate spre cer. El şi Shay privesc împreună scena. La un moment dat se uită la Shay şi constată că ea deja se uita la el. Gropiţa din obraz e adâncă.

— Ce e? întreabă el.

Ea nu spune nimic, dar curentul subteran – conversaţia nerostită care se desfăşoară necontenit între ei – este zgomotos. Shay e copila care purta o pijama cu norişori roz când a intrat pentru prima dată în camera ei, şi e femeia care peste zece ani va da naştere fiicei lor, şi e *această* fată, cu chipul larg deschis, oferindu-i totul.

Edward aude înăuntrul său vocea fratelui. Jordan îi spune să nu irosească timpul. Să nu irosească niciun strop de iubire. O vede pe Shay că se apleacă spre el şi, când îl sărută, acoperă tot cerul.

MULŢUMIRI

Una dintre cele mai mari surprize, şi bucurii, de care am avut parte ca părinte a fost să observ iubirea profundă, generoasă dintre fiii mei. Cei doi fraţi din acest roman nu seamănă cu băieţii mei, însă iubirea dintre ei este inspirată cu totul din relaţia dintre copiii mei. Vă mulţumesc, Malachy şi Hendrix, că mi-aţi arătat mai multe nuanţe ale iubirii decât ştiam că există.

Au existat două accidente de avion reale care au inspirat acest roman. Primul a fost prăbuşirea zborului 771 Afriqiyah Airways din 2010, care a avut un singur supravieţuitor, un băiat olandez în vârstă de nouă ani. Îngrijorarea faţă de soarta acelui băieţel şi modul în care va depăşi acea tragedie m-au obligat să găsesc o cale de salvare pentru Edward. Al doilea accident a fost prăbuşirea zborului 447 al Air France, în legătură cu care articolul lui Jeff Wise „Ce s-a întâmplat cu adevărat la bordul zborului 447", publicat în revista *Popular Mechanics* în 2011 a fost o sursă de nepreţuit. Nu aş fi putut descrie detaliile scenelor din cockpit din romanul meu dacă nu aş fi beneficiat de relatarea competentă a lui Wise. Îi încurajez pe toţi cei interesaţi de întrepătrunderea domeniilor aviaţiei, tehnologiei şi psihologiei să citească lucrările sale, în special cea mai recentă carte a sa, *The Taking of MH370.* În *Dragă Edward* m-am inspirat şi din înregistrarea din cutia neagră a zborului 447 al Air France pentru a scrie o parte din dialogul piloţilor din romanul meu. Scopul meu a fost să portretizez experienţa lor umană cu exactitate şi respect. Pentru oamenii adevăraţi care au inspirat opera mea de ficţiune – Ruben van Assouw, Pierre-Cédric Bonin, Marc Dubois, David Robert şi toţi pasagerii la bordul zborurilor 771 al Afriqiyah Airways şi 447 al Air France – sper că v-am cinstit memoria. Când am încercat să reimaginez aceste călătorii cu avionul şi prăbuşiri, compasiunea mea pentru voi şi pentru cei dragi

vouă nu a făcut decât să crească. Sper ca această compasiune să se reflecte în povestea zborului fictiv 2977.

Pentru consilierea specializată cu privire la informaţiile juridice legate de „cine ce capătă” când se prăbuşeşte un avion, mulţumirile mele se îndreaptă către Alicia Butler. Dacă am făcut greşeli în această privinţă, îmi aparţin doar mie. Multe mulţumiri şi prietenei mele Abbey Mather pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu Alicia. Îi sunt recunoscătoare lui Frank Fair pentru că m-a învăţat despre armată. Robert Zimmermann mi-a oferit informaţii nepreţuite despre avioane şi pilotaj. A răspuns la toate întrebările mele de la începutul procesului de scriere şi m-a ajutat la sfârşit să corectez greşelile. Orice eventuale erori legate de aspectele pilotajului prezentate în carte îmi aparţin, fără îndoială.

Agenta mea, Julie Barer, este absolut minunată, şi sunt recunoscătoare pentru că există în viaţa mea. Le mulţumesc ei şi tuturor celor de la The Book Group pentru ajutor şi încurajare. Jenny Meyer, Caspian Dennis, Nicole Cunningham şi Heidi Gall merită mulţumiri speciale.

Whitney Frick iubeşte această carte la fel de mult ca mine şi m-a îndrumat printr-un proces de redactare care s-a dovedit a fi o bucurie. Sunt fericită să o am ca redactor. Susan Kamil e sclipitoare şi sunt recunoscătoare pentru şansa de a lucra cu ea. Mulţumiri, de asemenea, lui Clio Seraphim pentru munca sa la carte. Şi sunt cum nu se poate mai fericită că romanul este în mâinile lui Venetia Butterfield de la Viking Penguin, din Marea Britanie.

Brettne Bloom şi Courtney Sullivan cred necondiţionat în mine şi în munca mea, ceea ce este un imens cadou, şi le iubesc. Stacey Bosworth şi Libby Fearnley intră în aceeaşi tabără, şi le sunt la fel de recunoscătoare. Sunt norocoasă să am în viaţa mea atâtea femei puternice, uimitoare.

Părinţii mei m-au încurajat întotdeauna, şi sunt norocoasă să fiu fiica lor. Nimeni n-a făcut pentru mine mai mult decât Cathy şi Jim Napolitano. Nepoata mea, Annie, mi-a cerut să-i mulţumesc în carte, aşa că:

mulţumesc, Annie! Şi mulţumesc şi lui Katie.

Îmi place să lucrez la *One Story* (abonaţi-vă la *One Story!)* datorită oamenilor. Le mulţumesc lui Maribeth Batcha, Lena Valencia şi Patrick Ryan. M-am numărat şi eu printre sutele de persoane care au iubit-o pe Adina Talve-Goodman. Ar fi trebuit să scrie multe cărţi şi să zâmbească larg de pe multe coperţi, aşa că am vrut să-i pun numele aici. Mi-e dor de tine, Adina.

Helen Ellis, Hannah Tinti şi cu mine suntem ca un taburet cu trei picioare. Ne citim una alteia lucrările încă din 1996, şi vocile lor le aud în minte când revizuiesc un text. Totul ar fi diferit, şi mai sărac, fără ele în viaţa mea.

Într-o dimineață de vară, Edward Adler, un puști în vârstă de doisprezece ani, se îmbarcă la bordul unui avion care pleacă de pe Aeroportul din Newark cu destinația Los Angeles, împreună cu fratele său mai mare, cu părinții lor și alți 183 de pasageri. Printre aceștia se numără un afacerist de succes de pe Wall Street, o tânără care se confruntă cu o sarcină neașteptată, un soldat rănit în Afghanistan, un magnat, o femeie care fuge de soțul ei posesiv. Dar avionul se prăbușește, iar Edward este singurul supraviețuitor.

Povestea lui captează atenția întregii țări, dar băiatul se luptă să-și găsească locul în lume după pierderea tragică a familiei sale. I se pare că a rămas pentru totdeauna legat de avionul acela și de pasagerii din el. Apoi face o descoperire neașteptată, care-l va ajuta să obțină răspunsurile la câteva întrebări esențiale: Cum înveți să o iei de la capăt, după ce ai pierdut totul? Cum înveți să-ți recapeți încrederea? Cum găsești sensul vieții?

Dragă Edward este, în același timp, o poveste despre maturizare, un portret multidimensional al unor personaje de neuitat și o ilustrare a căilor prin care o inimă frântă poate învăța din nou să iubească.

„Noul roman al lui Ann Napolitano este cea mai bună poveste care are ca personaj principal un adolescent, de la *Camera* de Emma Donoghue încoace, și dacă va avea parte de aprecierea pe care o merită, va ajunge un fenomen literar: o narațiune remarcabilă, o scriitură impecabilă, o carte adevărată."
John Boyne, autorul bestsellerului *Băiatul cu pijamale în dungi*

„*Dragă Edward* este acel gen rar de carte care îți frânge inima și ți-o reface, pe măsură ce înaintezi într-o lectură care te va lăsa profund schimbat în bine. Este un roman despre diferența infimă dintre a fi victimă și a fi supraviețuitor, dintre a fi în viață și a trăi."
Jodi Picoult, autoarea bestsellerului *O scânteie de viață*

„Un roman uluitor, despre curaj și despre legăturile umane care se creează după o pierdere inimaginabilă. Frumos scris, cu personaje atât de intense încât te lasă cu respirația tăiată și cu inima frântă – o lectură extraordinară."
Helen Simonson,
autoarea bestsellerului *Dragostea târzie a doamnei Ali*

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4751-1
9 786063 347513
eBook disponibil